

JOHN SAUL

Kör Gazap

SPARTACUS

ALTIN KİTAPLAR

JOHN SAUL

KÖR GAZAP

Türkçesi: Seyfettin Turhan

Kitabın Orijinal Adı: Comes The Blind Fury

Yayın Hakları © Altın Kitaplar Yayınevi

Kapak Resmi: Şahin Karakoç

Kapak Düzeni: Fatma Bozkurt

1. Basım / Haziran 1993

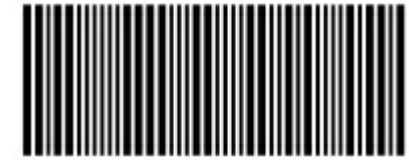
Dizgi - Baskı: Altın Kitaplar Basımevi

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı

Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 522 40 45 - 526 80 12 - 511 51 00 - 511 32 26

Faks: 526 80 11

3733654

Öncesi

Yol boyunca yavaş yavaş ilerliyordu; adımları dikkatliydi ama kararsız değildi. Yolun yabancı sayılmazdı. Ne zaman sola, ne zaman sağa sapılacağını, nerede yolun ortasından gidileceğini nerdeyse içgüdüsel olarak biliyordu. Siyah giysisi ve aynı renkte bonesiyle, on iki yaşındaki bir çocuktan çok, yaşlı bir kadın gibi görünüyordu uzaktan. Elinden eksik etmediği bastonu da bu izlenimi güçlendiriyordu.

Yüzü gençti yalnız, sakin ve çizgisiz bir yüz. Görmeyen gözleri, başkalarının göremediği şeyleri görür gibiydi.

Yapayalnız bir çocuktu. Körlüğü onu karanlık bir dünyaya mahkûm etmişti ve bu dünyadan kurtuluş olmadığını biliyordu. Amacı biraz bulanık da olsa hikmetinden asla sual Olunmayan Tanrı'nın bir takdiri olarak kabullenmişti kendi durumunu. Sessiz, sakince.

İlkin biraz zor olmuştu tabii, ama kör olduğunda henüz çok küçüktü, bu yüzden durumuna kısa sürede uyum sağlamıştı. Yaşamında görebildiği şeyleri şimdi hayal meyal anımsayabiliyordu ancak. Gözlerine bağımlılığından çoktan kurtulmuştu. Öteki duyuları keskinleşmişti. Başkalarının işitemediği sesleri duyuyor, denizden gelen rüzgâr ona başkalarının tanımadığı kokular getiriyordu. Çiçekleri ve ağaçları da eliyle yoklayarak tanıyabiliyordu.

Bugün yürüdüğü yol, en sevdiği yollardan biriydi. Denizden hayli yüksek bir yar kenarı boyunca kıvrıla kıvrıla gidiyordu yol.

Burada yürürken bastonuna hemen hemen hiç ihtiyaç duymuyordu, çünkü birkaç yüz metre güneyde kalan evini bildiği kadar iyi biliyordu bu yolu. Adımlarını otomatik olarak sayarken temposu hiç değişmiyordu.

Yolda onu şaşırtacak hiçbir şey yoktu. Ama yine de bastonu ona kılavuzluk ediyor, bir o yana bir bu yana sallanarak yolu denetliyor, aralıksız yoklamalarıyla yolunu kapatabilecek engelleri sihirli bir parmak gibi araştırıyordu.

Okyanusun gürültüsü kulaklarını doldurunca bir an duraladı. Yüzünü denize doğru çevirdi. Belleğinin puslu derinliklerinde, havada dönüp duran martıların silik bir fotoğrafı belirdi. Sonra, arka taraftan bir başka ses geldi kulağına. Onunkilerden başka kimsenin kulaklarında yankılanmamış, sanki deniz yüzeyinde dalgaların birbirine çarpmasından doğan ve kaybolan bir ses...

Bu bir kahkahaydı.

Onu sürekli işitmişti bugün ve anlamını da biliyordu.

Okul arkadaşlarının oyundan sıkıldıklarını ve bir süre dikkatlerini onun üzerinde

yoğunlaştıracaklarını anlatıyordu bu ses.

Her yılın sonbaharında yinelenirdi bu. Her yaz mevsimi okul kapandığında, okul arkadaşları onu unutulardı. Ardından eylül ayı gelir, o da yine bir süre için yeniden bir tuhaflık simgesi olur, herkes onun hareketlerini izler ve hakkında konuşurdu.

Ve ona eziyet çektirirlerdi.

Okulun ilk günü geçeceği yoldaki duvarlara, kapılara, sıralara alışabilmek, onların yerlerini bellemek için bastonunu sağa sola dokundurarak, yavaş adımlarla sınıfa girdiğinde çocukların fısıldaştıklarını duyardı. Ondan sonra o korkunç an, bir daha gelmemesini istediği dehşet verici an gelirdi. Öğretmen ona nerede oturmak istediğini sorar ve sınıfta rahat edebileceği bir yerleşme düzeni kurardı. Bu da onun için eziyetin, işkencenin başlangıcı olurdu.

Ancak, çok uzun sürmezdi bu. Bir, bilemediniz iki hafta sonra herkes onu unuturdu. Çocuklar daha ilgi çekici şeyler keşfederlerdi. Ne var ki, yara açılmış olurdu bir kere. Yılın ondan sonrası tam bir yalnızlık içinde geçer, okula hep tek başına gidip gelirdi.

Yıl içinde sık sık biriyle arkadaşlık ettiği ve arkadaşının onunla yakından ilgilendiği kısa süreler olurdu. Bunlar öbür çocuklardan birinin kolu ya da bacağı kırılıp da, sakatlığı geçinceye kadar ona yaklaştığı, onunla konuşma gereksinimini duyduğu, sorunlarına ilgi gösterdiği zamanlardı. Çok geçmeden kırık iyileşir, sakatlık arkadaşı da ondan uzaklaşırdı. Böylelikle yalnızlık yeniden başlardı.

Şimdi, kulaklan kahkahalarla dolarken, o günü anımsıyordu. Hani şu, arkadaşlarının onu evine kadar izlemeye ve yolun herhangi bir yerine engel yerleştirip onu aşmayı başararak yoluna devam edip edemeyeceğini görmeye karar verdikleri gün. Aralarında fısıldaşarak neler olabileceğini kestirmeye çalışıyorlardı. Ama her şey o kadarla kalmış, plan gerçekleşmemişti.

Kulaklarında çınlayan alaycı kahkahalardan kurtulmak istedi. Bunun için de dikkatini denizin insanı sakinleştiren uğultusuna yoğunlaştırmaya çalıştı. Olmadı. Arkadan gelen kahkahalar giderek yaklaşıyordu. Hızla geriye dönüp kahkaha atanlarla yüz yüze gelmek istedi ve yumuşak bir sesle:

«Rahat bırakın beni,» dedi. «Lütfen!»

Hiçbir karşılık gelmedi. Sadece sağ taraftan bir kıkırdama sesi işitti. Rahatlayarak güneye döndü ve yavaş yavaş evine doğru yürümeye koyuldu. Ancak, bu kez de ileriden bir başka ses geldi kulağına.

«Dikkat! Önünde bir kaya var!»

Kız durdu. Bastonuyla yolu yokladı. Herhangi bir şey bulamadı ve ileriye doğru bir adım attı. Duraklayarak yolu bir daha yokladı. Yine bir şey yoktu. Onun için hazırladıkları tuzağa düşmüştü.

Yeniden ilerlemeye başladı. Fakat içinde bulunduğu karanlıkta yeni bir ses duydu. Bu kez tökezlemek üzere olduğu söyleniyordu. Yine durdu. Bastonunun ucuyla yolu dikkatlice araştırdı. Böyle yaparken

de etraftan kahkaha sesleri yükseldi. O zaman zor durumda olduğunu anladı.

Dört çocuk vardı çevrede. Dikkatle mevzilenmişlerdi. Biri önde, biri geride, ikisi de yürümekte olduğu patikadan çıkıp araziye geçerek yola doğru gitmesini engelleyecek biçimde yer tutmuştu.

Hareketsiz kaldı. Bekliyordu.

Çevreden bir ses ulaştı kulağına:

«Orada sonsuza kadar duramazsın,» diyordu. «Er ya da geç hareket etmek zorundasın. Hareket edince de tökezleyecek ve uçuruma yuvarlanacaksın.»

Kız yardım ister gibi seslendi:

«Bırakın beni! Rahat bırakın!»

İleriye doğru bir adım atmak istedi. Ama aynı ses alaycı bir uyarıyla onu durdurdu:

«O yana doğru gitme, yanlış yöndesin.»

Yönünün yanlış olmadığını biliyordu. Bundan kesinlikle emindi. Ama, diye geçirdi aklından, nasıl emin olabilirdi. Zihni karışmaya başlamıştı. İçine korku doluyordu.

Deniz... Deniz hangi yandaydı? Deniz ne yanda olduğunu bilseydi hangi yönde ilerleyeceğini kestirecekti. Sağa, sola dönmeye başladı. Çevreye de kulak veriyordu. Rüzgâr olsaydı denizin yönünü kolaylıkla belirleyebilirdi. Ama hava sakindi. Deniz uğultusu da her yönden geliyor gibiydi. O uğultuyla çocukların alaycı kahkahaları birbirine karışıyor ve durumu içinden çıkılmaz hale getiriyordu.

Denemeliyim, diye geçirdi aklından. Burada durduğum ve onlara kulak astığım, beni şaşırtmalarına izin verdiğim sürece yerlerinde kalacaklar ve oyunun keyfini çıkaracaklardır. Yok say onları...

Yapması gerekenin bu olduğuna karar verdi. Onları yok saymalıydı.

Bastonla önünde bir yay çizdi ve bunu bir kez daha yineledi. Bastonu tutan elinin parmaklarında patikanın pürüzsüzlüğünü ve yumuşaklığını hissetti. Patikanın düzgünlüğü, araziyle birleştiği yerde sona eriyordu.

Kız kararını verdi ve yürümeye başladı. Çığlıklar anında yeniden duyuldu:

«Dikkat! Tam önünde bir kaya var.» Ses bu kadarla yetinmedi, yol da gösterdi:

«Yanlış yoldasın. Eve gitmek istiyorsan öbür yana dönmen gerekir.»

Başka bir ses girdi araya:

«O tarafa değil. Uçuruma yuvarlanacaksın.»

Başka sesler de geldi çevreden:

«Düşse ne olur sanki? Düşerse başına neler geleceğini bile göremez.»

«Yola bir şeyler koy. Görelim bakalım ne olduğunu anlayabilecek mi?»

Kız bunlara kulak asmadan ve sakın sakın yürümeye koyuldu.

Bastonu ona kılavuzluk ediyor ve hata yapmadığı konusunda güvence veriyordu. Etraftan da kimlerin olduğu bilinmeyen sesler onu izlemeyi sürdürüyor, bazen takılıyor, bazen de meydan okuyorlardı. Onlara uymamak, karşılık vermemek için kendini zorladı. Yakında bu işten vazgeçeceklerine, oyunu kesip onu kendi başına bırakacaklarına inanmaya çalıştı.

Derken seslerden biri, bir oğlan sesi adeta yolunu kesti:

«En iyisi sen eve gitme. Annen dostuyla birlikte olabilir.»

Kız olduğu yerde donup kaldı. Bastonunu sağa sola dokundurmayı durdurdu. Baston belirsiz bir biçimde titriyordu. Sesini yükseltmeden karşılık verdi:

«Böyle şeyler söyleme! Sakın böyle şeyler söyleme!..»

Kahkahalar kesildi. Kız çocukların uzaklaşıp gitmiş olabileceklerini düşündü.

Oysa gitmemişlerdi, oradaydılar. Kahkahalar çirkinleşerek yükseldi: * * *

«Eve o orospuyu görmek için mi gidiyorsun?»

«Aman, koş eve, belki annen sana o işin nasıl yapıldığını öğretir.»

« Annem o kadının yakında buradan kovulması gerektiğini söyledi.»

«Babam iki doları olduğunda bu kez sizin eve gidecekmiş.»

Kız sürüp giden çirkin seslere sızlanarak karşılık verdi:

«Yeter artık! Yeter, susun. Dedikleriniz doğru değil... Doğru değil...»

Birden bastonu havaya kaldırdı. İki eliyle birden kavramış havada sallıyordu. Bastonun hızla savrulurken çıkardığı ıslık seslerine çocukların iğneleyen, yaralayan sözleri karıştı:

«Senin anan orospu!»

«Bu, babanın umurunda bile değil!»

«Zaten o da parayı toplamaya bakıyormuş!»

«On altı yaşına gelince ananı ziyaret edebilir miyim?»

Kız kara giysisi savrulur, bonesinin kurdeleleri uçuşurken seslere doğru atıldı. Elindeki bastonu da kamçı gibi sallıyordu. Ayağı bir şeye takıldı. Düşmek üzereyken kendini topladı. Her taraftan sesler yükseliyordu. Artık onun körlüğüyle uğraşan yoktu. Tüm hakaretler annesi üzerinde yoğunlaştırılmıştı. Hayır, doğru değildi bu.

O annesini biliyordu. Onların söylediği şeyleri yapmış olamazdı, yapmazdı. Niye öyle şeyler söylüyorlardı? Ona neden kızıyorlardı? Annesine ve babasına kızmalarının nedeni neydi?

Bastonun havayı döven hareketleri gittikçe daha şiddetlendi. Ancak çocuklar bastonun erişebildiği çemberin ötesinde dans ediyorlardı. Kahkahaları, görmeyen kurbanın zihninde arttıkça artıyordu. Kız çaresizdi, yardım arıyordu, kendini savunmaktan acizdi ve kaçıp kurtulamıyordu da.

Onlara arkasını dönüp, bastonunu kendini savunmak için önünde sallayarak uzaklaşmaya kalkınca çocuklar biraz daha yaklaştılar.

Ayağının altındaki zemin düzgün hale gelmişti. Yolda olduğunu anladı. Koşmaya çalıştı. Ancak, bastonunun yardımı olmaksızın, hangi tarafa yöneleceği konusunda bir fikri olamazdı.

Etraftaki dört çocuk biraz daha yaklaştı. Hakaretleri daha da ağırlaşmıştı. Kahkahaları edepsizleştikçe daha da coşkulu eğleniyorlardı.

Kız geri geri gitmeye başladı. Birden sağ ayağının altında bir şey hissetti. Bir kayaydı bu. Ayağını hareket ettirmek istedi. O sırada ayağına takılan engel bir yana yuvarlandı. Ne yaptığının bilincinde olmaksızın ayağını taşın daha önce bulunduğu yere koymak istedi.

Ama şimdi orada hiçbir şey yoktu.

Çok geç olmakla birlikte nerede bulunduğunu anladı.

Birkaç saniye öylece dengede kaldı. Yüzünde bir dehşet ifadesi vardı.

Bir dayanak bulabilmek için çırpınırken bastonu hızla ileriye uzattı.

Derken dengesini yitirip düşmekte olduğunu hissetti. Baston elinden kayınca o da çaresiz peşini bıraktı. Bastonun yola düştüğünü çıkan sestten anladı. Dört çocuk bir süre birbirlerine baktı. Sonra bakışları patikada, toz içinde yatan bastona kaydı. Önce dördü de hareketsiz kaldı. Sonra aralarından en büyüğü birkaç adım yürüdü ve bastonu yerden alıp denize fırlattı. Baston yok olup gitmişti.

Kız ne olup bittiğini biliyordu. Ölüme doğru gittiğinin farkındaydı. Zamanın akışı iyice yavaşlamıştı. Dalgaların sesini işitti. Ses hızla yaklaşıyordu. Ölüme gidiyordu! Ama niçin? Ne yapmıştı ki? Annesi ne yapmıştı? Söylenenlerin hiçbiri doğru değildi. Onların hiçbiri gerçek olamazdı.

Kulaklarındaki gürültü artık dalgaların sesi değildi. Onun yerini çocukların gürültüsü almıştı. Ona hakaret ediyor, bağıryıyorlardı; sesler beyninde yankı yapıyor, adeta başına çarpıyordu.

Yaşamında ilk kez öfkenin yüreğine çöreklediğini hissetti. Yanlıştı bunlar. Her şey yanlıştı. Kör olmamalıydı. Çocukların dediklerine kulak vermemeliydi. Kendi kendine her şeyi görebilmeliydi.

Gör ve düzelt.

Ve öcünü al.

Denize doğru yuvarlanırken içindeki öfke daha da büyüdü. Sular onu kucakladığında artık olup bitenlerin farkında değildi ve yaşamının sona ermekte olduğunu da bilmiyordu.

Bildiği, farkında olduğu tek şey öfkesiydi.

Öfkesi ve kini...

I. Bölüm

Pendleton'lar, Paradise Point'e vardıklarında ağustos güneşi göz kamaştırıcı parlaklıktaydı. Otomobil köyün içinden yavaşlayarak geçerken Pendleton'ların her biri çevreye, orayı ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. İlk bakışta dikkati çekecek kadar güzel bir köydü. Ama onlar artık buraya başka gözle bakıyorlardı. Çünkü oralı olmuşlardı. Kendi köyleri idi burası. June Pendleton'un mavi gözlerinde bir ışık pırıldadı. Yüreğinde karmaşık birtakım istekler kıpırdadı. Meydanı çevreleyen galerilerin ve hanın dikkatle onarılmış cephelerinden çok, süpermarketin ve eczanenin yeri onu daha çok ilgilendiriyordu.

Cennet Burnu anlamına gelen Paradise Point burası için çok uygun bir addi. Burayı ziyaret edenler için köy konumu dolayısıyla gerçekten cennetten bir köşeydi. Atlas Okyanusu kıyısında, dik bir toprak parçası üzerinde kurulan köy, denizden iki kol halinde yükselen ve küçük bir koyu kucaklarcasına saran iki burundan kuzeydekinin üzerine tünemiş gibiydi. Koy ancak küçük tekneler için geçici bir barınak görevi yapabilecek kadar büyüktü. Deniz yönünden görünmesi de olanaksızdı. Burayı çevreleyen burunlar, koyu sımsıkı kucaklayıp ormanın içine bencilce saklamış gibiydi. Sadece daracık bir kanal gelgitle kabaran suyun okyanusa akmasını ya da okyanustaki kabarmanın koya girmesini sağlıyordu. Bu kanal adeta bir kan damarı gibiydi. İnsanların Şeytan'ın Geçidi anlamına gelen Devil's Passage'ın kıvrıla kıvrıla akan sularını görmeleriyle birlikte Point'te bir köy yaşamı oluşmuştu.

Şimdiki köy yaklaşık iki yüz yıldır körfezi ve denizi yukarıdan seyrediyordu. Orada yaşayanların ortak kanısı bu yerin bir köyden başka bir şey olmadığıydı. Öyle de kalmıştı. Sözü edilecek ne bir sanayi, ne de balıkçılık filosu vardı. Sadece anakara tarafında, ormanın içinde birkaç parça tarla bulunuyordu. Ama, buna karşın Paradise Point yaşıyordu. Hemen her yerde bulunabilen küçük köylerin gizemli yöntemleriyle varlığını sürdürebiliyordu. Yaşamalarını sağlayan bu gizemli yöntem, her yılın yaz aylarında oranın güzelliğinde ısınmak, dünyadan kopmak için akın akın gelip köyü dolduran insanlara sunulan gösterişsiz hizmetlerdi. Köyün şurasına, burasına dağılmış bir avuç sanatçı ve zanaatkar, yorgan benzeri örtüler, çarığa benzer yerel pabuçlar, topraktan yapılmış çanak, çömlek, küçük heykelcikler, yağlıboya resimler satarak geçimini sağlıyordu. Bu nesnelere orada sürekli yaşama mutluluğunu elde edememiş olanların otomobillerinin arka koltuklarını ya da bagajlarını dolduran Paradise Point anılarıydı.

Dr. Calvin Pendleton ile eşi June, Paradise Point'in bir parçası olmak üzereydiler artık. O nedenle de kendilerini çok mutlu sayıyorlardı. Kızları Michelle de aynı duyguları paylaşıyordu.

Mutlulukları öteden beri Paradise Point'e yerleşmeyi planladıklarından değildi. Buraya gelmelerinden birkaç ay öncesine kadar ailenin hiçbir bireyinin aklından Boston dışında bir yerde yaşanabileceği geçmiyordu. Pendleton'lar için Paradise Point şehrin kuzeydoğusunda, bir öğlesonrası,

birkaç saatliğine gidilebilecek güzel bir yerdi. Burada Cal biraz rahatlar, dinlenir, June resim yapabilir, Michelle de deniz kıyısında oyalanabilirdi. Daha sonra, günün bitiminde otomobillerine atlayıp Boston'a dönebilirler ve alıştıkları düzenli yaşamlarına kavuşmuş olurlardı.

Ne var ki, düzenli yaşamları öylece sürüp gitmemişti.

Cal meydandan ayrılmak üzere sağa dönerek kendilerini köyün dışına çıkaracak olan yola girdi. Yol koyun çevresini dolanarak yeni evlerine varacaktı. Etraftan insanların kendilerine baktıklarını ve birden gülümseyerek el salladıklarını gördü. Gözlemine:

«Sanki bizi bekliyorlar!» diyerek ifade etti. Yanındaki koltukta oturan June güçlükle kıpırdadı. Hamileliğinin son haftalarındaydı. Ama ona, bu hamilelik hiç sona ermeyecekmiş gibi geliyordu

«Büyük şehrin kişiliksizliği yok burada,» diye karşılık verdi ve ekledi: «Herhalde Dr. Carson bizi karşılamak için bir hoşgeldin konvoyu hazırlamıştır.»

Arka koltukta oturan Michelle sordu:

«Hoşgeldin konvoyu nedir?»

Michelle henüz on iki yaşındaydı ve annesiyle babasına hiç benzemeyen bir tipi vardı. Cal ve June mavi gözlü, sarışın İskandinav güzeli insanlardı. Buna karşılık Michelle, onların tam tersiydi: Esmer, saçları adeta kuzgun karası, gözleri koyu kahverengiydi. Bu gözler ona haşarılık etmeye hazır, yaramaz bir çocuk görünümü veriyordu. Öne doğru eğilmiş, kollarını ön koltuğa dayamıştı. Parlak siyah saçları omuzlarına dökülmüştü ve gözleri Paradise Point'in tüm ayrıntılarını bir anda kavramak istercesine etrafı inceliyordu. İçinden, her şeyin Boston'dan ne kadar farklı ve olağanüstü güzel olduğunu geçirdi.

June kızıyla yüz yüze gelmek için arkaya dönmek istedi. Ama bu çaba iyice ağırlaşmış vücudu için biraz fazlaydı. Yapmak istediği hareketi tamamlayamadan koltuğa gömülüp arkaya kaykılırken on iki yaşındaki bir büyük şehir çocuğuna, küçük kasabaların eskiden kalma «Hoşgeldin» törelerini anlatabilmenin güç olacağını düşündü. Konuyu unutturmak için Paradise Point Okulunun önünden geçerlerken kızının eline dokundu:

«Harrison'a pek benzemiyor, değil mi?» dedi.

Michelle çimlendirilmiş bir oyun alanıyla çevrili, beyaz boyalı, küçük ahşap yapıya dikkatle baktı. Sırıttı. Cin gibi yüzünde, gördüğünden duyduğu memnunluğu yansıtan bir ifade belirmişti:

«Ben,» dedi. «Oyun alanlarının hep beton olduğunu düşündüm.» Sonra aklına başka bir şey gelmiş olmalı ki, ekledi:

«Ve ağaçlar!.. Öğle yemeği için de ağaçların altında oturabilirsin!»

Okulun iki blok ötesinde Cal duracakmış gibi otomobili yavaşlattı.

«Dursam mı acaba? Durup Dr. Carson'la konuşsam mı?»

«Kliniği bu mu?» diye sordu Michelle. Sesinden böyle bir şeyi daha önce aklından geçirmediği anlaşılıyordu.

«Boston General Hastanesiyle kıyaslandığında pek bir şeye benzemiyor, değil mi?» diye sordu Cal, ardından da zor işitilebilir bir sesle:

«Belki de burada olmamız daha iyi,» dedi.

June kocasına dönüp gülümsedi ve uzanıp elini sıkarken karşılık verdi:

«Çok doğru.»

Otomobil durdu. Pendleton'lar tek katlı, küçük bir evden biraz büyükçe, Paradise Point Kliniğinin merkezi olan binayı dikkatle gözden geçirdiler. Cephedeki, hayli yıpranmış tabelada Josiah Carson adı okunuyordu. Tabela soluklaşmıştı ama Cal'ın adı siyah boyayla yeni yazılmıştı. Hemen göze çarpıyordu.

«Belki.» dedi Cal. «Şöyle bir görünüp geldiğimizi haber versem yeter herhalde!»

Dediğini yapmak üzere otomobilden çıkarken June'un seslenmesi üzerine durdu:

«Daha sonra gitsen olmaz mı? Karşılıycılar şimdi evdedir. Yapacak fazla bir şey de yok. Dr. Carson senin burada durup uğramanı beklemez herhalde. Hiç değilse bugün.»

Cal içinden, June haklı, diye geçirdi. Bunu vaktinde düşünemediği için kendini suçlu hissediyordu. Ama Carson'a da çok minnet borçluymuştu. Bununla birlikte yarın da görüşebilirdi. Otomobilin kapısını çekti ve vitesi taktı. Birkaç dakika sonra klinik gözden kayboldu ve köy geride kaldı. Koy boyunca uzanıp giden yoldaydılar.

June rahatladı. Bugün, hiç değilse bugünlük, yaşlı doktoru görmek zorunda değildi. Doktor onun yaşamında birdenbire nasıl da bir baskı ögesi haline gelivermişti. Üstelik onu ne seviyor, ne de fazla güveniyordu. Kocasıyla Josiah Carson arasında, birdenbire çok sıkı bir bağ oluşmuştu. Günden güne de güçleniyordu bu bağ. Bu yakınlığı daha iyi anlayabilmek isterdi. Şu anda bildiği, anlayabildiği tek şey, bunun o çocukla ilgili olduğuydu.

O ölen çocukla.

Olayı zihninden kovmaya karar verdi. Şu an için yapması gereken şey duygularını ve düşüncelerini Paradise Point üzerinde yoğunlaştırmaktı.

Güzel bir otomobil gezintisiydi bu. Yolun kara tarafında sık bir orman uzanıyordu. Çimen ve eğrelti

otlarıyla kaplı dar bir alan, aşağılarda kalan küçük koyun kenarındaki dik yarla yolu birbirinden ayırıyordu.

Michelle uzakları işaret ederek sordu:

«Evimiz bu mu?» Çocuğun işaret ettiği noktada silueti ufuk hizasında beliren, boş alanın ortasında daha da belirginleşmiş, tepesi az eğimli, etekleri dik çatısıyla bir ev vardı.

«Evet, orası.» diye yanıtladı June ve sordu: «Ne diyorsun?»

«Buradan çok güzel görünüyor. Ama içi neye benziyor acaba?»

Cal kendini tutamayıp kıkırdarak lafa karıştı: «İçi de dıştan görüldüğü gibi. Seveceksin orayı.»

Bundan böyle kendi evleri olacak olan binaya yaklaştıklarında Mic-helle çevrenin manzarasının güzelliğine dalıp gitti. Çok, çok güzeldi. Ama biraz da garipti. Michelle bu çevre içinde yaşamın nasıl olacağını kestiremedi. Ya komşular?.. Ortada komşu diye bir şey yoktu. Bir duvar parçasına bile rastlamadan bir kilometreye yakın yol almışlardı. Onun dikkatini çekip şaşırtan bir başka şey de en yakın komşuyla aralarında bir mezarlığın bulunuşuydu. Eski tip, neredeyse yıkıntı haline gelmiş bir mezarlık. Otomobil mezarlığın önünden geçerken Michelle burayı annesine gösterdi. June gösterilen şeye ilgiyle baktıktan sonra Cal'a bu konuda herhangi bir bilgisi olup olmadığını sordu. Cal omuz silkti:

«Josiah buranın ailesine ait eski bir arsa olduğunu söylemişti. Ama artık kullanmıyorlarmış. En azından kendisi kullanmayı düşünmüyor-muş. O Florida'da gömülmek istiyor. Ayrıca, Paradise Point'i bir daha hiç görüp görmeyeceği de umurunda değil.»

June kısa bir kahkaha attı:

«Şimdi öyle söylüyor. Hele bir oraya gitsin, geri dönmek için can atacaktır. Bu konuda seninle bahse girerim.»

«Yani bana devrettiği işi geri almak mı isteyecek? Ya ev? Hayır, gerçekten buradan uzaklaşmak istediğini sanıyorum.» Cal kısa bir duraklamadan sonra konuşmasını sürdürdü: «Sanırım o kaza onu görüldüğünden daha fazla etkiledi.»

June'un sesindeki gülme tonu kayboluverdi:

«Olay hepimizi sarstı. Öyle değil mi?» Bunu sakın bir ifadeyle söylemişti. Devam etti: «Hatta biz çocuğu tanımadık bile. Ama şimdi buradayız. Garip değil mi?»

Cal karşılık vermedi.

Şimdi onların yeni evleri - Josiah Carson'un eski evi...

Şimdi onların yeni yaşamı - Josiah Carson'un eski yaşamı...

Cal sessiz bir şaşkınlık anı yaşadı: Kim, neden kaçıyordu?

Otomobil evin önünde durunca Michelle hemen kendini dışarı attı. Binanın Victoria devri süslemelerine kendinden geçmiş bir halde bakarak, yıpranmış ahşap yapının yaprak yaprak kabarmış boyalarını görmezlikten gelerek etrafı incelemeye koyuldu. Evin görüntüsü garip bir uğursuzluk havası taşıyordu.

«Düş gibi!..» dedi, derin bir nefes alarak: «Gerçekten burada oturacak mıyız?»

Cal yanında duran kızının omzuna kolunu dolayarak onu sevgiyle kendine doğru çekti:

«Sevdim mi, prenses?»

«Sevmek mi? İnsan burayı nasıl sevmez? Tıpkı masal kitabından fırlamış gibi!»

June otomobilden inip kızının yanına geldi.

«Charles Addams'dakine benziyor demek istiyorsun, değil mi?»

June üç katlı binanın çatısına bakarak başını iki eliyle sıktı:

«Orada yarasaların olduğu konusundaki düşüncem giderek güçleniyor.»

Michelle kaşlarını çatarak baktı annesine:

«Burayı sevmeyince neden satın aldık?»

June hemen yanıtladı kızını:

«Sevmedim, demedim. Aslında seviyorum. Ama kabul etmen gerekir ki, burası Boston'dan çok uzakta, bambaşka bir ülke gibi.» Kısa bir an duraladıktan sonra ekledi: «Umarım doğru bir şey yapmışızdır.»

«Yaptık. Öyle yaptığımızı biliyorum.» diyen Michelle, anne ve babasını otomobilin yanında bırakıp evin sundurmasına sıçradı ve giriş kapısında kayboldu. Cal uzanıp karısının elini avucuna aldı.

«Her şey güzel olacak.» Bu sözler, yaptıkları iş konusunda paylaştıkları kaygının ilk doğrulanması anlamına geliyordu.

«Gel. İçeri girip etrafı görelim.»

Evi dayalı, döşeli olarak satın almışlardı. Kısa bir tartışmadan sonra da evdeki eski eşyayı satmamaya karar vermiş; onun yerine kendi eşyalarını satmışlardı. Kendi eşyaları Boston'daki ev için çok uygundu, ama June'un sanatçı gözleri bu yüksek tavanlı, Victoria stili eve uygun düşmeyeceğini kolaylıkla görebiliyordu. Bu konuyu tartışırken yaşam biçimindeki değişikliğin zevklerde de değişiklik gerektireceğini kabul etmişlerdi. Şimdi evi birlikte keşfetmeye çalışırken ikisi de bu yeni

çevreye alışmalarının ne kadar süreceğini düşünmekteydiler.

Oturma odası için, giriş kapısının sağ yanında, küçük bir konuk odasının arkasındaki oda seçilmiş ve özenle döşenmişti. Çeşitli eşyalarla dolu kutular üst üste yığılmıştı. Kısa bir bakış June'un burayla ilgili tasalarını anlamaya yetti. Cal eşinin kaygılarını yüz çizgilerinden okuyunca onu rahatlatmak istedi. Eşyanın kutulardan boşaltılması işini Mic-helle'le birlikte kendisi yapacaktı. June'un yapacağı tek şey kutulardan çıkacak eşyanın nerelere konacağını göstermekti. June rahatlamış bir halde Cal'a baktı ve birlikte yemek odasına geçtiler.

«Şu bir sürü büfeye ne koyacağız Tanrı aşkına...»

June bunu sorarken herhangi bir yanıt beklemiyordu. Ama Cal hemen karşılık verdi:

«Tabakları elbette. Hep işitmişimdir, eşya boş yerleri doldurmak için çoğalır. Şimdi göreceğiz. Burada mı yemek yemek zorunda kalacağız?»

Yemek odasındaki on iki kişilik yemek masasına bakarken Cal'ın yüzünde beliren sıkıntıyı farkedene June sessizce gülümsedi.

«Ölçüp biçtim,» dedi. «Kileri de yemek odası olarak kullanabiliriz.» Birlikte yaylı kapıyı açıp içeri girdiler. Cal başını salladı.

«İnsanlar bu cehennemde nasıl yaşarlar acaba? Çok pis.» İçinde lavabo ve buzdolabı olan kiler Boston'daki yemek odalarından büyüktü.

June cilveli bir tavırla gözlemine tamamladı:

«Buranın bir rahip tarafından yaptırıldığını düşününce pisliği daha çok göze batıyor.»

Cal şaşkın şaşkın kaşlarını kaldırdı:

«Kim söyledi bunu sana?»

«Kim olacak, Dr. Carson elbet.»

Cal'ın yanıt vermesine vakit kalmadan June mutfığa geçti. Buranın, ailenin yaşayacağı yer olduğuna karar vermişti bile.

Büyük bir odaydı burası. Kocaman bir şömine duvarlardan birini tamamen kaplıyordu. İki yanda iki büyük soba, bir yanda da fişinin yıllar önce çekildiği belli olan, içine girilebilir bir soğuk hava deposu vardı. Cal evle birlikte bunları devraldığında Dr. Carson bu eski şeyleri kaldırıp atmasını salık vermişti. Ama Cal öyle düşünmüyordu. Ona göre buzdolabı ya da soğuk hava deposu ideal bir şarap mahzeni olabilirdi. Çok iyi yalıtılmıştı. Ama onarılması çok pahalıya gelebilirdi.

June lavaboya doğru gidip musluğu denemek istedi. Borular birkaç saniye takırdadı. Kısıp öksürük sesine benzer sesler geliyordu. Ardından klorlanmamış temiz bir su fıskırdı.

«Ne güzel!» diyen June pencereye gitti. Yüzünde hafif bir gülümseme belirmişti.

Pencerenin ötesinde, on beş metre kadar ileride eskiden çömlek yapmak için kullanılan tuğla bir yapı vardı. June'u, aldıkları evin kendileri için çok uygun, hatta mükemmel olduğuna inandıran bu yapı oldu. Daha ilk bakışta burasının bir stüdyoya dönüştürülebileceğini düşünmüştü. Öyle bir stüdyo ki, orada resim malzemeleriyle sonu gelmeyecek mutlu saatler geçirebilir, gerçekten kendisinin olan, onu simgeleyecek bir üslup oluşturmaya çalışabilirdi. Boston'da böyle bir çalışma için olanak bulamamıştı hiç.

Onun yüzündeki aydınlık gülümsemeyi farkedene Cal, eşinin aklından geçenleri okumakta gecikmedi.

«Bakalım,» dedi alnına dökülen saçları geri doğru atarak: «Kiler olan kısım yemek odasına dönüştürülebilir. Tuğla yapı da stüdyo olabilir. Daha sonra ambarı da atölye haline getirebileceğimi sanıyorum. Ön taraftaki misafir odası sauna, çalışma yeri de ameliyathane olur. İlk aşamada hepsi bu kadar.»

«Of! Dur artık,» diye bağırdı June. Derin bir soluk alarak devam etti: «Sana söz veriyorum, stüdyoda yapılacak her şeyi ben kendi başıma yaparım. Kiler bölümünde yapılacakların çoğunu da. Sana düşen paketleri açmak, sonra da taşra doktorluğunun gereklerini yerine getirmen.»

«Söz mü?»

«Söz!» dedi June ve kocasının kolları arasına sokulup onu kendine çekti. «Şimdi her şey yoluna girecek. Öyle olacağından eminim.» Bunları söylerken doğruluğuna inandığı şeyleri ifade ettiğini düşünüyordu.

Cal karısını öptü. Sonra gevşettiği kolunu bir süre onun gergin ve iyice yuvarlaklaşmış karnı üzerinde tuttu. Parmaklarının ucuyla, doğmayı bekleyen bebeğin hareketlerini duyumsayabiliyordu.

«En iyisi yukarı çıkıp çocuk odasının neresi olabileceğine bakalım,» dedi Cal. «Bu küçük yaratık dünyamızı onurlandırmaya hazır görünüyor.»

«Henüz erken. En az altı hafta daha var.» diye karşılık veren June mutlu bir şekilde kocasının ardından üst kata yöneldi. Hangi odanın bebek odasına dönüştürüleceğini düşünüp heyecanlanıyordu. İçinden aynı şey sözkonusu yine, diye geçirdi. Öyle görünüyor ki bu bizim için değişik bir yıl olacak.

Michelle'i ikinci katta, köşe yatak odalarından birinde körfezi, Devil's Passage'ı ve ötelerdeki okyanusu seyrederken buldular. Kuzeydoğuda Paradise Point bir siluet halinde beliriyor, üç küçük kilisenin kuleleri göğe doğru uzanıyor, kiliselerin beyaz bir çerçeve oluşturan gövdeleri, çevrelerindeki sulardan gelen tehditlere karşı birbirlerini korumak, savunmak istercesine kucaklaşmış görünüyor. June ve Cal kızlarının yanına gittiler. Küçük aile bir an öylece kaldı. Yeni dünyalarını algılamaya çalışıyor gibiydiler. Sarmaş dolaş dururken kısa bir süre sıcak bir yakınlık

içinde neşelendiler. Nice zamandır böyle bir an yaşamamışlardı. Sonunda grubu gerçeğe döndüren June oldu:

«Bebek odası için burayı düşünmeliyiz » June'un ifadesinde kesinlik yoktu. Daha çok, bir soru gibiydi. Michelle derin bir dalgınlıktan uya-mıyormuşcasına atıldı:

«Yoo! Hayır. Bu odayı ben istiyorum. Lütfen?»

June bu yalvarışa karşı çıktı:

«Ama evin öbür tarafında büyük bir oda var. Burası öyle küçük ki...»

Michelle yakarısını sürdürdü:

«Ama benim tek istediğim yatağım ve iskemlem. Lütfen bu oda benim olsun. Pencerenin yanında yaşamımın sonuna kadar oturabilir, dışarıyı seyredebilirim.»

June ve Cal ne diyeceklerini bilemeden birbirlerine baktılar. Hiçbiri mantıklı, akla uygun bir karşılık bulamıyorlardı. O arada Michelle tuvalete gitti ve böylelikle sorun da çözülmüş oldu. Michelle klozetin arkasında el yordamıyla bir şeyler buldu:

«Burada bir şey var,» diye sevinçle bağırdı: «Bu tuvalette bir şeyler bulunduğunu hissediyordum. Haklıymışım. Bakın!»

Michelle'in elinde oyuncak bir bebek vardı, eski ve tozlu, porselen yüzlü bir bebektir bu. Başındaki saç Michelle'in saçları kadar koyuydu. Ayrıca başına dantel bir başlık geçirilmişti. Gri renkteki giysisi solmuş ve eprimişti. Bir zamanlar dantelle süslenmiş olduğu anlaşılıyordu. Ayaklarında rugan pabuçlar vardı. June ve Cal bebeğe şaşkınlık içinde bakakaldı.

June yüksek sesle sordu:

«Nereden gelmiş olabilir acaba?»

«Onun yüzyıllardır orada durduğuna bahse girerim,» dedi Michelle ve soluk almadan sözünü sürdürdü: «Ama herhalde küçük bir kızın bebeğiydi bir zamanlar. Burası da onun odası olmalı. Şimdi benim olabilir mi? Lütfen!»

Cal hemen sordu:

«Hangisi, oda mı, bebek mi?»

Michelle annesinin ve babasının kendisini kırmayacakları inancı içinde sevinçle sesini yükseltti:

«İkisi de!»

«Pekâlâ, olmaması için bir neden göremiyorum,» dedi Cal. «Bizim odanın bitişiğindeki yeri bebek odası olarak hazırlarsak belki daha iyi yapmış oluruz. Soyunma odalarından birini bunun için

düzenleyebiliriz sanırım.»

Cal sözünü tamamlarken gözlerinde bir mutluluk pırıltısıyla June'a bakmıştı. Sonra Michelle'in elinden bebeği aldı ve dikkatle incelemeye başladı.

«Tam da sana benziyor,» dedi. «Aynı koyu saçlar, aynı ela gözler, aynı hırpani kılık!»

Michelle babasının elinden bebeği kaptı ve onun alaycı bakışına karşılık olarak dilini çıkardı:

«Kılığım hırpaniyse bu senin hatan. Eğer beni güzel giydirmeye paran yetmiyorsa yine öksüzler yurduna bırakırsın!»

June boğuk bir sesle araya girdi:

«Michelle! Ne biçim laf o? Sen öksüzler yurdundan gelmedin.»

June bir anda allak bullak olmuştu. Bunun bir şaka olabileceğine ancak kocasıyla kızının gülüşmeleri üzerine inanarak rahatladı. Karnındaki bebeğin kıpırdadığını hissetti. Bir an için bebeğin doğumundan sonra neler olabileceğini aklından geçirdi. Michelle hayli uzun bir süreden beri evin tek çocuğuydu. Aileye bir küçük bebeğin katılışı onun için ne demek olacaktı? Bunu kendine karşı bir tehdit gibi mi görecekti acaba? June kardeşler arasındaki rekabet duyguları konusunda son zamanlarda okuduklarını anımsadı. Michelle doğacak bebeği sevmeyecek olursa ne yapabilirdi? June bu düşünceyi aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Bakışları pencereden görünen deniz manzarasına takıldı. Martılar biraz yukarılarda çılgınlık atarak dönüp duruyorlardı. Güneş pembe pırıltılar saçarak kaybolmaya hazırlanıyordu. O anda içinden yalnızca güneşin batışını seyretmek geldi. Bu görünüm sürüp gitmeyecekti. Biraz sonra güneş ufku altına çekilecekti. Sonbaharın sonuydu. Sonra da kış gelecekti. Ama şu anda havada bir sıcaklık vardı. İçgüdüsel bir hareketle paketlerin ve denklemlerin açılması işini Cal'a ve Michelle'e bırakarak, stüdyo olarak düşündüğü yapının nasıl bir yer olduğunu görmek üzere dışarı çıktı.

Baba kız ellerinden geldiğince hızlı çalıştılar. Ama kutu yığını hâlâ dağ gibiydi. Cal gerinerek:

«Biraz ara vermeye ne dersin, prenses?» dedi. «Buzdolabında bir iki tane kokakola olacaktı.»

Michelle o sırada boğuşmakta olduğu paketi hemen bir yana itiverdi ve babasından sonra davrandığı halde yemek odasından geçerken qnu geride bıraktı. Kileri hızla geçip mutfığa daldı. Kendini bir iskemleye atarak mutlu bir şekilde sırttı. O arada:

«Düşün, baba,» dedi. «Bu evde yaşadığı sırada Dr. Carson'un bir uşağı oldu mu acaba?»

Cal buzdolabından çıkardığı iki kokakolanın kapaklarını gürültüyle açıp birini kızına uzatırken soruyu yanıtladı:

«Hiç sanmam. Galiba burada tek başına yaşamış.»

«Sahi mi? Bu biraz ürkütücü olur!»

«Burası seni etkilemeye başladı galiba.»

Cal'ın sesinde apaçık bir takılma vardı. Michelle de bunun farkına varıp sırıttı. Ama takılmayı da karşılıksız bırakmadı:

«Henüz değil. Ama bu akşam kapıdan içeri sinsice bir şey girerse durum değişebilir.»

Bakışları pencereye kayd ve bir an sessiz kaldı. Onun bu ani suskunluğu karşısında babası sordu:

«Bir şey mi düşünüyorsun, prenses?»

Michelle «evet» der gibi başını salladı. Başını kaldırıp babasının yüzüne baktığında gözlerinden belirgin bir ciddiyet okunuyordu. Bu ifade Cal'ı etkiledi ve kızının yaşının üstünde bir çocuk olduğunu düşündü. Sonunda Michelle konuştu:

«Buraya geldiğimiz için çok seviniyorum, babacığım. Artık senin mutsuz olmanı istemiyorum.»

«Mutsuz değilim ben...» diye başladı Cal, ama Michelle sözünü kesti:

«Evet, mutsuzdun. Bunu kesinlikle söyleyebilirim. Bir süre bana müthiş kızıyordun, biliyorum. Çünkü o dönemde hiç hastaneden eve gelmedin.»

«Meşguldüm, işim vardı...»

Michelle yine kesti babasının sözünü:

«Ama bir süre sonra gelmeye başladın eve. Geldin ama yine de mutsuzdun. Mutsuzluğun buraya göçmeye karar vermemize kadar sürdü, ondan sonra yeniden mutlu olmaya başladın. Boston'u sevmiyor musun, baba?»

«Konu Boston değil...» Cal bu kadarını söyleyip durdu. Olanları kızına nasıl anlatacağını bilemiyordu. Gözlerinin önünden küçük bir oğlanın hayali gelip geçti. Cal bu hayali hızla bir yana itiverdi.

«Sorun bendim herhalde, benim kişiliğimdeydi sanırım. Ben... ben bunu kolay kolay açıklayamam.» Kekeleyenin ardından gülümseyerek ekledi:

«Sanırım iyileştirmeye çalıştığım insanları biraz daha yakından bilmek istedim. Buydu konu.»

Michelle babasını dinlerken zihninde konuyu kapattı. Onun söylediklerini onaylarcasına başını sallayarak:

«Galiba ne demek istediğini anlıyorum, baba,» dedi. «Boston General Hastanesi can sıkıcı, esrarlı bir yerdi değil mi?»

«Ne demek esrarlı, can sıkıcı?»

Michelle omuz silkti. Soruya doğru yanıt arıyordu. Bulamayınca:

«Bilmiyorum,» dedi ve açıklamaya çalıştı: «Senin kim olduğunu oradakilerin bilmemesi, ama hiç bilmemesi gibi bir şeydi. Hatta bir gün annemle birlikte gittiğimizde bizim, senin ailen olduğumuzu bile bilemediler. Girişteki o meraklı kadın bizim seni niçin görmek istediğimizi çok merak etmiş, ille de öğrenmek istemişti. Onca yıldan sonra bizi tanıması gerekmez miydi?..» Michelle'in sesi giderek zayıfladı ve o arada babasını incelemeye başladı. Söylediklerini anlayıp anlamadığını bilmek istiyordu. Cal başını salladı:

«Öyledir,» dedi ve bunu söylerken de gerçeği açıklamak zorunda olmadığı için rahatlamıştı. «Tedavi ettiğim hastalarla ilgili olarak benim için de öyledir. Onlardan birini taburcu olduktan üç gün sonra görsem tanımam. Bir doktor olarak, sanırım kime yardım ettiğimi bilmem, o mutluluğu tatmam gerekir.» Sözüünü bitirirken Michelle'e gülümsedi ve konuyu değiştirmeye karar verdi.

«Sana nasıl geliyor? Üzgün müsün?»

«Hangi konuda?» diye sordu Michelle.

«Buraya gelmek. Arkadaşlarını orada bırakarak buraya göç etmek. Okulunu değiştirmek. Senin yaşındaki kızların kaygılanabileceği her şey.»

Michelle kokakolasından bir yudum aldıktan sonra mutfağa şöyle bir göz gezdirdi. Bir süre sonra soruyu yanıtladı:

«Harrison öyle önemli bir okul değildi. Paradise Point'teki çok daha güzel.»

Cal da konunun başka bir yanını belirtti:

«Ve hayli de küçük.»

«Ve orayı her gün harap etmeye çalışan birtakım çocuklar da yoktur herhalde.» Sorunun ikinci yarısını da şöyle karşıladı:

«Arkadaşlara gelince, gelecek yıl yeni arkadaşlar edinmek zorunda kalacaktım nasıl olsa. Öyle değil mi?»

Cal biraz şaşkın kızına baktı ve sordu:

«Ne demek istiyorsun?»

Michelle'in yüzünde suçluluk çizgileri belirdi ve elindeki bardağa bakarak konuştu:

«Annemle konuştuklarımızı işittim. Gerçekten beni yatılı okula göndermeyi düşündünüz mü?»

Cal önce kendini bağışlatmaya çalışır gibi:

«Aslında kesin olarak karar vermemiştik,» dedi ve ardından doğruyu söylemeye karar vererek ekledi: «Böylesinin senin için daha iyi olacağını düşünmüştük. Harrison çok bozulmaya başlamıştı. Sen kendin orada artık hiçbir şey öğrenmediğini söylemiştin. Düşündüğümüz gerçek bir yatılı okul değildi. Her gün yine evde olacaktın.»

Michelle rahatlamış göründü:

«Güzel, bu daha iyi. Burada arkadaşlar edineceğim. Gelecek yıl yeni arkadaşlar bulmam gerekmeyecek. Öyle değil mi?» Michelle'in sesinde ani bir kaygı belirmişti. Cal bunu farkedince kızını yatıştırma gereğini duydu:

«Elbette. Yeter ki sen okulunu sevmelik etmeyesin. Bu konuyu düşünmelisin. Buradaki kazancıyla seni özel okula gönderebileceğimizi sanmıyorum. Ama benim için önemli olan senin mutlu olman, prenses. Bu çok, çok önemli benim için.»

Michelle'in yüzündeki ciddiyet birden yumuşadı ve gülümsemeye başladı:

«Nasıl mutlu olmam? Herkes burada olmak için elinden gelen her şeyi yapar. Burada yaşamak her şeye değer. Okyanus var, orman var ve bu olağanüstü güzel ev var. Daha ne isteyebilirim ki?»

Michelle coşkulu bir sevgiyle kendini babasının kollarına attı ve onu öptü:

«Seni seviyorum, baba. Hem de çok.»

«Ben de seni seviyorum, prenses.» Cal bunu söylerken gözleri yaşarmıştı. «Ben de seni seviyorum,» diye yineledi. Sonra kızının kendini saran kollarından sıyrılarak ayağa kalktı.

«Gel,» dedi Michelle'e. «Gel de şu kutuları, paketleri çözmeye devam edelim, annen ikimizi de yatılı okula göndermeden o işi bitirelim.»

Birden, «Buldum!» diye bağırdı Michelle neşeli bir sesle. Bulduğu kocaman bir kutuydu ve her yanına Michelle adı yazılmıştı.

«Onu hemen açalım, baba. Hadi, lütfen. Benim olan her şey bunun içinde. Ama her şey. Elimizdekinden sonra onu açamaz mıyım? Demek istediğim, annemin neyi, nereye koyduğunu bilmiyoruz. Ama bunun içindekileri ben kendime göre bir yerlere yerleştiririm. Olur mu baba, lütfen.»

Cal başını sallayarak izin verdiğini belirtti ve Michelle'in kendisine ait olduğunu söylediği kocaman kutuyu sürükleyerek üst kattaki köşe odaya götürdü. Yere koyarken de sordu:

«Açmak için yardım etmemi ister misin?»

Michelle kafasını şiddetle salladı: «İsteyeyim de içinde ne olduğunu gör, öyle mi?»

Michelle'in gözlerinin önüne kutuya yerleştirdiği karmakarışık sinema magazinleri, hani şu ana-babaların çocukların elinde görmek istemedikleri türden olanları geldi. Sonuna geldiği ama kopmak istemediği çocukluğunun çeşitli oyuncakları da grup grup toplanarak kutuya konmuştu. «Böyle dediğimi anneme söylemezsin değil mi?» diyerek babasını, çocukluk hazineleri ve sır tutma konusunda suç ortaklığına davet etti.

Cal'ın kendisini odada yalnız bırakmasından sonra kutunun iplerini çözerek içindekileri boşaltmaya başladı. Çıkardıklarını önce yatağın üzerine yığıdı, sonra da göze çarpmayacak köşelere, dolaplara dikkatle sakladı.

Eski bebeklerinin sonuncusunu bir yerlere yerleştirmeye hazırlanırken daha önce bu evde bulunduğu tozlu, seramik bebeğin pencerenin içinde, birkaç saat önce bıraktığı yerde durduğunu farketti. Hemen gidip aldı ve gözleri hizasında tutarak yüksek sesle konuştu:

«Sana bir ad düşünmeliyim,» dedi. «Senin kadar eski olmalı o ad.»

Biraz düşündükten sonra gülümsedi:

«Amanda!» dedi. «Evet, tamam. Sana Amanda diyeceğim. Kısa adın da Mandy olacak.»

Michelle bebeğine bulduğu addan çok memnun, götürüp onu yeniden pencerenin içine koydu ve babasının ne yaptığını görmek için aşağıya indi.

Akşam güneşi köşedeki or adan çekilirken seramik bebek pencereden dışarıyı seyrediyormuşcasına camın önünde duruyor, görmeyen gözleri karşıdaki çiçeklikte sabitleşmiş, düşünüyor gibiydi.

II. Bölüm

Saksıların yerleştirildiği, sera görünümündeki kulübenin dikkat çeken bir yapısı vardı. Sağlam bir yapıydı ve June bunun hangi amaçla yapılmış olduğunu anlamaya çalışıyordu. Dördüncü kez oraya gittiğinde, bu yerin sadece bir depo ya da çalışma yeri olarak yapılmış olmadığını düşünmeye başladı. Okyanusa bakan pencerelerin aralıklarının dikkatle hesaplandığı görülüyordu. Yüz yıldır kullanıldığı için yıpranmış görünen meşe tahtasından kalın döşemeler de özenliydi. Boyutlarına bakılacak olursa, burası sadece bir bahçıvanın kullanması için yapılmış olamazdı; bunun için fazlaca iyi hesaplanmış bir yerdi. Sonunda June, burası kim tarafından düşünülmüş olursa olsun, düşünenin kendi gereksinimine göre plan yaptığına karar verdi. Depo ya da sera gibi görünse de stüdyo olarak düşünüldüğü anlaşılıyordu. Okyanusa bakan pencereler uçurumun engellemediği ölçüde kuzeyi görüyordu. Pencerelerin altında, özenli bir marangozun elinden çıktığı farkedilen güzel bir dolap duvar boyunca uzanıyordu. Aynı zamanda tezgâh olarak düşünülmüş dolabın bir ucuna bir lavabo yerleştirilmişti. Yılların kiriyle renk değiştirmiş tuğla duvarların vaktiyle badanalandığı anlaşılıyordu. Kapıların ve pencerelerin çerçeveleri, dışardaki yapraklarla uyumlu olması istenmişcesine, açık yeşil boyanmış, şimdiyse boyalar kat kat soyulmaya başlamıştı. Odanın dip tarafında bir dolap vardı. O an için June dolabın kapısını açmamayı yeğledi ve içinde ne gizlenebileceğini düşünmeye koyuldu. Anılar, armağanlar, diye aklından geçirdi mutluluk içinde. Keşfedilmeyi bekleyen, geçmişten anılar, diye düşüncesini tamamladı.

Oradaki bir iskemleye yerleşmeye çalışırken, bebeğin doğumuna kaç gün kaldığını hesapladı. Otuz üç sayısı geçti gözlerinin önünden ve aptalca bir iş bu yaşta bebek sahibi olmak, diye düşündü. Sonra kaygı verici düşünceler birbirini izledi. Sadece aptalca değil, belki hem kendim, hem de bebek için tehlikeli olabilecek bir şey. Kendi kendini uyardı: Dikkatli ol! Ancak daha önce musallat olan düşünce onu bir türlü rahat bırakmıyordu. Bulunduğu odada boşa gitmiş yılları düşünmekten kurtulmak için çaba harcamaya başladı.

Gövdesinin nasıl ağırlaştığını hissetmemeye çalışarak ayağa kalktı. Bunca yıldır kimsenin yaşamadığı bir binanın nasıl olup da böylesine eski eşyayla dopdolu olabileceğini anlamaya çalışıyordu.

Köşelerden birinde bir çöp kutusu gözüne ilişti. İnanılır gibi değildi, ama boştu. Çöp kutusu kısa süre sonra dolmuştu. June kutunun üstüne çıkıp içindekileri bastırmayı aklından geçirdi.

Böyle bir şey yapmaktan kendini alıkoyduğu için kendi kendini kutlayarak aklından geçeni silip attı. Biliyordu ki, Cal onu böyle bir şey yaparken yakalasa, hemen dikkatsizlikle suçlayıp çok kötü şeyler söyleyebilirdi. Ayrıca bunu yaparken bacağını kırabilir, üstelik erken doğum yapabilirdi. Şu sırada böyle bir şey yapmak onun için aşırı bir hareketti ve tehlikeli olabilirdi. Çöp kutusundakileri olabildiğince bastırmak yerine, çöpleri yerleştirmekle yetindi ve kutu patlayacak hale gelinceye kadar üstüne ekledi. Sonra da yerleri temizlemek için ne yapabileceğini düşünerek etrafına bakındı.

Uzun yıllardır gizli anların, hazinelerin biriktiği dolabı düşkırıklığı pahasına da olsa açtı ve anların yerine bir kova, saplı bir tahta bezi ve bir süpürge buldu. Odanın eskimiş havasını biraz tazeleyebilmek umuduyla pencereyi aralayarak yerdeki tozu ve çöpü bir köşeye toplamaya başladı.

Odanın ortalarına gelmişti ki, süpürge bir şeye takıldı. Takılan şeyi süpürgenin ucuyla çekmek istedi. Gelmeyince de ne olduğunu anlamak için eğildi.

Süpürgeyi tutan şey, bir metrekareye yakın alana dağılmış bir tür lekeydi. Ne dökülmüşse, kuruması için öylece bırakılmış, zaman içinde üzerine oturan tozla süpürgenin hareketini önleyecek bir santim kalınlığa erişmişti.

June doğruldu ve bir işe yarayıp yaramayacağını anlamak için saplı tahta bezini almaya gitti. Ancak, denemeye vakit kalmadan Ca' ve Michelle kapıda beliriverdi.

Cal etrafa şöyle bir göz atarak alnını ovuşturdu:

«Gelip hemen buraya bakacağımı, birtakım planlar yapacağımı biliyordum zaten.»

June biraz pişman:

«Dayanamadım,» dedi. «Öyle güzel bir yer ki. Üstelik inanılmayacak kadar da karışıktı. Böyle olması beni üzdü galiba.»

Michelle darmadağınık odaya bir göz attı. Ürperir gibi kollarını kavuşturdu. Hâlâ eşikte dikiliyordu. Yüzünü buruşturarak konuştu:

«Burası insana ürperti veriyor. Ne için kullandılar acaba?»

«Saksıları koymak için kulübe,» dedi annesi. «Bir tür bahçıvan odası. Bahçıvanın tüm aletlerini sakladığı, aynı zamanda tohumları yeşerttiği yer. Buna benzer bir şey...» June biraz duraklayıp düşündükten sonra devam etti: «Ama içimde garip bir duygu var. Bana öyle geliyor ki, burayı başka bir şey için de kullanmışlar.»

Cal kaşlarını kaldırdı:

«Hırsız polis mi oynamışlar acaba?»

«Herhalde değil,» dedi June. «Ama şuraya bak. Yerler meşe tahtası. Bir de şu dolaplara bak! Bahçıvan için kim böyle bir şey yaptırır?»

«Elli yıl öncesine kadar pek çok kimse böyle bir şey yaptırabilirdi,» dedi Cal. «Unutma ki, o zamanlar her şeyi kalıcı olmak üzere yaptırıyorlardı.»

June alnını ovuşturdu:

«Bilmem. Bahçıvan odası olarak bana biraz fazla güzel geldi. Daha başka bir şey olmalı...»

Michelle, June'un daha önce farkına varıp temizlemek için uğraştığı lekeyi göstererek sordu:

«Bu nedir?»

«Bilmiyorum. Biri oraya boya dökmüş herhalde. Ben de onu silmeye hazırlanıyordum.»

Michelle içeri girerek lekeli yere yaklaştı. Çömelip ona dokunmak istedi. Tam oraya uzanmış dokunmak üzereyken birden elini geri çekti.

«Kana benziyor» dedi ve ayağa kalkarak annesinin yüzüne baktı: «Bahse girerim burada biri öldürülmüştür.»

June adeta nefesi tıkanarak:

«Öldürülmüş mü?» dedi. «Böyle tuhaf fikirleri kim sokuyor senin kafana?»

Michelle annesinin dediklerini işitmezlikten gelerek babasına döndü:

«Baksana, baba. Kana benzemiyor mu?»

Cal yüzünde hafif bir gülümsemeye Michelle'in yanına gitti ve lekeyi kızından daha büyük bir dikkatle inceledi. Ayağa kalktığında yüzü son derece ciddiye.

«Kesinlikle kan,» dedi. «Buna hiç kuşku yok.» Sonra yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. «Elbette boya, bir tür çamur ya da ne olduğunu Tanrı'nın bileceği başka bir şey. Ama kan olup olmadığını bilmek istiyorsan gerekeni yaparım.»

June konuyu değiştirmek istedi:

«İğrenç bir şey bu. Güzel bir oda burası. Çok güzel de bir stüdyo olacak. Onun için lütfen bana burada dehşet verici şeyler geçtiğini söylemeye çalışmayın.»

Michelle omuz silkti ve bir kez daha etrafa göz gezdirdi:

«Pekâlâ, burası senin olsun. Ben hiç hoşlanmadım.» Kapıya yönelerek sordu: «Kıyıya gidebilir miyim? Bir sakıncası var mı?»

June biraz kuşkulu, sordu:

«Saat kaç?»

Cal kızına arka çıkan bir yanıt verdi:

«Havanın kararmasına daha çok var. Ama dikkatli ol, prenses. Buradaki ilk gününde düşmeni istemiyorum. Bana hastalar ödeme yapsın, kendi ailem değil.»

Michelle kendisini koya ulaştıracak olan patikada yürümeye koyulduğunda kulaklarında hâlâ

babasının sözleri çınliyordu: «Düşmeni istemiyorum.» Ama neden düşecekti? Yaşamında hiç düştüğünü anımsamıyordu. Sonra aklına geldi. Şu, düşen çocuk. Babası hâlâ o çocuğu düşünüyordu. Ama bu onun hatası değildi ki? Öyle olsa bile Michelle onun için ne yapabilirdi?.. Vardığı sonuçtan mutlu, aşağıya doğru inmeye başladı.

Cal, Michelle gözden kayboluncaya kadar bekledi. Sonra karısını kucakladı ve Öptü. Bir dakika sonra, onu bıraktığında June soru dolu bakışlarını ona çevirdi:

«Ne demek oluyor bu?»

«Özei olarak hiçbir şey. Genel olarak her şey,» dedi Cal. «Burada olduğum için çok mutluyum. Seninle evli olduğum için çok mutluyum. Michelle gibi bir kıza sahip olduğum için çok mutluyum. İlerideki her şey için çok mutluyum.» June'un karnına sevgiyle dokunup okşadı: «Ama yapacağın işlerde biraz daha dikkatli olmanı istiyorum. Sana ve bebeğe hiçbir şey olmamalı.»

«Ben iyiyim,» dedi June. «Bilmeni isterim ki, çöpü bastırmak için şu çöp kutusunun içine girmedim.»

Cal derin bir göğüs geçirdi:

«Bunun beni memnun etmesi lazım.»

«Kaygılanmayı bırak. Ben iyi olacağım. Bebek de iyi olacak. Gerçekte benim tek kaygım Michelle.»

«Michelle mi?»

June başıyla onayladı karşılık verdi:

«Bebeğin onu nasıl etkileyeceğini çok merak ediyorum. Şunca zamandan beri tüm dikkatimiz onun üzerindeydi. Bebek gelince bir rekabet başlayacağını düşünmüyor musun?»

«Başka bir çocuk olsa evet derim,» dedi Cal derin düşüncelere dalarak. «Michelle için hayır. O son derece dengeli bir çocuk. Genetik olmalı bu. Tanrı bilir, bizden gelen bir şey değildir.»

June alaycı bir tavırla kocasına çıkıştı:

«Yeter artık. Sen de çok katısin. Her zaman da öyle oldun.» Sesindeki alaycılık yerini sakinliğe bıraktı ve devam etti: «Ben onun doğacak çocuğu kendine karşı bir tehdit gibi görmesinden korkuyorum. Öyle görmesi de normal olacaktır. Değil mi?»

Cal kendini hemen oracıktaki iskemleye bıraktı. Kollarını göğsü üzerinde kavuşturdu. Bir hastasıyla yaptığı konuşmaya June da katılı-vermiş gibi bir havaya girdi:

«Bak,» dedi. «Michelle olayları çok derinlemesine alıyor. Tanrım! Buraya göç edişimize gösterdiği tepkiye şöyle bir bakıversene! Herhangi bir çocuk ortalığı birbirine katar, evden kaçma tehditlerinde bulunur, daha akla gelmeyecek neler yapardı! Ama Michelle bunların hiçbirini yapmadı. Ona göre bu olay yeni bir serüvenden başka bir şey değil.»

«Yani?»

«Yanisi, bebek konusunda da aynı şey olacaktır. Sadece ailenin yeni bir üyesi. Öyle bilinecek. Ona ilgi göstermek gerektiğini düşünecek. Bundan hoşlanacak. O şimdi tam bebek bakıcılığı yapacak yaşta. Eğer ben Michelle'i tanıyorsam, o kardeşine annelik edecektir. Böylelikle seni tuvalin ve boyalarınla baş başa bırakacaktır.»

June biraz rahatlamış olarak gülümsedi:

«Kendi çocuğum için annelik hakkımı saklı tutuyorum. Michelle kendi çocuğu oluncaya kadar bekleyebilir.»

Bunu söylerken birdenbire yerdeki leke bir kez daha gözüne ilişti. Kaşlarını çatarak sordu:

«Sence bu nedir?»

Cal da aynı noktaya gözlerini dikerek neşeli bir sesle karşılık verdi:

«Kan. Michelle söylemişti ya!»

«Oh Cal, biraz ciddi ol. Kan değil o. Sen de kan olmadığını biliyorsun.»

«Peki seni kaygılandıran ne?»

«Ben sadece bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Ne olduğunu bilirsem onu silmek, temizlemek için ne kullanabileceğimi de bileceğim.»

Cal taşı gediğine koymak için önerisini hemen ortaya attı:

«Güzel, ne yapacağımı söyleyeyim sana. Önce camcıların kullandığı macun bıçağıyla bir şey yapmayı deneyeceğim. Ondan sonra da biraz terebentin kullanacağım. Sadece boyaysa terebentin ona işleyecektir.»

June merakla sordu:

«Macun bıçağın var mı?»

«Üzerimde mi? Hayır, yok. Ama araç gereç çantasında olması gerek. Tabii çantayı bulabilirsem.»

June kararlı bir biçimde:

«Gidip arayalım, bulalım,» dedi.

«Şimdi?»

«Evet, hemen, şimdi.»

Cal hamile eşini keyiflendirmek için yapılacak en doğru şeyin onun isteğine uymak olduğunu

düşünerek June'un peşine takıldı, eve doğru yürüdüler. Cal kutu ve paket yığını karışıklığı karşısında eşinin yılgınlık göstererek arama işinden vazgeçeceğini düşünüyordu. Ama öyle olmadı. June yığını sabırla karıştırmaya başladı, çok geçmeden de bağırdı: «İşte buldum!»

Kutunun üzerinde «çeşitli» yazılıydı. Cal bunu okumakla birlikte şaşkınlık içinde sordu:

«Aradığımız kutu olduğunu nereden biliyorsun?»

June sevimliliğini artıran bir ses tonuyla:

«inan bana,» dedi.

Cal yığının en üstünde duran kutuyu aşağıya çekti ve yapıştırıcı bantı yırtarak açtı. Kapağın hemen altında araç gereç çantası duruyordu.

«İnanılır gibi değil!» diye bağılmaktan kendini alamadı.

June biraz kendini beğenmiş bir edayla karşılık verdi:

«Paketlemede ustalık. Gel şimdi benimle.»

CaPla birlikte stüdyoya döndüler. June iskemleye yerleşirken Cal iyice sertleşmiş lekeyi kazımaya koyuldu. Birkaç dakika sonra başını kaldırarak:

«Bilmiyorum,» dedi.

«Ne çıkıyor?»

«Sökülmesine sökülecek. Ama ne olduğunu lam olarak bilemiyorum,» dedi Cal. June iskemleden kalkıp kocasının yanına gitti ve çömel-di.

«Ne demek istiyorsun?» diye sorarken yerinden sökülüp dağılan ve ayaklarının dibine saçılan kahverengileşmiş parçacıklara dikkatle bakıyordu. Tereddütle uzanarak bir parçacığı eline aldı ve parmakları arasında ovalayarak tozu silmeye çalıştı. Aynı zamanda dokunma yoluyla da bunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir sonuca varamadığı için Cal'a sordu:

«Nedir bu?» ,

«Boya olabilir. Ama daha çok kurumuş kana benziyor,» dedi Cal yavaş bir sesle. Bunu söylerken karısıyla göz göze geldi. Gözlerini ayırmadan sözünü tamamladı:

«Ne olursa olsun Michelle haklı çıkabilir.»

Cal ayağa kalkarken eşinin elini tutarak kalkmasına yardım etti. O arada konuya biraz daha açıklık getirmek istiyordu:

«Her neyse yıllardan beri oradaymış. Bu konuda bizim yapacağımız bir şey yok. Lekenin tümünden

temizlenmesi fazla vakit almayacaktır. Leke silindikten sonra konuyu tümüyle unutabilirsin.»

Stüdyodan ayrılmalarından sonra June bir kez daha geri dönerek döşemedeki kahverengileşmiş kalıntıya baktı. Cai'in temizlikten sonra lekenin unutulacağı düşüncesine katılmak istiyordu.

Michelle patikanın bir noktasında durarak kıyıya oları mesafeyi kestirmeye çalıştı. Birkaç yüz metre olabileceğini düşünüyordu. Bir an için kıyıya inen bir başka yolu denemek geldi içinden. Ama hayır, hiç değilse bu kez tutturduğu yolu izlemeliydi. Daht sonra kayaların arasında yol aramak, yamacı süsleyen peygamber çiçeği benzeri ağaççıklar arasında dolaşmak için bol bol vakti olacaktı. Patika yürünmesi kolay bir yoldu, yıllar yılı yürünmekle zemin düzgünleşmişti. Yol bazı yer'erde kış yağmurlarının aşındırması yüzünden daralıyordu. Bazen de kaya parçacıklarına rastlanıyordu. Michelle bunları ayağının ucuyla yolun dışına itiyor, sor"a tîa gitoide hızlanarak kıyıya doğru yuvarlanışlarına kulak veriyordu. Gözden kayboluşlarından bir süre sonra kulağına gelen tok sestem zemine ulaştıklarını anlıyordu.

Patika okyanusun gelgitte kabarma çizgisinin kenarına ulaşıyordu. Şimdi deniz geri çekilmiş durumdaydı. Denizin çekildiği alan kayalık bir şerit görünümündeydi. Bunlar o kesimde toprak üstünde belirmiş bir granitin ufalanmış parçalarıydı ve Michelle'in önünde, Devil's Passa-ge'in kolları yönünde uzanıp gidiyordu. Durgun körfezdeki su, kaynamalar, anaförler yaparak burgulu akıntılar meydana getiriyor, bu görünüşüyle de Michelle'in deneyimsiz gözlerine bile tehlikeli görünüyordu. Kuzeye doğru yürümeye başladı. Amacı kıyı boyunca ilerleyerek Paradise Point'e varmanın mümkün olup olmadığını anlamaktı. Okula gitmek için kıyıda, yarın kenarından yürüyerek dosdoğru köyün içinden geçmek daha zevkli olacaktı. Hele hele, Boston'daki Harrison Okuluna gitmek için izlemek zorunda olduğu kalabalık yolla kıyaslandığında harika bir şeydi bu.

Üç yüz metre kadar yürümüştü ki, kıyıda yalnız olmadığının farkına vardı. İleride, bir su birikintisinin kenarına çömelmiş biri vardı. Michelle'in varlığından habersiz gibiydi. Biraz kaygılı, o yönde yürümesini sürdürdü. İçinde bir tereddüt vardı. Yola devam mı etse, onunla konuşsa mı, yoksa görmezlikten gelip de geçip gitse miydi, bilemiyordu. Belki de geri dönmesi daha iyi olacaktı. O, bu konuda karar verinceye kadar su birikintisinin kenarındaki kişi onu gördü ve el salladı.

«Hey!» diye seslenirken sesi dostçaydı. Ayağa kalkınca Michelle onun kendi yaşında bir erkek çocuk olduğunu gördü. Kıvırcık siyah saçları ve biraz ürkütücü mavi gözleri vardı. Yüzünde geniş bir gülümseme belirmişti. Michelle biraz isteksiz el salladı ve: «Merhaba,» diye karşılık verdi.

Çocuk kayaların arasından Michelle'e doğru yürümeye başladı ve sordu:

«Carson'un evine taşınan kız sen misin?»

Michelle başını sallayarak söyleneni doğrularken bir noktayı düzeltme gereğini duydu:

«Yalnız, şimdi orası bizim evimiz. Dr. Carson'dan satın aldık orayı.»

«Yaa!» dedi çocuk ve uçurum yönünde hafif bir hareket yaptı. Michelle ne olduğunu anlayabilmek için dikkatle baktı. Görünürde hiçbir şey yoktu. Çocuk:

«Ben Jeff Benson'um. Şurada oturuyorum,» dedi ve biraz önceki hareketinin yönünde bir yeri işaret etti:

«Ama buradan bizim evi göremezsin. Yamaçtan hayli geride, uzakta. Annem uçurumun eninde sonunda denize kayacağını söylüyor. Ama ben sanmıyorum... Senin adın ne?»

«Michelle.»

«Seni ne diye çağırırlar?»

Michelle şaşırды, kaşlarını çatarak, «Michelle,» diye yineledi ve: «Başka ne diye çağırabilirler ki?» dedi. Jeff omuz silkti:

«Ne bileyim. Çok değişik bir ad gibi geldi bana. Onun için sordum. Anladığıma göre Boston'dansın.»

«Evet, öyle,» dedi Michelle.

Jeff bir an kızı dikkatle ve merakla süzdü. Sonra bir kez daha omuz silkerek konuyu değiştirdi:

«Buraya gelgitten kalan su birikintilerini görmek için mi geldin?»

«Şöyle bir etrafa bakmak için geldim,» dedi Michelle. «Ne var o birikintilerde?»

Jeff kışkırtıcı bir sesle karşılık verdi:

«Ne yok ki. Şimdi deniz geri çekilmiş durumda. Suyun çekildiği yerde kalıntıların en güzellerini bulabilirsin. Daha önce hiç böyle bir birikinti görmedin mi?»

Michelle başını salladı:

«Yalnız piasdaki görmüştüm. Piknik için giderdik oraya.»

Jeff biraz alaycı bir tavırla ve küçümseyerek karşıladı açıklamayı:

«Onlar pek iyi değildir. Oralarda bulunabilecek iyi ve güzel kalıntılar yüzyıllar önce insanlar tarafından toplanmıştır. Ama buraya kolay kolay kimse ulaşamaz. Gel, göstereyim sana.»

Jeff kayalar arasında Michelle'in önüne düştü. Birkaç adımda bir duruyor ve onun kendisine yetişmesini bekliyordu.

«Tenis pabuçlarını giymelisin,» dedi. «Onlar kayalarda pek kaymaz.»

Michelle nedenini anlayamadığı bir beceriksizlik duygusu içinde:

«Bu kadar kaygan olacağını bilemedim,» dedi. Birkaç dakika sonra oldukça büyük bir birikintinin

kenarına vardılar. Jeff kıyıya diz çöktü. Michelle de onun yanına çömelerek sığ suyun dibine bakmaya başladı.

Önlerindeki su birikintisi sakin ve son derece duruydu. Michelle çok temiz bir camdan başka bir dünyayı seyrediyormuş duygusuna kapıldı. Suyun dibi garip yaratıklarla doluydu. Denizyıldızları, kabukları dikenli canlılar, gelincik çiçekleri kıpır kıpırdı. Hareketleri son derece yumuşaktı. Çağanozlar, sırtlannda emanet evleriyle telaşlı telaşlı koşuşturmaktaydı. Michelle ani bir hareketle bunlardan birini suyun içinden çekip aldı. Küçük yaratığın zayrf pençeleri Michelle'in parmağını sıkıştırmak için harekete geçti. Çaresizliğini hissedince de minik kabuğunun içine çekildi. Dışarıda sadece sağa sola kıvranan bıyık gibi bir şey kaldı.

Jeff deneyimli biri olarak Michelle'i uyardı:

«Avucunu tam olarak aç. Onu, seni göremeyeceği biçimde çevir. Sonra biraz bekle. Birkaç dakika içinde ininden çıkacaktır.»

Michelle kendisine verilen talimata uydu. Gerçekten de bir dakika kadar sonra yaratık kabuğundan dışarıya çıkmaya başladı. Önce ayakları görüldü.

«Gıdıklıyor!» dedi Michelle farkında olmaksızın avucunu kapatırken. Avucunu açınca da yaratık yeniden kabuğunun içine çekilmeye başladı.

«Denizyıldızlarından birinin içine bırakıver onu,» dedi Jeff.

Michelle söyleneni yaptı. Ardından da bitki benzeri öbür yaratığın ürkmüş çağanozu dokunaçlarıyla sarmaya başlayışını merakla seyretmeye koyuldu. Bir dakika içinde denizyıldızı tamamen kapandı ve çağanoz da görünmez oldu.

Michelle sordu:

«Ne olacak ona şimdi?»

Jeff bir uzman edasıyla bilgi verdi:

«Denizyıldızı onu yiyecek. Ondan sonra yeniden açılarak çağano-zur kalıntıları dışarı atacak.»

Michelle bozularak sordu:

«Onu öldürdün mü yani?»

«Nasıl olsa bir şey onu yiyecekti,» diye soğukkanlılıkla yanıtladı Jeff. Devam e.ti:

«Buradan herhangi bir şeyi alıp götürmediğin ya da burada olmaması gereken bir şeyi buraya bırakmadığın sürece kimseye bir zarar vermiş olmazsın.»

Michelle daha önce böyle bir şeyi hiç düşünmemişti. Bununla birlikte Jeff in söyledikleri onu

etkiledi. Demek ki, bir şeyler bir yere ait, bir şeyler de değildi. Ve insan neyi, nereye koyduğuna dikkat etmeliydi. Evet, Jeff'in söyledikleri anlamlıydı.

İki çocuk birikintinin etrafını dolaşmaya koyuldular. Suyun dibindeki değişik dünyayı ilgiyle inceliyorlardı. Jeff bir kaya parçasının üzerinde hareket etmeye çalışan küçük bir ahtapotu farketti ve bu yaratığın ayaklarını oluşturan binlerce emici damarı, karnının ortasındaki beş köşeli garip ağzı Michelle'e gösterdi.

Michelle dayanamayıp sordu:

«Nasıl oluyor da sen bunlar hakkında bu kadar çok şey biliyorsun?»

Jeff: «Ben burada büyüdüm,» dedikten sonra biraz duraladı, sonra devam etti:

«Ayıca btffi denir biyologu olmak istiyorum. Sen ne olmak istiyorsun?»

«Bilmiyorum. Hiç düşünmedim.»

Jeff sordu:

«Baban doktor değil mi?»

«Bınu nereden büyüyorsun?»

Jeff şirin şirin gülümseyerek karşılardı soruyu:

«Herkes biliyor bunu. Paradise Point çok küçük bir yer. Burada herkes her şeyi bilir.»

Michelle bir gerçeği yeni anlamıştı:

«Öyle mi? Boston'daki gibi değil yani. Orada kimse kimsenin kim olduğunu bilmezdi. Kızardık buna.»

«Onun için mi buraya taşındınız?»

«Sanırım,» dedi Michelle yavaşça. «Hiç değilse taşınmamızın bir nedeni de buydu.» Birden konuyu değiştirmek istedi:

«Bizim evde herhangi bir kimse öldürüldü mü?»

Jeff sert bir şekilde baktı Michelle'e. Söyleneni tam duymamış gibi bir hali vardı. Hemen ayağa kalktı:

«Öyle bir şey yok herhalde. Hiç işitmedim.» dedi ve geri dönerek kayalık kıyıya doğru yürümeye başladı. Michelle'in kendisini izlememesi üzerine de geri dönerek onu çağırdı:

«Hadi gel. Deniz yükseliyor. Tehlikeli olabilir.»

Michelle çömeldiği yerden doğruldu. O an garip bir hisse kapıldı.

Birden başı döner gibi oldu. Gözleri hafifçe karardı. Üzerine yoğun bir sis çökmüş gibiydi. Birden dizlerinin üstüne düştü.

Biraz ötede durmakta olan Jeff şaşkınlık içinde ona bakıyordu. Olduğu yerden seslendi:

«İyi misin?»

Michelle «evet» anlamına başını salladı ve yeniden ayağa kalktı. Bu kez hareketi çok yavaştı.

«Sanırım çok hızlı kalktım,» dedi. «Başım döndü. Ortalık kararıyor-muş gibi geldi bana.»

«Çok yakında kararacak da,» dedi Jeff ve biraz duraladıktan sonra ekledi:

«En iyisi bir an önce tepeye çıkalım.»

Bunu söylerken başıyla kuzeyi işaret ediyordu. Michelle ona, nereye gideceğini sordu.

«Eve,» dedi Jeff. «Bizim eve giden bir patika var. Tıpkı sizin eve giden gibi.»

Jeff birkaç saniye durdu. Sonra da Michelle'e kendisiyle birlikte gelmek isteyip istemediğini sordu.

«Gelmesem daha iyi,» dedi Michelle. «Anneme babama pek uzağa gitmeyeceğimi söylemişim.»

«Pekâlâ. Görüşürüz.»

«Görüşürüz,» dedi Michelle de. Jeff'e arkasını dönerek kıyıya doğru yürümeye başladı. Eve uzanan patikanın başına ulaştığında durdu ve geri dönerek yola baktı. Jeff artık görünmüyordu. Kıyı bomboştı ve sis yavaş yavaş bastırıyordu.

III. Bölüm

«Gelecek hafta o kiler gibi olan yerde değişiklik yapıyoruz.»

Bunu söylerken June'un sesindeki kararlılık ifadesi Cal'a bir uyarıydı aynı zamanda. Bu evde iki haftadan beri yaşamaktaydılar ve Cal oraya her gün biraz daha ısınıyor, her şeyi olduğu gibi seviyor ve hiçbir değişiklik düşünmüyordu. Hatta bir mağarayı andıran yemek odasından bile memnundu. Gerçi o çok büyük masa buraya acayip bir hava veriyor ve Cal'ın küçük ailesi yemeklerde masanın mutfağa yakın ucunda toplanıyordu ama Cal bunu bile yadırgamamaya başlamıştı. Michelle ise odanın büyüklüğünden hiç etkilenmemiş görünüyordu. Gerçekten de annesi değişiklikten söz ettiğinde etrafi ilgiyle gözden geçirmekle yetinmiş, sonra şöyle demişti:

«Ben orayı seviyorum. Kendimi bir şatonun salonundaymış gibi hissediyorum. Biz orada dururken uşaklar gelip hizmet için bekliyorlar.»

«0 gün de gelecek,» dedi Cal. «Bu gidişle öyle bir şeyler olacak.»

Bunu söylerken kızına göz kırpmıştı. O da göz kırparak karşılık verdi.

«Her şey daha iyiye gidecek,» dedi June da. Ancak sesindeki gerginlik, seçtiği iyimser sözcükleri yalanlıyor gibiydi. Kocasına dönerek daha iğneleyici bir sesle devam etti:

«Çevredeki tüm hastaların sana gelmelerini bekleyemezsin. Hiç değilse Carson ortalıkta olduğu sürece.» Çatalını masaya bırakırken de ekledi:

«Onun işi bırakıp hemen gitmesini, buradan uzaklaşmasını çok isterdim. Tüm işleri sana aktarması ne kadar zamanda mümkün olacak acaba?»

«Uzunca bir süre olabilir,» dedi Cal ve karısının yüz ifadesini okumaya çalışarak onu yatıştırmak istedi:

«Konuya öyle bakma. Gelirden hiçbir şey almıyor. İş benim yürüttüğümü ve kendini emekli saydığını söylüyor. Dediğine göre sadece elini işten çekmemiş görünüyor. Öyle olduğu için de şükretmeliyim. O olmasaydı sanırım şimdiye dek buralardan kaçırdım belki de.»

June, «Yapma!..» diye karşı çıktı. Ama Cal elini kaldırarak konuyu kapatmasını istedi:

«Doğru söylüyorum. Dün beni görecektin. Bayan Parsons gelmiş. Bir doktor olarak onu muayeneye hazırdım. Eğer Josiah engel olmasaydı üzerinde iççamaşırı kalıncaya kadar soyunmasını isteyecektim. Görünüşte de onun muayene olmak falan istediği yoktu. Tek isteği biraz çene çalmaktı. Josiah onu hoşgörüle dinledi ve zaman zaman da gıdaklar gibi küçük kahkahalar attı. Sonunda ona, şikâyetleriyle ilgili belirtiler sürececek olursa gelecek hafta bakacağını söyledi.»

«Nesi varmış?» diye sordu Michelle.

«Hiçbir şeyi yok. Öyle anlaşılıyor ki, kendini çok dinliyor, sonra da hissettikleri hakkında konuşmak istiyor. Ama sadece çene çalmak için muayenehaneye gitmenin doğru olmayacağını düşündüğü için de birtakım belirtilerden söz etmek gereğini duyuyor.»

June söze karıştı:

«Evhamlı ya da hastalık hastası dedikleri tiplerden galiba?»

«Ben de öyle düşündüm,» dedi Cal. «Ama Josiah buna katılmıyor. Şikâyet ettiği belirtileri gerçekten hissettiğini sanmıyorum. Ancak kendisi hissettiğini söylüyor. Ayrıca Bayan Parsons sadece kendisine ait belirtilerden söz etmiyor. Başkalarının çeşitli şikâyetlerini de anlatmaktan hoşlanıyor. Josiah'ın dediğine bakılırsa bugün en az üç kişi, sırf Bayan Parsons'un onların yakınmalarını kendisine aktarmış olması sayesinde yaşamlarını sürdürüyorlarmış. Bu insanlar kendiliklerinden gelip de doktora durumlarını söylemezlermiş.»

Michelle işin bir başka yanını merak etti:

«Böylelerine doktor ne yapıyor? Onları önüne katıp muayenehanesine mi getiriyor?»

Cal kıkırdarak:

«Tam öyle değil,» dedi. «Ama onların peşini bırakmıyor, üzerlerine düşerek kontrol alıyor. Anladığıma göre Bayan Parsons'un olası kalp hastaları konusunda güvenilir gözlemleri var.»

June mırıldanır gibi konuştu:

«Pek profesyonel bir işe benzemiyor.»

Cal omuz silkti:

«Bir hafta öncesine kadar sana bu konuda katılırdım. Ama şimdi emin değilim.» Şarap kadehine uzandı. Chaiis şarabından bir yudum aldıktan sonra konuşmasını sürdürdü: «Boston General Hastanesinde Bayan Parsons gibi biri olsaydı şimdi kimbilir kaç kişi hâlâ yaşıyor olurdu. Biz sadece bize gelen ve belirli şikâyetlerini anlatan kimselere bakıyoruz. Josiah insanların şikâyet konusu yapmadıkları pek çok şey olduğunu söylüyor. Bu tipler zamanla her şeyin düzeleceğini düşünerek günün birinde ölüp gidiyorlar.»

«Korkunç bir şey bu!» dedi Michelle kaygılı bir sesle.

«Evet, öyle,» dedi Cal. «Ama burada çok olan bir şey değil bu. Çünkü Josiah'ın hastalarını yakından izlemek ve işler sarp sarmadan çaresini düşünmek için vakit var. Koruyucu hekimliğe yürekten inananlardan Josiah.»

«Neyin nesi bu Josiah? Büyücü bir hekim mi?» Bunu söylerken June sesiyle hiçbir şey belli etmemeye çalıştı, ama Cal'ın ihtiyar doktoru övüp durmasından bıkmış görünüyordu. «Josiah diyor ki... Josiah der ki...» yinelemeleri Cal'ın, Josiah'ın her dediğine fazla bağlandığını gösteriyordu. Konuşmasını tamamlarken June'un sorusunu karşılıksız bırakarak Michelle'e döndü. Ancak söze başlayamadan kapı çalındı. June, Josiah Carson lafının kapanmasını sağladığı için kapıyı çalana içinden teşekkürler ederek yerinden fırladı. Giriş holünün kapısını açtığında dışarıda Josiah Carson'un upuzun ve hemen dikkati çeken silüetini farkettiler. Yaklaşan akşamın gri aydınlığında, çoğu beyazlaşmış saçlarının ensesinde yele gibi savrulmasından gelenin o olduğu besbelliydi. June bir an nefesinin sıklaştığını hissetti. Ama hemen toparlandı ve içinden, iti an... diye geçirdi.

«Umarım akşam yemeğinizi bölmedim,» diyerek içeri giren Carson hafifçe gülümsedi «Ama ne yapayım ki, konuyu daha fazla bekletemez-dim.» Hole girdikten sonra sokak kapısını kapadı. June'un bir şey söylemesine vakit kalmadan Cal salonda belirdi:

«Josiah, ne anyorsun buralarda?»

«Bir ev ziyaretine gidiyordum Gelmeden telefon etmeliydim, ama size uğramayı düşündüğümde çoktan arabaya yerleşmiştim bile. Girebilir miyim?»

June: «Umarım çok acil bir durum yoktur,» diye araya girdi.

«Eh! Hayır, gerçekte cankurtaran çağırılmasını gerektirecek bir durum yok. Aslında fazla önemli bir şey olduğunu da sanmıyorum. Sally Carstairs olayı. Kolunun ağrımından şikâyet ediyormuş. Annesi bir görmemi istedi. Ondan sonra aklıma bir şey geldi.» Bunu söyledikten sonra biraz duraladı. Yemek odasına doğru baktı ve sordu: «Michel-le burada mı?»

Kızının adının geçmesi üzerine Cal sesindeki merakı gizleyemedi:

«Michelle?» diye yineledi.

«Sally Carstairs, Michelle'le aynı yaşta. Bunu anımsayınca senin kızının ona benden de, senden de daha yararlı olabileceğini düşündüm. Yeni bir arkadaş edinmek çoğu zaman çocuğun zihnine yerleşen bir acıyı ortadan kaldırır.»

İki doktor bakıştı. June bu bakışmayı tam anlayamamıştı. Bakışma,

Carson kocasına bir soru sormuş, o da bakışıyla karşılık vermiş gibi bir izlenim bırakmıştı. Dahası, iki taraf arasındaki sessiz anlaşma June'u rahatsız etti. Tam o sırada Michelle salonda belirdi ve böylelikle ortam değişmiş oldu. Carson, Michelle'e:

«Bir ev ziyaretine gitmek ister misin?» dedi. Michelle önce annesine, sonra babasına gözleri pırıldayarak baktı ve sordu:

«Sahi mi?»

«Öyle görünüyor ki hastalarımızdan biri için ilaç olabilirsin.»

«Kim?» dedi Michelle istekli istekli.

«Sally Carstairs. Hemen hemen senin yaşında ve kolu ağrıyormuş. Dr. Carson seni bir ağrı kesici gibi kullanmak istiyor.»

Michelle izin istemek için annesinin gözlerinin içine baktı. Ama June kısa bir duraksamadan sonra vakit kazanmak için sordu:

«Hasta değil, değil mi?»

«Sally mi? Hayır. Allah korusun! Sadece kolunu incitmiş. Ama siz Michelle'in evde kalmasını istiyorsanız?..»

«Hayır, hayır. Alın götürün onu. Kendi yaşında biriyle tanışmasının tam zamanıdır. Son iki haftadır karşılaştığı tek insan Jeff Benson oldu.»

Michelle merdivenlere doğru fırladı:

«Hemen geliyorum,» dedikten sonra gözden kayboldu, birkaç dakika sonra koltuğunun altında yeşil okul çantasıyla aşağıya indi.

Josiah Carson: «Nedir bu?» diye sordu.

«Bir bebek. Onu odamdaki dolapta bulmuştum. Sally görmek isteyebilir diye düşündüm.»

Carson sordu:

«Burada mı? Onu burada mı buldun?»

«Çok eski bir şey.» Bunu söylerken Michelle'in yüzü hafifçe bulutlandı. Dr. Carson'a baktı: «Galiba sizin ailenize ait...»

«Doğrusu bilmiyorum...» Carson elini uzatarak: «Ver bir göreyim şunu,» diye bebeği istedi.

Michelle çantayı açarak bebeği çıkardı, Carson'a uzattı. Carson gülümseyerek baktı, ama bebeği almadı.

«İlginç,» dedi. «Sanırım aileden birine aitti. Ama daha önce hiç görmedim onu.»

Michelle yüzünde apaçık bir düşkünlüğüyle:

«İsterseniz alabilirsiniz bebeği,» dedi.

«Ben onu ne yapayım?» dedi Carson. «Senin oisun, oynarsın onunla. Kendine sakla bebeği, onu evde tut.»

June yaşı doktora bakarak sözlerini sert bir tonda yineledi:

«Onu evde tut.»

June, Carson'un duraksama içinde olduğundan emindi. Ama konuşmasının devamında içtenlikli görünüyordu:

«Çok güzel bir bebek. Belli ki, antika aynı zamanda. Michelle'in ona bir şey olmasını isteyeceğini hiç sanmam. İster mi?»

Cal, Josiah'in dediklerine katılarak:

«Bir şey olursa kalbi kırılır,» dedi ve kızına döndü: «Onu odana götür, tatlım. Hemen yola çıkacağız.» Sonra Josiah'a sordu: «Sizi izleyelim mi?»

«Pekâlâ. Ben arabamda bekliyorum.» June'a, «Hoşçakalın,» dedikten sonra Pendleton'ları yalnız bıraktı.

Cal, June'u aceleyle kucakladı ve:

«Bak,» dedi. «Şu anda yapman gerekmeyen hiçbir şeyi yapma. Bütün gece seninle uğraşmak istemiyorum.»

«Tasalanma. Yemek hazırlayacağım. Sonra da iyi bir kitap bulup bir köşeye kıvrılacağım.» Michelle merdivenlerden inerken Cal da kapıya yöneldi. Arkasından June'un, «Dikkatli ol!» uyarısını işiterek dönüp baktı.

«Neden dikkatli ol diyorsun? Ne olabilir ki?»

«Bilmem,» dedi June. «Bir şey olmaz herhalde. Ama sen yine de dikkatli ol, e mi?»

June kocasıyla kızı gözden kayboluncaya kadar kapıda bekledi. Sonra geri dönerek yemek masasını temizlemeye koyuldu. İşini bitirdiği sırada kendisini rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladı. Josiah Carson.

June Pendleton onu hiç sevmemişti. Ama nedenini bilmiyordu.

Josiah Carson arabasını hızlı sürüyordu. Paradise Point'in yollarına yeterince aşınaydı. O nedenle de fazla dikkatli olma gereğini duymuyordu. Yola dikkat etmek yerine Cal Pendleton, Sally Carstairs'i muayene etmek zorunda kalırsa neler olabileceğini düşünüyordu. Cal Pendleton'un geçen bahar Boston'da başına gelen olaydan beri çocuklardan kaçındığını biliyordu. Bu akşam onun bu konuda ne derece yaralı olduğunu görebilecekti. Paniğe kapılacak mıydı acaba? Boston'da olup bitenlerin anısı onu çaresizliğe mi itecekti? Yoksa kendine güvenini yeniden kazanmış mıydı? Biraz sonra bunların hepsini öğrenecekti. Otomobilini Carstairs'lerin evinin önüne çekti ve Cal'ın gelip arkasına park etmesini beklemeye başladı.

İçeri girdiklerinde, kırklarında sağlıklı görünüşleri olan Fred ve Bert ha Carstairs'i sinirli bir halde mutfak masasının başında oturur buldular. Carson onları tanıştırdı. Sonra çiftin ellerini avuçlarına alarak sevgiyle sıktı.

«Oraya geçelim,» dedikten sonra Michelle's döndü: «Michelle, sen niye burada, mutfakta Bayan Carstairs'le birlikte kalmıyorsun? Ona arkadaşlık edersin. Biz Sally'nin koluna hemen şöyle bir bakalım.» Carson, Michelle'in yanıt vermesini beklemeden Cal'ı peşine takarak Sally'nin yatak odasına gitti.

Sally Carstairs yatağında oturuyordu. Kucağır da, bir yana kaymak üzere olan bir kitap duruyordu. Sağ kolunu gevşek bir biçimde yanına bırakmıştı. Josiah Carson'u görünce gülümsedi:

«Kendimi dilsiz gibi hissediyorum,* diye başladı söze.

«Seni evine bıraktığım gün dilsizdin.» dedi Carson, yüzünde anlamsız bir ifadeyle. «Bugün neden başka olasın ki? >

Sally onun takılmasını anlamazlıktan gelerek Cal'a döndü:

«Siz Doktor Pendleton musunuz?»

Cal başını salladı. Bir anda dili tutulmuş gibiydi. Görüşü bulanıklaşmış, yataktaki Sally'nin yüzü bir başkasının yüzüyle yer değiştirmişti. Bu, aynı yaşta bir erkek çocuğun yüzüydü, aynı şek'ide yataktaydı ve ağrılar içindeydi. Cal'ın karnına sancı girdi birden. Panik duygusu içinde derinleşmeye başladı. Yine de kendisiyle mücadeleye girişti. Sakin görünmeye ve dikkatini yataktaki kız üzerinde yoğunlaştırmaya çalışıyordu.

Yataktaki çocuk konuştu:

«Belki Joe Amcaya nasıl doktor olunabileceğini siz öğretirsiniz. Sonra da onu emekli edersiniz.»

Dr. Carson homurdandı ama ardından hemen gülümsedi.

«Ben seni emekli edeceğim, küçükhanım. Söyle bakalım ne oldu?»

Sally'nin yüzündeki gülümseme birden kayboluverdi, yerini düşünceli bir ifade aldı:

«Bilmiyorum,» dedi. «Arka bahçede ayağım kaydı ve kolumu bir taşa çarptım sanırım...» Carson küçük kızın sözünü keserek:

«Pekâlâ, bir bakalım şuna,» dedi. Çocuğun elini kocaman avucuna alarak pijamanın kolunu yukarı doğru sıvadı ve dikkatle incelemeye başladı. Herhangi bir morartı filan yoktu.

«Taş değil galiba,» dedi. Carson geri çekilirken Cal kolu muayene etmek üzere eğildi. Carson'un gözlerinin üzerinde olduğunu hissederek kolu bastıra bastıra inceledi.

«Şurası acıyor mu?» Sally «evet» anlamında başını salladı.

«Ya burası?» Saily aynı hareketi yineledi.

Cal incelemesini sürdürdü. Dirsekten omza kadar, her noktada acıyıp acımadığını sorarak ilerledi. Sonunda doğruldu ve Carson'a baktı.

«Bir burkulma olamaz.»

Carson «bilmem ki!» dercesine kaşlarını kaldırdı. Çocuğun elini alarak pijamanın kolunu tekrar indirdi.

«Çok mu canın yandı?»

Sally kaşlarını çatarak Carson'a baktı:

«Ölmem herhalde. Ama bu ağnyı da çekemem.»

Carson çocuğa gülümsedi ve sağlam elini okşadı:

«Bak, ne diyeceğim. Dr. Pendleton ve ben biraz konuşmak üzere mutfağa annenin, babanın yanına gidiyoruz. Hem sana bir sürprizim var.»

Sally hevesle doktora baktı:

«Öyle mi? Ne peki?»

«Ne değil, kim diyeceksin, öyle anlaşılıyor ki, Dr. Pend'eton asistanını beraberinde getirdi ve o da tam senin yaşında.» Yatak odasının kapısına doğru uzanarak Michelle'e seslendi. Birkaç saniye sonra Michelle çekingen çekingen içeri girdi. Eşikten içeri adımını atar atmaz durdu. Utangaç bir yüz ifadesiyle Sally'ye bakıyordu. Babası iki kızı tanıştırdı. Sonra büyükleri onları baş başa bırakıp odadan ayrıldılar

Michelle yine çekingenlikle:

«Merhaba!» dedi. Sally de aynı şekilde, «Merhaba!» diye karşılık verdikten sonra kısa bir sessizlik oldu. Sonra Sally konuğuna yer gösterdi:

«İstersen yatağın kenarına oturabilirsin.»

Michelle eşikten içeri doğru birkaç adım attıktan sonra birden durdu. Gözleri pencerenin içinde bir şeye takılmıştı. Sally sordu:

«Ne oldu?»

Michelle alnını ovuşturdu:

«Bilmem. Bir şey gördüm galiba.»

«Dışarıda mı?»

«Hm!»

Sally yatağında dönmek istedi, fakat canı acıdığı için istediğini yapamadı.

«Neydi gördüğün?»

Michelle, «Bilmiyorum,» diyerek omuz silktikten sonra ekledi: «Gölge gibi bir şeydi.»

«Haaa! Karaağaç olmalı. Karaağacın yaprakları. O beni her zaman korkutur.» Sally eliyle yatağa dokunarak oturmasını işaret etti. Michelle de çekingen bir tavırla ayakucuna ilişti. Gözlerini pencereden ayırmıyordu. İlk konuşan Sally oldu:

«Annene benziyor olmalısın.»

«Hıııh!» diye bir ses çıkardı Michelle. Karşısındakinin gözlemi onu biraz şaşırtmıştı. Sonunda gözlerini pencereden ayırdı ve Sally ile göz göze geldiler.

«Annene benziyorsun demiştim. Kesinlikle babana benzemiyorsun.»

«Anneme de benzemiyorum,» dedi. «Ben evlatlığım.»

Sally'nin ağzı açık kaldı. «Sen!» diye bağırdı. Sesinde bir korku tonu vardı. Michelle bunu farkedince kıkırdamaktan kendini alamadı.

«Pek önemli bir şey değil,» dedi.

«Sanırım önemli,» dedikten sonra vurgulayarak yineledi Sally: «Sanırım çok önemli bir şey.»

«Neden?»

«Peki. Sen herhangi bir kimse olabilirsin. Öyle değil mi? Gerçek anne, baban kimler acaba?»

Bu öyle bir konuşmaydı ki, Michelle, Boston'daki bazı arkadaşlarının da aynı türden soruları ve şaşkınlıklarıyla karşılaşmış, hiçbir zaman da konunun neden böylesine ilginç bulunduğunu anlamamıştı. Kendisini ilgilendirdiği kadarıyla anne ve babası Pendleton lardı. Hepsi buydu işte. Ama bunu Saiiy'e anlatmaya çalışmak yerine konuyu değiştirmeyi yeğledi:

«Koluna ne oldu?»

Sally, Michelle'in ailesine ilişkin konunun böylesine kolaylıkla saptırılmasından duyduğu memnuniyetsizliği gözlerini açıp devirerek ifade etti. Gönülsüz bir sesle:

«Ayağım kaydı,» dedi. «Belki de burkuldu ya da öyle bir şey. Şimdi herkes bunu büyük bir sorun haline getiriyor.» Michelle sordu:

«Peki, acımıyor mu?» Sally acı gösterisi yapmaktan kaçınarak yanıtladı soruyu:

«Biraz. Sen gerçekten babanın asistanı mısın?»

Michelle başını iki yana sallarken gülümsedi:

«Dr. Carson babama beni de yanına almasını söyledi. Öyle olduğu için de memnunum.» Sally bu hoşnutluğu onunla paylaştı:

«Ben de. Joe Amcam böyledir.»

«O senin amcan mı?»

«Hayır, gerçek amcam değil. Ama tüm çocuklar ona amca ederler. Hemen hepimize yardımları olmuştur »

Kısa bir sessizlik oldu. Sally konuşmadan önce yüzünde utangaç bir ifadeyle Michelle'e baktı:

«Bir gün size, evinize gelebilir miyim?»

«Elbette. Daha önce hiç oraya gitmedin mi?»

«Joe Amca hiç kimseyi oraya çağırmadı. Evi konusunda her zaman esrarengiz davranırdı. Her lafi açıldığında orayı yıkacağını söylerdi, ama bunu hiçbir zaman yapmadı. Daha sonra, geçen bahardaki olaydan sonra, herkes Joe Amcanın orayı yıkacağından emindi. Ama lafi uzatmayayım, olup bitenleri herhalde biliyorsundur. Bilmiyor musun yoksa?»

«Neyi bilmiyor muyum?»

Sally gözlerini kocaman kocaman açtı:

«Kimse sana bir şey söylemedi mi demek istiyorsun? Alan Hanley hakkında hiçbir şey duymadın mı?»

Alan Hanley! Michelle bu adı biliyordu. Bu, Boston'da hastaneye getirilen çocuktur.

«Ne olmuş ona?»

«Joe Amca onunla çatıda yapılacak bir iş için anlaşmıştı. Bazı onarım işleri için sanırım. Alan çatıdan düştü. Onu hemen Boston'a götürdüler. Ama kurtarılamadı, öldü.»

«Bilmiyorum,» dedi Michelle alçak sesle. «Onun çatısından düştüğü ev bizimki miydi?»

Sally başıyla doğruladı.

«Bu konuda bana kimse bir şey söylemedi.»

«Kimse çocuklara olup bitenler hakkında bir şey söylemez zaten. Ama eninde sonunda söylenmeyenleri bulur, öğreniriz.» Sally omuz si!-kerek konuyu kapattı. Yeniden Pendleton'ların evi konusuna dönmek istiyordu:

«Evin içi nasıl? Neye benziyor?»

Michelle evin içini dilinin döndüğünce anlatmaya çalıştı. Sally de onu büyülenmiş gibi dinledi. Michelle susunca da yastığına yaslanarak derin bir göğüs geçirdi:

«Her zaman düşündüğüm gibi bir yer demek. Sanırım hiç görmediğim kadar romantik bir ev.»

«Bilmiyorum. Oraya evim demek hoşuma gidiyor. Orada tek başıma yaşamak istiyorum. Ve... ve...»
Michelle'in sesi giderek zayıfladı. Şaşkınlık içinde yüzü pembeleşti. Sally lafın gerisini öğrenmek istiyordu:

«Ve, ne? Bir... bir sevgilin mi var yoksa?»

Michelle suçluluk duygusu içinde başını önüne eğdi:

«Kötü bir şey değil mi? Böyle şeyler düşünmek...»

«Bilmem... Ben de yapıyorum böyle şeyler.»

«Öyle mi? Peki kim? Ne zamandan beri?»

«Adı Jeff Benson. Sizin bitişiğinizde oturuyor.»

«Biliyorum,» dedi Michelle. «Buraya taşındığımız gün rastladım ona. Kıyıda karşılaştık. Gerçekten yakışıklı biri. Değil mi?» Michelle konuyu yeni algılayarak sordu: «O senin erkek arkadaşın mı?»

Sally başını salladı:

«Hoşuma gidiyor. Ama sanırım o Susan Peterson'un erkek arkadaşı. Hiç değilse Susan öyle diyor.»

«Susan Peterson kim?»

«Okuldaki kızlardan biri. Kendini beğenmişin teki. Kendini herkesten farklı, üstün görüyor.» Sally bir an duraladıktan sonra: «Hey!» dedi. «Güzel bir fikrim var.» Sesi birden fısıltıya dönüştü. Michelle söylenenleri işitebilmek için ona doğru eğildi. Birkaç saniye sonra ikisi birden kıkırdamaya başladı. Sally'nin bir planı vardı; buna yeni yeni ayrıntılar ekliyorlar ve her yeni ayrıntıyla da pek eğleniyorlardı. Böylece yarım saate yakın bir zaman geçti. Bertha Carstairs içeri girdiğinde iki kız sinsice gülümseyerek bakıştı. Bertha sordu:

«İyi misiniz?» Soruyu Sally yanıtladı ve sesinde aşırı bir saflık hissediliyordu:

«Konuşuyorduk, anne. Yarın Michelle'lere gidebilir miyim?» Bertha kızına biraz kuşkuyla baktı:

«İyi de, bu biraz kolunun nasıl olacağına bağlı. Doktor kolunu burkmuş olabileceğini düşünüyor.»
Sally annesinin sözünü kesti:

«Hayır, sabaha iyileşir. Pek acımıyor artık. Gerçekten acımıyor!» Sesinde yakarı tonu vardı. Ama Bertha Carstairs onu anlamazlıktan geldi:

«Doktoru kahvaltıdan kaldırıp buraya çağırmanı istediğinde öyle demiyordun ama.» Bertha'nın sesi biraz sertti.

«Biraz iyileşti şimdi,» dedi Sally.

Bertha Carstairs yüzünü Michelle'e çevirirken:

«Görelim bakalım,» dedi. «Yarın sabah nasıl olacak... Baban eve dönme zamanı geldi diyor.»

Michelle yatağın kenarından kalktı. Sally'ye, «Hoşçakal» dedikten sonra babasının yanına, mutfağa koştu. Babasının, «Güzel bir ziyaret değil mi?» sorusunu başıyla onayladıktan sonra:

«Kendini daha iyi hissederse Sally yarın bize gelecek,» dedi. Babası da, «Çok iyi» diye onayladı ve Carson'a döndü:

«Yarın sabah görüşürüz.» Yaşlı doktor başını salladı. Birkaç dakika sonra Cal ve Michelle, Carstairs'lerden ayrıldılar. Fakat Cal otomobilin kapısını açtığı anda garip bir duyguya kapıldı. Başını çevirerek Carstairs'lerin giriş kapısına bir göz attı. Orada, içeride ışıkların önünde, koyu bir gölge gibi Josiah Carson'un görüntüsü beliriyordu. Onun nereye baktığını karanlıkta farkedemezdi ama kendisini izlediğinden emindi. O bakışların delici etkisini hissediyor ve incelendiğini biliyordu. Ani bir ürperme duygusuyla kendini otomobilin içine attı ve kapıyı hızla çekti. Cal motoru çalıştırırken uzanıp kızının dizini okşadı:

«Sally yarın beklediğin ziyareti yapamazsa üzülme olur mu, pren-ses?» dedi yumuşak bir sesle.

Michelle üzölmek için ertesi günü beklemeden, yüzünde belirgin merak ifadesiyle sordu:

«Neden? Gerçekten kötü bir şey mi var?»

«Bilmiyorum. Hiçbirimiz herhangi bir aksaklık bulamadık.»

«Belki senin dediğin gibi kolunu burkmuştur?»

«Öyle bir şey olsa, burkulmaya bağlı olarak dirseği ya da omzu acı-yacaktır. Ama anlaşıldığına göre acı iki eklem arasında, eklem yerlerinde değil.»

«Ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Yarına kadar beklemeyi,» dedi Cal. «Eğer sabaha iyileşmezse, ki pek sanmıyorum, röntgen çekmemiz gerekecek. Çok ince bir çatlama olabilir.» Gaza sonuna kadar basınca otomobil yerinden fırladı. Michel-le o arada başını geriye çevirerek Sally'lerin evine baktı.

Bu bakış sırasında gözüne bir şey ilişmişti. Bir hareket ya da bir gölge olabilirdi bu. Eve de çok yakındı. İçinde garip bir duygu belirdi. Bu duygu daha önce Sally'nin odasında hissettiğinin aynıydı. Sanki orada biri varmış gibi geldi ona. Hiçbir şey görmüyor, herhangi bir ses gelmiyordu kulağına

ama canlı bir duyguydu bu. Üstelik bunun bir karaağaç olmadığından da emindi.

«Baba, durdur otomobili!»

Cal'ın ayağı bilinçsiz olarak frene bastı. Otomobil aniden durdu:

«Ne oldu?» diye sordu Cal. Michelle hâlâ geride kalan Carstairsle-rin evine bakıyordu. Cal da bakışlarını o tarafa çevirdi. Karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu. Sorusunu yineledi:

«Ne oldu?»

«Tam bilemiyorum,» dedi Michelle. «Bir şey gördüm gibi geldi bana »

«Ne?»

Michelle kararsızca:

«Bilmiyorum,» dedi bir kez daha. Sonra da ekledi: «Orada biri varmış gibi geldi bana.»

«Nerede?»

«Pencerede. Sally'nin penceresinde. Hiç değilse o pencerenin Sally'nin penceresi olduğunu sanıyorum.»

Cal otomobili yolun kenarına çekti ve kontağı kapattı:

«Sen otur. Ben gidip bir bakayım.» Otomobilden indi. Kapıyı kapatarak geriye doğru yürümeye başladı. Carstairs'lerin evine kadar giderken yarı yolda döndü:

«Prenses, kapıyı kilitle, olur mu? Ve arabanın içinde kal.»

Michelle babasına bıkkın bıkkın baktı:

«Lütfen, baba,» dedi. «Burası Paradise Point, Boston değil.»

«Ama sen birini gördüğünü sanmıştın?»

«Peki, peki...» dedi Michelle gönülsüzce. Uzanıp şoför mahallinin kapısını, sonra da kendi kapısını kilitledi.

Cal camı tıklatarak Michelle'e arka kapıyı işaret etti. Michelle hafifçe surat asarak koltuğun arkılığı üzerinden uzandı ve düğmelerine basarak arka kapıları da kilitledi. Cal ancak ondan sonra Carstairs'lerin bahçesini denetlemek için oradan ayrılabilirdi. Birkaç saniye sonra da geri döndü. Michelle görev yapar gibi ona kapıyı açtı:

«Neymiş?»

«Hiçbir şey. Bir gölge olmalı.»

IV. Bölüm

Sally Carstairs'in gelmesini beklerken Michelle'in gözleri Paradise Point Okulunun en ince ayrıntıları üzerinde dolaşıyordu. Baktığı her şeyi adeta ezberledi. Harrison'a benzeyen hiç, ama hiçbir yanı yoktu. Harrison'un soluk boylarından eser yoktu etrafta. Duvarlarda oradaki alelade resimler de görülmüyordu. Koridor boyunca, düzenli aralıklarla sıralanmış çöp kutulan zincirlerle duvara tutturulmamıştı. Michelle burada kendini parlak bir biçimde aydınlatılmış bir koridorda bulmuştu. Duvarlar tertemiz bir beyaza boyanmıştı ve boyanın bitiş çizgisi yeşildi. Her taraf mutlu çocuklarla doluydu ve hepsi de durmadan konuşuyordu. Yeni bir öğrenim yılının özlemi içinde görünüyorlardı ve ona kavuşmuş olmaktan mutluydular. Michelle kalabalıkta Sally'nin tanıdık yüzünü aradı ve aradığını bularak el salladı. Sally de karşılık verip işaretle onu yanına çağırdı. Michelle yanına gelince da:

«Burası,» dedi. «Bayan Hatcher'in sınıfı.»

Michelle, Sally'ye yaklaşırken çevredekilerin meraklı bakışlarının üzerinde toplandığını hissetmişti. Ama bu meraklılardan birkaçıyla göz göze geldiğinde ya da yeni okul arkadaşların yüzlerine baktığında o yüzlerde sadece dostluk olduğunu gördü. Hiçbirinin yüzünde, Boston'daki okulda arkadaşlarının yüzlerinde okuduğu, düşmanca merak ifade eden kara bulutlar yoktu. Burları düşünürken Sally'nin yanına varmıştı. Burada her şeyin iyi gideceğinden kuşkusu yoktu.

«Ne yapacağını anımsıyorsun değil mi?» diye sordu Sally

Michelle «evet» anlamında başını salladı.

Sally, «Tamam,» dedi. «Hadi içeri girelim. Jeff burada. Ama Susan'ı görmedim. Zaten o her zaman gec:kr.»

Sınıfa girmeye hazırlanırken Michelle onu durdurdu:

«Bayan Hatcher nasıl biri?»

Sally, Michelle'e baktı. Sonra onun yüzündeki ani güvensizliği far-kederek gülümsedi:

«Nazik biridir. Evlenmemiş öğretmen görüntüsünü korumak istiyor. Ama bir erkek arkadaşı var ve araları iyi. Her zaman bizim istediğimiz yere oturmamıza göz yumar. Şimdi gsl bakalım.»

Sally daha önce planladıktan gibi sınıfa girerken Michelle'e kılavuzluk etti. Doğruca ön 3iranın ortasına ilerlediler Jeff Benson sınıfın ortasına gelen bu sıralardan birine yerleşmişti. Sally büyük bir safdillik gösterisi içinde Jeff'in sol tarafına yerleşti ve Michelle de sağ tarafına oturdu. Jeff ik'sini de ayn ayn selamladıktan sonra Sally ile konuşmaya başladı. Michelle de o arada çaktırmadan yeni öğretmeni incelemekle meşguldü.

Corinne Hatcher küçük bir kaaaba öğretmeni görünümündeydi. Açık kahverengi saçlarını başının arkasında topuz yapmıştı. Boynuna geçirdiği bir zincirin ucunda gözlükleri vardı. Her ne kadar Michelle henüz bunu bilmeseyse de, kimse onun o gözlükleri kullandığını görmemişti. Bir süsleme gibi boynundan aşağı sarkar dururdu. Yüzü güzeldi. Gözlerinde sert görünüşünü yumuşatan bir sıcaklık vardı. Michelle öğrencilerin Bayan Hatcher'i neden çok sevdiklerini anlıyordu.

Bayan Hatcher kürsüsünde sınıfa bakarken Michelle'in meraklı bakışlarını yakalamış, dolayısıyla onun orada bulunuşunu çoktan farketmişti, ama bunu belli edecek hiçbir hareket yapmadı. Bu küçük kıza, gördüklerini kendince değerlendirmeye bırakmanın en iyisi olacağını düşündü. Onun yerine dikkatini Sally Carstairs üzerinde topladı ve onu anlamaya çalıştı. Anlaşıldığına göre Sally ve yeni kız - adından başka hakkında başka bir şey bilmiyordu - şimdiden yakın arkadaşları. Öyleyse neden yan yana oturmuyorlardı?

Susan Peterson sınıfa girinceye kadar Corinne Hatcher oyunun ne olduğunu anlayamadı. Susan kapıdan girer girmez ön sıralara yöneldi. Gözleri de Jeff Benson'daydı. Michelle'le Sally bakiştılar. Sally başını salladı ve ikisi birden kıkırdamaya başladılar. Susan olduğu yerde durdu. Jeff'in iki yanının da tutulmuş olduğu farketti. Bunun bir rastlantı olamayacağı kafasına dank etti. Susan, Sally'ye şöyle bir baktı. Sınıftaki yabancıyı da küçümseyici bakışlarla süzdü. Sonra da gidip Jeff'in tam arkasındaki yere oturdu.

Michelle, Susan'ın öfkeli bakışını gördükten sonra Sally'nin planladığı tuzağa düştüğü için üzüldü. İlk bakışta, Susan'ı yanında oturmak istediği çocuktan uzak düşürmek eğlenceli gibi görünmüştü, ama şimdi böyle hareket etmekle yanlış bir şey yaptığına inanıyordu. Hem Susan böyle bir olayı unutacak biri gibi görünmüyordu. Michelle durumu düzeltmek için ne yapabileceğini düşünmeye başladı.

Zil çalınca öğretmen yerinde doğruldu ve sınıfa şöyle bir baktı:

«Aramızda yeni bir öğrenci var,» dedi. Sonra Michelle'e bakarak:

«Ayağa kalkar mısın, Michelle.» diyerek onu yüreklendirecek biçimde gülümsedi. Michelle bir anda kıpkırmızı olmuştu. Bir an öylece kalakaldı. Sonra kendini toplayıp sıranın dışına çıkarak adeta hazırola geçti.

«Michelle, Boston'dan geliyor. O nedenle sanırım bu okul ona biraz tuhaf görünmüştür.»

Michelle öğretmenin bu sözlerine hemen karşılık verdi:

«Çok güzel burası. Boston'daki okul gibi değil.»

Sally yan taraftan takıldı:

«Orası güzel değildi mi demek istiyorsun?»

Michelle'in yüzündeki kırmızılık biraz daha arttı:

«Demek istediğim o değil, Bayan Hatcher,» diye mırıldandı ve ekledi:

«Boston'daki okulu sevmemiştim ben.»

Corinne Hatcher hemen karşılık verdi:

«Orayı sevmediğinden eminim... Niye yerine oturmuyorsun? Otur da herkes kendini sana tanıtsın »

Michelle gözlerinde minnet ifadesiyle yerine çöktü ve eğilerek Sally'nin ne yapacağını gözlemeye koyuldu. Sally ise haylaz haylaz ona sırıtıyordu. Bir an sahnenin tuhafılığı ona şaşkınlığını unutturdu ve kıkırdamaya başladı. Ama arkadan gelen sesi işitince çabucak kendini topladı.

«Benim adım Susan Peterson,» diye yineledi arkadan gelen ses. Hem de bağırarak. Michelle geriye dönüp baktı. Susan'ın kendisini süzdüğünü görünce yüzünün kırmızılığı biraz daha arttı. Başını hemen öne çevirdi. Hiç yoktan bir düşman edindiğinin bilincine varıp, keşke Sally' nin oyununa gelmeseydim, diye düşünerek öylece kaldı.

Ama niyetim kimseye zarar vermek değildi, diye geçirdi aklından. Bayan Hatcher'in söylediklerine kulak vermeye çalıştı. Ama ders saati boyunca zihninde hep Susan Peterson'un gözleri, öfkesi ve kendisine bakışı canlılığını korudu. Birinci ders sonunda ara zili çalınca Michelle kısa bir duraksamadan sonra öğretmen kürsüsüne yaklaştı. Çekine çekine:

«Bayan Hatcher!» dedi. Corinne başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi. Michelle'in yüzündeki kaygıyı okuyarak sordu:

«Bir terslik mi var?»

«Şey... yerimi değiştirebilir miyim acaba?»

«Şimdi mi? Ama sadece iki saat kaldı dersin bitmesine.»

«Biliyorum,» dedi Michelle huzursuzca kıpırdanarak. Ne olduğunu öğretmene nasıl anlatabileceğini bilemiyordu. Birden lafı ağzından kaçırdı:

«Sözde bu bir şaka olacaktı. Yani, demek istediğim, Sally bana Susan Peterson'un Jeff Benson'u beğendiğini söylemişti. O nedenle Jeff'in iki yanına oturursak ve Susan'a onun yanında oturacak yer bırakmazsak bunun komik bir durum yaratacağını söyledi. Ben de onun dediğine uydum.» Michelle bunları söylerken ağlamaklı bir hale gelmişti. Gözlerinden yaşlar boşanmak üzereydi. Sesi gitgide zayıflayarak devam etti: «Susan'ın bana böyle kızmasını hiç istememiştim. Onu tanımıyorum bile zaten. Ve... ve...» Sesi gırtlığında düğümlendi. Corinne yumuşak bir sesle:

«Tamam,» dedi. «Böyle şeylerin nasıl olduğunu bilirim. Özellikle insana her şeyin yabancı olduğu zamanlarda. Şimdi bahçeye çık. Derse girildiğinde herkesin yerini değiştireceğim.» Bir an durup sordu: «Ki min yanında oturmak istersin?»

«Sanırım Sally'nin. Ya da Jeff'in. Yalnız onları tanıyorum.»

«Ne yapabileceğime bir bakayım. Şimdi dışarıya koş bakalım. Sadece on dakika kaldı.»

Michelle yaptığı şeyin en doğrusu olup olmadığından kuşkulu, ağır adımlarla bahçeye doğru yürüdü. Bir akçaağacın altında Sally Carsta-irs, Susan Peterson ve Jeff Benson tartışıyorlardı. Michelle suçluluk duygusu içinde onlara yaklaştı. Sustuklarını görünce de hiç şaşırmadı. Sally gülümseyerek ona sokulurken. Susan Peterson görmezlikten geldi. Bunun üzerine hemen aksi yöne dönerek onlardan uzaklaştı. Sally yanına gelince de kaygılı bir sesle sordu

« Susan bana kızıyor mu?»

Sally omuz silkti: «Kızarsa kılsın. Katlanması gerekir,» dedi, ardından da Michelle'in herhangi bir şey söylemesine vakit bırakmadan konuyu değiştirdi.

«Bayan Hatcher hoş bir kadın değil mi? Erkek arkadaşımı da görmelisin. Anlatmakla bitmez.»

«Kim ki?»

«Bay Hartwick bir psikolog. Haftada bir kez gelir. Ama bu kasabada yaşıyor. Kızı altıncı sınıfta. Adı Lisa, felaket bir şey.»

Michelle, Lisa için söylenenlere pek kulak asmadı. Onu babanın hikâyesi daha çok ilgilendiriyordu. Boston'da sınıf arkadaşlarıyla her yıl katlanmaya zorlandıkları psikoloji testlerini anımsayarak içi ezilir gibi oldu.

«Hepimiz testten geçmek zorunda mıyız?»

«Yooo!» dedi Jeff. «Bay Hartwick birinin bir sorunu olmadıkça hiçbir şey yapmaz. Sorunu olanın da onun., görüşmesi gerekir. Annem, sorunun olduğunda müdürle konuşmaya alıştın, diyor. Sen şimdi Bay Hartwick'le konuş. Annem, müdürle görüşüp cezana katlanmak daha iyi diyor.» Sonra omuz silkti. Hareketi, konunun kendince çok değişik olduğunu karşısındakine anlatma bakımından çok anlamlıydı.

Birkaç dakika sonra zil çaldığında Michelle kendisini şaşırtan her şeyi unutmuş gibiydi. Ama Bayan Hatcher'in elindeki boş yerleşim tablosunu görünce her şey yeniden aklına geldi. Öğrenciler arasında şaşırtıcı bir uğultu yükseldi. Ama Corinne çabucak susturdu hepsini.

- «Bu sınıfta yepyeni bir şey denemek istiyorum,» dedi yumuşak bir sesle: «Bildiğiniz gibi yedinci sınıflar nerede oturacaklarına kendi başlarına karar verebilecek yaşa gelmişlerdir artık.»

Michelle herkesin kendisine baktığını düşünüp hatta bundan son derece emin, olduğu yerde toplanarak Bayan Hatcher her ne yapacaksa bunun kendi hatasının sonucu olduğunu düşündü. O arada Bayan Hatcher, «Üzülerek söylüyorum,» diye konuştu. «Sınıfa son gelen kişi bakımından bu hoş bir

şey değil belki, ama hepinize küçük kâğıt parça-cıklan dağıtacağım. Herkes bunlara kiminle oturmak istediğini yazsın. Böylelikle herkesi de memnun ederiz.»

Michelle dayanamayıp omzunun üzerinden baktı. Susan Peterson gülümsüyordu.

Corinne kâğıtları dağıtmaya koyuldu. Birkaç dakikalığına sınıfta bir sessizlik oldu. Corinne kâğıtları toplayıp inceledikten sonra önündeki cetvelde yerleşim düzenini oluşturmaya girişti. O arada çocuklar kendi aralarında fısıldaşıyor, sonucu tahmin etmeye çalışıyorlardı.

Derken yerleştirme başladı. Sonuçta Michelle kendini Jeff ile Sally'nin arasında buldu. Sessizce teşekkürlerini iletmek için Bayan Hatcher'e baktı

Son zil çaldığında Tim Hartwick, Paradise Point Okulundaki odasından çıktı. Koridor duvarına yaslanarak itişe kakışa önünden geçen çocukları seyre koyuldu. Çocuklar o yaz günü kendilerini öğle sonrasının sıcak kucağına bırakmakta sanki yarış halindeydiler. Kalabalığın içinde aradığı yüzü bulması uzun sürmedi. Michelle Pendleton koridorun sonuna doğru koşuyordu. Yanırda biri daha vardı. Sally Carstairs'di bu. Önünden geçerken ürkek ürkek kendisine gülümsedi. Dışarı çıktıklarında Sally'nin arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü.

Tim düşünceli bir haide odasına döndü. Masanın üzerindeki cep defterini dolaba koydu. Kapıyı kilitleyerek Corinne Hatcher'in odasına yöneldi.

«Dur!» dedi Corinne gülerek. «Burayı temizlememe yardım et önce. Sonra birlikte çıkınız.»

Tim odanın ön tarafına doğru ilerlerken kara tahtaya tutturulmuş, sınıfın oturma planını görerek durdu:

«Nedir bu?» SgsindG hsfif 3İ3ycı bir ton vârdı « Corinne Hatcher'in sınıfında bir oturma planı. Hani şu öğrencilerin oturacak yeri seçmelerinde özgürlük şampiyonu olan Corinne, öyle mi?»

Corinne içini çekti:

«Bugün bir sorun çıktı. Bu yıl sınıfta yeni bir öğrenci var. Nerdeyse yanlış bir adım atmak üzereydi. İş çığırından çıkmadan karışmak zorunda kaldım.» Ardından da sabahleyin olup bitenlerle ilgili her şeyi anlattı.

«Şimdi gördüm onu,» dedi Tim.

«Gördün mü?» Bunu sorarken Corinne bir yandan da masasındaki dağınık kâğıtları toplamaya çalışıyordu. Sorusuna karşılık almadan:

«Hoş bir kız, değil mi?» diye sordu. «Albenili de aynı zamanda. Karşısındakini memnun etmeye istekli. Arkadaş canlısı. Bugünlerde Boston'dan böyle birinin geleceğini ummazdım.» Kaşlarını çatarak birden durdu. Onu şöyle bir gördüm, dedin. Hakkında bir şey biliyor musun?»

«Bu sabah masamda bir cep defteri buldum. Michelle Pendleton'la ilgili notlar vardı içinde. Görmek

ister misin?»

«Hayır, istemem. Belirli bir neden olmadıkça da bakmam.»

«Doğru olduğuna inanılmayacak kadar iyi bir çocuk. Hiçbir olumsuz not yok.»

Corinne onun sözü nereye getirmek isteğini anlayamamıştı. «Bu o kadar garip bir şey mi? Bu sınıfta sicili temiz pek çok çocuk var.»

Tim katıldığını belirterek başını salladı:

«Ama burası Paradise Point, Boston değil. Michelle Pendleton çevresinde kimlerin olduğundan habersiz gibi kendi hayatını yaşıyor. Onun evlatlık olduğunu biliyor muydun?»

«Bilmem gerekiyor mu?» Corinne merakla bakıyordu Tim'e.

«Bilmezsin herhalde.» dedi Tim. «O biliyor. Evlatlık olduğunun farkında.»

«Anormallik bunun neresinde?»

«Evlatlık olmasında anormallik yok tabii. Ama işin asıl normal olmayan yanı, bu duruma hiç tepki göstermemiş olması. Öğretmenlerinin dediklerine göre, bu durumu basit bir yaşam gerçeği olarak kabul etmiş.»

«Güzel! Bu, çok iyi onun için,» dedi Corinne. Sesinde içten içe duymaya başladığı rahatsızlığın izi vardı. Gerçekten Tim'in nereye varmak istediğini anlayamıyor, merak ediyordu.

«Galiba gözünü onun üzerinden ayırmaman gerekecek,» dedi Tim. Corinne'in karşılık vermesine vakit bırakmadan da gerisini getirdi: «Bir şeyler olabilir demek istemiyorum. Ama, bildiğim kadarıyla, Paradise Point ile Boston arasında farklılıklar var. Michelle senin sınıfındaki tek evlatlık çocuk.»

«Evet, öyle,» dedi Corinne. Sesi çok hafifti. Durum aydınlanmaya başlamıştı şimdi.

«O ve öbür çocuklar demek istiyorsun değil mi?»

«Evet, bunu demek istiyorum. İçlerinden biri kendilerinden değişik oldu mu, çocukların nasıl davranacaklarını bilirsin. Eğer karar vermişlerse Michelle için yaşamı çekilmez hale getirebilir, perişan ederler onu.»

«İnşallah öyle yapmazlar,» dedi Corinne. Tim'in aklından neler geçtiğini biliyordu. On bir yaşındaki kendi kızı Lisa'yı düşünüyordu Tim. Ama Lisa, Michelle Pendleton'dan çok farklıydı, ikisi kıyaslanamazdı bile.

Tim öteden beri Lisa'nın sorunlarının okul arkadaşlarından kaynaklandığına inanmayı yeğliyor, böyle düşünmek onu rahatlatıyordu. Lisa'nın annesi beş yıl önce ölmüştü. Annesinin ölümü Lisa'yı, Tim'den daha çok etkilemişti. Annesi öldüğünde Lisa henüz altı yaşındaydı. Başına geleni anlaması

için vakit erkendi. Annesi ölüme yaklaşırken bunun ne demek olduğunu bir türlü kavrayamamıştı. Kaçınılmaz olayla karşı karşıya geldiğinde sonuç, onun kaldırabileceğinden çok fazlaydı.

Lisa durumdan babasını sorumlu tuttu. Tim de üzüntü içinde onu şımartmaya başladı. Lisa altı yaşın mutluluğundan, her şeye kayıtsız, kimselerle birlikte olmayan somurtkan ve yalnız bir on bir yaş çocukluğuna geçti.

«Bu öğleden sonra evde olman gerekiyor mu?» diye sordu Corin-ne. Sesinde ince bir dikkat vardı, ona mutsuz konular anımsatan düşünce zincirinin Tim'in zihninde uzayıp gitmeyeceğini umar gibiydi.

Birdenbire, sanki Corinne'in aklından geçenler Tim'e ulaşmıştı ve kendisini çağırmışçasına Lisa belirdi sınıfın kapısında. Corinne'e şöyle bir gülümsedi. Güzel yüzünde bir kuşku ve düşmanlık seziliyordu. Corinne de Lisa'ya gülümsemeye çalıştı. Ancak, Lisa'nın kara gözlerinde hiçbir dostluk ışıltısı yoktu. Hızla babasına döndü. Konuşurken söyledikleri bir istekten çok emir gibi geldi Corinne'e:

«Ben Alison Adams'la birlikte eve gidiyorum. Beraber yemek yiyeceğiz. Tamam mı?»

Tim kaşlarını çatsa da Lisa'nin isteğini çaresiz kabul etti. Bu, Lisa'yı hafifçe gülümsetti. Sonra geldiği gibi hızla çıkıp gitti. O gittikten sonra da Tim pişmanlıkla acıma arası birtakım duygular içinde bocaladı bir süre.

«Günün geri kalanı benim galiba,» dedi. «Öğleden sonrasını kızıyla paylaşmak istemişti. Yine de sesinde bir acılık yoktu. Sadece hüznün ve yenilgi hissediliyordu. Corinne'in yüzüne bakınca olup biteni onaylamayan bir şeyler gördü. Bundan en iyi sonucu çıkarmak isteyerek:

«Hiç değilse ne yapmak istediğini söyledi bana,» dedi, kendi kendini kandırmaya çalışarak. Alnını ovuşturdu: «Ben iyi bir psikologum fakat baba olarak pek o kadar iyi değilim galiba, ha? Ne dersin?»

Corinne duymazlıktan gelmeye karar vermişti. Eğer Lisa olmasaydı, kızın Corinne'i sevmediği açıkça belli olmasaydı Tim'le belki iki yıl önce evleneceklerdi. Fakat Lisa, Tim'i kendi mutluluğu için yanına çekmeyi başarmış, Tim'le Corinne arasında bir buzdağı olarak kalmıştı hep. Bunları düşünürken:

«Biraz pirzola almıştım,» dedi, Tim'i kolundan tutup kapıya, yöneltti: «Bu akşam bana gelirsin diye düşünüyordum. Haydi gel, çıkalım artık buradan!»

Okuldan ayrıldılar. Yumuşak yaz güneşine çıkınca Corinne derin bir soluk aldı. Mutluluk duygusuyla etrafına, dalları yüksek ve geniş meşelere, karaağaçlara, kıpır kıpır yeşil yapraklarına baktı:

«Burayı çok seviyorum,» dedi. «Gerçekten çok seviyorum, ıııı!»

«Burayı çok seviyorum. Gerçekten çok seviyorum,» diye mınıldandı Michelle. Sally Carstairs ve Jeff Benson'la birlikteydi. Birbirleriyle bakışarak rahatsız olmuş gibi gözlerini ufka çevirdiler. Jeff

yakındı:

«Ölü bir yer burası. Hiçbir zaman hiçbir şey olmaz burada.» «Nerede yaşamak isterdin?» diye sordu Michelle. Jeff hiç duraksamadan:

«Wood's Hale'de,» dedi.

«Wood's Hale mi? Neresi o?»

«Okula orada gitmek isterdim. Yani, Oşinografi Enstitüsüne.»

Sally havalı bir edayla:

«Ne can sıkıcı şey!» dedi. «Belki oranın bizim Point'ten hiçbir farkı yoktur. Ben buradan ayrılmayı pek istemiyorum.»

«Ayrılmazsın da. .» diye takıldı Jeff: «Belki de burada ölürsün. Yani, nice başkalan gibi demek istiyorum.»

«Hayır, ayrılmak istemem,» diye diretti Sally de: «Sen biraz bekle, -görürsün.»

Üçü kıyıda yükselen yar boyunca yürüyordu. Benson'ların evine yaklaştıklarında Michelle, Jeff'e hep birlikte onlara gelmek isteyip istemediğini sordu.

Jeff evlerine doğru baktı, gülümsedi. Annesi kapıda durmuş, onu bekliyordu. Bakışlarını eski mezarlığa çevirdi, oradan da sık ağaçların tepesinden çatısı görünen Pendleton'ların evine. Annesinin söylediklerini anımsadı

«Geleceğimi sanmıyorum,» dedi Jeff. «Anneme bugün çimleri biçeceğime söz vermiştim.»

«Sen bizim eve hiç gelmedin ama,» dedi Michelle.

«Geleceğim. Fakat bugün değil. Hiç vaktim yok.»

Sally'nin gözlerinde bir hınzırlık vardı. Michelle'i dirseğiyle dürtükle-di, sesini olabildiğince masumlaştırarak sordu:

«Ne oldu? Mezardan mı korkuyorsun yoksa?»

Jeff hemen terslendi:

«Hayır, mezardan korktuğum falan yok.»

O sırada Jeff'lerin evi önüne gelmişlerdi. Jeff tam girecekken Sally'nin Michelle'e söyledikleri üzerine durdu:

«Mezarda bir hayaletin bulunduğundan söz ediliyor. Jeff belki ondan korkuyordur.»

«Bir hayalet mi? Hiç böyle bir şey işitmemiştim,» dedi Michelle.

«Doğru değil bu,» dedi Jeff. «Hiç doğru değil. Biz hep buradaydık. Eğer bir ruh falan olsaydı görürdüm herhalde. Görmedim. Öyle bir şey yok!»

«Senin öyle demen öyle olmasını gerektirmez ki,» diye karşı çıktı Sally. * *

«Senin söylemen de durumu değiştirmez Yarın görüşürüz.»

Eve doğru yürüdü. Michelle'in arkasından, «Hoşçakal!» diye sesle nişine el sallayarak karşılık verdi. Jeff'in eve girip gözden kaybolmasından sonra iki kız, Sally'nin isteği üzerine tutturdıkları yolu bırakıp uçurumun kenarını izleyen patikada yürümeye başladılar. Birden Michelle'i kolundan tutan Sally bir yeri göstererek:

«Bak!» dedi. «Bir mezar var orada. Gel içine bakalım.»

Michelle yaban otlarıyla kaplanmış küçük mezarcığa baktı. O güne kadar orayı otomobilden şöyle bir görüp geçmişti. Mezarın üzerinde yükselen otlara çekingenlikle bakarak:

«Bilmem ki!..» dedi.

«Haydi, gel, gidelim,» dedi Sally, mezarın bulunduğu yere doğru yürüdü. Mezarı çeviren alçak parmaklık yıkılmıştı. Michelle de onun ardından gidiyordu. Ama bir ara durdu, Sally'yi uyarmak istedi: «Gel, vazgeçelim!»

«Neden? Belki hayaleti gözlerimizle görürüz!»

«Hayalet diye bir şey yok. Ama yine de burayı kendi haline bıraksak iyi olur. Oraya kimi gömmüşler acaba, biliyor musun?»

«Birçok insanı. Genellikle Joe Amcanın ailesinden. Carson'ların hepsi oraya gömülmüştür. Sonuncular hariç tabii. Onlar kasaba mezarlığına gömüldü... Gel, mezar taşları güzeldir, seyrederiz.»

«Şimdi değil,» dedi Michelle, aklından Sally'nin dikkatini başka tarafa çekmeyi geçirdi. Nedenini pek bilmiyordu, ama mezar onu biraz korkutmuştu: «Hadi, bize gidelim. Ben acıktım. Bir şeyler yeriz. Sonra belki yine buraya geliriz.»

Sally mezarlığı keşfetme niyetinden vazgeçmek istemiyordu. Ama Michelle'in ısrarı karşısında fikrini değiştirmek zorunda kaldı. İki kız bir süre daha patikada yürüdüler. Çevrede insanı tedirgin eden bir sessizlik vardı.

Michelle, «Gerçekten hayalet denen bir şey var mı?» diyerek sessizliği bozdu.

«Pek emin değilim. Kimileri var diyor, kimileri de yok.»

«Kimin hayaleti ya da ruhu olabilir bu?»

«Bir kızın ruhu. Çok eskiden burada yaşamış.»

«Peki, ne olmuş ona? Neden ruhu hâlâ orada?»

«Bilmiyorum. Kimsenin de bildiğini sanmıyorum. Onun gerçekten orada olup olmadığını kesinlikle bilen yok.»

«Sen hiç gördün mü?»

«Hayır.» Sally bunu çok alçak sesle söylemişti, Michelle'in işittiğinden emin değildi.

İki kız salon kadar geniş mutfağın arka kapısından girdiler. June hamur yoğurmakla meşguldü. «İkiniz de açsınız değil mi?»

«Hem de nasıl?»

«Kavanozda çörekler var. Buzdolabında da süt. Önce ellerinizi yıkayın ama. İkiniz de.» June yoğurduğu hamuru çevirdi. O arada Sally ile Michelle arasındaki öfkeli bakışmayı görmedi bile. İki küçük kız artık geride bırakmayı çok istedikleri çocukluklarını anımsatan el yıkama uyarısına kızmışlardı. Bununla birlikte hiçbiri karşı çıkmazdı buna. June çocukların ellerini yıkayıp yıkamadıklarını anlamak için musluktan akan suyun sesine kulak verdi.

Michelle bir tabağa çörekleri doldurup iki bardak da süt koyduktan sonra annesine:

«Benim odamda olacağız,» dedi.

«Kırıntıları etrafa saçmayın,» dedi June yumuşak bir sesle. Bunu derken de iki kızın gözlerini iri iri açarak bakışacaklarını biliyordu.

Yukarı çıktıklarında Michelle:

«Annen de böyle midir?» diye sordu.

«Daha beter. Hâlâ beni mutfakta yemeye zorlar.»

Michelle içini çekerek, «Hepsi aynı,» dedi, Sally'ye yol verdi. Arkasından kapıyı kapadı. Sally kendini yatağın üzerine atarken yüksek sesle:

«Bu evi çok seviyorum,» dedi. «Bu odayı, bu eşyaları ve...» Birdenbire sustu. Pencerenin içindeki bebeği görmüştü. Nefesi kesilerek:

«Nedir o?» diye sordu. «Yeni bir şey olmalı. Nasıl oldu da daha önce görmedim?»

«Geçen geldiğinde yine oradaydı,» karşılığını verdi Michelle. Sally yatağın üzerinden kalktı ve pencereye doğru ilerledi.

«Michelle, bu antikaya benziyor.»

«Galiba öyle. Buraya ilk geldiğimizde onu dolapta buldum. Üstteki raflarından birindeydi. Dip tarafta duruyordu.»

Sally bebeği alıp yakından, dikkatle incelemeye koyuldu. Yumuşak bir sesle:

«Çok güzel bir şey,» dedi. «Adı nedir?»

«Amanda.»

Sally'nin gözleri büyüdü birdenbire. Michelle'i şöyle bir süzdü:

«Amanda? Niçin ona bu adı verdin?»

«Bilmem. Sadece eski bir ad olsun istedim. Amanda gibi. Bana öyle geldi işte.»

«Uğursuz bu,» derken Sally'nin tüyleri ürperdi ve dehşet içinde devam etti: «Hayalet ya da ruhun adı bu!»

Michelle onun ne dediğini anlamadığı için sordu:

«Ne dedin?»

«Hayaletin ya da ruhun adı buydu işte. Bu da mezar taşlarından birinin üzerinde yazılıdır. Gel, gel de göstereyim sana.»

V. Bölüm

Sally patikadan ayrılıp, parmaklığı çökmüş mezarlığa doğru yürümeye başladı. Michelle de onu izliyordu.

Çok küçük bir toprak parçasıydı bu. Yaklaşık on beş metrekare kadar. Her yer unutulmuş bir görünümdeydi. Mezar taşlarının çoğu sağa sola eğrilip çarpılmış ya da düşmüştü. Yerli yerinde duruyormuş gibi görünenlerin çoğu da yıkılarak nöbetlerini sona erdirmek için kuvvetlice bir fırtına bekliyordu sanki. Yıldırım düştüğü için çoktan kurumuş bir meşe ağacı, kuru dalları göğe uzanmış olarak mezarlığın ortasında bir iskelet gibi duruyordu. İnsana ürperti veren bir yeidi burası. Michelle girip girmemekte kararsızken Sally'nin sesini duydu:

«Dikkatli ol! Dikenler var, bir yanına batar. Otların arasında göremezsın onları.»

«Kimse bakmıyor mu buraya?» diye sordu Michelle. «Boston'da mezarlıklar hiç böyle değildir.»

«Kimsenin aldırış ettiğini sanmıyorum. Joe Amca buraya gömülmeyeceğim bile söylüyor. Gümülmüş olanlar da boş yere yer işgal ediyorlar. Burası başka amaçlarla kullanılabilir, diyor. Hatta bir ara mezar taşlarını büsbütün temizleyip burayı tam bir yabana dönüştürmeyi bile düşünmüştü.»

Michelle etrafı inceleyerek bir süre sustu, ardından:

«Keşke yapsaymış dediğini. Burası insana ürküntü veriyor,» dedi.

Sally mezara doğru ilerlerken ısırğanların, yabanüzümlerinin ve böğürtlenlerin dikenlerinden sakınmaya çalıştı. Michelle'e seslendi: «Bak! Ne göreceksin burada?»

Michelle onun ardından yürüyordu. Bir ara gözüne ilişen bir mezar taşı karşısında durdu. Taş kendi ağırlığıyla yıkılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Michelle'in dikkatini taşın üzerindeki yazı çekti. Yazıyı bir daha okudu:

LOUISE CARSON - Doğumu 1850 GÜNAHKÂR OLARAK ÖLDÜ - 1880

«Sally!»

Sally, Michelle'in önünde, sesini çıkarmadan durmuştu. Ne olduğunu anlamak için geriye döndü. Michelle mezar taşlarından birini gösterdi:

«Bunu hiç gördün mü?» Sally onun ne gördüğünü anlamıştı. Michelle'in yanına geldi. Yazıya bakıyordu.

«Ne demek bu?» diye sordu Michelle.

«Nereden bileyim?»

«Bilen biri var mı acaba?»

«Aradım. Anneme sordum bir keresinde, bilemedi. Her neyse, yazı-ları yüz yıl olmuş.»

«Ama çok ürkütücü,» dedi Michelle. «Günahkâr öldü! Çok... çok sofuca görünüyor.»

«Eee! Ne bekliyorsun? Burası New England!»

«Kimmiş bu kadın acaba?»

«Joe Amcanın soyundan biri sanırım. Bütün Carson'lar burada.» Michelle'in elinden tutup onu kendine doğru çekti: «Gel, şimdi. Sana göstermek istediğim şey şurada, köşede.»

Michelle başka bir yere sürüklenmeye gönülsüzce razı oldu ama aklı o garip yazıya takılıp kalmıştı. Ne demekti acaba? Herhangi bir anlamı var mıydı?.. Bunları düşünürken Sally durdu, bir noktayı gösterdi:

«Orada! Bak!» Fısıldayarak konuşmuştu. Michelle gösterdiği yere bir göz attı. İlk anda hiçbir şey göremedi. Sonra böğürtlenlerin arasında zorlukla seçilebilen bir taş parçasını farketti. Çömelerek dikenli dalları bir yana çekti. Öbür eliyle de taşın üzerindeki tozları sildi.

Ortaya çıkan şey dikdörtgen biçiminde, süssüz, ortası hafifçe çukur bir granit parçasıydı. Üzerinde de bir tek sözcük yazılıydı:

AMANDA

Michelle derin bir nefes aldı. Sonra taşı daha yakından incelemeye başladı. Orada addan başka bir şey yazılı olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Ama hiçbir şey yoktu. Kendi kendine mırıldanarak:

«Anlamıyorum,» dedi. Bu kişinin ne zaman doğduğu, ölüm tarihi, soyadı ya da başka bir şey yazmıyordu. Kimdi bu Amanda? Michelle gözlerini iri iri açarak Sally'ye baktı. Sally de yanına çömeldi.

«Kör bir kızmış,» dedi. Sesini yükseltmemeye özen gösteriyordu: «Carson'lardan biri olmalı. Herhalde uzun zaman önce burada yaşamış. Annem, onun bir gün yardan aşağı yuvarlandığını söylemişti.»

«İyi ama taşın üzerinde soyadı neden yazılı değil? Ayrıca doğum tarihi ve ölüm tarihi yok.» Michelle büyülenmiş gibi bakıyordu taşa. Sally yine fısıltıyla konuşarak:

«Çünkü buraya gömülmemiş,» dedi. «Cesedi hiçbir zaman bulamadılar. Deniz alıp götürmüş belki. Ya da başka bir şey. Annem dedi ki, Carson'lar bu taşı buraya geçici olarak ve öldüğünü belirlemek amacıyla koymuşlar. Yalnız, dediğim gibi, onun vücudunu ya da cesedini asla bulamadılar. Doğru dürüst bir mezar taşı da bu yüzden koymadılar.»

Michelle soğuk bir ürperme geçirdi. «Şimdi cesedi hiç, hiç bulamayacaklar,» diye mırıldanan Sally

kendi kendine konuşuyordu:

«Ruh ya da hayaletin hep buralarda dolaştığını söylemekle ne demek istediklerini biliyorum. Çocuklar, cesedi bulununcaya kadar Amanda'nın çevreden ayrılmayacağını söylüyorlar. Ceset de hiçbir zaman bulunamayacağına göre...»

Sally'nin sesi giderek hafifledi. Michelle onun ne söylediğini anlamakta zorluk çekiyordu. Farkında olmadan elini taşın üzerine koyup bir süre bekledi. Sonra hızla geri çekti:

«Ruh diye bir şey yok,» dedi. «Gel, gidelim eve artık!»

Ayağa kalkıp yürümeye başladı ama Sally'nin peşisıra gelmediğini anlayınca durdu, dönüp baktı. Sally hâlâ o acayip mezara doğru eğilmiş, kalmıştı. Michelle seslenince doğrulup ona doğru koştu ve yanına gelince:

«Buranın tekin olmadığını kabul etmek zorundasın,» dedi. «Sen Amanda adını bebeğin için seçmişsin. Demek istediğim o... o... bebek onun olabilir. Yıllardır o rafta duruyor ve seni bekliyordu, gelip onu bulasın diye.»

«Aptlca bir şey bu,» dedi Michelle. Sally'nin şimdi söylediği tam da onun o sırada aklından geçen şeydi ama bunu kabul etmek istemiyordu. «Ben bebeğime herhangi bir adı verebilirim,» diye ekledi.

«Ama yapmadın. Ona Amanda adını verdin. Bunun bir nedeni olmalı.»

«Bu bir rastlantıydı. Ayrıca Jeff doğduğundan beri burada yaşıyor. Eğer ruh ya da hayal diye bir şey olsaydı, görürdü herhalde.»

«Belki görmüştür. Belki o nedenle sizin eve gelmek istemiyor.»

«Bize gelmeyişinin nedeni, meşgul olması. Annesine yardım etmek zorundaydı.» Michelle'in sesi giderek tizleşmişti. Kızmaya başladığını hissediyordu. Sally neden böyle konuşuyordu acaba? «Başka şeyler konuşamaz mıyız?» diye sordu.

Sally biraz garipseyerek ona baktı, gülümsedi:

«Peki,» dedi. «Ben korkmaya başladım.»

Michelle arkadaşının kendisine gösterdiği anlayıştan memnun, uzanıp onun elini tuttu. Dostça sıktı. Sally, «Uufff!» diyerek elini geri çekti. Michelle'den biraz uzaklaştı.

Kolu, diye düşündü Michelle. Kolu yine acıyor. Tıpkı geçen hafta olduğu gibi. Ama koluna bir şey olmamıştı ki... Bugün de bir şey olmadı. İçinden bir ürperti geçti. Ancak bunu belli etmemek için kendini tuttu.

«Affedersin kolun düzeldi sanmıştım,» denmekle yetindi. Bu kez Sally'nin elini okşadı. Mezarlık

tarafına bakıyordu.

«Ben de öyle düşünmüştüm,» dedi Sally. «Ama galiba öyle değil.» Birden içinden bir an önce buradan uzaklaşmak geldi. «Haydi, gidelim artık buradan. Size gidelim. Burası bana ürperti veriyor.»

İki kız uçurumun kenarındaki eve doğru koşmaya başladı. Arka kapıya ulaştıklarında Michelle yeni bir titreme daha geçirdi. Okyanusa doğru dönüp baktı. İkinci sisi denizin üzerinde toplanmaya başlamıştı.

«Baba!» dedi Michelle.

Pendleton'lar ön odalardan birinde toplanmışlardı. Burası ailenin oturma odası olarak seçilen yerd. Asıl oturma odasıysa mağara gibi gelmişti onlara. Cal kocaman koltuğunda oturuyordu ve ayaklarını bir taburenin üzerine koymuştu. Michelle yanbaşımda uzanmıştı. Önünde açık bir kitap duruyordu. Dirseklerini yere dayamış, çenesini de avuçlarının içine almıştı. Cal kendi kendine çocuğun boynunun nasıl olup da acımadığını düşünüyordu. İçinden, gençlik, diye geçirdi. Şöminenin yanında hantal görünümlü, antika bir koltukta June oturmuş, kendini örgüye vermişti. Gelecek bebeğe hırka örmekle meşguldü. Pembeli mavili iplik kullanıyordu. Böylelikle doğacak çocuğun kız ya da erkek olması bir şeyi değiştirmeyecekti.

Cal dikkati hâlâ okuduğu tıp dergisinde, «Ne?» dedi.

«Ruhlara inanır mısınız?»

Cal gözlerini dergiden ayırarak karısına baktı. June örgüyü bir yana bıraktı. Cal yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle kızına döndü:

«Ne yapar mıyım?»

«Ruhlara inanır mısınız?»

Michelle'in çok ciddi olduğunu görerek gülümsemekten vazgeçti. Dergiyi kapadı. Bu garip sorunun nereden çıktığını merak ediyordu.

«Beş yıl önce bu konuyu konuşmadık mı?» Sorarken sesi yumuşaktı: «Aynı konu içinde Noel Babayla Paskalyayı konuşmamış mıydık?»

Michelle emin değildi:

«Belki ruhları konuşmamızdır. Her neyse, ben ruh ya da hayaletleri kastediyorum.»

June dayanamayıp söze karıştı:

«Sen neden söz ediyorsun, Michelle?»

Michelle aptal duruma düştüğünü hissetti. Öğlesonrası boyunca zihninden söküp atamadığı düşünce,

şimdi oturma odasının gevşetici sıcaklığında ve bunun verdiği rahatlık içinde ona aptalca geliyordu. Belki de bu konuyu hiç açmamalıydı. Kısa bir süre düşündü, sonra olup bitenleri onlara anlatmaya karar verdi.

«Şu eski mezarlığın, hani Benson'lara giderken, aradaki... biliyorsunuz herhalde.» diye başladı. «Sally bugün orayı gösterdi bana.»

«Mezarlıkta bir hayalet ya da ruh gördüğünü söylemeyeceksin herhalde,» dedi Cal sesini yükselterek.

«Hayır, görmedim. Ama garip bir taş var orada. Üzerinde bebeğimin adı yazılı.»

«**Amanda**

Michelle başını salladı:

«Sally o mezarda ceset bulunmadığını söyledi. Amanda kör bir kızmış ve uzun zaman önce yardan aşağıya yuvarlanmış.» Durdu. Hikâyeyi sürdürüp sürdürmemekte kararsızdı. Cal bunu farkederek devam etmesini istedi:

«Başka ne dedi Sally?»

«Dediğine göre, bazı çocuklar Amanda'nın ruhunun hâlâ oralarda dolaştığını düşünüyorlarmış.» Michelle'in sesi sakindi.

«Ona inanmadın değil mi? İnanmış mı yoksa?»

«Hayır...» dedi Michelle, ama gerçekten inanıp inanmadığından kendi de emin değildi.

Cal gayet ciddi:

«Pekâlâ,» dedi. «Bana inanabilirsin, küçükhanım. Öyle ruh gibi, hayalet gibi, gaipten gelen sesler gibi, daha bilmem ne gibi birtakım saçma şeyler yoktur ve kimsenin sana bunların varolduğunu söylemesine de izin vermemelisin.»

Michelle karşı çıkıp sesini yükselterek:

«Ama benim bebeğe Amanda adını vermem uğursuzluk,» dedi. «Hatta Sally bebeğin ona ait olabileceğini bile düşünüyor.»

June örgüsünü yeniden eline aldı, ilmekleri saydı, kendini tümüyle işine vermeden önce de:

«Bu bir rastlantı, yavrum.» dedi. «Her zaman olur böyle şeyler. Ruh, hayalet hikâyeleri böyle başlar.

Garip bir şey olur. Tümüyle rastlantıdır. Ama halk bunun bir rastlantı olduğuna inanmak istemez. İnanacak başka bir şey arar. Talih der, ruh der, kader der, bir şeyler der işte...» Michelle'in hâlâ inanmamış gözlerle baktığını görünce örgüsünü bıraktı.

«Peki, sen bebeğine o adı nasıl seçtin?»

«Eskiye anımsatacak bir ad aramıştım,» dedi Michelle.

«Pekâlâ, böyle bir arayış birçok adı çağrıştırır. Seninki, benimki ve daha pek çok başka adlar eski moda sayılmaz. Eski moda olanlar Agat-ha gibi, Sophie gibi, Prudence gibi...»

Michelle annesinin sözünü kesti:

«Ama bunların hepsi de çirkin.»

«Öyle olunca liste biraz daha kısalıyor, ama hâlâ pek çok ad var.

Sen öyle bir ad arıyorsun ki, hem eski moda olsun, hem de çirkin olmasın. Pek çoğumuzun yaptığı gibi A'dan başlarsak hemen ilk akla gelecek olan...»

«Amanda,» dedi gülümseyerek ve annesinin sözünü bir daha kesti Michelle. «Bence bu ad çok uygun.»

«Güzel! Bir bakıma öyle de. Beyin çok hızlı çalışır. Tüm bu muhakeme aşamalarından geçtiğinin farkına bile varmazsın. İşte yavrum, ruh ya da hayalet hikâyeleri de böyle doğar. Rastlantı! Hadi, şimdi yatağa! Yoksa yarın sınıfta uyuyakalırsın.»

Michelle toparlanıp ayağa kalktı ve babasına sokuldu. Kollarını onun boynuna dolayarak öptü.

«Bazen gerçekten aptalım ben, değil mi?»

«Hepimizden fazla değil,» dedi babası, Michelle'i öptü, poposuna hafifçe vurdu: «Yatağa!»

Michelle'in merdivenleri çıkışına kulak kabarttı. Sonra da karısına sevgiyle baktı.

«Nasıl yapıyorsun bunu?»

June hiçbir şey anlamamıştı.

«Ne yapıyormuşum?»

«Mantıklı olmayan şeyleri mantık yoluyla açıklamayı yani...»

«Yetenek,» dedi June. «Sadece yetenek. Eğer konuya bir açıklama aramamız gerekse gece boyunca uyanık kalırız. Üstelik tüm inançları ruhlarla karıştırarak.»

June yerinden kalkıp şömineye yaklaştı, ateşi daha yavaş yanacak biçimde toparladı. Cal da ışıklarını söndürdü. Sonra da el ele odalarına çıktılar.

Michelle yatağında gecenin seslerini dinliyordu. Biraz ileride dalgalar kıyıları dövüyor, yazın son ağustos böcekleri neşeyle ötüyor, hafif bir rüzgâr ağaçların yaprakları arasında uğultulu bir sesle dolaşıyordu. Annesinin dediklerini düşünüyordu bir yandan da. Doğru şeyler söylemişti. Yine de, yine de açıklamanın yanlış bir yanı vardı. Başka bir şeyler olması gerekirdi. Böyle düşünmenin aptalca olduğunu geçirdi aklından. Başka bir şey de yoktu zaten. Gecenin sesleri onu sakinleştirip uyumaya hazırlarken hâlâ başka bir şeylerin varlığını hissediyordu.

Uğursuz bir şeyler.

Keşke bebeğin adını Amanda koymasaydı...

Michelle uyandığında sesler kesilmişti. Yatağında kulak kabarttı. Çevresindeki sessizlik elle tutulacak kadar somuttu.

Ve sonra bir şeyler hissetti.

Bir şeyler onu gözlüyor gibiydi.

Odasında bir şeyler vardı.

Yorganı başından yukarı çekerek kendisine doğru gelen şeyden saklanmak istedi, fakat bunu yapamayacağını biliyordu.

Gelen ne olursa olsun, onu görmesi gerekiyordu.

Yavaşça kalkıp yatağın içinde oturdu. Gözlerini kocaman kocaman açmıştı. Korku içindeydi. Yatak odasının karanlık köşelerini tarıyordu bakışları.

Pencere tarafında.

Orada, pencerenin yanındaki köşedeydi. Kara bir şey. Dimdik duruyordu. Hareketsizdi ve kendisine bakıyordu.

Michelle de ona bakınca kendisine doğru yürümeye başladı.

Odanın içindeydi. Pencereden giren gümüşsü ay ışığında parlıyordu.

Küçük bir kızdı. Yaşı Michelle'den büyük değildi.

O ana kadar hissettiği korku anlaşılmaz bir biçimde Michelle'i ter-ketti. Yerini merak aldı. Kimdi bu kız? Ne istiyordu?

Beriki biraz daha yakınına geldi. Michelle onun acayip bir giyimi olduğunu görebiliyordu. Elbisesi siyahtı, yerlere kadar uzanıyordu. Kolları kabarıktı ve bileklerine sımsıkı yapışan bir kolağzıyla sona eriyordu. Başında, yüzünü hemen tümüyle örten bir siyah bone vardı.

Yaklaşırken Michelle de büyülenmiş gibi onu seyretti. Kız başını çevirdi ve Michelle ay ışığında

onun yüzünü gördü.

Yumuşak bir yüzdü . Ağzı aşk tanrıçasının ağzına benziyordu. Burnu küçük ve kalkıktı.

Sonra gözlerini gördü.

Süt beyazı, ay ışığında donuk donuk parlayan, Michelle'e görmeden bakan gözlerdi bunlar. O görmeyen gözler Michelle'in üzerinde sabitleşmiş haldeyken küçük kız elini kaldırdı ve Michelle'e işaret etti.

Korkudan boğulacak hale gelen Michelle bağırmaya başladı.

Kendi çığlığıyla uyandı.

Çok korkmuştu. Boş yatak odasının her yanına göz gezdirdi. Sadece birkaç saniye önce orada olan o garip, siyah giysili şeyi görmeye çalışıyordu.

Oda bomboştı.

Çevrede gecenin sesleri uğuldamaya devam ediyordu. Biraz ileride dalgalar sahili dövüyor, hafif rüzgâr çam yapraklarını sürüklüyordu.

O sırada yatak odasının kapısı açıldı, babası göründü.

«Prenses! Prenses, iyi misin?»

Babası yatağın kenarına oturdu, onu kucağına alır gibi kollarıyla sardı. Rahatlatmaya çalışıyordu kızını.

«Bir karabasandı,» diye fısıldadı Michelle. «Ama çok korkunçtu, baba. Gerçek gibiydi. Burada biri vardı. Tam şurada. Odanın ortasında...»

«Hayır, bebeğim, hayır,» diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı: «Burada benden başka kimse yok. Sen ve ben. Bir de annen var. Gördüğün sadece bir rüyaydı, yavrum.»

Cal uzunca bir süre kızının yanında kaldı. Onunla konuşuyor, yatıştırmaya çalışıyordu. Sonunda, tanyeri ağarmaya başlarken yavaşça öperek yeniden uyumaya çalışmasını söyledi, odanın kapısını açık bırakarak gitti.

Michelle bir süre öylece kalakaldı. Korkunç rüyayı unutmaya çalışıyordu. Uyuyamayacağını anlayınca yataktan çıktı ve pencere kenarındaki iskemleye yerleşti. Bebeğini kucağına alıp pencereden gecenin son dakikalarını seyretmeye koyuldu. Sis kalkarken Michelle birden bir şey gördüğünü sandı. Kıyıda, yarın kuzey tarafında, eski mezarlığın yakınında dimdik duran bir şeydi bu.

Bir daha baktı. Gözlerini zorlayarak bir şeyler görmeye çalıştı. Fakat sis rüzgârın etkisiyle çevreye

yayıyordu. Hiçbir şey göremedi.

Michelle bebeği elinden bırakmadan yeniden yatağına döndü. Gökyüzü aydınlanmaya başladığı sırada da uyuyakaldı.

Gözleri görmeyen bebek de başı yastıkta, bomboş tavana bakıyordu. * *

Cal, Michelle'in odasından ayrıldıktan sonra doğruca yatağına gitmedi. Üzerinde bir sabahlık aldıktan sonra piposunu temizledi, tütün doldurdu. Sonra da aşağıya indi.

Bir süre evin içinde gelişigüzel dolaştı. Sonra birinci kattaki oturma odasında bir koltuğa yerleşip, piposunu yaktı. Düşüncelere daldı.

Boston'daydı yeniden. Çocuğun öldüğü geceydi. Aynı zamanda yaşamının değiştiği gece.

Çocuğun adını bile anımsayamıyordu.

Anımsayamıyor muydu? Yoksa anımsamak istemiyor muydu?

Bu, sorunun sadece bir parçasıydı. Daha adını anımsayamayacağı pek çok kimse vardı. Ölenler vardı.

Ölenlerden kaçının ölümü kendisi yüzünden olmuştu?

Sonuncusu Paradise Point'ten bir çocuktü. Bundan emindi. Daha başkaları da olabilirdi. Başkaları kaç kişiydi acaba? Daha fazla olmayabilirdi de.

Zihnine hep o çocuk takılıyordu.

Alan HanleyL Evet, adı buydu onun. Cal, Alan Hanley'in Boston'a getirildiği günü anımsıyordu.

Cankurtaran akşamın geç saatinde gelmişti. Alan Hanley komadaydı. Josiah Carson başındaydı. Çocuk bir çatıdan düşmüştü.

Cal şimdi bu çatıyı da biliyordu. O tarihte bilmiyordu ama, zaten farketmezdi.

Josiah Carson elinden geleni yapmıştı. Fakat çocuğun yaralarının Paradise Point'te üstesinden gelinemeyecek ciddiyette olduğunu görünce onu Boston'a getirmişti.

Ve Calvin Pendleton da yaralının bakımını üzerine almıştı.

Başlangıçta olay oldukça basit gibi görünmüştü. Birkaç kırık kemik ve kafatasında zedelenmeler. Cal da elinden geleni yapmıştı. Kırıkları alçıya'alıp sarmış, iç organlarda yaralanma olup olmadığını gözden geçirmiş, çocuğun kafatasında bir kan birikimi meydana geldiğini böyle bulmuştu. Beyin çevresindeki bu pıhtılaşma ona çok tehlikeli görünmüş ve Josiah Carson da yanında olmak üzere hemen ameliyata geçmişti.

Alan Hanley ameliyat masasında kalmıştı.

Ayrıca beyinde herhangi bir kan pıhtısının olmadığı da anlaşılmıştı. Ameliyat gereksizdi.

Olay, Cal'ı çok fena sarsmıştı. Yaşamı boyunca hiçbir olay onu böylesine etkilememişti.

Anımsadığı kadarıyla bu ilk yanlış teşhisiydi. Hemen her doktor yanlış teşhis koyabilirdi. Bu, bugün de olurdu, yarın da olacaktı. Fakat Cal açısından Hanley'in ölümü bir dönüm noktası olmuştu.

O andan başlayarak bir hata daha yapıp yapmayacağını, bir başka çocuğun ölümüne neden olup olmayacağını aralıksız olarak düşünmeye başladı.

Sonunda bir gün izin aldı. Josiah Carson'la görüşmek üzere Paradise Point'e gitti.

Josiah Carson onu biraz soğuk karşılamıştı. O vakit zamanını boşa harcadığını düşündü. Josiah, Alan Hanley'in ölümünden ötürü onu suçlamadı. Ancak konuşma uzadıkça Carson'da bir şeyler değişmeye başladı. Cal, ihtiyar meslektaşının kendisine, başkalarına söylemediği şeyler söylediğinin farkındaydı.

«Yaşamınızda hiç yalnız kaldınız mı?» Carson durup dururken böyle bir soru sormuştu ona. Ancak, karşılık vermesine vakit kalmadan Carson yeniden konuşmaya başlamıştı:

«Ben yıllardan beri tek başıma yaşıyorum. Buradaki insanlara hizmet verdikten sonra kendime de zaman kalıyor. Sanırım, bunu böylece sürdürmem gerekecek. Aynı zamanda evdeki onarımları da kendim yapıyorum. Ama yaşılanıyorum. O nedenle düşündüm ki... Neyse, boş-ver.»

Cal yerinde kıpırdandı. Rahatsız olmuş gibiydi. Yaşlı adamın kendisine ne söylemeye çalıştığını merak etti.

«O gün ne olmuştu? Hani şu Alan Hanley'i Boston'a getirdiğiniz gün demek istiyorum.»

«Söylemesi çok zor.» dedi Carson. «Çatıda sorun vardı. Aktarılması gerekiyordu. Bunu kendi başıma yapacaktım. Ama sonra fikrimi değiştirdim. Düşündüm ki, başka birini, genç birini bulmak daha doğru olurdu.» Sesi büsbütün hafiflemiş, adeta işitilmez olmuştu: «Ama Alan da çok gençti. Bunu bilmem gerekirdi. Belki de biliyordum. Sadece on iki yaşındaydı... Her neyse, onun çatıya çıkmasına izin verdim.»

«Sonra ne oldu?»

Carson boş gözlerle baktı Cal'a. Yüzü yorgunluktan çökmüştü.

«Ameliyat odasında ne oldu?» diye sordu Carson.

«Bilmiyorum. Her şey yolunda gidiyor görünüyordu. Sonra öldü. Ne olduğunu bilmiyorum.»

Carson başını salladı:

«Çatıda da öyle oldu. Ben onun yaptıklarını izliyordum. Her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu.

Sonra birden düştü.» Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Carson: «Onu kurtarabilmeyi çok isterdim,» dedi.

Cal'la bakiştılar. Carson gülümsedi:

«Senin hatan değildi. Ne senin, ne de benim hatamdı. Ama istersen bunun ikimizin de hatası olduğunu söyleyebilirsin. şimdi ikimiz arasında bir bağ oldu, Doktor Pendleton. Ne yapmamızı önerirsin?»

Cal soruya karşılık vermedi. Josiah Carson'un söyledikleri onu uyuşturmış gibiydi.

Daha sonra Alan Hanley'in ölümünden bu yana Cal'ın canını sıkan şeyleri anlamışcasına Josiah bir öneri attı ortaya. Cal'ın Boston'daki çalışmasını bırakmayı düşünüp düşünmediği sordu. Cal da içi boşalmış bir halde:

«Ne yapmak üzere?» diye sordu.

«Kalk, buraya gel. Yaşlı ve yorgun bir doktorun bazı işlerini al üzerinden. Boston General'ın baskısını at üzerinden. Sen şimdi korkmuş haldesin, Doktor Pendleton.»

«Benim adım Cal.»

«Peki, Cal olsun. şu ya da bu ölçüde korktun sen. Bir hata yaptın. Yine yapabileceğini düşünüyorsun. Eğer Boston General'da kalmaya devam edersen yine yapacaksın. Korku seni korktuğun şeyi yapmaya itecek. Ama kalkıp buraya gelirsen sana yardım edebilirim. Sen de bana yardım edebilirsin. Ben işten uzaklaşmak istiyorum, Cal. İş bırakmak istiyorum. Evi de bırakmak istiyorum. Hepsini sana satmak istiyorum. İnan bana bunu senin için avantajlı olacak biçimde yapacağım.»

Söylenenlerin hepsi Cal'a bir şey ifade ediyordu. Kazasız belasız, hafif bir çalışma.

Ve çok yanlış yapmadan.

Fazla hataya meydan vermeden.

Her olay üzerinde bol bol düşünenecek vakte sahip ve yaptığının doğruluğundan emin olarak çalışmak.

Çevrede kimse Carson'un artık kendini uzman bir doktor gibi hissettiğine inanmıyordu. Özellikle onu tanıyanlarla sevenler böyle düşünüyordu.

Pendleton'lar Paradise Point'e işte böyle gelmişlerdi. Başlangıçta

June'un karşı çıkmasına rağmen geldiler. Cal buraya taşınma konusunu açtığında onun bunu nasıl karşıladığını anımsadı.

«Ama niçin ille de ev?» diyordu June. «Muayenehanesini satmasını anlarım. Ancak evi de almamızda niçin böylesine direktiğini anlâmıyo-rum. Bizim için çok büyük orası. 0 kadar odaya gereksinimimiz yok bizim.»

«Biliyorum,» demişti Cal da. «Ama çok ucuza veriyor. Çok iyi bir şey yapmış oluruz almakla. Bu konuda kendimizi şanslı saymalıyız.»

June kolay kolay ikna olacağına benzemiyordu:

«Anlamı yok bence. Aslında orası sıkıcı bir yer. Neden elden çıkarmak istediğini biliyorum. Alan Hanley'e ne olduğunu anımsa. Neden ille de bizim o evde oturmamızı istiyor? Onun istediği sana o çocuğu sürekli olarak anımsatmak. Delilik bu, Cali O senden bir şey istiyor. İstedikinin ne olduğunu bilmiyorum. Ama sözlerime kulak ver. Bir şeyler olacak.»

June böyle demişti, ama o günden bugüne kadar bir şey olmamıştı. Sally Carstair tatsız bir vakaydı, ama onun üstesinden gelmesini bilmişti.

Yalnız şimdi de kızı karabasanlar görmeye başlıyordu.

VI. Bölüm

June tuvalin önüne oturmuş kendini yaptığı işe vermeye çalışıyordu. Zordu bu. Ama onu rahatsız eden resim yapmak değildi. Gerçekte ortaya çıkan şeyden memnundu: Bir deniz manzarası belirmeye başlamıştı. Biraz soyut denebilirse de, denizin stüdyodan görünüşü olduğu anlaşılabilirdi. Hayır, hayır, sorun olan bu da değildi.

June'un canını sıkan, Michelle'di. Ancak onu huzursuz eden şeyin ne olduğu konusuna yeterince parmak basmamıştı henüz. Geçen geceki karabasan olayı ilk sayılmazdı. Michelle de herhangi bir çocuk kadar kötü rüyalar görüyordu. Ama o gece Cal gün ağarırken yatağına döndüğünde, Michelle'in rüyasıyla ilgili söyledikleri bir rahatsızlık duygusu yaratmıştı June'da. Bunun üzerine yanına gitmiş, çocuk yeniden uykuya dalıncaya kadar birlikte kalmıştı. Zihninde beliren rahatsızlık hâlâ sürüyordu; şu anda bile.

Derinden bir iç çekerek fırçalarını bir yana koydu, iskemlesine iyice yerleşti. Huzursuzlukla stüdyoyu bir baştan öbürüne gözden geçirdi. Çok kısa sürede ortaya çıkardığı şeyden memnundu. Eski kalıntının son bölümü de yok olmuştu. Duvarlar kazınarak yeniden boyanmış, kapı çerçevelerinin yeşil boyası eski canlılığını kazanmıştı. Resim malzemeleri divanın altına güzelce yerleştirilmiş, ayrıca dolabın içine konan bir rafla da resimlerin birbirine değmeden saklanması sağlanmıştı. Bundan sonraki tek şey kaygıları bir yana bırakıp resim yapmaktı.

Önündeki resme son bir fırça darbesi vurmak üzereyken binanın bahçe tarafındaki küçük pencerenin arkasında bir hareket görür gibi oldu ve hemen sonra kapıdan iki tıklama sesi geldi.

«Merhaba!» dedi birileri ve arkası gelmedi. Bir kadın sesiydi. Çekingen, hatta biraz da korkak. Sanki biri kapıya kadar gelmiş, sonra da kendini tanıtmaya gerek görmeden çekip gitmişti.

June kapıyı açmak için doğrulmaya hazırlanırken fikrini değiştirdi, oturduğu yerden seslendi: «Buyurun. Kapı açık!»

Kısa bir sessizlikten sonra kapı açıldı, içeriye ufak tefek bir kadın girdi. Saçları topuz biçiminde toplanmıştı Elbisenin üstünde çiçekli bir önlük vardı. Çekine çekine girdi içeri.

«Çalışıyor muydunuz?» Bunu söylerken de geri geri çekilerek dışarıya çıkmaya hazırlandı: «Çok, çok özür dilerim sizi rahatsız etmek istememiştim.»

June ayağa kalktı.

«Hayır, hayır. Lütfen girin içeri. Sadece hayal kuruyordum.»

Kadının yüzünde belli belirsiz bir kasılma belirdi. June bunun ne olduğunu anlayamadı. Yüzü tekrar düzeldi June'a doğru bir ya da iki adım ilerledi:

«Benim adım Contance Benson, Jeff'in annesiyim. Bitişik komşu-nuzuz.»

«Ooo! Aslında benim size gelmem gerekirdi. Ama...» June sözünü tamamlamadan belinden aşağısına baktı. Hamileliğine dikkati çekmek istiyordu. Sesinde biraz pişmanlıkla devam etti: «Ama bir özür sayılmaz değil mi? Aslında her gün kilometrelerce yol yürümem gerekir. Oysa yürüyeceğime burada oturup hayal kuruyorum. Neyse, çok kalmadı.»

Uç hafta sonra bebek aramızda olacak. Oturmaz mısınız?» Evin antika eşyaları arasından ancak kurtarılmış bir şezlonga uzanmaya hazırlandı. Bayan Benson kıpırdamadan olduğu yerde duruyor, gizlemeye gerek görmediği bir merakla etrafi inceliyordu.

«Harika şeyler yapmışsınız burada. Gerçekten. Öyle değil mi?»

«Daha çok temizlik ve biraz da boyama, hepsi o kadar.» dedi June.

Sonra da Bayan Benson'un zemine dikkatle baktığını görerek ekledi: «O lekeyi de mutlaka silmem gerek. Hâlâ elim değmedi.»

«Pek üzerinde durmayın,» dedi Bayan Benson. «Onu silmek için uğraşan ilk kişi siz olmayacaksınız. Çıkaramayan son kişi olmayacağınız gibi.»

«Efendim?» dedi June söylenenlerden bir şey anlamayarak. Bayan Benson sözcüklere basa basa konuştu:

«O leke, bu bina yapıldığından beri orada.»

«Ama biraz temizlendi gibi. Kocam çoğunu kazıdı. Kazıyınca çıkacak herhalde.»

Bayan Benson kuşkuyla alnını ovuşturdu:

«Bilmem,» dedi. «Belki şimdi olur. Carson'lar yok artık burada.» Sesi giderek yavaşladı. Kaşları hâlâ çatıktı.

«Anlayamıyorum,» dedi June. «Leke nedir acaba? Kan mı?»

«Olabilir. Kimse bunun için kesin bir şey söylemiyor. Hele hele bunca yıl sonra. Ama bilen biri varsa eğer, onu asıl Doktor Carson'a sormak lazım.»

«Anlıyorum,» dedi June. Gerçekte hiçbir şey anlamamıştı: «Galiba benim de ona sormam gerekir değil mi? Sormayayım mı yoksa?»

«Ben sizi şu kızlar için görmeye geldim,» dedi Bayan Benson, böylelikle de konuyu değiştirmiş oldu. Gözlerini June'dan ayırmıyordu. Bakışlarında suçlayıcı bir anlam vardı. Sally'le Michelle'in Bayan Benson'a karşı bir hata yapıp yapmadıklarını düşündü June.

«Michelle'le Sally Carstairs'den söz ediyorsunuz herhalde?» Bayan Benson hafifçe gülümsedi.

Geldiğinden beri ilk sıcak gülümsemesiydi. Yüzü birden güzelleşmişti sanki. Acele acele konuştu:

«Ah! Ne olur üzülmeyin. Yanlış hiçbir şey yapmadılar. Ben sadece sizi uyarmak istedim.»

June afallamıştı:

«Beni uyarmak...»

«Şu mezarlık konusu,» dedi Bayan Benson. «Eski Carson'lar mezarlığı. Sizin evle bizimki arasındakiki yani...» June anladığını belirtir şekilde başını salladı.

«Dün öğleden sonra onları orada oynarken gördüm. Ne de güzel çocuklar. İki de.»

«Teşekkür ederim.»

«Tam gidip onlarla konuşmaya hazırlanıyordum, baktım, gitmişler. Onun üzerine bu sabaha kadar beklemeyi yeğledim. Sabredegim dedim.»

June'un aklı karışmıştı. Anlamak istedi:

«Sabretmek... Niçin peki?»

«Mezarlıkta oynamak, çocuklar için hiç de güvenli değil. Kesinlikle.»

June şöyle bir baktı Bayan Benson'a. Artık bu kadarı da fazlaydı. Anlaşılan bu kadın yörenin aşırı meraklılarından. Her işe burnunu sokanlardan yani. Jeff için de yaşamı zorlaştırıyordu herhalde. Jeff'in yapmak istediği her şeye Bayan Benson'un nasıl karşı çıkabileceğini düşündü. Kendi açısından onu yok saymakla sorunu çözebilirdi.

«Evet, doğru, kabul etmem gerekir; mezarlıkta oynamak dünyanın en keyifli işlerinden biri sayılmaz. Ama bunun özel olarak tehlikeli sayılması gerekmez, değil mi?»

Bayan Benson aceleyle.

«Mezarlık değil konu,» dedi. «Önemli olan mezarlığın bulunduğu yer. Güvenli bir yer değil çünkü.»

«Ama orası nerden baksanız, taş. Tıpkı burası gibi değil mi?» dedi June. Sesi yumuşaktı. ' Karşı tarafın korkusuna değinen en küçük bir ima yoktu. Bayan Benson pek anlayamadan:

«Evet, sanırım öyle,» dedi. «Ben bu tür şeyler hakkında pek bilgi sahibi değilim. Ama uçurumun o tarafı bugünlerde denize kaymak üzere. Doğal olarak ben bunun olacağı gün orada çocuklardan kimsenin bulunmasını istemem.»

«Anlıyorum. Pekâlâ, çocuklara orada oynamamalarını söyleyeceğim. Bundan böyle başka oyun yeri bulsunlar kendilerine. Bir fincan kahveye ne dersiniz? Ocağa hazır!»

«Yo! Hayır, sağolun!»

Saatine baktı: «Bir an önce mutfığıma dönmem gerek. Malum, konserve işleri.» Bunu söyleyişinden June kendisinin konuyu kavrayamadığının ima edildiğini hissetti. Soğuk bir sesle:

«Peki, yine beklerim. Vaktiniz olduğunda, yine buyurun. Belki ben de uğrarım,» dedi.

«Buna çok sevindiririm.» Stüdyonun kapısında durmuş konuşuyorlardı. Bayan Benson çevreyi inceliyordu. «Güzel bina değil mi?» dedi ve June'un karşılık vermesini beklemeden ekledi: «Ama gerçekte ben burayı hiçbir zaman sevmedim. Hayır, hem de hiç!» Sözü bitirince, «Hoş-çakalın.» bile demeden patikadan evine doğru kararlı adımlarla yürümeye başladı.

June bir süre onun ardından baktı. Sonra kapıyı yavaşça kapatırken içinde resim yapmaktan çok farklı, başka duygular vardı.

Öğle sonrası güneşi ılıktı. Sally, Jeff, Susan ve başka birkaç arkadaşıyla birlikte koca bir akçaağacın altında oturmuş, öğle yemeğini yiyordu Michelle. Susan'la daha yakın bir arkadaşlık kurmak için elinden geleni yapıyordu, ama Susan pek oralı değildi. Michelle'i tümenden yok sayıyor ve ne zaman Sally ile konuşsa, söyledikleri hep Michelle'e yönelik eleştiri oluyordu. Ama Sally doğası gereği Susan'ın bu açık çekemezliğinden hiç etkilenmemiş görünüyordu.

«Bir piknik yapmamız gerek,» diyordu Sally. «Yaz nerdeyse bitiyor. Gelecek ay da çok geç olur.»

«O iş için şimdi bile çok geç!» Bunu söyleyen Susan'dı, sesindeki otoriter ton Michelle'i rahatsız etmişti. Öbürleri bunu duymazlıktan geldiler. «Annemin dediğine göre, eylül başındaki İşçi Günü geçtikten sonra piknik yapılmazmış,» diye sözünü sürdürdü Susan.

«Ama hava hâlâ çok güzel,» dedi Sally. «Öyle olunca da neden bu hafta sonu olmasın?»

«Nerede?» diye sordu Jeff. Michelle'e göre kıyıda yapılırsa Jeff de gelecekti.

«Jeff'in eviyle bizim ev arasındaki koya ne dersiniz? Biliyorum, biraz kayalık orası. Ama kimse bilmiyor ve çok güzel. Ayrıca yağmur bastırırsa evlerimiz yakın, hemen kaçarız.»

«Mezarlığın altını mı diyorsun?» diye sordu Sally. «Bu biraz korkutucu. Orada bir ruh var.»

Jeff karşı çıktı: «Hiçbir şey yok!»

Michelle araya girdi: «Belki vardır!» Bunu söylemekle birdenbire tüm dikkatleri üzerinde topladı. Hatta Susan Peterson bile ondan yana dönerek tuhaf tuhaf baktı. Michelle, «Dün akşam ruhu rüyamda gördüm,» diye ekledi. Ardından rüyasını çok açık seçik bir biçimde anlattı. Gündüzün aydınlığında geceki dehşeti üzerinden atmış gibiydi. Rüyasını yeni arkadaşlarıyla paylaşmak istiyordu. Anlattıklarının sarhoşluğu içinde öbürlerinin birbirleriyle bakıştıklarının farkına bile varmadı. Sözü bitirdiğinde herkes suskundu, kimse konuşmadı. Jeff Benson sandviçini yiyordu. Ötekiler hâlâ yadırgayan bakışlarla Michelle'e bakmaktaydılar. Michelle birdenbire kaygılanarak, acaba karabasandan söz etmese miydim, diye düşündü. Sessizliğin uzaması üzerine de: «Bu sadece

bir rüyaydı,» demekle yetindi.

«Öyle olduğundan emin misin?» diye sordu Sally. «Anlattıkların olup biterken baştan sona uyanık olmadığından emin misin?»

«Elbette uyanık değildim. Bu bir rüyaydı,» O arada kızlardan bazılarının kuşku dolu bakışlarla birbirlerine baktıklarını farketti. Kendi kendine, ne oluyor acaba, diye düşündü, sonra aynı şeyi yüksek sesle yineledi. * *

«Hiçbir şey,» dedi Susan Peterson. «Bir farkla ki, Amanda Carson yardan aşağı yuvarlandığı zaman üzerinde siyah bir elbise ve başında da siyah bir bone vardı. Tam da geçen akşam rüyada gördüğün kızıdaki gibi.»

«Nereden biliyorsun?»

Susan kendini beğenmiş bir tavırla: «Herkes biliyor bunu. Hayatı boyunca her gün hep siyahlar giymiş. Bana büyükannem söylemişti. Ona da, onun annesi söylemiş. Anneannemin annesi onu tanıyormuş,» dedi. Bunu söylerken gözleri Michelle'e meydan okuyordu. Arada yeniden bir suskunluk oldu. Herkes, Susan'ın doğru mu söylediğini, yoksa karşısındakiyle alay mı ettiğini düşünüyordu. Michelle arkadaşlarının yüzlerine teker teker baktı. Kimin ne düşündüğünü anlamak istiyordu. Sally ile göz göze gelince kız onun yardım isteyen bakışlarına omuz silkererek karşılık verdi. Jeff Benson sandviçini yemeyi sürdürdü. Michelle'in bakışlarından da özellikle kaçınıyordu. Michelle öteberisini toplayarak ayağa kalkarken: «Bu bir rüyaydı,» dedi yeniden. «Evet, yalnızca rüyaydı. Bunu böyle büyük bir sorun haline getireceğinizi bilseydim, size hiç anlatmazdım.»

Kimsenin karşılık vermesini beklemeden yürümeye başlayarak yanlarından uzaklaştı. Oyun alanında daha küçük yaşta bir grup çocuğun ip atladıkları gördü. O da gidip onlara katıldı.

Michelle seslerini duyamayacak kadar uzaklaştığında Susan Peterson herkese sordu:

«Nesi var bu kızın Tanrı aşkına?» Öbürleri de ona bakıyordu.

«Ne demek istiyorsun, 'bu kızın nesi var' demekle? Hiçbir şeyi yok onun,» dedi Sally. Susan bu karşılıktan hoşnut olmamıştı. «Sahi mi?» dedi. «Dün de senin hakkında boşboğazlık ediyordu. Etmedi mi? Bayan Hatcher neden sınıfta oturma planını değiştirdi sanıyorsun? Değiştirdi, çünkü Michelle ona dün sabah ne yaptığını söylemişti.»

«Ne olmuş yani?» dedi Sally. «Sadece senin ona kızmanı istemedi, o kadar!» Susan lafin altında kalmak istemedi:

«Biraz da sinsisi. Onunla yapacak bir şeyimiz olduğunu hiç sanmıyorum.»

«Bunun anlamı ne?»

«Hayır, yanlış anlama. Onun gerçekten garip bir yanı var.»

«Nasıl yani?»

«Geçen gün onu anne ve babasıyla birlikte gördüm. İkisi de sarışındı. Herkes bilir, sarışın anne babaların simsiyah saçlı bir çocukları olmaz.»

«Ne müthiş bir şey!» dedi Sally. «Bilmek istiyorsan söyleyeyim, çünkü onların evlatlığı. Öyle olduğunu bana kendisi söyledi. Bunda garip olan ne var yani?»

Susan'ın gözleri küçüldü. «Şimdi oldu işte,» dedi. Sally peşini bırakmadı:

«Ne oldu?»

«Yerli yerine oturmuş oldu yani. Demek istediğim, onun nereden geldiğini kimsenin bilmediği. Annem hep der ki, 'eğer birinin ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyorsan, o kimse hakkında da hiçbir şey bilmiyorsun.'»

«Ben ailesini biliyorum. Annesi çok hoş bir kadın. Babası da benim kolumu iyileştirdi. Bunu Joe Amcayla birlikte yaptı.»

«Gerçek ailesini kastediyorum » dedi Susan. Sally'ye küçümseyerek bakıyordu: «Doktor Pendleton onun babası değil. Babası herhangi bir kimse olabilir.»

Sally: «Ne olursa olsun, ben onu seviyorum,» diyerek diretirken Susan, onu düşmanca süzdü: «Seversin. Senin baban sadece bir kapıcı.» Susan Peterson'un babası Paradise Point Bankasının sahibiydi ve Susan da bunun arkadaşları tarafından hiç unutulmamasını isterdi.

Bu saçmalığa üzülen Sally Carstairs birden suskunlaşır. Susan'ın sadece evlatlık olduğu için Michelle'i sevmemesi hiç de hoş değildi. Ama bunu ona nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Susan Peter-son'u öteden beri tanırdı. Buna karşılık Michelle'i daha dün tanımıştı. Sonunda kararını verdi: Susan'a hiçbir şey demeyecekti. Ama Michel-le'le arkadaşlığını sürdürecekti.

June yemeğini bitirdi ve kirli tabakları lavabonun içine koydu. Şimdi yine stüdyoya dönmeli ve deniz resmini bitirmeye çalışmalıydı.

Evden çıktı, stüdyoya doğru yürümeye başladı. Birdenbire kuzeye baktığını farketti, aklından da o sabah Bayan Benson'un söyledikleri geçiyordu. Zihninde bir şimşek çaktı.

Eğer Bayan Benson yarın denize kaymasından korkuyorduysa neden ona Michelle'i kıyıda uzak tutmasını söylememişti? Ayrıca neden kendisi de Jeff'i aynı yerden uzak tutmuyordu? Yar kayacak olursa, onun üzerinde olmak, kayacağı kıyıda bulunmaktan daha iyi değil miydi?

Ani bir kararla patikadan mezarlığa yürüdü. Aklına başka bir fikir gelmişti: Eğer güvenli değilse, Bayan Benson niçin patikayı kullanıyordu? Neden aşağıdaki yoldan gelmemişti? June yürüyüşünü

hızlandırdı.

Durup eski mezarlığa baktı. Resmini yapsa, bir harika olurdu. Donuk renkler kullanmalıydı. Maviler ve griler. Kurşuni bir gök. Yıkılmış bir çiti biraz abartmak iyi olurdu. Devrik bir ağaç ve fişkirircasına büyümüş yabancı asma. Düşündüğünü yapabilirse, gerçekten müthiş bir şey olurdu. Öte yandan Michelle'le Sally'nin buraya gelmeyi neden istediklerini anlayamıyordu. Sonra kararını verdi: Merak, diye düşündü; sadece merak.

Çocukları oraya çeken merak şimdi de onu mezarlığa getirmişti. Patikadan aynldı, çöken parmaklığa doğru yürüdü.

Eski mezar taşları, üzerlerindeki antikalaşmış yazılar ve garip adlar onu hemen büyüleyiverdi. Birbirini tamamlayan işaretler sanki bir hikâye anlatıyordu. Uçurumun kenarında yaşayıp ölmüş Carson ailesinin yaşam öyküsünü izlemeye başladı. Çok geçmeden de üzerinde bulunduğu yerin durumunu unutarak mezar taşlarına daldı.

Az sonra Louise Carson'un mezarına varmıştı.

GÜNAHKÂR OLARAK ÖLDÜ-1880

Bu ne demek olabilirdi acaba? Ölüm tarihi 1880 değil de 1680 olsaydı, bunu anlayabilirdi. Büyü ya da büyücülük nedeniyle kadın yakılmış olabilirdi. Ya da buna benzer bir şey akla gelebilirdi. Ama 1880'de?.. Bir nokta açık seçik ortadaydı: Louise Carson'un ölümü, normal bir ölüm değildi.

Orada durup mezara bakarken June çok uzun zaman önce ölen kadına içinden acımaya başladı. Belki de çok erken doğmuştur, diye düşündü. **Günahkâr olarak öldü...** Düşmüş bir kadının mezar taşı yazısı...

June kendi seçtiği sözcüklere kendi de güldü. Öylesine eski ve duygusuz sözlerdi ki bunlar...

Ne yaptığının pek farkında olmaksızın dizleriyle bir elinin üzerine çökerek Louise Carson'un mezarını örten yaban otlarını temizlemeye başladı. Otlar iyice köklenmişti. Çekip alabilmek için bayağı zorlamak gerekiyordu.

Mezarın baş tarafındakiler hemen tamamen temizlendiğinde birden bir acı duydu. Bu ansızın gelen bir sancıydı. Hemen ardından kramplar başladı.

Oh! Tanrım, dedi içinden. Olamaz bu!

Ayağa kalkabilmek için çabaladı. Kurumuş meşe ağacının gövdesine yaslanarak doğrulabildi.

Hemen eve dönmesi gerekiyordu. Ama ev o kadar uzaktı ki...

Vücudunda ikinci bir çekilme başladı. Çılgın gibi yoldan yana baktı. Bomboştı.

Benson'lar geldi aklına. Belki onlara ulaşabilirdi. Sancı hafifler hafiflemeyi yola koyulmalıydı.

Dikkatle yere doğru eğildi, beklemeye başladı. Beklemediği bir anda ağırlı hafifleyip eklemleri gevşemeye başladı. Sanki aradan bir yüzyıl geçmiş gibi geldi ona. Ayaklarının üzerinde doğrulabilmek için bir hamle yaptı. O sırada:

«Olduğun yerde kai!» diye bir ses geldi kulağına. Dönüp baktı. Bayan Benson patikadan acele acele geliyordu. June şükran duygusuyla dolu derin bir nefes aldıktan sonra yeniden kendini bıraktı ve olduğu yere çöktü.

Oracıkta, Louise Carson'un mezarı üzerine uzanmış olarak durur-.ken karnındaki bebeğin beklemesi, ilk çocuğunun mezarlıkta doğmaması için dua ediyordu.

Bayan Benson yanına çömelip elini avucuna aldığında June sırtüstü döndü.

İkinci bir kıvrandırıcı çekilme oldu vücudunda. Bacaklarının arasında hızla yayılan bir ıslaklık hissetti. Tanrım, dedi içinden. Burada değil. Bir mezarlıkta değil...

VII. Bölüm

Saat onu on geçe zil çalınca Michelle kitaplarını topladı, hepsini bez çantasına doldurdu, odadan çıktı.

«Michelle!» Seslenen, Sally Carstairs'di. Michelle duymazlıktan gelmek istedi ama Sally elini tutarak onu geri çekti. Kederli bir sesle: «Delilik etme,» dedi. «Kimse seni incitmek istemedi.»

Michelle arkadaşını kuşkuyla süzdü. Sally'nin gözlerindeki candan ilgiyi farkedince de onun kendisine sahip çıkmasına izin verdi:

«Gördüğüm bir şeyi görmediğim konusunda neden herkes böylesi-ne ısrarlı anlamıyorum. Uyuyordum, bir karabasan gördüm, o kadar.» «Haydi, sınıfa gidelim,» dedi Sally. O arada gözüne Corinne Hatcher ilişmişti. Sally'nin bakışıyla ne demek istediğini anlayan Michelle koridorda onun peşisıra yürümeye başladı. Beklenti dolu bir sesle:

«Peki!» dedi. Sally ona bakmaktan kaçınıyordu. Ağırlığını bir ayağından öbürüne aktardı. Sonra gözlerini yere dikerek son derece sakin ve Michelle'in ancak işitebileceği bir sesle, «Sen belki sadece bir rüya gördün. Ama ben Amanda'yı gördüm. Galiba Susan Peterson da gördü.»

«Nasıl? Sen de benim gördüğüm rüyayı mı gördün yani?»

«Bilmiyorum. Ama onu gördüm. Üstelik bu, bir rüya değildi. Hani şu, kolumu incittiğim gün. Anımsıyor musun?»

Michelle başını salladı. Nasıl unutulabilirdi? Yine o gün bir şey görmüştü. Sally'nin «Bir akçaağaç olmalı,» diyerek geçiştirmeye çalıştığı bir şey.

«Niye bunu bana daha önce söylemedin?»

«Bana inanmayacağını düşündüğüm için söylememişimdir herhalde... Her neyse. Ben gördüm onu. En azından gördüğümü düşünüyorum. Dışarıda, arka bahçeydim. Birden birinin elime dokunduğunu hissettim. Dönüp bakmak isterken ayağım kaydı, düştüm.»

«İyi de, ne gördün?» Michelle, gördüğü ne olursa olsun bunun ayrı bir önemi bulunduğunu düşünerek ısrar etmişti.

«Pek de emin değilim,» dedi Sally. «Gördüğüm sadece siyah bir şeydi. Gerçekten şöyle bir gördüm ve kendimi yerde buldum. O, her neydiyse, yok oluvermişti.»

Michelle, Sally'ye sessizce bakakaldı. O geceyi anımsamıştı. Babasıyla birlikte Carstairs'lerden ayrılırken dönüp geriye baktığı geceyi... Orada, pencerede bir şey vardı. Karanlık bir şey, gölge gibi. Siyah bir şey...

O gece ne gördüğünü Sally'ye söylemeye hazırlanırken koridorun öbür ucunda Jeff Benson görüldü, onlara el salladı:

«Michelle, Michelle!-Annem burada, seninle konuşmak istiyor.»

«Bir saniye,» diyerek Michelle ileri atıldı, ancak Jeff yolunu kesti:

«Şimdi bak, senin annen...»

Jeff'in sözünü bitirmesini beklemeden kendini kapıdan dışarı atan Michelle, Bayan Benson'un motoru çalışır durumda olan arabasının içinde beklediğini gördü. Kapıyı açıp kendini içeri attı: «Nedir? Ne oldu?»

Bayan Benson vitesi takmaya çalışırken kısaca:

«Annen klinikte. Doğum yapıyor,» dedi.

«Bebek mi?» derken Michelle'in adeta nefesi kesildi. Çünkü bebeğin doğmasına daha üç hafta vardı.

«Ama ne oldu?» diye sordu yeniden.

Bayan Benson onun sorusunu duymazlıktan gelerek ayağını debriyajdan çekip, gaza bastı. Otomobil kaldırımından uzaklaştı. Kliniğe doğru yol alırlarken Michelle alt dudağını ısırıyor ve kadının otomobili nasıl kullandığını dikkatle izleyerek sessiz kalmayı yeğliyordu.

Michelle iskemlesinin kenarına ilişmiş, kucığında hiç bakmadığı bir dergiyle, oturuyordu. Gözleri kapıdaydı ve babasını bekliyordu. Çok geçmeden de Cal kapıda belirdi, ona bakıp gülümsedi.

«Kutlarım,» dedi Cal. «Artık bir kız kardeşin var.»

Michelle yerinden sıçradı, kendini babasının kolları arasına attı:

«İyi, annemden ne haber? İyi mi? Ne oldu?»

«Annen iyi. Bebek de. Öyle anlaşılıyor ki, annenle bebek zaman konusunda son derece duyarlılar ve hızlılar. Doktor Carson'a göre bildiği en hızlı doğummuş.» Ca! bunları söylerken bütün dikkatine rağmen sesi biraz kaygılıydı. Doğum çok çabuk olmuştu. Normal sayılmayacak kadar çabuktu. Bunun nedenini merak ediyordu. O arada Michelle bebekle ilgili sorular sormaktaydı. Doğumun hızı konusunu bir yana bıraktı.

«Bir kız kardeş! Benim bir kız kardeşim var demek, öyle mi?»

Cal başını salladı.

«Onu görebilir miyim? Hemen şimdi? Lütfen baba!» Yalvaran bakışlarla babasına bakıyordu. Cal kendine doğru çekip öptü alnından. Söz verdi:

«Birkaç dakika sonra. Şu anda tanıştırmaya hazır olduğumu sanmıyorum. Sen ne olduğunu merak

etmiyor musun?» Kızını bir koltuğa oturttuk, kendisi de aynı koltuğun kenarına ilişti. «Kız kardeşin neredeyse bir mezarlıkta dünyaya gelecekti,» dedi. Michelle bir şey anlamadan babasının yüzüne baktı. Yüzündeki gülümseme silinmişti.

«Annen yürüyüş yapmak istemiş. Doğum sancıları başladığında eski mezarlıktaymış.»

«Mezarlıkta mı? Orada ne yapıyormuş ki?»

«Kim bilir? Anneni bilirsin. Ne zaman, ne yapacağını kestiremezsin hiç.»

Michelle bu kez Bayan Benson'a döndü:

«Siz onu bulduğunuzda neredeydi? Mezarlığın hangi kısmında?»

Bayan Benson önce duraladı. Michelle'e June'u nerede bulduğunu söylemek istemiyordu. Ama neden bilmesin, diye sordu kendi kendine ve, «Louise Carson'un mezarı üzerindeydi,» dedi sakın bir sesle.

«Mezarın üzerinde mi?..» Ne tüyler ürpertici, diye düşünen Michelle babasının ellerine sarıldı: «Bebek iyi mi? Bu inanılmaz bir şey! Mezarlıkta doğan bir bebek!» Cal onun elini sıktı. Sonra kolunu omuzlarına sardı.

«Öyle saçma şeyler düşünme! Kardeşin burada doğdu. Herhangi bir kimsenin mezarı üzerinde değil.» Sesi yumuşaktı. Michelle'i kendine doğru çekti: «Gel bakalım,» dedi. «Gidip bebeğe bir göz atalım. Sonra da annenin nasıl olduğunu görelim.» Bayan Benson'a hiçbir şey söylemeden kızını peşine takıp bekleme odasından çıktı.

Michelle, June'un yanında yatan küçük yaratığın mini mini yüzüne bakarak:

«Ah ne güzel!» diye bağırdı. Bebek de buna karşılık veriyormuşcasına boş boş Michelle'e baktı, sonra hemen yine uykusuna daldı.

June, Michelle'e gülümseyerek:

«Onu koruyacağız,» dedi.

Michelle heyecanla başını salladı. «Adını Jennifer koyalım. Hani, düşündüğümüz gibi.»

Cal araya girdi:

«İlk geliş işaretini verdiği yeri anmak için Louise demeyeceksiniz herhalde.»

«Tanrıya şükür, hayır! Bu ailede bir Carson olmayacak,» dedi June. Sesi hafif fakat etkiliydi. Cal'la göz göze geldiler. Ama Cal hemen bakışlarını kaçırdı ve konuyu değiştirdi. Michelle bakışmalarının farkına varmıştı.

«Anne, ne yapıyordun sen orada?» June sesine neşeli bir ton vermek isteyerek:

«Neden orada olmayacak mıydın?» dedi. «Her gün yürümem gerekirdi. Öyle değil mi? Bugün de o tarafa yürüdüm. Oraya varmışken de mezarlığa girmek istedim. O arada...» Konuşurken kocasının da, kızının da, konunun bu kadarlık olduğuna inanmadıklarını gördü. «Bayan Ben-son bana mezarlığın pek güvenli olmadığını söylemişti. Öyle olup olmadığını kendim görmek istedim. Çünkü oraların denize kayacağını iddia etmişti.» Cal kendini tutamayıp kıkırdadı:

«Öyle anlaşılıyor ki, bu Bayan Benson'un kafasının içi saçmalıklarla dolu.» Cal gülerek bebeğin kaşlarına dokunup: «Tam bunun gibi,» dedi. Bebek de gözlerini açıp üzerine doğru eğilen babasına baktıktan sonra ağlamaya başladı. Michelle çekine çekine bebeğe dokunarak sordu: «Ne zaman eve götüreceğiz?» Jennifer'i kucağına almak için deli oluyordu. Ama bunu istemeyi göze alamadı:

June: «Bu akşam eve getiriyorum,» deyince, Michelle'in gözleri hayretle açılıverdi:

«Bu akşam mı? Gerçekten mi? Ben sandım ki!.. Yani...»

«Hep hastanede kalacağım sandın, öyle mi? Neden? Bana burada gece kalacak bir bakıcı gerek. Jennifer'le benim için. Oysa evde bu işi yapabilecek iki kişi var, baban ve sen.»

Michelle ne diyecek gibilerden babasına döndü.

«Eve gelmemeleri için hiçbir neden göremiyorum.»

«Ama bakım işi. Bu ayarlanmadı henüz. Ayarlandı mı?»

June kızına gülümsedi. Gözlerinde mutluluk vardı.

«Bu hazırlığı kimin yapacağını tahmin ediyorum.» Michelle dinlerken June da kendisiyle bebek eve dönmeden önce bebek odasında yapılacak işlerle ilgili bir listeyi sıralamaya başladı. Liste uzayınca Mic-helle babasına dönerek sözde yorgunmuş gibi yaptı.

«Onun zayıf, uykusuz ya da ne bileyim yorgun olması gerekmez mi?»

Cal gülümseyerek: «Bu senin annen,» dedi. «Bir şeyi yapmaya karar verdi mi, yapar. Karışıklık, şamata onu hiç rahatsız etmez. Bence onu birkaç gün yatakta tutmak bile başlı başına bir olay.»

June liste işini bitirip, kollarını kızına uzattı:

«Bana bir öpücük ver ve eve koş. Bayan Benson seni götürecektir. Biz de akşam yemeğinden sonra orada olacağız. Yemeğini Jeff ve Bayan Benson'la yiyebilirsin. Ben onu ayarladım bile.»

Michelle: «Ama sen onunla konuşmadın ki,» diye söze girecekti ki, June sözünü tamamlamadı:

«Buraya gelirken konuştuk. Sana bir şey diyeceğim. Bebek doğurmak öyle sandığın kadar zor bir şey değil.» Michelle'in yanağına acele bir öpücük kondurdu ve onu uğurladı. Birkaç dakika sonra, Cal karısını seyrederken o da ilk kez bebeğini emzirmeye koyuldu. Yeni anne baba birbirlerine mutluluk

içinde baktılar. June neşeyle sordu:

«Bu bir melek mi?»

Cal, «Mükemmel, harika bir şey,» diyerek karısının mutluluğunu paylaştı.

«Bizimle kalmak ister misin?» diye sordu Bayan Benson. Pendle-ton'ların evlerinin önünde biraz da laf olsun diye durmuştu. Bir yandan da eski eve bakarak burada Michelle'in yaşında bir çocuğun tek başına olabileceğini düşünemiyordu bile. O sırada Michelle de otomobilden inmişti. Kapıyı kapatırken:

«Hayır, teşekkür ederim,» dedi. «Annemle babam Jenny'yi eve getirmeden önce yapılacak pek çok iş var.» Bayan Benson başka bir öneride bulundu:

«Belki sana yardım edebiliriz?» Michelle onu da istemedi:

«Ben hallederim. Yapılacak şey daha çok bebek odasına çekidüzen vermek. Ayrıca eğlenceli de.» Bayan Benson yeni bir öneride bulunmaya hazırlanırken Michelle yemek saatini sordu.

«Biz her zaman saat altıda yeriz. Gelip seni almamı ister misin? Bazan buraları sisli olur da,» dedi Jeff.

«Yok, hayır,» dedi Michelle. Jeff'in önerisinden biraz rahatsız olmuştu. Jeff onu ne sanıyordu acaba? Bebek mi? Sıkıntısını belli etmemeye çalıştı. «Saat altıda görüşürüz. Belki de biraz daha erken.» El salladı. Koşarak merdivenleri çıktı, kapıda gözden kayboldu.

Michelle sokak kapısını kapattıktan sonra odasına çıktı. Okul çantasını yatağın üzerine attı. Süveterini de bir koltuğa bırakarak pencereye yaklaştı, oyuncak bebeğini aldı.

«Bir kız kardeşimiz var, Amanda,» diye fısıldadı. Bebeğin adını söylediği anda önceki gece gördüğü rüyayla arkadaşlarının söyledikleri birden belleğinde canlandı. Sonra bebeğin görmeyen ela gözlerine düşünceli düşünceli bakarak mırıldandı:

«Belki de senin adını değiştirmem gerek. Yok, hayır. Ben senin adını Amanda koydum. Sen Amanda'sın artık. Bana bebek odasının temizlenmesinde yardım edecek misin?»

Bebek elinde, alt kata indi. Annesiyle babasının odalarına bitişik Jennifer'in odasına girdi. İşe nereden başlamak gerektiğine karar vermek için etrafı bakındı.

Odada her şey hazırды. Çocuk yatağı, beşik yerine kullanılacak sepetle, küçük bir dolap yerlerine yerleştirilmişti. Duvarlar yeni boyanmıştı. Pencerelerdeki perdeler çocukların seveceği resimlerle süslüydü. Odadaki normal boyutlarda tek iskemle içi doldurulmuş bir kanguruydu ve kangurunun cebinden yavrusu utangaç utangaç etrafı seyrediyordu. Michelle elindeki bebeği başka oyuncakların yanına koyarak işe koyuldu.

Çok geçmeden yapılacak fazla bir şey olmadığını anladı. Kenarlarına mavi bir şerit geçirilmiş, pembe bir battaniye buldu. Yatağın üzerine özenle örttü. Sonra bebeğini alarak annesiyle babasının odasına geçti. Yatak takımlarını değiştirdi. June'un yatağı temiz bulmasını istiyordu.

Annesinin yapılacak işlerle ilgili listesini tekrar tekrar anımsamaya çalışarak gereken her şeyi yaptı. İşler bitince Amanda'yı alıp odasına çıktı ve bebeği yerine koydu, çantasından okul kitaplarını çıkardı. Kitaplara biraz öfkeyle baktı. Yapılacak ev ödevleri vardı ve tam gününe, kız kardeşinin doğduğu güne rastlamıştı bu da. Bayan Hatcher'in kendisine anlayış göstereceğini düşünerek ödevden vazgeçti. Pencere yakınına oturdu, bebeğini de kucağına aldı.

Dışarıyı seyrederken aklına garip şeyler gelmeye başladı. Kendisi dünyaya geldiği gün her şey nasıl olup bitmişti acaba? Ona bebek odasını hazırlayacak bir kız kardeşi var mıydı? Herhalde yoktu, diye düşündü. Belki hastaneden eve bile götürülmemiş, Pendleton'ların gelip almaları için hastanede bekletilmişti. Bunu aklından geçirirken içinde bir mutsuzluk duygusu kabardı.

Pendleton'larL

Onları annesiyle babası dışında herhangi birileri gibi hiç düşünmemişti. Ama elbette onlar annesiyle babası değildiler.

Gerçek annesi nasıl biriydi acaba? Michelle'i neden istememiş olabilirdi? Bunları aklından geçirirken bebeği bağrına bastı. İçine bir yalnızlık duygusu dolmuştu. Keşke Jeff'e ve annesine beni yalnız bırakmalarını söylememiş olsaydım, diye geçirdi içinden. Yüksek sesle söylendi: «Ben bir aptalım!» Evin sessizliği içinde kendi sesi onda bir şaşkınlık yarattı. Sesli düşünmeyi sürdürdü sonra: «Harika bir annemle harika bir babam var. Gerçek annemin neye benzediğinden bana ne!»

Pencere önündeki iskemleden kararlı bir biçimde kalktı ve gidip okul kitaplarından birini aldı. En iyisi ev ödevini yapmak, kendimi perişan etmek değil, dedi içinden. Yatağın üzerine oturdu. Amanda'yı koltuğunun altına sıkıştırdı ve 1812 Savaşını okumaya başladı.

Saat beş buçukta Michelle kitabı bir yana bırakıp evden çıktı ve yar boyunca yürümeye başladı. Ortalık hâlâ aydınlıktı. Ama havada nemli bir serinlik vardı. Benson'lara varmadan denizden yaklaşan sis her tarafı kaplayacaktı. Siste yürümenin hoşuna gidip gitmeyeceğinden pek emin değildi. Geliş izlerini takip ederek otomobille geldikleri yola çıktı. Çevredeki ağaçlar sonbahara hazırlanıyordu ve yeşilliklerin arasındaki kırmızıyla altın sarısı renkler denizden yaklaşan sisin koyuluğuyla bir denge oluşturuyordu. Yolun sonundaki eski mezarlığın önüne geldiğinde dönüp doğuya baktı. Sis sessizce yara kadar ulaşmış, kendisine doğru gelmeye başlamıştı. Sis dalgalar beyazlığı batmakta olan güneş boyunca altın rengine dönüşüyor, kıyılarda da ıslaksı bir koyuluk kazanıyordu.

Michelle durdu. Sessizce, adeta sürünür gibi yaklaşan sise baktı. Mezarlığı çoktan kaplamıştı bile.

Bulunduğu yerden mezarlıkta görülebilen tek şey kuru meşe ağacının dallarıydı. Bu manzarayı seyrederken sis, ağacı da tümüyle kapladı, dallar grilik içinde kayboldu.

Birden sis içinde bir şey kıpırdadı.

Önce belli belirsiz, sisin içine düşen kara bir gölge gibiydi.

Michelle ileriye doğru bir adım atarak yoldan çıktı.

Gölge ona doğru yaklaştı. Giderek rengi koyulaşıyor ve bir şekil oluşuyordu.

Genç bir kızın gölgesiydi bu. Siyahlar içindeydi, başında da bir bone vardı.

Michelle'in bir gece önce rüyasında gördüğü kızıdan başkası değildi.

Yoksa, yine mi rüya görüyordu?

Bir korku başlangıcı Michelle'i sarmaya başladı, kendini soğuk bir çember içinde hissetti.

Garip nesne sisle birlikte hareket ediyor, ona doğru yaklaşıyordu. Michelle tedirginlik içinde, gördüğünün ne olduğunu anlayamadan bakıyordu.

Sis siyahlar giyinmiş çocuğu iyice sardı ve gölge bir ara kayboldu. Hafif bir esinti sisi bölünceye kadar da öyle kaldı.

Gölge hâlâ oradaydı. Sessiz ve hareketsiz, boş gözleri Michelle'e dikili duruyordu. Tıpkı bir akşam önce rüyasında gördüğü gibi soluk benizli ve görmeyen bakışlıydı.

Gölge kapkara kolunu kaldırarak Michelle'e «gel» der gibi bir işaret yaptı.

Michelle de istemeden ileriye doğru bir adım attı.

Kara gölge kayboluverdi.

Michelle tam bir hareketsizlik ve dehşet içinde kalakalmıştı.

Çok yakınına kadar varan sis şimdi de onu sarmaya başlamıştı. Sisın teması soğuk ve nemliydi. Birkaç dakika önce kara hayaletin çağırışı gibi bir duygu uyandırıyordu Michelle'de.

Michelle yavaşça sisten geri çekilmeye başladı.

Ayağı yaya kaldırımının kenarına dokundu ve ayağının altında asfaltın sertliğini hissetmesi onu içine düştüğü hayaletler dünyasından gerçeğe döndürdü. Birkaç saniye önce adeta canlı bir varlık olan sis şimdi sadece bir sisti.

Akşam güneşinin sis içinden süzülüp gelen ışıkları soluklaşmaya başlarken Michelle, Benson'ların evinde yaşayacağı huzura doğru adımlarını sıklaştırdı.

Jeff kapıyı açıp Michelle'i karşısında görünce, «Merhaba!» dedi. «Neredesin? Ben de gelip seni arayacaktım. Hani, saat altıda burada olacaktın?»

Michelle itiraz etti:

«Henüz saat altı olmadı ki? Ben saat beş buçukta evden çıktım. Buraya yürümek ancak birkaç dakika tuttu.»

Jeff büyükbabasının duvarı süsleyen büyük saatini göstererek:

«Saat şimdi altı buçuk,» dedi. «Ne yaptın? Mezarlıkta durdun mu yoksa?»

Michelle, Jeff'e dikkatle baktı. Ama yüzünde merak dışında herhangi bir ifade yoktu. Tam Jeff'e olanları anlatacakken o gün öğle saatlerinde geçen konuşmaları anımsadı. Hemen fikrini değiştirdi:

«Herhalde bizim saat yanlış,» dedi. «Yemekte ne var?»

«Güveç!» Jeff öne geçerek Michelle'i yemek odasına götürdü. Annesi de orada bekliyordu.

Constance Benson, Michelle içeri girdiğinde onu baştan ayağa şöyle bir süzdü:

«Kaygılanmaya başlamıştık,» dedi. «Neredeyse Jeff'i gönderecektim bakması için.»

Michelle kendisine ayrılan iskemleye yerleşirken:

«Özür dilerim,» dedi. «Sanırım bizim saat yanlış. Daha doğrusu, geri kalmış.»

«Öyle ya da sen ağırdan aldın. Bunu onaylamıyorum ben.»

«Sis! Bastırmaya başlayınca ben de biraz durdum ve sisin yaklaşmasını seyrettim.»

Michelle tabağına yemek almak için uzandığında Jeff'le annesinin şaşkın şaşkın ona bakmakta olduklarını farkında değildi.

Constance'ın bakışları pencereye kaydı. Sisi görürüm diye bakmıştı. Öyle bir şey yoktu. Alabildiğine berrak bir akşam saatiydi.

VIII. Bölüm

Cal uzanarak karısının elini tutup, sevgiyle sıktı. Eve yaklaşıyorlardı. Cal otomobili yavaş sürüyordu. Sağa, sola direksiyon kırarak, en küçük çukurlardan bile kaçıyordu. Anayolu bitirip eve doğru saptıklarında derin bir nefes aldı.

Eve olabildiğince yakın park etti. Bebeği karısının kollarından aldı.

«Odasına yerleştireyim, hemen gelir seni alırım,» dedi.

Ama June: «Gereği yok, ben sakat değilim,» deyip otomobilden çıktı, evin kapısına doğru yürürken ekledi: «Biraz sarsıldım, hepsi o. Bundan ne çıkar ki? İyiyim ben. Hatta biraz içki bile alabilirim. Ama bir kadehi bitiremem. Sadece birkaç yudum içkiyle oyalanabilirim, demek istiyorum.»

June bunları söylerken canlılığını kanıtlamaya çalışıyordu. «Doğru düşünüyorsun,» dedi Cal, Jennifer bir kolunda, boştaki elini June'a uzattı. June da uzatılan eli memnunlukla tuttu:

«Bir bebek sahibi olmak benim iddia ettiğim kadar kolay değilmiş. Yatakta kendimi iyi hissedeceğim herhalde.»

Karanlık eve girdiler. Cal, Jennifer'i yerine götürürken June merdivenlerin başında bekledi. Bir dakika geçmeden Cal geri döndü. June da ağırlığını Cal'a vererek ona tutuna tutuna merdivenleri çıktı.

Üst kata vardıklarında gerçekten yorulmuştu.

«Umarım, yapmam gereken bir şey yoktur. Her şey hazır mıydı?»

«Yatağa yat yeter! Her şey hazır. Michelle bize bir not bırakmış. Gelir gelmez kendisini aramamızı istiyor. Benson'larda tabii.»

June güldü: «Sanki öyle yapmayacağız.»

Klinikte verilen önlüğünü, ardından da elbisesini çıkardı. Rahat geceliğini giymeden önce aynada kendine bir göz attı.

«Oh! Tanrım, ben doğurmadım galiba. Hâlâ hamile gibi görünüyorum.»

«İki ya da üç hafta daha öyle görüneceksin. Anormal hiçbir şey yok. Sadece biraz fazlaca kilo almışsın. Onlar da kısa sürede erir gider. Hadi, sen şimdi yatağa git,» dedi Cal.

«Başüstüne efendimiz.» June yatağına girip yerleşti. Başını yastığa gömdü. Kocasına gülümseyerek:

«Tamam,» dedi. «İşte yatağımdayım. Jennifer'i niçin buraya getirmiyorsun? Onu getir, sonra da Michelle'i ara. Bahse girerim, geldiğimizi anlamıştır.»

Cai bitişik bebek odasından Jennifer'i alıp getirdi. Telefona gitti. Numaraya basmadan da, «Benson'ların telefon numarasını nota yazmayı bile unutmamış,» dedi.

June geceliğinin yakasını açıp bebeği göğsüne doğru çekti:

«Benson'ların numarasını yazmayı untsaydı şaşardım.» İyice acıktığı anlaşılan bebek meme emmeye başladı.

«Bayan Benson, Michelle orada mı acaba?» Cal bir yandan telefonda konuşurken bir yandan da bakışlarını bebekle karısından ayırmıyordu. Michelle'in telefona gelmesini beklerken uzanıp Jennifer'in minik başına dokundu.

«Baba! Evde misiniz? Annem iyi mi?»

«Evdeyiz ve herkes iyi. Sen ne zaman istersen eve dönebilirsin. Biraz acele et. Kız kardeşin yiyor ve büyüyor. Eğer onu bebek olarak görmek istiyorsan on dakika içinde burada olmalısın.»

Telefonun öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu. Sonra Michelle yeniden konuştu. Sesinde güvensizlik gibi bir şey vardı. Cal bunu olağan bulmadı.

«Baba, acaba sen gelip beni alabilir misin?»

Cal hafifçe kaşlarını çattı. June kocasının yüzündeki değişikliğe dikkat etmişti, yadırgayarak bakıyordu.

«Gelip seni almak mı? Ama topu topu birkaç yüz metre ötedesin...»

Michelle adeta yalvardı:

«Ne olursun. Sadece bu seferlik!»

«Dur!» dedi Cal ve telefonu eliyle kapatarak June'a döndü:

«Gidip kendisini almamı istiyor!» Sesinde şaşkınlık vardı. June omuz silkmekle yetindi.

«Git al bari sen de...»

«Seni yalnız bırakmam doğru olur mu bilmem ki?»

«Ben iyiyim. Senin gidip gelmen de beş dakikadan fazla sürmez zaten. Ne olabilir ki? Burada yatıp Jennifer'i doyurmaya çalışacağım.»

Cal elini ahizenin ağızlığından kaldırarak: «Peki, canım,» dedi. «Birkaç dakika sonra orada olacağım. Hazır olur musun sen de?»

Michelle'in sesi daha güçlü geldi:

«Kapıda bekleyeceğim.»

Cal, «Hoşçakal,» dedikten sonra telefonu yerine koydu.

«Anlamıyorum doğrusu, işini kendi kendine gören bir çocuktuk bu. Şimdi birdenbire birkaç yüz metre ötedeki bir yerden kendisini birinin gidip almasını istiyor.»

June olayı daha yumuşak karşıladı:

«Konunun bu kadar şaşırtıcı olduğunu sanmıyorum. Dışarısı karanlık. Bir mezarlığın yanından geçmek gerekiyor. Katlanmamız lazım. Hem gün boyu onu hayli ihmal ettik. Belki de biraz ilgi görmek istiyordur. Sevgilim, unutma o henüz on iki yaşında. Biz işin bu yanını bazan unutuyoruz galiba.»

«On iki yaşında olması neyi değiştirir ki? Yapılması gereken bir sürü iş olduğunu biliyor.»

«Evet, ama yapılacak olanları yapmış zaten. Git de aliver çocuğu. Şimdiye kadar gidip dönmüş olmalıydın.»

Cal ceketini giydi, karısıyla minik bebeği öperek evden ayrıldı.

Cal'ın korna çalmasına vakit kalmadan Benson'ların sokak kapısı açıldı ve bir dakika sonra da Michelle arabada, yanbaşında oturuyordu. Babası vitesi takmaya çalışırken:

«Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim,» dedi. Cal merakla bakıp gülümsedi:

«Karanlıktan ne zamandan beri korkuyorsun?»

Michelle oturduğu koltukta kapı tarafına kayarak babasından biraz uzaklaştı. Cal söylediklerinin onu üzdüğünü anlayınca kızın gönlünü almak için bir şeyler söyleme gereğini duydu:

«Hiç sorun değil tabii. Annen yatakta ve bebeği emziriyor. Her şey yolunda. Yine ne hayali göründü sana?»

Michelle yeniden babasına yaklaştı. Ama sorusuna kaçamaklı bir karşılık verdi. Akşam üzeri, Benson'lara giderken sisten ne gördüğünü söylemek istemiyordu. «Sanırım,» dedi. «Gecenin bu saatinde mezarlığın yanından geçmek istemedim.»

«Jeff, sana hayalet hikâyeleri mi anlattı?»

«O ruhlara, hayaletlere inanmıyor. En azından öyle söylüyor. Ama bu akşam da çok karanlık. Tek başıma bu karanlıkta yürümek istemedim. Yorduğum için özür dilerim.»

«Sorun değil.»

Kısa süren yolculuk boyunca aralarında başka bir konuşma olmadı. * *

«Bu akşam üzeri çok meşgulmüşsün...»

June bebeği kolunda mışıl mışıl uyurken büyük kızına gülümseyerek bunları söylüyordu. Sonra da ona

gelip yatağın kenarına oturmasını işaret etti: «Her şey olağanüstüydü. Öyle anlaşıyor ki, tüm öğleden sonrayı çalışmakla geçirmişsin.»

Michelle gözlerini bebekten ayırmadan:

«Çok sürmedi,» dedi. «Ne kadar küçük bul!»

«Dünyaya gelirken hepsi böyle küçük olur. Biraz kucağına almak ister misin?»

«Alabilir miyim sahiden?»

«Al!» Bebeği Michelle'e uzattı. Ardından yatağa yerleşip, yastıklara gömüldü. Bebeği nasıl tutacağını anlatma gereğini duyarak: «Onu oyuncak bebek gibi tutacaksın,» dedi büyük kızına. «Kolunu kıvrır, başını da dirseğinin iç tarafında tut. Kolunun üzerinde yatıyor olsun.»

Michelle bebeğin küçücük yüzüne baktı. Yüzü ablasının göğsüne dönüktü. Michelle bakarken Jennifer gözlerini açtı, geçirdi.

«Bir şeyi mi var acaba?»

«Hayır, iyi! Ağlamaya başlarsa ben alırım. Ağlamadığı sürece hiçbir şeyi yok demektir.» Jennifer de annesinin dediklerini doğrularcasına gözlerini kapadı, uykuya daldı.

Michelle gözlerini bebekten ayırıp, annesine baktı.

«Bana her şeyi anlat,» dedi.

«Söyleneyecek fazla bir şey yok. Yürüyüşe çıkmıştım. Sonunda doğuma gitmem gerekti. Hepsi bu.»

«Ya mezarlık? Orası sana-ürküntü vermedi mi?»

«Neden versin?»

«Ama Jenny'nin henüz doğmaması gerekirdi. Ne oldu?»

«Hiçbir şey olmadı. Jenny doğmanın zamanıdır diye karar vermiş. Hepsi bu.»

Michelle olup bitenleri bir kez daha aklından geçirirken arada kısa bir sessizlik oldu.

«Louise Carson'un mezarında ne arıyordun?» diye sordu sonra.

«Bir mezarlıktaydım ve öyle olunca da oradaki mezarlardan birinin yanında olmam gerekirdi, değil mi?» June bunları söylerken sesini yük-seltmemeye, sertleşmemeye dikkat ediyor, neden öyle yaptığına da şaşıyordu.

«Onun mezar taşını gördün mü?»

«Elbette gördüm.» dedi June.

«Ne olduğunu düşünüyorsun?»

«Bir şey ifade etmediğinden eminim.» June konuyu değiştirmek ister gibi uzanarak bebeği aldı. Michelle de isteksiz isteksiz verdi. June: «Emzirmeliyim,» dedi. «Daha sonra yine alırsın.»

Michelle ayağa kalktı. Annesi bebeği emzirirken odada kalsın mı, çıksın mı kararsızdı.

«Neden bir çay yapmıyorsun? dedi June: «Babana da söyie gelsin. Tamam mı?»

Michelle'in odadan çıkışını gözleriyle izledi. Jennifer harıl harıl meme emiyordu. June gevşemeye, rahatlamaya çalıştı. Ama mümkün değildi. Michelle'e bir şeyler olmuştu ve bunu anlamaya çalışıyordu. Anlayabildiği tek şey, kızın mezarlıkla bozduğuydu. Ama nereye varmak istediği belli değildi.

Michelle uyanık olarak yatakta yatıyor, evin sessizliğini dinliyordu. Gerçekten de ev derin bir sessizlik içindeydi.

Uyuyamamasının nedeni de buydu zaten. Bundan hiç kuşkusu yoktu.

Ayrıca evin bulunduğu köşesinde tümünden yalnız olduğunu da biliyordu.

Ya aşağıda, alt katta?

Kendisi dışında herkes oradaydı.

Yataktan çıkıp sabahlığını omuzlarına aldı.

Annesiyle babasının yatak odasının kapısında bir süre durup içeriyi dinledi. Sonra kapıyı yavaşça açıp odaya girdi:

«Anne!»

June yatakta döndü. Gözlerini iri iri açmıştı. Yatağın yanında duran Michelle'e şaşkın şaşkın baktı:

«Saat kaç?»

«On bir,» dedi Michelle kendini savunur gibi. June doğrularak yatakta oturur duruma geçti.

«Ne oldu?»

«Şey... Uyuyamadım da.»

«Uyuyamıyor musun, neden?»

Michelle yatağın kenarına ilişti.

«Bilmiyorum,» dedi. «Belki de çok çay içtiğim içindir.»

«O etkiyi kahve yapar, sevgili kızım.» June, Cal'ın yatakta döndüğünü hissetti. Bu hareketle bebek de

uyanmış, ağlamaya başlamıştı.

Cal uyandı, ışığı yaktı. Ortalık aydınlanınca Michelle'i gördü.

«Burada ne arıyorsun? Bebek onun için mi ağlıyor?»

Michelle'in gözlerinin dolduğunu, ağlamak üzere olduğunu farke-derek kızı savunmak için araya girdi June. «Bebek acıkmış. Michelle de uyuyamamış. Sen Jenny'i bana versen, sonra da aşağıya inip çayı kay-natsan olmaz mı? Ben şu oburu biraz doyurmaya çalışayım, Michelle de benimle kalabilir.» Michelle'e göz kırptı, kız birden kendini çok daha rahatlamış hissetti.

«Jenny'i ben alayım,» dedi Michelle.

Cal içini derinden çekerek sabahlığını giydi, çıktı odadan. June onun uzaklaşmasını bekledi. Sonra Michelle'den özür diledi: «Jenny' nin ağlamasının senin kusurun olduğunu söylemek istemedi elbet. Biraz uyku sersemiydi, o kadar.»

Michelle neşesiz:

«Boşver. Fazla yalnızdım, ondan herhalde...» dedi.

«E! Büyük bir ev.» June birden aklına gelen bir fikri fazla ölçüp biçmeden hemen söyleyiverdi: «Belki de seni buraya, yanımızdaki odaya almamız daha doğru olur. Bize yakın olursun.»

«Yo, hayır! Ben odamı çok seviyorum. Kendimi bir parçası gibi hissediyorum. Özellikle Mandy'yi bulduğumdan beri...»

«Mandy mi dedin? Onun adı Amanda değil miydi?»

«Evet, öyle. Ama Mandy de aynı şey demek. Bazılarının adıma kısaca Mickey demeleri gibi. Mandy güzel ama değil mi?»

Cal elinde bir tepsi, tepside de dumanı tüten üç fincan çayla odaya girdi. «Yalnız bu seferlik,» dedi. «Bundan böyle Jennifer acıkıyor diye gecenin bu saatinde piknik yapacak değiliz. Ve sen küçükhanım yatakta olmaıydın bu saatte. Yarın okula gitmek zorundasın.»

Michelle çayından bir yudum alarak ayağa kalktı:

«Ben iyiyim. Biraz yalnızlık duygusu. Beni sen mi yatıracaksın şimdi?» *

Cal gülümsedi:

«Yıllardır öyle bir şey yapmadık.»

«Sadece bu akşam için!»

Cal karısına baktı, başını sallayarak:

«Pekâlâ,» dedi. «Çayını bitir, gidelim.»

Michelle çayını bitirdi. Eğilip annesini öptü, babasının peşine takılarak kendi yatak odasına yollandı.

Yatağına uzandı, yorganı çenesinin altına kadar çekerek iyice örtündü. Sonra da veda öpücüğü için yanağını babasına uzattı. Cal eğilip onu öptü, doğruldu:

«Hemen uyuyacaksın,» dedi. Işığı söndürüp aşağıya, karısıyla bebeğin yanına dönmeye hazırlanırken Michelle birden oyuncak bebeğinin nerede olduğunu sordu. Ardından da:

«Pencerenin içinde olacaktı. Onu bana verebilir misin?» dedi Cal'a.

Ca! bebeği bulunduğu yerden aldı. Porselen yüzüne şöyle bir baktı: «Pek gerçeğe benzemiyor,» dedi. «Benziyor mu?» Michelle babasından bebeği alıp yorganın altına soktu, başını da omzunun üzerine koydu: *

«Yeterince gerçek.» Cal kızına gülümsedi, sonra da ışığı söndürdü. Kapıyı dikkatle kapatarak aşağıya indi.

Michelle bir kez daha odasında yalnız kalmıştı. Evin sessizliğini dinliyordu. Karanlığın bunaltıcı biçimde kendisini sardığını sezerek bebeğini kendine doğru çekti, fısıldadı:

«İşler benim düşündüğüm gibi gitmiyor. Jenny'nin gelmesini çok istiyordum. İşte şimdi burada, ama her şey öylesine farklı ki. Onlar hepsi de oradalar. Bense odamda yalnızım. Jennifer'e bakmak için şimdi annem onun yanında. Benim yanımda kim var?» Aklına yeni bir fikir geldi: «Ben de sana bakarım, Mandy. Gerçekten bunu yaparım...»

Bebeğini göğsüne bastırdı. Gözlerinden iki damla yaş süzüldü. «Sana ben bakacağım. Tıpkı annemin Jennifer'e baktığı gibi. Bunu ister misin? Senin annen ben olacağım ve sana her istediğini vereceğim. Sen de benimle kalacaksın. Kalırsın değil mi? Böylece ben de hiç yalnız olmayacağım.»

Michelle bebeği bir daha göğsüne bastırdı, sessizce ağlaya ağlaya uyudu.

IX. Bölüm

Michelle cumartesi günü sabahı kuş cıvıltılarıyla uyandı. Hâlâ yatağın içindeydi. Bu sabah acele hiçbir şey yapması gerekmediğini bilmenin keyfini yaşıyordu. Yatakta birkaç dakika daha kalabilir, güneş ışığının odayı doldurmasını seyredebilir, sıcaklığının battaniyenin altına süzü-lüşünü ve kendisine mutluluk duyguları verişini duyabilirdi. İyi bir gün olacaktı.

Bugün körfezde piknik için kararlaştırılan gündü.

Bu sabaha kadar Michelle pikniğe gidip gitmeyeceğine karar vermemişti.

Susan Peterson'un hareketleriyle alaylarının acısı üç gün geçince azalmaya başlamıştı. Hatta önce rüyasında gördüğü, salı günü de mezarlıkta karşılaştığı o garip kızın anısı da giderek silikleşmişti. Jenni-fer'in gelişinden beri Michelle'in kafası başka şeylerle öylesine dolmuştu ki, kendisinden bir şey isteyen kara giysili kızın hayali üzerinde durmaya vakit kalmamıştı.

Şimdi etrafını saran parlak güneş ışıklarının etkisiyle, neden kaygılanıyorum ki, diye düşünüyordu. Neden Sally Carstairs kendisine telefon ettiğinde gelemeyebileceğini söylemişti? Elbet gidecekti. Eğer Susan Peterson kendisine yine takılacak olursa, buna izin vermeyecekti.

Michelle kararlılık içinde sıçrayıp yataktan fırladı. Hayli yıpranmış blucinini üzerine çekti. Gömleğini giydi, altı lastik pabuçlarını ayağına geçirdi. Tam aşağı inmek üzere merdivenlere doğrulacağı sırada bebeği gözüne ilişti. Orada yatağın içinde, her zaman koyduğu yerdeydi. Aldı, pencere içindeki yerine yerleştirdi. Yumuşak bir sesle de:

«Orada kal,» dedi. «Şimdi günü orada, güneş altında oturarak geçirebilirsin. Uslu bir kız ol, e mi!» Eğilip bebeğini öptü. Öperken de annesinin Jennifer'i öpüşünü taklit etmeye çalıştı. Kapıyı kapayıp odadan çıktı.

Mutfaktan içeri girerken annesi:

«Biri, sanki babasına yardıma hazırmış gibi görünüyor,» diyerek takıldı Michelle'e. Tavada pişmekte olan yumurtalardan gözünü ayırıp kızına baktı gülümseyerek: «Bana öyle bakma. Kahvaltıyı bitirdikten sonra doğruca yatağıma gideceğim. Ama kalkmaya da hazır olmalıyım.

Biraz jimnastik yapmalıyım. Uç günden beri yataktayım. Yata yata aklımı kaçıracağım.» Michelle'in konuşmasını beklemeden buzdolabını gösterdi: «Portakal suyun orada.»

Michelle portakal suyu sürahisini çıkardı:

«Ne yaparak babama yardım edeceğim?»

«Şu kiler gibi yerin düzenlenmesi. Bugün oranın ele alınacağı gün.»

«Aaa!»

June şaşırıldı:

«Yardım etmek istemiyor musun yoksa?»

Michelle genellikle babasının yakınında olmaktan hoşlanırdı. Nedense bu sabah biraz düşkürlüğüne uğramış görünüyordu.

«Pek öyle değil,» dedi. «Tam da piknik tasarlıyorduk bugün için.»

«Piknik mieledin? Bu konuda bize hiçbir şey söylemedin ki sen!»

«Gideceğime pek emin değildim de ondan. Açıkçası sabahleyin uyandıgımda kararımı verdim. Şey... gidebilirim... gidebilirim değil mi?»

«Elbet gidebilirsin,» dedi June. «Ne götürmeyi düşünüyorsun?»

Cal bodruma inen merdivenlerden çıkarken:

«Nereye gidiyorsun?» diye sordu. Michelle programı açıkladı:

«Bugün bir piknik var da. Ben, Sally, Jeff ve başka bazı çocuklar. Kıyıda son gün sanırım.»

«Kiler işinde bana yardım etmeye niyetin yok demek?»

«Piknikten vaz mı geçsin?» June bunu söyleyip kocasıyla kızını mutfığa buyur etti. Tavadaki yumurtayı üçe bölüp tabaklara koymuştu. «Ben de Jenny'i alıp size katılırım herhalde.»

«Gelenlerin hepsi de arkadaşlarımız,» dedi Michelle. June hemen atıldı:

«Sadece takılıyorum. Sana biraz haşlanmış yumurta hazırlasam?»

«Yapar mısın?»

«Elbette. Ne zaman piknik?»

«Hepimiz saat onda körfezde buluşuyoruz.»

«Hay Allah! Bana biraz daha vakit veremez miydin Michelle? Bu kadar az zamanda bir şey hazırlamak çok zor. Başka bir şey düşünsek?»

Cal söze karıştı:

«Hiçbir şey yapmamalısın. Ben annene sadece kahvaltayı hazırlaması için izin verdim. O da, işini yapar yapmaz yatağına dönmesi koşuluyla. Eğer piknik için bir şeyler istiyorsan, kendin yapmalısın.»

«Ama nasıl yapılacağını bilmiyorum ki.»

«Öyleyse öğrenmelisin. Sen artık kocaman bir kızsın, üstelik annenin bakmak zorunda olduğu bir

bebeği var.» Michelle'in gözlerinde beliren korkuyu görünce hemen yumuşadı, uyarısını öneriye çevirdi: «Ne yapacağını söyleyeyim sana. Kahvaltıdan sonra anneni yatağına göndereceğiz. Sen bulaşıkları yıkarsın, ben de yumurta işini becerip beceremeyeceğime bakarım. Tamam mı?»

Michelle'in yüzü yeniden aydınlanıverdi. Her şeye karşın işler yoluna giriyor, ama her şey biraz değişiyordu da. Kahvaltı masasını toplayıp silerken böyle düşündü. Şimdi Jenny vardı aralarında ve her şey biraz değişmişti.

Bu durumu pek sevmediğine karar verdi.

Michelle körfeze uzanan patıkaya doğru koştu. Saat on buçuğa gelmişti ve neredeyse oraya varan sonuncu kişi olacaktı. Bir elinde, içinde yumurtaların bulunduğu bir torba vardı. Yumurtalar hâlâ sıcaktı. Annesi de öyle tahmin etmişti zaten. Ama kimsenin dikkatini çekmeyecekti herhalde.

Uzaktan, yüz metre kadar kuzeyde arkadaşlarını görebiliyordu. Kayaların arasına dağılmışlardı. Deniz çekilmişti. Jeff de denizin çekilmesiyle ortaya çıkan granit kitlesinin yanında duruyordu. Denizin kenarında bir tek kişi vardı. Patikadan bakarken bile Michelle onu tanımıştı. Sarı saçlarıyla dikkati çeken Sally Carstairs'di. Michelle kıyıya yaklaşınca koşmaya başladı.

«Hey!» diye bağırp el sallayınca Sally de ona doğru bakıp karşılık verdi.

«Özür dilerim, geç kaldım. Babam yumurtaları ancak hazırlayabildi. Hava hiç de soğuk değil, dikkat ettiniz mi?»

«Soğuk olsa da kim aldırır. Gelmeyeceksin diye korkmuştum.»

Michelle, Sally'ye doğru utanarak baktı: «Neredeyse gelmiyordum. Ama öyle güzel bir gün ki...» Sesi yavaşladı. Sally onun baktığı tarafa baktı. Orada Susan Peterson, Jeff'e bir şeyler anlatıyordu. Sally, Michelle'e döndü: «O konuda hiç kaygılanma. Sataşmalarına yeniden başlarsa, oralı olma. Herkese takılır.»

«Benim kaygılandığımı nereden bildin?» Sally omuz silkti ve: «Onunla ilgili kaygılanmalara çok alıştım da,» diye açıkladı. «Babası önemli bir kişi ya, o da kendini aynı önemde sayıyor.»

«Onu sevmiyor musun?»

«Bilmem,» dedi Sally biraz düşünceli. «Sanırım, bunu düşünmedim bile. Gerçekten. Yani, kendimi bildim bileli onu tanıdım ve hep arkadaşım oldu demek istiyorum.»

«Bu çok hoş,» dedi Michelle, sonra yere yayılı battaniyenin üzerine, Sally'nin yanına oturup sepetten bir kola aldı: «Bundan bir yudum alabilir miyim?»

«Tümünü içebilirsin. Ben zaten fazla içemem. Hoş olan ne?»

«Birini tüm yaşamın boyunca tanımak... Tüm yaşamım boyunca tanıdığım biri yok benim.»

Michelle'in sesi zayıflamış, adeta fısıltıya dönüşmüştü: «Bazen kendi kendime düşünüyorum: Kimim ben?»

«Sen, Michelle Pendleton'sun. Başka kim olabilirsin?»

«Ama ben evlatlığım, evlat edinilmişim.» dedi Michelle, sesi çok yavaş çıkmıştı.

«Ne olmuş öyle olmakla? Sen yine sensin.»

Michelle birden konuyu değiştirmek isteyerek, ayağa kalktı: «Gel, gidip bakalım ne bulmuşlar.» Biraz ileride herkes Jeff'in etrafına toplanmış, elindeki bir şeye bakıyordu.

Minicik bir ahtapottu bu. Topu topu yedi, sekiz santim boyunda. Jeff'in avucunda çaresizlikle kıvranıp duruyordu. Sally'yle Michelle yanına yaklaşınca Jeff gülümseyerek onlara verdi ahtapotu.

«Tutmak ister misiniz?» Sally ürkerek geri çekildi. Ama Michelle istemeyerek de olsa elini uzatıp, ahtapotun kaygan sırtına dokundu. Jeff, Michelle'e bakıp gülümsedi:

«Isırmaz,» dedi.

Michelle biraz duraklamakla birlikte bu minik deniz yaratığını avucuna aldı. Dikkatle evirip çevirdi. Ahtapot dokungaçlarından birini çıkarıp Michelle'in parmağına doladı, dikilmeye çalıştı. Michelle, Jeff'e:

«Suyun dışında ölmez mi?» diye sordu.

«Bir süre ölmez» dedi Jeff. «Sana tutunuyor mu?»

Michelle hayvanın dokungaçlarından birini tutarak hafifçe parmağından sıyırdı. Hayvanın emme yoluyla yapıştığı yerden koparılmasıyla orada hafif iğneleme oldu.

«Ahhh! Nasıl yaparsın bunu?» Susan'dı bu. Michelle'in gerisinde durmuş, ellerini arkasına saklamış ve bakışları bir yere mihlanmıştı sanki. Michelle kıvranan yaratığı yaramazca bir gülüşle ona doğru uzattı. Susan korku içinde başını eğdi, bağırarak geri çekildi. O arada ahtapot da Michelle'in elinden suya düştü. Hemen gözden kayboldu. Arkasında kaynaşan kumlardan bir iz bıraktı. Susan, Michelle bakarak:

«Bunu bir daha sakın yapma,» dedi. Michelle güldü:

«O sadece bir yavru ahtapot. O kadar minicik bir şeyden kim korkar?»

«Dehşet verici bir şey,» dedi Susan, deniz kıyısına doğru yürümeye başladı. Michelle yaptığına pişman, özür dilemeye çalıştı ama Susan onu dinlemedi bile. Öbür çocuklar bir Susan'a, bir Michelle'e baktılar. Ne yapılabileceğine karar vermeye çalışıyorlardı. Susan'ın kayalıklar arasından yolunu bulmak üzere yürümeyi sürdürmesi üzerine öbürleri de onun peşinden gitti. Geride yalnız Sally Carstairs kalmıştı.

«Belki de,» dedi Sally yumuşak bir sesle. «Böyle bir şey yapmamalıydın. Bu, onu deli ediyor.»

«Hay Allah!» dedi, Michelle. «Sadece bir şakaydı bu. Şakadan anlamaz mı ki?»

«Onu böyle etkileyen şeylerin eğlenceli olabileceğini düşünemiyor. Böyle bir şey başkasına yapıldığı zaman hoşuna gidiyor. Belki de yine sana hakaret etmeye başlayacaktır şimdi.»

«Yapsa ne olur?» dedi Michelle, birden kendini çok yüreklenmiş hissetti. «Ben buna katlanırım. Gel, biz de kıyıya gidelim.»

Güneş henüz tepelerdeydi. Çocuklar kıyıya dağılmıştı. Ağzlarını şapırdatarak sandviçlerini yiyor, üstüne, sonu gelmez bir ikmal deposundan kola içiyorlardı. Michelle, Sally Carstairs'le yan yana oturmuştu. Ama Susan Peterson'un biraz ötede oturuyor olması rahatsızlık veriyordu. Susan, Jeff Benson'la aynı battaniyeyi paylaşıyordu. Susan artık kendisiyle konuşmuyordu, ama gözünü ondan ayırmıyordu da. Bir şeyleri ölçüp biçtiği besbelliydi. Sodasını yere bırakıp Michelle'e kötü kötü bakmaya başladı.

«Son zamanlarda hayaleti gördün mü?» diye sordu.

«Hayalet diye bir şey yok,» dedi Michelle, sesi zorlukla çıkmıştı. Susan bağırırçasına ve ısrarlı sordu:

«Ama geçen akşam onu görmüştün. Görmedin mi?»

«O bir rüyaydı. Sadece bir rüya.»

«Öyle miydi? Emin misin?»

Michelle, Susan'a sertçe baktı. Fakat Susan oralı bile olmayıp, bakışlarını başka tarafa çevirdi. Michelle içinde bir öfkenin kabarmakta olduğunu hissediyordu. Kendi kendine ne oluyor, diye sordu. Ne oluyor da ben onu böyle çılgına çeviriyorum?

«Başka bir konuyu konuşamaz mıyız?» dedi.

«Ben hayaletlerden söz etmek istiyorum.» Susan sakin görünüyordu. Sally Carstairs şaşırarak araya girdi:

«Yaaa! Ama ben istemiyorum. Hayaletlerden söz etmek aptallık. Ben Michelle'in küçük kız kardeşi hakkında bir şeyler dinlemek istiyorum.»

Michelle, Sally'ye bakıp gülümsedi: «Çok güzel bir bebek. Anneme benziyor,» dedi. Susan Peterson'un sesi soğuktu ve gözlerinde bir iğneleme sevincinin pırıltısı vardı:

«Nereden biliyorsun?»

«Ne demek istiyorsun?» diye sordu Michelle de. «Jennifer, anneme benziyor. Herkes de aynı şeyi

söylüyor.»

«Ama sen kendi annenim kim olduğunu bile bilmiyorsun ki...» dedi Susan. «Sen bir evlatlıksın.»

Michelle birden tüm çocukların dikkat kesildiklerini hissetti. Susan'a ne karşılık vereceğini bilemeden durdu. Sonra toparlandı:

«Bu,» dedi. «Onların benim annem babam olmalarını engellemez.»

«Engeller diyen kim?» dedi Susan. «Ancak, Pendleton'lar senin gerçek anne ve baban değil. Öyle değil mi? Sen annenle babanın kim olduklarını bilmiyorsun. Biliyor musun?»

«Onlar da benim annem, babam.» Ayağa kalkmış, Susan'a bakıyordu. «Onlar beni küçük bir bebekken evlat edinmişler. O günden bugüne de hep annemle babam oldular.»

«O daha önceydi,» dedi Susan, Michelle'in öfkesinin kabarmakta olduğunu görerek sırtıyordu.

«Ne demek istiyorsun daha önce demekle?»

«Evvelce kendi bebekleri yoktu. İnsanlar bebekleri olmadığı için evlatlık alırlar. Şimdi onların bir bebeği var. O zaman, annem babam dediklerinin sana ne ihtiyaçları olacak?»

«Böyle konuşma, Susan Peterson,» diye bağırdı Michelle. «Bunu hiçbir zaman söyleyemezsin. Benim annem babam beni, seninkilerin seni sevdikleri kadar sever.»

«Severler mi?» Susan'ın sesine yüzüne de yansıyan bir sevimlilik gelmişti. «Gerçekten severler mi?»

«Bununla sen ne demek istiyorsun?» Michelle sözünü bitirir bitirmez pişmanlık duydu. Bunu keşke sormasaydım, diye geçirdi içinden. Onu duymazlıktan gelmeli ve geçip gitmeliydi. Ama artık çok geçti. Tüm çocuklar onları dinliyorlardı.

«Onlar şimdi zamanlarının çoğunu sana değil de bebeğe ayırmıyorlar mı? Onu gerçekten daha çok sevmiyorlar mı? Hem neden sevmesinler ki! Jenny onların öz çocukları. Senin gibi kimsesizler kendi çocuklarının olmayacağını sananlar tarafından evlatlık edinilirler.»

«Doğru değil bu!» diye bağırdı Michelle. Ancak bu söylediklerinden kendi de çok emin değildi. Şimdi durum biraz farklıydı. Jenny'nin doğumundan sonra böyle olmuştu. Ama bu biraz da Jenny'nin çok küçük olmasından ileri geliyordu. Onun gereksinimleri kendisinininkilerden çok başkaydı. Annesiyle babasının kendisini sevmedikleri anlamına gelmiyordu bu. Ama gerçekten öyle miydi acaba?.. Elbette öyleydi. Onu seviyorlardı. Annesiyle babası onu seviyordu.

Michelle birden evde olmak istedi. Evde, annesinin ve babasının yanında. Onların yakınında, onların bir parçası olacağı yerde. O hâlâ onların kızıydı. Onlar da onu hâlâ seviyorlardı. Onu hâlâ istiyorlardı. Elbette öyleydi. Michelle eşyalarını bile toplamadan arkadaşlarına arkasını döndü ve patikaya ulaşmak üzere kıyıya doğru koşmaya başladı.

Sally Carstairs de ayağa fırlayıp, Michelle'in arkasından koştu. Ama Susan Peterson'un seslenişiyle durdu:

«Bırak gitsin. Küçük bir şakayı bile kaldıramıyorsa onu kim arar.»

«Ama söylediklerin şaka değildi. Onu kırabilecek şeyleri apaçık yüzüne karşı söyledin.»

Susan pek oralı olmaksızın:

«E, ne yani?» dedi, «O ahtapotu benim üzerime atması da pek hoş bir şey değildi herhalde.»

«Bu hareketinin seni korkutacağını bilmiyordu.»

«Çok iyi biliyordu. Hem eğer bilmiyordusa öyle bir şeyi yapmamalıydı. Ektiğini biçmiş oldu,» dedi Susan.

Sally battaniyesinin üzerine çöktü yeniden, ne yapacağını bilmeden Michelle'in ardından gidip onu geri getirmek istedi, ama bu iyi bir sonuç vermeyebilirdi. Susan oradan ayrılmazdı. Michelle'in geri geleceğini anlarsa onu beklerdi. Eğer Sally, Michele'le dostluğunu sürdürecektse Susan ona da sataşmaya başlayacaktı. Sally onun bu olayı unutmayacağını biliyordu.

«Elbette kaçabilir. Kaçamaz mı?»

Sally öbür çocukların, Susan'ın dediklerine gülererek böyle söylediklerini işitti. İleriye doğru baktı. Michelle patikaya çıkmak üzereydi. Sally onun peşinden gitmemeye karar verdi. Ayrıca gidemezdi de. Gidecek olursa ağlayacağını biliyordu ve böyle bir şeyin olmasını da istemiyordu. Özellikle Susan'ın önünde olmamalıydı.

Susan Peterson'un sesi kıyıya doğru koşarken Michelle'in kulaklarında çınılıyordu:

Sana ne ihtiyaçları var?

Bebegi gerçekten daha çok sevmiyorlar mı?

Kendi kendine bunun doğru olmadığını yineledi. Bunların hiçbiri doğru değildi. Fakat o koştukça sözler de onu izliyor, ardından geliyordu. Rüzgâr getiriyordu onları. Yüzüne çarpıyor, yüreğine giriyordu adeta.

Patikaya ulaştı, yukarı doğru tırmanmaya başladı.

Öfkeden ve koşmaktan nefesi daralmıştı, soluması giderek zorlaşıyordu. Kesilir gibi oldu. Yüreğinin hızlı hızlı atışlarını işitiyordu.

Durmak, biraz dinlenmek, olduğu yere otururken, bir dakika için bile olsa soluğunu düzenlemeye çalışmak istedi. Ama yapamazdı.

Onlar oradaydılar ve uzaktan kendisini seyrediyorlardı. Susan'ın sesi düşmancaydı.

Patıkaya kadar bile gidemez.

Tepeye varmak için daha ne kadar yolu olduğunu anlamak üzere yukarıya bakmaya çalıştı. Oraya ulaştığında kıyıdakilerin gözünden de kaybolmuş olacaktı.

Uzak.

Çok uzak.

Ve şimdi de sis çıkmaya başlamıştı.

Başlangıçta görüşü bulandıran hafif gri bir pus vardı.

Ama çok geçmeden, Michelle patıkaya doğru ayaklarını sürüklemesine yürümeye çalışırken sis etrafı sardı, soğuk ve nemli bir bulut onu çevreden adeta soyutladı, tam bir yalnızlığa itti, artık işkencecileri de, kıyı da tümünden gözden kaybolmuştu, ancak hâlâ evden çok uzaktaydı.

Tepeye yakın olabileceğini düşündü. Öyle olması gerekirdi.

Kötü bir rüya gibiydi. Öyle bir rüya ki, koşmak zorundasın, ama ayakların çamura benzer bir şeye batmış, hareket ettiremiyorsun.

Michelle kapıldığı paniğin giderek şiddetlendiğini hissetti.

Tam o sırada ayağı kaydı.

Ne olduğunu anlayamadı. Her şey saniyenin kimbilir kaçta kaçında olup bitivermişti. Sağ ayağında hafif bir burkulma ve burkulan ayağın dokunduğu bir kaya onu bir yana itiverdi. Birden ayağının altında basacak bir yer olmadığını farkına vardı. Sanki yürüdüğü yol kayboluver-mişti. Kendini dehşet verici sisin içinde düşüyormuş gibi hissetti.

Bir kez bağırabildi. Ondan sonra sis onu sımsıkı sarmış gibi oldu, grilik siyaha dönüştü...

«Doktor Pendleton! Doktor Pendleton!»

Biri kendisine sesleniyordu. Sesin ürkütücü tonunun etkisiyle elindeki çekici düşürdü ve mutfağa koştu. Arka kapıya ulaştığında Jeff kapının önündeki sundurmadaydı.

«Nedir? Ne oluyor?»

«Michelle!» diyebildi Jeff, soluğu kesilecek gibiydi, göğsü körük gibi kabarıp iniyordu. «Kıyıdaydık, bizden ayrılmış eve geliyordu. Ve... Ve...» Soluğu kesildi bir an. Zorla solumaya çalıştı.

«Ne oldu?» dedi Cal, bağırmamak için kendini zorlukla tuttu «Michelle'e bir şey mi oldu?»

Jeff umutsuzlukla elini alnında gezdirdi.

«Patıkada yürüyordu. Hepimiz ona bakıyorduk. Ve birden kaydığını gördük. Ve... Ah! Doktor

Pendleton, çabuk olun!»

Cal paniğe kapıldı. Sally Carstairs'i ilk gördüğünde kapıldığı paniğin aynıydı. Alan Hanley'le karşılaştığında kapıldığı panikten gelen bir korkuydu bu. Şimdi Michelle için duyuyordu aynı şeyi.

Evet, Michelle de tıpkı Alan Hanley gibi düşmüştü.

Dehşet içindeki Jeff'in sesi, «Doktor Pendleton, ne olur... Doktor Pendleton!» diye yalvarıyordu.

Zorlanarak sundurmadan ayrıldı, çimenlerde koşarak yarın kenarına vardı Aşağıya doğru baktı. Hiçbir şey görünmüyordu. Sadece bir grup çocuk aşağıda bir yerde toplanmıştı.

Tanrım! Ona yardım et, diye geçirdi içinden. Aslında sundurmadan ayrılması, yardan aşağıya bakıp hiçbir şey görememesi bir karabasandan başka bir şey değildi.

Biraz toparlanır gibi oldu ve yola koyuldu. Önce yavaş yürüyordu. Sonra hızlandı. Alabildiğine koşuyor, öyle olduğu halde iki adım arası ona uzun bir süre gibi geliyordu. Arkasından koşan Jeff'in sesini arada bir duyabiliyordu. Olup biteni kendisine anlatmaya çalışıyordu. Ama işittikleri ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Düşünebildiği tek şey Michelle ve onun minik bedeniydi. O küçük varlık kıyıda, bükülmüş, parçalanmış bir halde gözlerinin önünde duruyordu.

Sonunda kıyıya vardı. Michelle'in etrafında umutsuz bir grup halinde toplanan çocukları dirsekleyerek ona yaklaşmaya çalıştı.

Cal kızının yanına çömeldi, yüzüne dokundu.

Ancak, gördüğü onun yüzü değildi. Tıpkı Sally Carstairs olayında olduğu gibi karşısındaki Alan Hanley'in yüzüydü ve suçlayıcı bir ifadeyle kendisine bakıyordu.

Beyninde birtakım çarklar dönmeye başladı. Onun hatası değildi bu. Onun kusuru yoktu, öyleyse niçin suçluluk hissediyordu? Neden öfkeliydi? Öfkeliydi, çünkü çocuklara, onu yetersiz duruma düşüren bu çocuklara kızıyordu. Yetersiz ve etkisiz. Her şeye kızıyordu. Öfkeliydi.

Yaptığının hemen hemen farkında olmaksızın Michelle'in bileğine parmağıyla dokundu.

Nabızı düzenli atıyordu.

Sonra üzerine doğru eğildi. O sırada çocuğun gözkapaklarında bir titreme oldu, gözlerini açtı. Baktı. Kocaman ela gözleri korku ve yaşlarla doldu.

«Baba? Baba? Ben iyi miyim?»

«iyisin yavrum, iyisin. Bütün gece de iyi olacaksın.» Böyle diyordu Cal, ama dediklerinin yalan olduğunu da biliyordu.

Cal duraksamadan çocuğu yerden kaldırıp kucağına aldı. Michelle hafifçe inleyip gözlerini kapadı.

Cal patikayı tırmanmaya başladı. Kızını sımsıkı göğsünde tutuyordu. *

Kendi kendine iyi olacak, dedi. Hemen iyi olacak.

Fakat patikanın tepesine vardığında anılar yeniden geri döndü. Alan Hanley'le ilgili anılar...

Alan Hanley düşmüş ve onun bakımına teslim edilmişti. Ve o, başaramamış, Alan Hanley de ölmüştü.

Ama Michelle'in iyileştirilmesinde yetersiz kalması sözkonusu olamazdı. Kendi kızıydı o. Ne var ki, bir yandan böyle düşünürken bir yandan geç kaldığını, çok geç kaldığını düşünüyordu.

Daha şimdiden başarısızlığa uğramış gibiydi.

X. Bölüm

Karanlık canlı bir şey gibiydi. Kıvrılıp bükülüyor, insanı kavırıyor, boğuyordu.

Uzanıp onu yakalamak, onunla mücadele etmek istedi. Ama bunun suyu yakalamaya çalışmaktan farkı yoktu. Mücadele çabasına karşılık karanlık içeri doldu, onu tümenden örttü, solumasını güçleştirdi.

Yalnızdı ve karanlıkta boğuluyordu.

Sonra birden karanlığın içinde küçük bir ışık belirdi, yalnız olmadığını anladı.

Orada başka bir şey daha vardı. Ona erişen, karanlıkta onu bulmaya çalışan, ona yardım etmek isteyen bir şey...

Onun kendisine süründüğünü hissediyordu. Bilincinin kıyısında, hafif bir gıdıklanma duygusu gibi bir şey.

Ve bir ses.

Çok uzaklardan sesleniyormuş gibi gelen yumuşak bir ses.

Sese karşılık vermek, bağırarak istedi ama sesi çıkmadı. Sözcükler boğazında takılıp kalmıştı.

Varolduğu duygusunu yoğunlaştırmaya çalıştı. Onu yakına getirmeye, ona erişip yanına çekmeye çalıştı.

Yine aynı ses geldi kulağına. Hem de daha net, ama hâlâ uzaktan:

«Yardım et! Bana yardım et, lütfen...»

Oysa, yardıma ihtiyacı olan kendisiydi. Karanlık bir boşluğa gömülüyordu. Bu durumda nasıl yardım edebilirdi? Nasıl bir şeyler yapabilirdi?

Ses kayboldu. Ortalık ağarmaya başladı.

Michelle gözlerini açtı.

Nerede olduğunu bilmeden kıpırdamadan yatıyordu. Yukarıda bir tavan görüyordu.

Tavanı dikkatle inceledi. Tanıdık bir işaret arıyordu. Buldu da. Boya çatlağını tanıyordu.

Evet, evet orada bir zürafa vardı. Bu gerçek bir zürafa değildi. Ama düş gücünün şekilleri yorumlayışına alışkın biri için bu bir zürafaydı. Solda, onun biraz ötesinde de bir kuş olması gerekirdi. Bir kanadı, uçuyor-muş gibi açık, öbürü kırıkmişçasına sarkmış.

Gözlerini hafifçe çevirdi. Yattığı yer kendi odasında, kendi yatağıydı. Ama bu tanışıklık ona bir şey ifade etmedi. Körfezdeydi. Bunu iyice anımsıyordu. Orada Sally, Susan ve Jeff'le birlikte piknik

yapıyorlardı. Susan, evet Susan Peterson! Başkaları da vardı. Ama o sabah belleğinde canlanırken öncelikle Susan'ı anımsıyordu. Susan ona takılıyor, dehşet verici şeyler söylüyordu. Annesiyle babasının onu artık sevmediklerini anlatıyordu.

Eve dönmeye karar vermişti. Patıkada yürüyordu ve kulaklarında Susan'ın sesi çınlıyordu.

Ve sonra?... Sonra? Hiçbir şey!

Ondan sonrası... şimdi evde olduğuydu. Kendi yatağındaydı.

Ve bu bir rüyaydı.

Rüyasında bir ses gelmişti kulağına. Kendisini çağırıyordu.

«Anne!» Kendi sesi odada garip bir yankı yaptı. Bir an için annesine seslenmemiş olmak istedi. Ama kapı açılmış ve annesi gelmişti bile. Her şey yoluna giriyor gibiydi.

«Michelle!» diyerek yatağa koştu June. Kızının üzerine eğildi, onu öptü. «Michelle, uyanık mısın?»

Michelle gözlerini kocaman kocaman açarak, şaşkınlık içinde annesine baktı. June'un yüzü korku ve dehşet doluydu.

«Ne oldu bana? Niçin yataktayım?»

Kalkıp oturmak için çabaladı. Ama sağ tarafında şiddetli bir ağrı hissetti. Soluğu kesilir gibi oldu. June ellerini onun omuzlarına koyup yatmasına yardımcı olmak istedi.

«Kıpırdama,» dedi. «Hiç kıpırdamadan yat. Ben babanı çağırayım.»

«Ama ne oldu? Bana ne oldu?»

«Patıkada yürürken ayağın kaydı ve düştün,» dedi June. «Şimdi hiç kıpırdamadan yat. Ben babanı çağırayım. Sonra sana olup bitenleri anlatırız.»

Kapıya gitti. «Cal!» diye seslendi. «Cal! Gel, uyanmış!» Cal'ı beklemeden geriye dönüp yatağın etrafında çırpınır gibi dolaşmaya başladı.

«Kendini nasıl hissediyorsun, hayatım?»

«Ben... ben... Bilmem...» Michelle kekeleyerek bir şeyler söylemeye çalıştı: «Şey gibi hissediyorum.» Uygun sözcüğü arayarak duraladı: «Uyuşmuş gibiyim sanırım. Ben buraya nasıl geldim?»

«Baban getirdi seni.» dedi June. «Jeff Benson geldi ve onu alıp götürdü. Sonra...»

Cal eşikte belirdi. Michelle'le göz göze gelince bir şeylerin değiştiğini anladı. Kızına bir şey, kötü bir şey yapmış gibi baktı. Ama yaptığı ya da olan şey bir kazaydı yalnızca. Bunun için ona kızabilir

miydi? «Baba!» dedi Michelle fisıltı halinde, ama ses odada yankılandı ve Michelle babasının bir adım geri çekildiğini gördü. Sonra ilerleyip yanına geldi. Kızının bileğini avucuna aldı, nabzını saymaya başladı. Bir yandan da gülümsemeye çalışıyordu.

«Çok mu ağrıyor?»

«Hareketsiz yatarsam bir yerim acımıyor.» Babasına uzanıp kollarını onun boynuna dolamak ve onun tarafından kucaklanmak istedi. Ancak bunu yapamayacağını biliyordu.

«Kıpırdamamaya çalış,» dedi Cal. «Hiç kıpırdamadan yat. Sana acını dindirecek bir şeyler vereceğim.»

«Ne oldu? Ne kadar uzağa düştüm?»

«Her şey iyiye gidiyor, tatlım! Daha iyi olacak her şey,» dedi Cal, onun soru sormasından dikkatle kaçınmıştı.

Michelle'in üzerindeki örtüyü yavaşça açarak parmaklarını vücudunun üzerinde dolaştırmaya başladı. Bunu çok büyük bir dikkatle yapıyor ve sık sık bir nokta üzerinde durup hafifçe bastırarak, sıkıştırarak muayene ediyordu. Cal'ın eli kızın sol kalçasına dokunduğu sırada Michelle can acısıyla bağırdı. Cal hemen elini çekti.

«Sevgilim, çantamı getirir misin bana?» dedi karısına, gözlerini Michelle'den ayırmadan. İçinde gelişen korkuyu sesinin ele vermemesine de dikkat ediyordu. June fırlayıp odadan çıktı. Cal onu beklerken hem Michelle'i, hem kendini yatıştırmak için sakin bir sesle konuşmaya çalışıyordu:

«Bizi çok korkuttun. Ne olduğunu anımsıyor musun? Ya da bir kısmını?»

«Eve geliyordum,» diye anlatmaya başladı Michelle. «Patikadan yürüyordum. Biraz da koşar gibi galiba. Ve... ve kaydım herhalde.»

Cal'ın mavi gözlerinde kaygı belirdi. Michelle'e dikkatle bakarak sordu:

«Eve niye geliyordun? Piknik sona mı ermişti?»

Michelle kekelemeye başladı:

«Ha... hayır. Yani... ben orada daha fazla kalmak istemedim. Çocukların bazıları bana takılıyordu.»

«Sana takılıyorlar mıydı? Ne diye takılıyorlardı?»

Michelle'in içinden, seninle ilgili olarak, diye bağırarak geçti. Sen-le, annemle ilgili olarak ve sizlerin beni sevmemeniz konusunda, diye düşünmeyi sürdürdü. Ama düşündüklerini söylemek yerine alnını ovuşturmakla yetindi. «Bilmiyorum,» diye rrrrıldı. «Hiçbir şey anımsamıyorum.» Gözlerini kapadı ve Susan Peterson'un beyninde zonklayan alaycı sesini susturmak için zorlandı. Ama ses oradaydı. Vücudundaki ağrıların derinden derine etrafa yayılması gibi ses de beyninin

içinde çalkalanıp duruyordu.

June odaya döndüğünde yeniden gözlerini açtı. Annesinin getirdiği çantadan babasının küçük bir şişeyi çıkarışını izledi. Şişedeki ilacı şırıngaya doldurdu ve Michelle'in kolunu açarak alkolle sildi.

«Bu canını yakmayacak,» derken gülümsemek için kendini zorladı.

«Hiç değilse daha önce duyduğuna benzer bir ağrı duymayacaksın.» iğne işi bitince doğruldu. «Şimdi uyumanı istiyorum. İğne, ağrıları tümüyle giderecek. Ama hareketsiz yatmalı, uyumaya çalışmalısın.»

«Ama hep uyuyordum,» diyerek diretti Michelle.

«Kendinde değildin,» diye düzeltti Cal. Yüzüne derin çizgiler halinde yerleşmiş kaygıları gülümsemeye yumuşatmaya çalışıyordu: «Bir saat komada kalmak, uyumak demek değildir.» Göz kırparak odadan ayrıldı. »

«Baba!» Cal, Michelle'in boş odada çınlayan sesiyle durdu. Geriye dönüp kızına baktı. Gözlerinde sorular belirmişti. Michelle de ona baktı. Onun da yüzünde acı bulutları görülüyordu. «Baba!» diye seslendi yeniden. Fısıltının biraz üstünde bir sesi bu. «Beni çok seviyor musun?»

Cal bir an sessiz kaldı. Sonra geri dönüp kızının yanına gitti. Eğilip onu yanaklarından sevgiyle öptü. «Elbette seviyorum hayatım. Neden sevmeyeyim?»

Michelle minnet dolu bakışlarla ona gülümsedi ve: «Nedeni yok,» dedi. «Sadece merak etmiştim.»

Cal odadan ayrıldıktan sonra June içeri girip, yatağın kenarına dikkatle ilişti. Michelle'in elini ellerine aldı. «ikimiz de seni çok seviyoruz,» dedi. «Seni sevmediğimizi düşündürecek bir şey mi oldu?»

Michelle parmaklarını alnında gezdirdi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. June'un yüzüne bakarak öylece durdu, bir şey soruyor gibiydi. June da eğilip onu öptü. Dudaklarını onun yanaklarından ayırmak istemiyordu adeta. Michelle birden:

«İyi olacağım, anne,» dedi. «Gerçekten iyi olacağım.»

«Elbette iyi olacaksın, sevgilim,» derken, June ayağa kalkmış, kızının örtüsünü düzelterip sıkıştırıyordu: «Senin için yapabileceğim bir şey var mı?»

Michelle işaret parmağını alnına dokundurarak: «Bebeğim,» dedi. «Mandy'yi bana verebilir misin? Pencerenin içinde olacaktı.»

June bebeği pencerenin içinden aldı, Michelle'in yanına getirerek yanına, yastığın üzerine yerleştirdi. Michelle de, yüzünün acıdan burulmasına karşın Mandy'ye uzanıp aldı, örtünün altına sokup yeniden sırtüstü yattı. Bebek, gerçek bir bebek gibi kolunun altına yerleşmişti. Michelle ondan sonra gözlerini kapadı.

June bir süre daha odada kalıp Michelle'e baktı ve onun uykuya daldığını gördükten sonra kapıyı yavaşça çekti, odadan çıktı.

Cal mutfakta, masanın yanına oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Görmeyen gözleri ufka saplanmış gibiydi.

Yine aynı şeyler oluyordu.

Yalnız bu kez beceriksizliğinin kurbanı bir yabancı değildi, çok iyi bildiği biriydi. Kendi kızıydı.

Üstelik bu kez öyle kolay özürler de yoktu. Böyle bir hatayı herkes yapabilir, diyerek bilincini rahatlatabilmesi de olanaksızdı.

Cal ne yaptığının farkında olmaksızın ayağa kalktı ve kendine bir kadeh viski koydu.

İlk yudumunu aldığı anda June mutfığa geldi. Bir an için kendisinin orada olduğunu Cal'ın farkedip etmediğini anlayamadı. Sonra Cal birden:

«Benim hatam,» dedi. June onun Alan Hanley'den söz ettiğini ve olayı Michelle'in bu kazasıyla birleştirdiğini biliyordu O nedenle de:

«Senin hatan değil,» dedi. «Michelle'in başına gelen, bir kazaydı. Senin inanmadığımı biliyorum, ama Alan Hanley'in başına gelen de bir kazaydı. Onu sen öldürmedin, Cal. Ve Michelle'i de yardan aşağıya sen itmedin.»

Cal eşinin dediklerini duymamış gibiydi. «Onu buraya getirmemeliydim.» Sesi donuk ve cansızdı. «Onu kıyıda bırakmalıydım. Bir sedye buluncaya kadar orada kalmalıydı.»

June kocasına baktı: «Sen neden söz ediyorsun, Cal?» dedi. «Ne diyorsun sen? O kadar ağır yaralı değil o.» Susup Cal'ın karşılık vermesini bekledi. Cal'dan hiç ses soluk gelmeyince, Michelle'in komadan çıkmasıyla yatışan kaygıları yeniden canlanmaya başladı, karnına bir ağrı girdi ve bunalmaya başladı. Sesi birden sertleşerek: «Dediğim gibi değil mi?» diye sordu.

Cal boş gözlerle ona baktı. Sonra da tekrar şişeye uzanarak: «Bilmiyorum,» dedi. Bardağını yeniden doldurdu, sonra içki içtiğinin yeni farkına varıyormuş gibi bir süre bardağa baktı. «Şu anda olduğu kadar acı duymaması gerekirdi. Morartılar olup çürükler biraz acıyabilirdi, ama en küçük bir harekette bu kadar acı duymamalıydı.»

«Herhangi bir kırık falan mı var?»

«Anladığım kadarıyla, hayır!»

«Öyleyse acıya neden olan ne?»

Cal elini masaya vurdu. «Bilmiyorum,» «Allah kahretsin! Bilmiyorum işte!»

June patlamamak için kendini zor tutuyordu. Sonra Cal'in bir sinir krizi geçirmek üzere olduğunu anlayarak sakin kalmaya çalıştı. Sesinin öfkelerini ortaya koymayacağına inanınca da:

«Ne düşünüyorsun?» diye sordu.

Cal'ın gözlerinde bir vahşilik belirdi. June böylesini daha önce hiç görmemişti. Elleri titremeye başladı. «Bilmiyorum. Tahmin etmek bile istemiyorum. Ama akla gelebilecek her şey olabilir. Ve hepsi de benim yüzümden olacak.» June bu kendi kendini suçlamaya karşı çıktı:

«Onu bilemezsin. Hatta ortada ciddi bir durum olup olmadığını bile bilmiyorsun.»

Cal onu işitmemiş gibi durdu. «Onu hareket ettirmemeliydim,» dedi. «Beklemem gerekirdi.»

Bardağını yeniden doldurmak üzereyken arka kapıdan bir ayak sesi geldi. Ardından da Sally Carstairs başını içeri uzattı:

«Gelebilir miyim?»

«Tabii, buyur Sally!» diye seslendi June. Onu uzun süredir görmediğini düşündü. Dönüp Cal'a gülümseyerek baktı. Biraz rahatlamış gibiydi. En azından kendisine Sally ile ilgilenme fırsatı verecek kadar gevşemiş görünüyordu.

«Hepiniz mi geldiniz? İçeri gir.» Sally mutfağa girerken yarı özür dileyerek:

«Yalnız ben,» dedi. «Ben geldim. Öbürleri evlerine gittiler.» Ne diyeceğini bilemeden biraz durakladıktan sonra sordu: «Michelle iyi mi?»

«iyi olacak,» dedi June, aslında kendinin de hissetmediği bir güvence vererek. Sally'ye bir bardak limonata ikram edip oturması için yer gösterdi. «Sally,» dedi. «Kıyıda ne oldu? Michelle neden eve erken geliyordu?»

Sally rahatsızlığını belli eder biçimde yerinde kıpırdandı. Olup bitenleri onlara anlatmamak için bir neden bulunmadığına karar verdi sonra da:

«Bazı çocuklar ona takılıyorlardı. En ileri giden de Susan Peter-son'du.»

«Ona takılıyorlar mıydı?» June sesini yükseltmeden sordu, meraklı ama suçlayıcı olmayan bir tonla. «Hangi konuda takılıyorlardı?»

«Onun evlat edinilmiş olması konusunda. Susan dedi ki... Yani...» Lafin gerisini nasıl getireceğini bilemeden sustu.

«Evet, yani? Bizim onu artık sevmeyeceğimizi mi söylüyorlardı? Jennifer var diye öyle mi?»

Sally gözlerini iri iri açtı: «Bunu nereden bildiniz?»

June masaya oturdu. Gözleri Sally'nin gözlerindeydi: «Herkesin aklına ilk gelen budur,» dedi sakin

bir sesle. «Ama böyle düşünmek yanlıştır. Şimdi bizim iki kızımız var. Ve biz ikisini de çok seviyoruz.»

Sally'nin gözleri önündeki bardağa ilişti ve içindekine dikkatle baktı. «Biliyorum,» diye fısıldadı. «Biliyorum, ben ona hiçbir şey söylemedim, Bayan Pendleton. Gerçekten söylemedim.»

June ayağının altındaki zeminin kaydığını hissediyordu. Bağırarak başını masaya dayayıp hüngür hüngür ağlamak istiyordu. Kendini bira-kamıyordu da. Şimdi zamanı değildi. Henüz değildi. Ayağa kalktı. Kendini kontrol altında tutabilmek için çaba harcıyordu Sally'ye gülümsemeye çalıştı:

«Belki yarın gelsen daha iyi olur. Evet, yarın! Yarın Michelle seni görmek isteyecektir.»

Sally Carstairs limonatasını bitirdi, kalktı.

June kendini iskemleye bırakırken, masanın üzerinde duran viski şişesine baktı, içinden bir kadeh içki içmek geçiyordu. Michelle'in başına gelenlerde Cal'ın herhangi bir hatasının bulunmadığını ona anlatmanın bir yolunu bulabilseydi... Onun bardağını yeniden doldurmasını izlerken bir şeyler söylemek geçti içinden. Tam konuşacağı sırada birinin onu gözetlediği duygusuna kapılarak geriye döndü.

Josiah Carson mutfağın kapısında duruyordu. Ne zamandan beri oradaydı acaba? June bunu kestiremedi. Bir şeyi onaylıyormuş gibi başını öne eğerek içeri girdi, elini Cal'ın omzuna koydu.

«Ne olduğunu bana söylemek ister misin?» diye sordu. /

Carson'un dokunuşu kendisini gerçeklere döndürmüş gibi, Cal hafifçe kıpırdadı.

«Ona zararım dokundu,» dedi çocuksu, bir sesle. «Ona yardım etmek istedim, ama zararım dokundu.»

June ayağa kalktı. Kasıtlı bir hareketle masayı Cal'a doğru itti. Bu ani hareket Cal'ın konuşmasını bir an durdurdu. June da hızla konuşmaya başladı:

«Çocuğun acısı var, Doktor Carson.» Sesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. «Cal acısının bu durumda olması gerektiğinden fazla olduğunu söylüyor.»

«Bir yardan düştü,» dedi Josiah. «Elbet canı acıyacak.»

Bakışlarını June'dan Cal'a kaydırdı: «Acısını alkolle hafifletmeye çalıştın mı, Cal? Masaj yaparak.»

Cal soruyu duymazlıktan geldi. «Ona ben zarar vermiş olabilirim, Josiah,» dedi.

«Belki öyle, belki değil. Sanırım, yukarı çıkıp ona bir baksam iyi olur. Böylelikle senin ona ne yaptığını da görmüş olurum, değil mi?»

«Bir sedye beklemeden alıp onu eve getirdim.»

Carson kısaca başını eğip geriye döndü. Ama yaşlı adamın yüzü tam kendi görüş alanının dışına

çıkıldığı sırada June bir şey gördüğünü sandı.

Carson'un güldüğünü görmüştü sanki.

Michelle yatağında uyanıktı, aşağıdan gelen sesleri dinliyordu. Bir stire önce Sally'nin sesini almıştı, şimdi de Doktor Carson'un konuştuğunu anlıyordu.

Sally'nin yukarıya çıkmamasından memnundu. Doktor Carson da çıkmaz diye düşünüyordu. Şu anda kimseyi görmek istemiyordu.

Belki hiçbir zaman istemeyecekti.

Böyle düşünürken odasının kapısı açıldı ve Doktor Carson görüldü. içeri girdikten sonra kapıyı kapadı, yatağa yaklaşarak üzerine doğru eğildi kızın.

«Ne olduğunu bana anlatmak ister misin?» Michelle ona bakıp, omuz silkti:

«Anımsamıyorum.»

«Hiçbir şey mi?»

«Fazla bir şey yok. Sadece...» Durakladı. Doktor Carson gülümsüyordu. Bunun için, babasının yaptığı gibi kendini zorlamıyordu da. Gerçekten gülümsüyordu. «Ne olduğunu bilmiyorum. Patikadan yukarı doğru koşuyordum. Sonra birden sis bastırdı. Etrafı göremez oldum. Ve ayağım kaydı sanırım.»

«Sis vardı yani, değil mi?» Alan Hanley'in düştüğü gün de sis vardı. Öyle olduğunu çok iyi anımsıyordu. Birden bastırmıştı. Bazı beklenmedik ısı değişmelerinde olduğu gibi.

Michelle sisle ilgili soruyu başını sallayarak doğruladı.

«Baban sana zarar verdiğini düşünüyor. Sen de öyle mi düşünüyorsun?»

Michelle alnını ovuşturarak sordu: «Neden zarar versin ki?»

«Bilmem,» dedi Carson yumuşak bir sesle. O arada Michelle'in yanında, yastığın üzerinde duran bebeğe kaydı bakışları: «Bir adı var mı bunun?»

«Amanda. Mandy.»

Josiah durdu. Sonra gülümsedi. Ama gülümsemesi Michelle'den çok kendi kendineydi. «Pekâlâ, ne yapacağını sana söyleyeyim. Sen burada yat ve bırak Amanda sana baksın. Tamam mı?» Michelle'in eline dokundu ve ayağa kalktı. Bir saniye sonra gitmişti bile ve Michelle yeniden yalnızdı.

Bebeği kendine doğru çekti:

«Sen artık benim arkadaşım olmak zorundasın, Mandy.» diye fısıldadı bomboş odada. «Senin gerçek bir bebek olmanı isterdim. Sana bakardım, seninle arkadaş olurduk. Etraftaki şeyleri birbirimize

gösterir ve bazı şeyleri birlikte yapardık. Hiçbir zaman Susan gibi kötü şeyler söylemezdin bana. Beni severdin, ben de seni. Ve birbirimize bakardık.»

Canı acıdığı halde bebeği olduğu yerden alıp göğsünün üzerine koydu. Bebeğin yüzü onunkinden birkaç santim uzaktı.

«Senin de ela gözlerin olduğu için çok mutluyum,» dedi yumuşak bir sesle. «Ela gözler, benimkiler gibi. Jenny'nin, annemle babamınki gibi mavi değil. Benim annemin de - gerçek annemin - gözlerinin ela olduğuna bahse girerim. Senin annenin gözlerinin de ela olduğuna bahse girerim. Annen seni seviyor muydu, Mandy?»

Yeniden sessiz kalıp dinlemeye çalıştı. Evin içinde neler konuşulduğunu işitmek istiyordu. Sonra Jenny'nin bu odada olmasını istedi birden. Jenny onunla konuşamazdı. Ama Jenny canlıydı, soluyordu ve gerçektir.

Mandy ile sorun da buydu zaten. Gerçek değildi. Elinden geleni yapsa da Michelle onun bir oyuncak olduğu gerçeğini değiştiremezdi. Şimdi, böyle yapayalnız yatarken ve tüm vücudu acıyla zonklarken birini istedi canı, yalnız onun olacak biri, onun bir parçası olacak biri.

Ona ihanet etmeyecek biri!

İlaç yavaş yavaş etkisini göstermeye başladı. Kısa bir süre içinde de Michelle karanlığa gömüldü.

Karanlık ve ses.

Ses oralarda bir yerdeydi ve onu çağırıyordu.

Uyur uyumaz karanlık onu rahatsız etmez oldu. Şimdi yalnız sesi bulmak istiyordu ya da sesin onu bulmasını.

XI. Bölüm

Pendleton'lar bir bekleyiş duygusu içindeydiler. Bir şey bekliyorlardı; görünmeyen, bilinmeyen, onları gerisin geriye gerçek hayata götürecek, onlara her şeyin eskisine döneceğini söyleyecek bir şey bekliyorlardı. On günden beri sürüyordu bu bekleyiş. Michele'i Boston'daki hastaneden bir cankurtaranla getirdikleri günden beri.

Michelle'in iç dünyasında bir şeyler değişmişti. Bu, kazadan çok daha öte bir şeydi.

Önce yataktan çıkmayı kesinlikle reddetti. June doktorların da desteğiyle artık kendi işlerini kendisinin görmesi zamanının geldiğinde ısrar edince birden farkına vardılar: Michelle kendi başına yürüyemeyecekti.

Her türlü muayeneden geçirilmişti. Doktorların söyleyebildiği kadarıyla yanlış yapılmış hiçbir şey yoktu, hiçbir arızası kalmamıştı. Sadece bazı bereler vardı ama onlar da çoktan geçip iyileşmeye başlamıştı.

Ne var ki, sol kalçası acıyor, sol bacağını hemen hemen kullanamıyordu.

Tekrar tekrar muayeneden geçirildi. Beyni röntgende incelendi. Belkemiği bir daha kontrol edildi. Kan dolaşımına boya verilerek bakıldı. Belkemiği darbe kontroluna alındı. Reflekslerine bakıldı. Ölmek istediğini söyleyinceye kadar üzerine düşüldü. Bütün bunlara rağmen yürü-yememesinin nedeni yine de anlaşılamayınca, bir fizikoterapist getirildi; fizik tedavi iyi geldi ve Michelle yürümeye başladı; ama ancak bir bastona dayanarak yürüyebiliyor ve yürürken acı çekiyordu.

Onu ancak bu aşamadan sonra eve getirdiler. June kendi kendine zamanla durumun düzeleceğini söylüyordu. Zamanla Michelle kendine gelirken kazanın şokundan ve hastanedeki üzücü olayların etkisinden kurtulmaya, karşılaştığı başka türden olayları unuttuğu gibi topallamasını da unutmaya başlayacaktı.

Michelle odasına çıkarıldı ve yatağına yatırıldı.

Bebeğini istedi.

Yatağında on gün yattı. Bebeği kolunda, tembel tembel tavanı seyrediyordu. Kendisine seslenildiğinde karşılık vermenin, banyoya gideceği zaman yardım istemenin dışında hiç konuşmuyordu. June her gün onun yatak takımlarını değiştirirken birkaç dakikalığına iskemleye geçiyordu. Fakat zamanın büyük kısmında hep yataktaydı, suskun ve etrafı seyrederek yatıyordu.

June bu olayın içinde kazadan, acıdan ve topallamaktan başka şeyler de olduğunu düşünmekteydi. Evet, işin içinde başka bir şey olması gerekiyordu. Ve June bunun Cal'la ilgili olduğundan emindi.

Cumartesi sabahı kahvaltı masasında otururken bir ara Cal'a baktı. O da önündeki kahve fincanına

dalmıştı. Yüzü anlamsızdı. Kendisine söylememiş de olsa June onun ne düşündüğünü anladı. Michelle'i düşünüyordu. Ve kızda gördüğünü iddia ettiği düzelmeyi.

Michelle'i eve getirdiklerinin ertesi günü, Cal çocuğun daha iyiye gitmekte olduğunu öne sürmüştü. Her gün, June dehşet içinde Michelle'in durumunda hiçbir şeyin değişmediğini gördüğü halde, Cal onun nasıl iyileştiğini söylüyordu.

June bunun nedenini çok iyi biliyordu. Cal, Michelle'in başına gelenlerin kendi hatası olduğuna inandırmıştı kendini. Ona göre, kendi haline bakılırsa, Michelle daha iyi olacaktı. Öyle olduğunda da diretiyordu.

Ama iyileşmiyordu Michelle.

June, Cal'a bakarken kızmaya başladığının farkına vardı.

«Bu oyalamacayı ne zaman bırakacaksın?» Farkında olmadan böyle konuşmuştu. Cal başını kaldırmış, gözlerini kısarak bakıyordu ona. Sözcükleri yanlış seçtiğini anladı June.

«Söyler misin, ne demek istiyorsun?»

«Michelle'den söz etmek istiyorum,» dedi June. «Sen her gün onun daha iyiye gittiğinden söz ederken gerçeğin hiç de öyle olmadığını söylemek istiyorum.»

«İyi gidiyor.» Cal'ın sesi zayıftı. June bu sesteki umutsuzluğu duyar gibiydi.

«Eğer iyiye gidiyorsa, neden hâlâ yatakta peki?»

Cal yerinde kıpırdandı. Gözlerini June'un bakışlarından kaçırıldı.

«Eski gücünü kazanması lazım. Biraz dinlenmesi gerekiyor.»

«Onun gücünü kazanmaya değil, yataktan çıkmaya ve yaşamla yüz yüze gelmeye ihtiyacı var! Sen de kendi kendini aldatmaktan vazgeçmelisin! Ne olduğu önemli değil şimdi, kimin hatasından ileri geldiği de. İşin gerçeği şu: Michelle sakat kaldı! İkiniz de bu gerçeğe yüz yüze gelmek ve olanı biteni görmek zorundasınız!»

Cal iskemlesinden kalktı. Gözleri dönmüştü. Bir an June onun kendisine vurmasından korktu. Ama Cal salona yönelerek uzaklaştı.

«Nereye gidiyorsun?»

Cal geri dönüp karısına baktı.

«Josiah Carson'la görüşmeye gidiyorum. Sence bir sakıncası var mı?»

Vardı. Hem de çok sakıncası vardı. June kocasının evde kalmasını istiyordu. Hiçbir şey yapmasa bile o kiler gibi yerde çalışmasını bitirmeliydi. Fakat Cal öyle yapacağına giderek daha fazla zamanını

Josiah'a ayırıyordu. June onu bundan vazgeçirmenin yolu olmadığını da biliyordu.

«Eğer onunla konuşmaya ihtiyacın varsa, git konuş,» dedi June. «Ne zaman dönersin?»

«Bilmiyorum,» dedi Cal, yürüdü. June sokak kapısının açılıp kapandığını işitti.

Ne yapacağını bilemeden masada tek başına kaldı. Sonradan anımsadı. O gün Michelle'e yaşamının *bitmediğini* gösterecekti.

Yukarıya çıkmaya hazırlanırken arka kapıdan ayak sesleri geldi. Mutfak kapısını açtığında Sally Carstairs'le Jeff Benson'u sundurmada bekler buldu. İlk konuşan Sally oldu:

«Michelle'i görmeye geldik,» dedi. Gelmeleri gerekip gerekmediğinden pek emin görünmüyordu. «Mümkün mü acaba?»

June gülümsedi. Gerginliğinin biraz olsun geçtiğini hissetti. Aslında her gün Michelle'in arkadaşlarının onu ziyarete gelmelerini beklemişti. Hatta bir süre Bayan Carstairs'i ya da Bayan Benson'u telefonla aramayı bile düşünmüş, sonra bazı ziyaretçileri gelmeye zorlamanın hiç ziyaretçi gelmemesinden daha kötü olacağı sonucuna varmıştı. Bu defalarca da yinelenmişti aklında. Gelenlere bakarak, «Elbette görürsünüz,» dedi. «Çok daha önce gelmeliydiniz.»

Gelenleri mutfakta birer iskemleye oturtup ellerine de birer tarçınlı çörek tutuşturduktan sonra merdivenlere yöneldi.

«Michelle!» Seslenirken sesini olabildiğince yumuşak tutmaya özen gösterdi, onun uyuyor olabileceğini düşünmüştü. Oysa, Michelle uyanıktı ve her zaman olduğu gibi gözleri yine tavana dikiliydi.

«Hııı!»

«Ziyaretçilerin var. Sally'le Jeff seni görmeye gelmişler. Onları buraya getireyim mi?»

«Şey... Gelmeseler daha iyi, galiba.»

«Neden? Kendini iyi hissetmiyor musun?» June aldığı karşılıktan duyduğu rahatsızlığı sesine yansıtılmaya çalışmıştı, ama başaramadı bunu. Michelle onu dikkatle gözlüyordu. Korkmuş gibiydi.

«Niye gelmişler?»

«Çünkü seni görmek istiyorlar. Senin arkadaşların onlar.» Michelle'in susması üzerine: «Öyle değil mi?» diye sordu.

«Herhalde...» dedi Michelle.

«Öyleyse onları yukarı getireceğim.» Michelle'e karşı çıkma fırsatı tanımadan merdiven başına gidip çocuklara seslenerek onları yukarı çağırdı ve Michelle'in odasına aldı. Michelle yatakta oturur

duruma geçmek için mücadele ediyordu. Sally ona yardım etmek için bir hareket yapınca öfkeyle baktı.

«Kendim yapabilirim,» dedi. Olanca gücünü toplayarak doğruldu ve birden acıyla burularak yastığın üzerine çöküverdi. Michelle'in çektiği acının şiddetini sezen Sally, korkudan büyümüş gözlerle, sordu:

«İyi misin?»

«Olacağım,» diye karşılık verdi Michelle. Kısa bir sessizlik oldu. «Ama acıyor,» diye ekledi. Gözlerince seslendirilmemiş bir suçlamayla önce Sally'ye, sonra Jeff'e baktı.

June üç çocuk arasındaki ilişkileri izlemek için eşikte kalakalmıştı. Belki bu bir hataydı, belki de onları yukarıya getirmemeliydi. Ama Michelle'in onlarla karşılaşması, konuşması gerekirdi. Onun arkadaşlarıydı onlar. Hiçbir şey söylemeden odadan çıkarken kapıyı da yavaşça çekti.

June'un çekilmesinden sonra garip bir sessizlik oldu üç çocuk arasında. Üçü de söze bir başkasının başlamasını bekliyordu. Jeff bir ruh karmaşası içindeydi ve bakışlarını Michelle'den kaçırıyordu. Sonunda Michelle konuştu:

«Eh! Neyse, ölmedim.»

Sally sordu: «Yürüyebiliyor musun?»

Michelle doğrulama anlamına başını salladı: «Pek iyi değil ama. Canım acıyor ve çok kötü topallıyorum.» Sally, Michelle'i sarsmamaya dikkat ederek yatağın kenarına ilişti: «Düzelecek değil mi?»

Michelle soruyu karşılıksız bıraktı.

Sally'nin gözleri doldu. Durum hiç de hoş değildi. Michelle yanlış hiçbir şey yapmamıştı. Eğer birinin canının yanması gerekiyorsa bu Susan Peterson olabilirdi. Yüksek sesle, «Çok üzüldüm,» dedi. «Sana bir şey olmasını kimse aklından geçirmiyordu. Sana takılan yalnız Susan'dı...»

«Kaydım,» dedi Michelle birden. «Bunda kimsenin suçu yok. Sadece ayağım kaydı. İyileşeceğim. Göreceksin, çok iyi olacağım.» Başını Sally'den çevirdi. Fakat bu hareketiyle bile gözlerinden boşanan acı yaşları Sally'nin görmesini önleyememişti.

«Hepimize kızıyor musun? Ben Susan'a kızıyorum...»

Michelle merakla Sally'ye baktı: «Ona kızıyordun da neden susturmadın? Bana. neden yardım etmedin?»

Michelle'in gözlerinden boşanan yaşlar yanaklarından aşağıya süzüldü. Sally de sessizce ağlamaya başladı. Jeff geldiğine pişman, konuşmanın dışında kalmaya çalışıyordu. Kızların ağlamasına

her zaman kızardı. Onların ağlaması hep kendisine bir suçluluk duygusu verirdi. Konuyu değiştirmeye karar verdi:

«Okula ne zaman dönüyorsun? Verilen ödevleri sana getirmemizi ister misin?»

Michelle burnunu çekti: «Çalışmak gelmiyor içimden.»

«Ama derslerde çok geri kalmış olacaksın?» dedi Sally.

«Belki de okula dönmem artık.»

«Olamaz,» dedi Jeff. «Herkesin okula gitmesi gerekir.»

«Belki annem, babam beni başka bir okula gönderirler.»

«Ama niye?» derken Sally'nin ağlaması kesildi.

«Çünkü ben topalım.»

«Ama yürüyorsun. Öyle dedin.»

«Topallıyorum, herkes güler bana.»

«Hayır, gülmezler,» diye güvence verdi Sally: «Güldürmeyiz onları. Güldürü müyüz, Jeff?» Jeff, Sally'ye katıldığını belirterek başını salladı. Ancak yüzünde bir duraksama ifadesi vardı.

«Susan Peterson güler,» dedi Michelle, onun gülmesine önem ver-miyormuş gibi cansız bir ses tonuyla. Sally suratını astı: «Susan Peterson herkese güler. Yok say onu. Görmezlikten gel.»

«Piknikte herkesin yaptığı gibi değil mi?» Michelle'in sesinde derin bir acı vardı ve yüzünde ani bir öfke belirmişti: «Neden beni yalnız bırakmıyorsunuz! Neden hepiniz beni yalnız bırakmıyorsunuz!»

Sally, Michelle'in bağırışından mahçup, hemen ayağa kalktı. Kekeleyerek: «Ben... çok üzgünüm,» dedi. Yüzü kıpkırmızı olmuştu: «Sana yardım etmek istemiştik sadece...»

«Kimse bana yardım edemez,» dedi Michelle, sesi titriyordu: «Yapılması gerekeni ben yaparım. Hepsini yaparım.»

Başını başka tarafa çevirip gözlerini kapadı. Jeffle Sally birkaç saniye ona bakakaldılar. Sonra kapıya yöneldiler.

«Yine geleceğim,» dedi Sally, ama Michelle'den hiçbir karşılık gelmeyince Jeff'in arkasından yürüdü.

June onları alt katta bekliyordu. İndiklerini görünce aralarında tatsız bir şeylerin geçtiğini anladı.

«Sizinle konuştu mu?»

«Öyle gibi!» Sally'nin sesinde huzursuzluk vardı. June onun ağlamak üzere olduğunu farketti. Omuzlarından sararak hafifçe yanağından öptü.

«Sıkma canını,» dedi June. «Bu olay onun için korkunç bir şey oldu. Sürekli acı çekti. Ama iyileşecek. Yalnız bu biraz zaman alacak doğa! olarak.»

Sally sesini çıkarmadan başını salladı. Yine gözlerinden yaşlar boşandı. Yüzünü June'un göğsüne gömdü.

«Ah, Bayan Pendleton, ben bunun bizim hatamız olduğuna inanıyorum. Tümüyle bizim hatamız.»

June kızı göğsüne bastırdı: «Bu senin hatan değil, hiç kimsenin hatası da değil. Michelle de öyle düşünmüyor.»

«Gerçekten onu okula göndermemeyi mi düşünüyorsunuz?» Jeff sormuştu bunu. June bir şey anlamadan onun yüzüne baktı:

«Okuldan almak mı? Ne demek istiyorsun?»

«Michelle kendisinin başka bir okula gönderileceğini söyledi. Galiba, şey... topallar için bir okul!» Sözü bitirirken okulla ilgili olarak kullandığı sözcük için kızarak önüne baktı. Sally de June'un gözlerinin içine bakarak: «Doğru mu?» diye sordu.

«Evet, böyle bir konuyu konuştuk...» dedi June. Böyle derken Michelle'in bu fikri nereden öğrendiğine şaşıyordu kendi kendine. Çünkü onun önünde sözü bile edilmemişti.

«Umarım burada kalır,» dedi Sally, sesinde belli bir olumlu bekleyişle. Sonra da ekledi: «Hiç kimse ona gülmeyecek. Gerçekten hiç kimse.»

«Ne demek bu? Kim aklınıza soktu böyle bir fikri?» June bunu bağırarak sormuştu. Bir yandan da yukarıda neler geçtiğini merak ediyordu. Ama merakını gidermek yerine Sally'le Jeff'i uzaklaştırmanın daha iyi olacağını düşündü: «Siz ikiniz,» dedi. «Şimdi gidin, birkaç gün sonra tekrar gelirsiniz. Hiç kuşku yok, Michelle çok daha iyi olacaktır.»

June iki çocuğun yar boyunca gidişlerini bir süre izledi. Heyecanlı heyecanlı bir şeyler konuştuklarını anlayabiliyordu. Jeff geriye bakıp gülümseyince June ona el salladı. Ama Jeff bunu görme Ji'rten geldi, suçluymuş gibi başını çevirdi.

June'da, Sally'le Jeff'in gelişle beliren canlılık sönmüştü şimdi. Michelle'le konuşmak için merdivenlere ilerledi. Tam kızının odasına gireceği sırada Jennifer ağlamaya başladı. June bir dakika kadar kararsızlık içinde Michelle'in kapısında durdu. Jennifer'in feryatlarının artması üzerine de önce bebeği görmesi gerektiğine karar verdi. Daha sonra Michelle'i görecek ve bir konuşma yapacaktı. Hem de gerçekçi bir konuşma.

Michelle gözleri açık yatakta yatıyor, görmeden tavana bakıyor ve sesi dinliyordu.

Ses şimdi çok yakından geliyordu. Hiçbir zaman olmadığı kadar yakından. Sözcükleri seçebilmek için biraz daha dikkatle dinlemesi gerekiyordu. Giderek daha iyi alıyordu sesi.

Hoş bir sestti bu. Müzik sesi gibi bir şey Michelle onun nereden geldiğinden emindi.

O kızdı bu.

Karalar giymiş olan kız. İlk kez rüyasında gördüğü, sonra o gün mezarlıkta gördüğü kız. Hani şu, Jennifer'in doğduğu gün.

Önce kız onu dışarı çağırmişti, kendisine yardım etmesi için. Şimdiyse başka şeyler söylüyordu. Michelle yattığı yerden onu dinledi.

«Onlar senin arkadaşların değil,» dedi ses. «Hiçbiri arkadaşın değil.»

«Sally'ye inanma. O Susan'ın arkadaşı ve Susan sana kızıyor.»

«Hepsi sana kızıyor.»

«Yardan aşağı onlar itti seni.»

«Seni öldürmek istediler.»

«Ama yapamayacaklar. Ben yapmalarına izin vermeyeceğim.»

«Ben senin arkadaşınım ve sana kol kanat gereceğim. Sana yardım edeceğim.»

«Biz birbirimize yardımcı olacağız...»

Ses kaybolup gitti. Michelle kapıda yumuşak bir tıkırtı duydu. Kapı açıldı, annesi içeri girdi. Jennifer kucağındaydı ve kendisine gülümsüyordu.

«Merhaba! Her şey nasıl?»

«İyi galiba.»

«Sally'le Jeff'in gelişinden memnun oldun mu?»

«Galiba.»

«Kardeşine bir merhaba demek isteyeceğini düşündüm.»

Michelle anlamsız bir bakışla bebeğe baktı.

«Sally'le Jeff ne diyeceklermiş?» Bunu sorarken June'un içinde bir korku duygusu vardı. Michelle onun sorularına karşılık vermeden konuşuyordu:

«Fazla bir şey yoktu. Sadece merhaba demek istemişler.»

«Ama sen onlarla konuştun herhalde.»

«Pek konuştum sayılmaz.»

Odaya derin bir sessizlik çöktü. June, Michelle'in battaniyesi üzerinde parmaklarını sinirli sinirli oynatırken konuşmada nasıl bir yol izleyebileceğini düşünüyordu. Sonunda isteksizce bir karara vardı.

«Pekâlâ! Sanırım, senin yataktan çıkma zamanın geldi,» dedi düpedüz. Bu söz üzerine Michelle'den nihayet bir tepki geldi. Gözlerinde korkulu bir parıltı belirdi. June bir an kendisinin de aynı korkuyu paylaş-tığını düşündü. Michelle kendini biraz daha örtünün altına çekerken:

«Ama yapamam...» diye sızlandı. Fakat June lafi sürdürmesine olanak bırakmadan:

«Elbette yaparsın,» dedi. Sesi yumuşaktı: «Her gün, bir süre yataktan çık. Bu çok iyi gelir sana. Kısa sürede yataktan tümüyle kurtulur, jimnastik yapmaya başlarsın. Onun ardından da okula gidersin.»

«Ama ben okula gitmek istemiyorum,» dedi Michelle. Yatağın içinde doğrulup oturmuştu. Annesine sert sert bakıyordu. «Ben asla okula dönmek istemiyorum. Orada herkes bana kızıyor.»

«Aptallık etme,» dedi June. «Kim söyledi bunu sana?»

Michelle deli gibi odanın çevresine bakındı. Sanki bir şey arıyordu. Sonunda gözleri bebeğinin üzerinde sabitleşti. Bebek her zamanki yerinde, pencerenin içindeydi.

«Mandy dedi. Amanda söyledi.»

June'un ağzı açık kaldı. Şaşkındı. Önce Michelle'e baktı, sonra bebeğe. Kesin olarak-söylenenin doğru olduğuna inanmadan. Hayır, bebek böyle bir şey diyemezdi. Daha sonra June ne olabileceğini anladı. Düşsel bir dostluktu bu. Michelle yalnız kalmamak için hayalinde bir dostluk yaratmıştı. Bunun içinde bebek vardı. Michelle'inkiler kadar büyük ve koyu, cam gözleriyle June'a bakıyor gibiydi. June ayağa kalktı:

«Anlıyorum,» dedi boş bir sesle: «Pekâlâ!» Tanrım, neler oluyor bu kıza, diye geçirdi aklından. Hepiniz neler oluyor? Bunları düşünürken içine düştüğü duygusal karmaşanın sesine yansımalarını önlemeye çalıştı ve ortada yanlış bir şey olmadığı izlenimini vermek için Michelle'e gülümsemeye zorladı kendini.

«Bu konuyu daha sonra görüşürüz.» Kızının üzerine eğilip, yanaklarından hafifçe öptü. Michelle'in buna karşılığı, kendini biraz daha yatağa gömmek ve tam yatar duruma geçmek oldu. June ona dikkatle bakarken Michelle'in yüzünden her türlü ifade silinmiş gibiydi. Gözlerini açık tutamayışı karşısında June onun uykuya çoktan daldığına inandı.

Cal ikinci saatlerinde eve geldi. Günün geri kalan kısmını okumak ve Jennifer'le oynamakla geçirdi. June'la çok kısa konuştu ve yukarıya, Michelle'in odasına hiç çıkmadı.

June akşam yemeği için masayı hazırladığı ve Cal'ı çağırmaya hazırlandığı sırada aklına bir fikir geldi. Üzerinde fazla düşünmeden, Cal'ın kucağında Jennifer'le oynadığı oturma odasına gitti.

«Ben,» dedi. «Gidip Michelle'i akşam yemeği için aşağıya getireceğim.» Kocasının bir an duraksadığını farketti. Ama Cal hemen kendini topladı:

«Hemen, bu akşam mı? Nereden geldi aklına?»

June yeni bir tartışmaya hazırlanarak konuştu:

«Kendi kendiyile çok fazla uğraşıyor. Sen de hiç yanına uğramıyorsun.»

«Bu doğru değil...» diye karşı çıktı Cal, ama June onun sözünü bitirmesine fırsat vermedi:

«Doğru ya da değil. Ama sorun, onun zamanın büyük bir kısmını kendi başına geçirmesi. Doğal olarak üzülüyor durumuna. Bunun böyle-ce sürüp gitmesine izin veremem. Şimdi yukarıya gidiyorum. Sabahlığını giyip aşağıya gelmesini söyleyeceğim. Karşı çıkmasına da izin vermeyeceğim.»

June çıkar çıkmaz Cal odaya yeni yerleştirdikleri karyolaya Jenni-fers yatırıp kendine bir içki koymaya gitti. June geriye döndüğünde Cal o kadehi bitirmiş, ikincisine başlamıştı. June onu yemek masasına çağırınca elinde bu kadehle gitti.

Masaya oturup sessizlik içinde MicheHe'i beklemeye başladılar.

Holdeki saatin tıkırtıları giderek daha belirgin hale gelirken Cal peçetesini bükerek:

«Ne kadar beklemek niyetindesin?» diye sordu.

«Michelle gelinceye kadar.»

«Gelmezse ne olacak?»

«Gelecek,» dedi June kesin bir ifadeyle: «Geleceğini biliyorum.» içinden bu kesin güvence sözcüğüne o da pek inanmıyordu.

Dakikalar akıp gitti. June'un ne masada öylece oturmaya, ne kalkıp yukarı gitmeye, ne de konuyu tümüyle unutup boşvermeye gücü yetiyordu. Sonunda kafasına dank etti.

Belki Michelle aşağıya geleliyordu. Hemen masadan kalktı, telaşla yukarıya koştu.

Merdiven başında MicheHe'i gördü. Sabahlığını giymiş ve belini sımsıkı bağlamıştı. Bir eliyle merdivenin tırabzanına tutunurken öbür elindeki bastonla basamağı kontrol ediyordu.

«Sana yardım edeyim mi?» dedi June. Michelle'le bakiştılar.

«Ben yürürüm,» dedi Michelle. «Kendim inerim.»

June içinde birikmekte olan gerginliğin birden hafiflediğini hissetti. Ama Michelle'in söylediği şey üzerine öğleden sonrasında beri içinde toplanan, giderek de kilitlenen korku düğümü yeniden ve eskisinden daha güçlü ortaya çıkmaya başladı.

«Mandy yardım edecek bana,» dedi Michelle sakin bir sesle. «Bana yardım edeceğini söyledi.»

Sonra dikkatle aşağıya inmeye başladı.

XII. Bölüm

Sabah güneşi pencerelerden içeriye girip, dört bir yanı dolduruyor, ressam sehпасındaki tuvali aydınlatıyordu. June bu çalışmaya günler önce başlamıştı. Tablo, manzaraya içerden bir bakıştı. Ama biraz fazla koyu, hatta karanlık maviler ve gri tonlarla June'un son on beş günlük ruhsal durumunu çok iyi yansıtmaktaydı. Tablonun bugünkü görünümüyse bir başkaydı. Sabahın parlak gün ışığında yıkanmış, birdenbire esmeye başlayan ve körfezdeki karanlığı yayık döver gibi döven rüzgârın heyecanını yakalamış gibiydi. June fırçasını beyaz boyaya batırarak, resimdeki dalgaların tepe noktalarına beyaz başlıklar konduruyordu. Stüdyonun bir köşesindeki karyolasında Jennifer minicik elleriyle battaniyesini mutlu bir biçimde tutmuş, mışıl mışıl uyuyordu. Jennifer'e gülümsemek için başını çevirdi. Yeniden resme dönmeye hazırlanırken bir an için dışarıdaki bir şey dikkatini çekti.

Paletiyle fırçasını bir kenara bırakarak ne olduğunu anlamak üzere pencereye gitti.

Michelle bastonuna yüklenerek stüdyoya doğru ilerlemeye çalışıyordu.

June onu seyrederken yardımına koşmamak için kendini zor tuttu, içinden deneti" altına alınması güç bir duygu seli yükseliyordu.

Michelle in çektiği acı yüzünde açık seçik okunuyordu. İlerlemeye çalışırken o acının ince çizgileri çok belliydi. Sağlam sağ bacağı gayet rahat hareket ederken sakat sol bacağı isteksiz, çamurlara bata çıka adeta sürükleniyordu.

June gözlerinin dolduğunu hissetti. Bu eğile büküle, ama cesaretle ilerlemeye çalışan kırılğan çocukla birkaç hafta öncesinin gürbüz ve çevik Michelle'i arasındaki karşıtlık, June'un içini parçalıyordu.

Ağlamamalıyım, dedi kendi kendine. Eğer Michelle bunu kaldırabili-yorsa ben de kaldırmalıyım. June acıdan burularak yaklaşan gövdeden tuhaf bir güç alarak ve birden Michelle'i gözlediğinin farkına vararak toplarılandı, sehпасının başına döndü. Az sonra Michelle kapıda görüldüğünde yalancıkıktan şaşırılmış gibi yaptı.

«Aaa! Bak hele, kim gelmiş!» diye bir sevinç çığlığı attı. Sesine neşe tonu vermeyi başarmıştı. Dikkatli bir şekilde ileri doğru bir adım attı. Michelle durmuş, alnını ovuşturuyordu. «Yaptım,» dedi zafer kazan-mışcasına ve June'un iskemlesine doğru uzandı, sakat bacağına yere doğru sallanır hale getirip rahatladı. Derin bir nefes aldı. Annesine gülümsedi. Yüzüne eski günlerin aydınlığı gelmişti: «Eğer acele etseydim bunun yarısından daha kısa sürede bu işi başarırdım,» diye ekledi.

June o yapmacık neşesinin kaybolmasına aldırmış etmeden; «Çok mu canın yandı?» diye sordu.

«Dünkü kadar değil.» dedi Michelle.

«Buraya kadar gelmeyi denemeli miydin, bilmiyorum.»

«Sana gelmek istedim,» dedi Michelle, ciddiye. Oturduğu iskemlede kıpırdayarak vücudunun ağırlığını bir yandan öbürüne kaydırırdı. Bu kadarcık bir hareket bile acı veriyordu. Hafifçe ürpererek geçmesini bekledi, konuşmadı.

«Ne oldu?»

«Şey... Bilmem ki... Yani...» diye kekeledi Michelle. Gözleri önce bulutlandı. Sonra yanaklarından aşağıya yaşlar boşandı. June uzanıp onu sardı, kendine doğru çekti.

«Neyin var sevgilim, ne oldu? Söyle bana, hadi!»

Michelle yüzünü annesinin omzuna sakladı. Vücudu sarsılmaya başlamıştı. Her hıçkırışta kızının vücudunun acıyla kasıldığını hissediyordu June. Birkaç dakika onu öylece tuttu. Michelle'in acısı yavaş yavaş hafifledi. June bunu bir biçimde paylaşabilmek, hatta tümüyle üzerine alabilmek isteğiyle sordu: «Bu kadar kötü mü? Bu kadar mı canın yanıyor?» Ama Michelle'den herhangi bir karşılık gelmedi, başını sallamakla yetindi. Sonunda da:

«Babam!» dedi.

«Baban? Ne olmuş ona?»

«O... değişti,» derken Michelle'in sesi öylesine yavaş çıkmıştı ki, June ancak zorlukla işitebilmişti.

«Değişti mi?» diye soruyu yineledi June: «Nasıl?» Bunu sorarken alabileceği karşılığın ne olacağını biliyordu.

«Düştüğümden beri...» diye başladı Michelle ama sözünü bitireme-den yeni bir gözyaşı seline boğuldu. «Artık beni sevmiyor,» diyerek yüksek sesle ağlamaya başladı. «Düştüğümden beri beni hiç sevmiyor.»

June onu hafifçe salladı: «Hayır, tatlım,» dedi. «Bu doğru değil. Doğru olmadığını sen de biliyorsun. O seni çok seviyor. Hem de çok çok, pek çok.»

«Öyle davranmıyor ama,» diyerek göğüs geçirdi Michelle: «Artık benimle hiç oynamıyor. Hatta benimle konuşmuyor bile. Ne zaman onunla konuşmak istesem kalkıp bir yerlere gidiyor.»

«Aaa! Bak şimdi, bu hiç doğru değil işte.» June böyle diyordu, ama söylenenin doğru olduğunu da biliyordu. Zaten kaç zamandır korktuğu da buydu. Er ya da geç Michelle, Cal'da bir şeylerin değiştiğinin farkına varacaktı. Bu değişikliğin onu etkileyeceğini de biliyordu.

Bunları düşünürken Michelle'in kollarında titrediğini duyuyordu. Oysa stüdyoda hava oldukça sıcaktı.

«Doğru,» dedi Michelle sesi annesinin göğsünde boğularak: «Bu sabah ona muayenehanesine gidip gidemeyeceğimi sordum, istediğim onunla gitmek, bekleme odasında oturup dergi falan okumaktı. Ama gitmeme izin vermedi.»

«Hiç kuşum yok, bu seni yanında istemediği için değil,» diye başladı June yalanına: «Belki de çok dolu bir günüydü, seninle meşgul olmak için vakit bulamayacağını düşünmüştür.»

«Bana ayırarak hiç vakti yok onun. Artık yok!»

June mendilini çıkardı, Michelle'in gözlerini kuruladı. «Ben sana söyleyeyim ne olduğunu.» dedi. «Bu akşam onunla bir konuşma yapacağım. Ona evin dışına çıkmanın senin için çok önemli olduğunu anlatmaya çalışacağım. Bakarsın, yarın sen söylemeden o seni alır götürür. Oldu mu?»

Michelle burnunu mendile sildi. Omuz silerek, «Belki!» dedi annesine. Aynı zamanda oturduğu yerde doğrulmaya çalışarak gülümsedi: «Beni hâlâ seviyor mu? Gerçekten seviyor mu acaba?»

«Elbette seviyor. Onu yanlış anladığından eminim. Gel şimdi başka şeyler konuşalım seninle. Örneğin okuldan. Okula dönme zamanı gelmedi mi?»

Michelle kararsızca başını salladı.

«Okula dönmek istemiyorum. Herkes bana gülecek. Topallara her zaman gülerler zaten.»

«Önceleri belki,» diye katıldı June, Michelle'in kaygısına: «O zaman da başını çevir, güleni görmezlikten gel. Ayrıca, sen total değilsin. Hafifçe aksıyorsun. Çok yakında aksaman falan da kalmayacak.»

«Hayır, kalacak,» dedi Michelle kesinlikle: «Ömür boyu topallayacağım.»

«Hayır! İyileşeceksin. Gerçekten iyi olacaksın.»

Michelle yine başını salladı: «Olmayacağım! Zamanla bu duruma alışacağım, ama daha iyi olmayacağım!» Yüz çizgilerinden acı çektiği belliydi. Ayağa kalktı: «Biraz yürüyüşe çıksam olur mu?»

June kuşkuyla sordu: «Nereye?»

«Yar boyunca. Çok uzaklara gitmem » Gözlerini annesinden kaçırdı. «Eğer yeniden okula gideceksem, yani döneceksem... biraz alıştırmaya yapmam gerekir. Öyle değil mi?»

Okula dönmek! Daha birkaç dakika öncesi okula dönmeyi reddediyordu. Şimdiyse... June çelişkiyi çözememekle birlikte başıyla onayladı onu: «Elbette canım! Yalnız dikkatli ol. Bir de... lütfen kıyıya inmeye kalkışma. Olur mu?»

«İnmeyeceğim,» sözünü verdi Michelle. Kapıya doğru yürümeye başladığı sırada durdu. Gözleri bir noktaya saplanmıştı. Yerdeki lekeye bakıyordu: «Ben bunun silindiğini sanıyordum.»

«Uğraştık, ama çıkmıyor. Keşke ne olduğunu bilseydim,» dedi June, sıkıntılıydı.

«Niye Doktor Carson'a sormuyorsun? O bilebilir.»

«Soracağım. Ne zaman dönersin?»

«Ne kadar sürerse,» dedi, bastonuna dayanarak gün ışığına yürüdü. *

Josiah Carson tavana baktı. Parmaklarını kırışmış saçları arasında dolaştırdı. Sonra bir elinin parmaklarını masanın üzerinde piyano çalar gibi oynattı. Her yalnız kalışındaki gibi yine Alan Hanley'i düşünüyordu. Hanley çatıdan düşünceye kadar hemen her şey yolunda gitmişti. Alan Hanley gerçekten düşmüş müydü?

Josiah onun düşmediğinden emindi. Geride kalan yıllar boyunca bu evde çok şeyler olmuş, pek çok insan ölüp gitmişti.

Aklı birden gerilere, uzaklara, karısı Sarah'a kaydı. O arada yaşamın kendisine olağanüstü görüldüğü günleri anımsadı. Sarah'la bir aile, hem de büyük bir aile oluşturmaya hazırlanıyorlardı. Ne var ki, işler o yönde gelişmemiş, Sarah kızını doğururken ölmüştü. Ölmemesi gerekirdi. Ölmesi için hiçbir neden yoktu. Sağlıklıydı. Hamileliği kolay geçmişti. Ama kızın doğumunun hemen ardından Sarah ölmüştü işte. Josiah bu yokluğu çok zor yaşamış, sevgisini kızı küçük Sarah üzerinde yoğunlaştırarak acıya katlanmıştı.

Ve sonra... Sarah on ikisine bastığında, o olay olmuştu.

Hâlâ o işin nasıl olup bittiğini bilmiyordu.

Bir sabah alt kata inip dev buzdolabını açtığında şaşırıp kalmıştı.

Buzdolabının zemininde kızı, elinde daha önce hiç görmediği bir bebek olduğu halde, ölü, yatıyordu.

Buzdolabında ne işi vardı? Niçin içine girmişti? Josiah bu soruların karşılıklarını hiç öğrenemedi.

Sarah'ı, onunla birlikte bebeğini de mezarlığa bırakmışlardı.

Bu olaydan sonra yalnız yaşamaya karar verdi. Aradan uzun yıllar geçti. Tam kırk yıl. Onca zaman sonra da kendini güven içinde hissetmeye başladı. Artık yeni bir olay olması sözkonusu değildi.

Derken Alan Hanley çatıdan düşüverdi.

Onun kanısına göre, Alan ayağı kaymış ve boşluğa düşmüş değildi. Olay bu kadar basit olamazdı. Başka şeyler vardı işin içinde. Oyuncak bebek de bunun kanıtıydı.

Bebek, hani şu kızıyla birlikte gömdüğü...

Bebek, işte o, yani Alan Hanley'in kırık bacağının altında bulduğu.

Bebek! Yine o bebek... Hani şu, Michelle Pendleton'un kendisine gösterdiği bebek!

Josiah bebek konusunu Alan'la konuşmak istemişti. Ama çocuk bir daha bilincine kavuşamadığı için buna olanak bulamamıştı. Cal Pendleton onu ölüme terketmişti.

Aslında öldürmüştü onu.

Eğer Cal onu öldürmemiş olsaydı, Josiah o gün çatıda neler olduğunu öğrenecekti. Yani, Alan'ın ne gördüğünü, ne hissettiğini ve ne işittiğini. Bu evde neler olup bittiğini ortaya çıkarabilecek, ailesine ne olduğunu da anlayabilecekti. Şimdi bunların hiçbirini bilmiyordu. Cal Pendleton her şeyi yıkmış, yok etmişti.

Ama acısını çıkaracaktı bunun.

Hatta çıkarmaya başlamıştı bile.

Çok da kolay olmuştu bu. Her şeyden önce Cal'ın, Alan'ın ölümüyle ilgili olarak nasıl bir suçluluk duygusu içinde olduğunu anlamıştı. Ondan sonrası son derece kolaydı. Muayenehaneyi ona sat! Evi de sat ona! Bunların hepsi de kolayca gerçekleşmişti.

Cal eve yerleşti. Bebek de geriye dönmüş oldu.

Bebek, şimdi Cal'ın kızındaydı.

Bundan sonra, Carson'ların değil, Pendleton'ların başına gelecekti, ne gelecekti!

Josiah'ın düşünceleri bitişikteki muayenehaneden gelen seslerle kesintiye uğradı. Muayenehanede Cal, Lisa Hartwick'i muayene ediyordu.

Cal, Lisa'yı muayene etmekten affını istemiş, ama Josiah razı olmamıştı buna. Şimdi onun çocuklardan nasıl korktuğunu biliyordu. Bu konudaki duygularını tanıyordu. Bir çocukla ilgili olarak ne yaparsa yapsın, sonuç kötüye varacak, çocuğun canı yanacak sanıyordu

Josiah'a bu tür duygular hiç yabancı değildi, hepsini çok iyi biliyordu. * *

Muayenehanede Lisa Hartwick kumral perçemlerinin arkasından Cal'ı inceliyordu. Cal kızın gözlerindeki kuşkunun farkında değildi. Cal ağzını açmasını söylediğinde Lisa somurttu:

«Neden açacakmışım?»

«Aç ki boğazına bakabileyim. İçini göremezsem neden ağrıdığımı nasıl söyleyebilirim? Söyleyebilir miyim?»

«Ağrımıyor ki! Sadece babama öyle dedim, okula gitmekten kurtulmak için.»

Cal elindeki dili bastırma çubuğunu çekti. İçinden bir rahatlama duygusu taşıtı adeta. En azından çocukla ilgili olarak şu anda yapılacak bir tedavi yoktu. Ayrıca bu karşılaştığı en şirin çocuk da değildi. Hatta onu hiç sevmediğini anladı. Bu duygularla, «Anlıyorum,» dedi. «Okulu sevmiyor musun?»

Lisa omuz silkti:

«Okul iyi. Benim tahammül edemediğim, o burnu büyük çocuklar. Eğer burada doğmamışsan, hiçbiri seninle arkadaş olmaya yanaşmıyor.»

«Bilmiyorum, ama,» dedi Cal. «Michelle bazı arkadaşlar edindi.»

«O öyle sanıyor. Okula dönüşünü bekleyin, görürsünüz.» Sonra başını kaldırarak arsız gözlemlerle Cal'a baktı: «Yürüyemediği doğru mu?»

Cal birden kıpkırmızı oldu. Konuşurken sesi boğuktu: «Yürümesi çok iyi. Hiçbir sorunu yok. Çok yakında da eskisinden daha iyi olacak. Şimdilik biraz aksıyor gibi.» Yalan söylediğini biliyordu. Ama başka türlü olabilmesi de olanaksızdı. Michelle'in yakında çok iyi olacağını söylemek ona çok daha kolay geldi. Ayrıca, belki, sadece belki, öyle de olacaktı.

«Ya! Öyle mi? Benim işittiklerim hiç de öyle değil,» dedi Lisa, muayene masasından yere sıçradı. Kızın yüzü birden değişmişti. Muayenehaneye geldiğinden beri Cal'ın hiç farkına varmadığı bir kırgınlık gelmişti kızın üstüne. Yumuşak bir sesle: «Benim de annem yok,» dedi.

Bir an için çocuğun ne demek istediğini pek anlayamadı. Sonra toparlanarak: «Ama,» dedi. «Michelle'in annesi var. Biz onu minicik bir bebekken evlat edindik.»

«Haaaa!» dedi Lisa. Cal çocuğun yüzünde beliren düş kırıklığını farketti: «Ben hâlâ ikinizin ortak yanlarınız olduğunu düşünüyorum, ikiniz de burda doğmadınız. Michelle'in hem öksüz, hem yetim olmasına karşılık sen o konuda yarım sayılırsın. Belki de senin arasına gelip Michelle'i görmem daha yerinde olur.» Cal ziyaret konusunu biraz havada bırakmıştı. Lisa'nın algılayacağını sanıyor, bunu bekliyordu da. Ama sonuç hiç de öyle olmadı. Yarım ağızla: «Belki gelirim,» dedi. «Belki de gelmem.»

Cal onun bu biraz nezaketsiz sözleri karşısında bir şey diyemeden kız hızla çıkıp gitmişti.

Cal, Josiah'la paylaştıkları büroya geldiğinde Josiah Carson bir tıp dergisinden not alıyormuş gibi göründü. Sadece Cal koltuğuna yerleştikten sonra bakıp şöyle bir gülümsedi:

«Her şey yolunda mı?»

Cal omuz silkti. «Zor bir çocuk!»

«Yumurcağın teki,» dedi Carson.

«Öyle, sanırım yaşam pek kolay olmayacak onun için.»

Josiah anlamlı anlamlı bakarak: «Yaşam hiçbirimiz için pek öyle kolay değil,» dedi.

Cal önce herhangi bir tartışmaya girmek istemedi. Ama sonra dayanamayıp sordu: «Yani, ne demek istiyorsun?» Josiah'la göz göze geldi.

Yaşlı doktor üstünde durmadı: «Hangi anlamı istersen onu çıkarabilirsin,» dedi.

Bu karşılıkla Josiah konuyu kapatmış oluyordu. Cal koltuğunda biraz daha gömüldü. Bakışı, oturuşu kadar cansızdı. Carson'a kasvetli gözlerle baktı. Sonra birden:

«Josiah, ne yapmam gerekiyor sence?» dedi. «Michelle'le yüz yüze gelmek istemiyorum. Onunla konuşamam. Hatta dokunamam bile. Hep Alan Hanley'i düşünüyorum. Doğal olarak Michelle'le ilgili hatam ne olabilir diye aklımdan geçiyor hep.»

«Hepimiz hata yaparız, Cal,» dedi Josiah. «Baskı altında yanlış bir yargılamada bulunmaktan ötürü kendimizi suçlayamayız. Sınırlılığımızı kabul etmek, o sınırlar içinde yaşamasını bilmek zorundayız.»

Josiah sustu, Cal'ın ne tepki göstereceğini anlamak için bir süre bekledi. Belki de onu çok ileri bir noktaya itmişti. Cal ona bakıyor ve dikkatini ne diyeceği konusunda yoğunlaştırmış görünüyordu. Josiah, Cal'a bakıp gülümsedikten sonra başka bir konuya geçti: «Belki de hatanın büyüğü bana ait. Kesin olarak Michelle'in başına gelenler benim kusurumdan kaynaklanıyor. Şu kahrolası evi sana satmasay-dım...»

Cal, Josiah a gülümsedi: «Kahrolası ev mi? Neden öyle diyorsun?»

Josiah koltuğunda kıpırdandı: «Belki de öyle dememem gerekirdi; bir dil sürçmesi sadece.»

Cal bu kadarla konuyu kapatmaya razı olmadı:

«Bu ev hakkında bilmem gereken bir şeyler var mı acaba?»

«Gerçekte yok. Sanırım orası sadece tahilsiz bir ev. Önce Alan Hanley, şimdi de Michelle...» Sesi giderek zayıfladı ve sustu.

Cal ona dikkatle bakıyordu. Aldatılmışlık duygusu içindeydi. Evi her gün biraz daha çok seviyordu. O nedenle de evle ilgili kötü şeyler dinlemek istemiyordu: «Böyle düşündüğüm için üzgünüm. Benim açımdan güzel bir ev.»

Kalkıp beyaz önlüğünü çıkardı. Öğle yemeğine eve gitmeye hazırlanıyordu. Tam kapıya varmışken birden geriye döndü:

«Josiah?»

Carson soran bakışlarla onu süzdü.

«Josiah, sadece şunu bilmeni isterim. Ben, benim için yaptığın her şeyden son derece memnunum. Sen olmasaydın, tüm bu olup bitenlerin içinden nasıl çıkardım, hiç bilemiyorum. Senin gibi bir arkadaşım olduğu için kendimi çok mutlu sayıyorum.» Bunları dedikten sonra söylediklerinin şaşkınlığı içinde hızla kapıyı açıp çıktı.

Yalnız kalınca Carson'un aklı Cal'in takıldığı sözcüklere kaydı yine.

Kahrolası ev!

Evet, dedi, kendi kendine; bu ta kendisi. Bir hayal, bir şekil canlandı gözlerinin önünde. Zeminde kocaman bir leke. Kalın bir tabaka oluşturan bir leke...

Bu lekeyi o güne kadar hiç kimse kazıyıp yok etmeyi başaramamış, kurtulamamıştı.

O leke yaşamı boyunca onu izlemiş, hiç aklından çıkmamıştı. Akıldışı, bir algılamayla bu lekenin Michelle Pendleton'un bebeğiyle ilgili olduğuna inanmıştı.

Şimdi, kuşkusuz aynı leke Pendleton'ların hayatına da yerleşmiş olacaktı.

Gerçekten de başlamak üzereydi bu.

Josiah Carson o nesnenin orada, evin içinde neden bulunduğunu bildiği iddiasında değildi ve onun, olup bitenlerle ilgisini de bilir görünmüyordu, ama bu konuda belli belirsiz kuşkuları vardı. Üstelik doğrulanıyor gibiydi. Michelle'de başlamıştı bile. Ve bu böylece sürüp gidecek, sürüp gidecek, sürüp gidecek...

Michelle mezarlıkta durmuş, üzerinde tek bir sözcüğün yazılı olduğu taş parçasına bakıyordu:

AMANDA

Bilincini dış algılamalara kapamak istedi. Bunu becerebilirse sesleri daha iyi duyabileceğini düşünüyordu. Düşündüğü gibi de oldu.

Şimdi çok uzaklardan gelen, giderek yaklaşan sesi açık seçik ayırt edebiliyordu.

Ses yaklaştığında güneşin parlak ışığı soluklaştı. Denizden gelen sis de etrafını sarmaya başladı.

Çok geçmeden Michelle dünyada yapayalnız kalıverdi.

Sonra sanki bir şeyler gelip ona dokununca yalnız olmadığını anladı.

Geriye döndü. Arkasında, ayakta duran o kızı gördü yine.

Siyah elbisesi yerlere kadar uzanıyordu. Başında yine o başlık vardı. Görmeyen, süt beyazı gözlerini Michelle'e dikmiş gülümsüyordu.

«Sen Amanda'sın!» diye fısıldadı Michelle. Fısıltı adeta siste takılıp kalmıştı. Sonra «evet» anlamında başını salladı.

«Seni bekliyordum,» dedi ses. Yumuşaktı ve Michelle üzerinde sakinleştirici bir etkisi oldu. «Nicedir seni bekliyordum. Senin arkadaşın olacağım.»

«Benim... benim hiç arkadaşım yok,» diye mırıldandı Michelle.

«Biliyorum, benim de hiç arkadaşım yok. Ama şimdi ikimiz birbirimizle arkadaş olacağız. Arkadaş olacağız ve her şey iyice gidecek.»

Michelle sessiz kaldı. Sisin içindeki o hayalete bakıyordu. Korkmuş gibiydi. Ama Amanda'nın sözleri onu biraz yatıştırmıştı. Ayrıca kendisine bir arkadaş da istiyordu.

Sessizce Amanda'yı kabul etti.

XIII. Bölüm

«Şimdi artık iyi olacağından eminsin değil mi?»

«Yardıma ihtiyacım olursa seni arayacağım ya da Bayan Hatcher arayacak, belki bir başkası...» diye karşılık verdi Michelle. Otomobilin kapısını açtı. Sağ bacağını uzatıp kaldırıma bastı. Bastonuna sımsıkı tutundu ve ayağa kalkacak biçimde kendini yukarı çekti. O iki yana sallanırken June da onu kaygıyla izliyordu. Ama Michelle hemen dengesini buldu, arabanın kapısını itip kapadı. El sallamadan ya da hoşçakal demeden okula doğru topallayarak yürümeye başladı. June olduğu yerde durdu. Michelle kapıdan girinceye kadar da yerinden kıpırdıyamadı.

Michelle sol eliyle tırabzana tutunup, sağ eliyle de bastonunu kullanarak dikkatle merdivenleri tırmandı. Sağ ayağıyla adımını atıyor, sonra sol ayağını yukarı çekiyordu. Yavaş olmasına yavaş oluyordu, ama düzenliydi. Yedi basamaklı merdiveni çıktığında arkasına dönüp, annesine el salladı, yürüyüp gözden kayboldu sonra. June derin bir soluk alarak arabayı vitesine taktı, gaza bastı. Eve vardığında her şeyin iyi gitmesi için dua etti. Sonra yüreğinde bir suçluluk sızısıyla tüm bir günü bebeğiyle birlikte ve çalışarak geçireceğini düşündü.

Michelle kapıyı açıp içeriye girmeye hazırlandığı sırada Corinne Hatcher derse başlamıştı bile. Michelle yanlış bir yere girip girmediğinden emin olmak için kaygıyla bakındı. Sınıf birden sessizleşti. Öğrenciler geleni görmek için yerlerinde kıpırdandılar.

Michelle tüm bunları görmezlikten gelerek, gözlerini ön sırada Sally ile Jeff arasında, kendisi için boş tutulduğunu varsaydığı yerden ayırmaksızın sıralar arasındaki geçitten topallayarak yürümesini sürdürdü. O yere varıp da oturmak üzere eğildiğinde başını kaldırıp Bayan Hatcher'e bakarak gülümsedi. Utangaç bir sesle de:

«Özür dilerim, geç kaldım,» dedi.

«Hiç önemli değil,» diye güvence verdi Corinne: «Başlamamıştık daha. Okula döndüğün için çok memnunum. Kimse Michelle'e merhaba demek istemiyor mu?»

Michelle bekleyiş içinde sınıfa baktı. Bir dakika kadar sonra birtakım mırıltılar geldi çevreden. Kimse kendisinden ne beklendiğini bilmeksizin kendince bir şeyler söylüyordu. Sally Carstairs kürsünün üzerinden uzanıp elini sıkarak onu selamladı, ancak Michelle hemen elini çekti. Öbür tarafından Jeff'in kendisine bir şeyler söylemekte olduğunu gördü ve ona döndüğünde Susan Peterson'un Jeff'i dirseklediğini gördü. Başını çevirdi. Yüzünün kızardığını hissediyordu.

Kendini derse veremiyor, diğer çocukların varlığını rahatsız edici bir biçimde duyuyordu. Bakışların üzerinde toplandığını seziyor, fısıltı)ı konuşmaları ona kadar geliyor, en alçak sesleri bile duyuyordu.

Corinne Hatcher bir ara dersi kesip Michelle'in başına gelenlerden söz açmayı düşündü, ama hemen vazgeçti. Böyle bir şey Michelle için bunaltıcı olabilirdi. Kendini toplayarak çocukların derslerine eğilmelerini, sınıf arkadaşlarıyla fazla ilgilenmemelerini sağlamaya çalıştı. İlk ara zili çalınca rahatlayarak çocukları kendi hallerine bıraktı, yalnız Michel-le'in kalmasını istedi.

Sınıf boşalıp da içeride yalnız olduklarında iskemlesini Michelle'in sırasının yanına çekti:

«Çok kötü değildi, değil mi?» dedi. Becerebildiğince konuşma tonunu korumaya çalışmıştı. Michelle ona boş gözlerle baktı. Soruyu anlamamış görünüyordu.

«Ne kötü değildi?»

«Bu okuldaki ilk günün.»

«Neden olmasın? Neden iyi olmasın?» Michelle'in sesinde bir itiraz tonu vardı ve bu da Corinne'i geri çekilmeye zorladı. İki saattir sınıfı saran fısıltılarla ilgili sanmıştı Michelle'in karşı çıkışını. Konuyu değiştirdi:

«En iyisi kaçırduğın derslere bir göz atalım seninle,» diyerek ona yeni bir öneride bulundu, böylelikle konuşma sırasını kendine çekmiş oluyordu. Eğer Michelle sınıfın kendisine gösterdiği tepkinin konuşulmasını istemiyorsa, bu da bir yana bırakılmış olacaktı.

«Kendi kendime yetişebilirim arkadaşlarıma,» dedi Michelle. «Tuvalete gidebilir miyim?»

Corinne ardından bakakaldı. Ne kadar kendinden emin bir çocuktü. Aslında öyle olmamalıydı. Sinirli ve güvensizlik içinde olmalıydı. Hatta ağlıyor olmalıydı. Böyle sakın sakın tuvalete gitmek için izin isteme-meliydi! Corinne aklına gelen soruyu unutmaya çalıştı, içinden Tim Hart-wick'in o gün orda olmasını dileyerek Michelle'in kapıya doğru gidişini izledi. Corinne Hatcher çok kaygılıydı.

Michelle koridorun boşalmış olduğunu görünce çok sevindi. Hiç değilse bastonunun tok bir ses çıkararak tuvalete doğru ilerleyişini kimsenin görmeyeceğine memnun oldu.

Ortalıktan kaybolmayı ne kadar isterdi.

Tıpkı önceden düşündüğü gibi, hepsi de ona gülüyorlardı işte.

Sally açık seçik konuşmuştu onunla. Ama öbürlerinin neler söyledikleri pek belli değildi.

Pekâlâ, onlara hiç aldırış etmeyecekti.

Kapıyı itip içeri girdi. Aynada kendini gördü ve duyduğu acının yüzüne yansıyor yansımadağına baktı.

Yansıyan bir şey yoktu ve bu, çok önemliydi. Böylelikle kimse onun kendini nasıl hissettiğini, ne kadar acı çektiğini bilmeyecekti.

Ne kadar öfkeli olduğunu da anlayamayacaklardı tabii.

Özellikle Susan Peterson bunu bilemeyecekti.

Susan, Jeff'e bir şey söylemişti.

Ne söylemişti de Jeff, Michelle'le konuşmaktan vazgeçmişti.

Amanda haklıydı; bunlar onun arkadaşları değildi, hiçbiri arkadaşı değildi gerçekte. Yüzünü yıkayıp, bir kez daha aynaya baktı. «Sorun değil,» dedi yüksek sesle. «Benim de onlara ihtiyacım yok. Benim arka- ' daşım Amanda. Hepsinin canları cehenneme!»

Böyle dedi, ama sonra bu kötü sözcüğü nasıl kullandığına şaştı. Bir adım geriledi. Neredeyse düşecekti. Lavabonun kenarına tutunarak durdu. Sakinleşmeye çalıştı. Bir yılgınlık dalgası gelip geçti üzerinden. Ağlamak istedi. Ama kendini koyuvermedi. *Onlara göstereceğim*, diye yemin etti içinden. *Onların hepsine göstereceğim*.

İçinde bir buruklukla yeniden sınıfın yolunu tuttu.

Teneffüsten sonra sınıfta bir şeyler değişmişti sanki. Fısıldaşmalar kesilmişti ve çocukların dikkatlerini dersleri üzerinde yoğunlaştırdıkları görülüyordu.

Ancak, çocuklardan bazıları zaman zaman önce Michelle'e sonra da Susan Peterson'a bakıyordu. Eğer kızlar olup bitenlerin farkındaysalar bile, bunu hiç belli etmiyorlardı.

Bu konuda en kötü durumda olan Sally Carstairs'di. Hemen her beş dakikada bir başını önündeki işten kaldırıp önce Michelle'e, sonra çok acele olarak yeniden Michelle'e, Jeff Benson ve Susan Peterson'a bakıyordu. Göz göze gelecek olurlarsa Susan somurtarak hafifçe başını sallıyordu. Sally de önündeki kitaba dönerken içindeki suçluluk duygusunu dışa vurduğunu hissediyordu.

Öğle teneffüsü zili çaldığında kimse kimseyi beklemeden herkes yerinden fırladı. Hatta Sally bile Michelle'i beklemedi. Birkaç saniyede sınıf boşalırverdi. İçeride yalnız Michelle ve Corinne kalmıştı. Michelle oturduğu yerde sıranın altında duran yemek çantasına uzandı. Çantayı aldıktan sonra ayağa kalktı, sınıftan çıkmaya hazırlandı.

«Niye burada kalıp yemeğini benimle yemiyorsun?» diye bir öneri geldi Corinne'den. Michelle bir an duraladı. Sonra, «Dışarıya çıkacağım,» dedi.

«Emin misin bunu istediğinden?» diye üsteledi Corinne.

Michelle başını salladı.

«Merdivenlerin üst basamağında oturup yemeğimi yiyeceğim. Oradan her tarafı görebiliyorum,» dedi. Sınıftan çıkıyorken birden durup geriye, Corinne'e baktı: «Görebilmek çok önemli Bayan Hatcher,» dedi. «Bunu biliyor muydunuz?» Sorusunun karşılığını beklemeden de uzaklaştı.

Michelle bahçenin bir yanındaki basamakların en yükseğine yerleşti. Sol bacağını kaskatı bir biçimde

aşağıya doğru uzatmış, sağ bacağını da, dizi göğsüne degecek biçimde kıvrımişti. Çenesini sağ dizine dayamış okulun bahçesinde oynayan çocukları seyrediyordu.

Büyük akçaağacın altında sınıf arkadaşlarından Susan, Jeff ve Sally - hepsi de - bir küme oluşturmuşlardı.

Onun hakkında konuşuyorlardı. Michelle bunun böyle olduğunu biliyordu. Özellikle Susan Peterson'un kendisinden söz ettiğinden emindi. Michelle onun, gruptaki birinin kulağına eğilerek bir şeyler fısıldadığını, sonra bu ikisinin - Susan'la o kulağına eğildiği her kimse - Michel-le'e belli etmeden bir göz attığını, kıkırdamaya başladıklarını görüyordu.

Bir keresinde Susan, Sally'ye bir şeyler söylemeye kalkıştı, Sally başını salladıktan sonra hemen bir başkasıyla konuşmaya başladı.

Michelle onları gözlememeye karar verdi. Bakışlarını bahçenin başka köşelerinde dolaştırdı. Bahçeyi çeviren çitin dış kenarında dördüncü sınıf öğrencileri top oynuyordu. Michelle onların koşuşmalarını seyrederken birden içinde acı veren bir kıskançlık duygusu hissetti. Top oynamayı o da çok seviyordu. Hatta top oyununda okulda en hızlı koşanlardan biriydi.

Ama bu artık geçmişte kalmıştı.

Okul bahçesinin öbür yanında Lisa Hartwick'in tek başına oturduğunu gördü. Bir an Lisa'nın kalkıp yanına gelmesini, onunla burada birlikte oturmayı istedi. Ama sonra arkadaşlarının Lisa'yı sevmediklerini, hatta onunla konuşmadıklarını anımsayarak, durumu daha da kötüleştirmemek için Lisa ile yakın arkadaşlık kurma fikrini kafasından attı.

Merdivenlerin alt basamağı yakınında üç kız - yaklaşık sekiz yaşlarında - bilye oynamak için biraraya gelmişti. Michelle yaşça büyük olmanın verdiği ilgisizlikle bir süre onları seyretti. Seyrederken de onların yaşında olduğu günler aklına geldi. Bu oyunda hiçbir zaman başarılı olamamıştı. O minicik yuvarlaklar hep kayıp giderdi parmaklarının arasından. Oysa bu oyunda koşmayı, sıçramayı ve şimdi yapamayacağı benzer hareketlerin herhangi birini gerektiren hiçbir şey yoktu. Belki onlara...

Böyle düşünürken ders zili çalıverdi. Yemek paydosu bitmişti.

Michelle yerinden kalktı, sınıfa doğru yürümeye başladı. İlk giren öğrenci olmak istiyordu. Girer girmez de sınıfın arkalarında bir sıraya oturdu.

Yeri, hiç kimsenin tam anlamıyla geriye dönmeden ve açık seçik kendisine karşı bir açığa girmeden onu göremeyeceği bir yerdi.

Ama o, onların hepsini görebilecekti.

Onları gözle, izle!

Sana gülenin kim olduğunu gör!...

Ara zili çaldığında Corinne Hatcher, Michelle'e beklemesini söyledi, sonra da gelip ön sıradaki yerine oturması için işaret etti. O sırada sınıf boşalmıştı.

«Sınıf adına özür dilerim.»

Michelle yerinden kalkıp Corinne'in karşısına geldi. Yüzünde karanlık ve kayıtsız bir maske vardı sanki.

«Özür dilemek mi? Niçin?»

«Ne demek niçin? Sana karşı davranışlarından ötürü elbet. Çok kabaydı hepsi de.»

Corinne iskemlesinde geri kaykıldı, kalemiyle masayı tıklatarak: «Dikkat ettim,» dedi. «Arkadaşlarınla yemedin yemeğini.»

«Söylemiştim, merdivenlerden inmek zor benim için. Şimdi çıksam, bir sakıncası var mı acaba? Eve gitmek için hayli uzun bir yol var da.»

«Yürüyecek misin?» dedi Corinne, şaşkınlıktan dili tutulmuş gibiydi. Yürüyemezdi herhalde. Yol çok, çok uzundu. Ama Michelle sakın bir biçimde başını sallayarak yürüyeceğini söylüyordu. Sıcak ve sevecen bir sesle: «Yürümek benim için çok yararlı,» dedi. Corinne bu noktada konunun Michelle'in sınıf arkadaşlarıyla hiçbir ilgisi olmadığını gördü. Michelle'in rahatlaması gerekiyordu. «Ayrıca yürümeyi seviyorum,» diye devam etti Michelle. «Üstelik şimdi eskiden alıştığım hızla yürüye-medğim için çevrede daha çok şey görüyorum. İnanamazsınız.»

Corinne'in kulaklarında Michelle'in daha önceki sözleri çınladı: *Görebilmek çok önemli.*

«Ne görüyorsun?» diye sordu Corinne.

«Pek çok şey! Akla gelebilecek her şey! Çiçekler, ağaçlar, kayalar bunlara benzer her şey...» Sesi biraz zayıfladı. Sonra, «Kendi başınıza, yani yalnız olduğunuzda etrafi gerçekten görebiliyorsunuz,» dedi.

Corinne'in içinden Michelle için hüznü duyular geçti. Konuşmak istediğinde duyduğu heyecan sesine yansdı: «Evet,» dedi. «Hiç kuşum yok, öyledir.» Sonra kalktı, öteberisini toplamaya koyuldu. Her şey tamamlanınca da Michelle'in izleyebileceği ağır adımlarla kapıya doğru yürümeye başladı. Sınıftan çıktılar. Corinne kapıyı kilitledi.

Birlikte bahçeye çıktıklarında Corinne ona bir kez daha önerisini yineledi. «Seni arabamla evine kadar götürmemi istemediğinden emin misin?»

«Hayır, teşekkür ederim,» dedi Michelle. «Ben çok iyiyim.» Kızın her halinden başka yerlerde olduğu anlaşılıyordu. Gözleri bahçeyi tarıyor, birilerini arıyor gibiydi.

«Seninle yürüyecek biri var mıydı?»

«Hayır, hayır... Sadece düşünmüştüm...» Sesi zayıfladı ve adeta kayboldu. Merdivenlerden inmeye başladı. Birkaç basamaktan sonra geriye döndü: «Yarın görüşürüz, Bayan Hatcher,» dedi ve merdivenlerin sonuna geldiğinde de okul çantasını sırtına asarak yaya kaldırımına doğru topallamaya başladı.

Corinne Hatcher köşede gözden kayboluncaya kadar onun arkasından baktı. Otomobiline yöneldi.

İsteseydi beni bekleyebilirdi, diye acı acı düşündü Michelle.

Elinden geldiğince hızlı yürümeye çalıştı. Ama birkaç blok sonra kalçasındaki ağrı canını yakmaya başladı. O nedenle de yürüyüşe ara vermek için durmak zorunda kaldı.

Jeff Benson'u zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Ancak, bu yolu birlikte yürüdükleri gün gördüğü her şey şimdi kendisine onu anımsatıyordu. Belki de şimdi Susan Peterson'la birlikte eve yürüyorlardı.

Köyü geride bırakarak yol boyunca ileremesini sürdürdü. Arasına kaldırıma oturarak dinleniyordu. Yaya yolu pek rahat değil', buna karşılık asfaltta yürümek çok daha kolaydı, ama gelip geçen otomobillere yol vermenin kolay olmayacağını düşünerek yaya yolunun daha güvenli olduğuna karar verdi.

Hemen her birkaç yüz metrede bir duruyordu. Bunu biraz dinlenmek, biraz da çevreye bakıp her şeyi incelemek için yapıyordu ve içinde sanki her şeyi ilk ya da son kez görüyormuşçasına bir duygu vardı. Üçüncü ya da dördüncü kez durduğunda gözlerini kapadı. Kör olmanın nasıl olduğunu anlamaya çalıştı. Bastonunu kullanarak yakınında nelerin bulunduğunu saptamak istedi. Eliyle dokunduğunda edindiği duyguyu böyle de alıp alamayacağını bilmek istiyordu.

Çoğu zaman alamadığını farketti.

Körlüğün korkunç bir şey olduğunu düşündü. Dünyada kör olmaktan daha korkunç bir durum olamayacağı kanısına vardı.

Birinin kendisine seslendiğini işittiğinde hemen hemen yolun yarısı-sındaydı.

«Michelle! Hey, Michelle, bekle biraz!»

Duymazlıktan gelip yürümeye devam etti.

Bir dakika sonra Jeff Benson yanındaydı.

«Niçin beklemedin?» dedi Jeff. «Beni işitmedin mi?»

«İşittim.»

«Peki, öyleyse niye durmadın?»

«Okuldan çıkışta sen neden beni beklemedin?»

«Susan'a onu eve bırakacağıma söz vermiştim.»

«Sonra beni yolda yakalayabileceğini biliyordun, öyle mi?»

Jeff birden kızardı: «Böyle bir şey demedim.»

«Demen de gerekmezdi zaten.» Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Michelle yoluna devam etti. Jeff kısa bir arayla onu izliyordu. Michelle: «Eğer,» dedi. «Eve gitmek istiyorsan beni beklemek zorunda değilsin.»

«Boşver!»

Yürüdüler birlikte. Michelle, Jeff'in gitmesini istedi birden. Sonunda bunu ona söyledi:

«Seninle kendimi kaprisli biri gibi hissediyorum. Neden yürüyüp evine gitmiyor, beni yalnız bırakmıyorsun?»

Jeff olduğu yerde kalakaldı. Ağzı açık Michelle'e bir süre baktı. Yüzüne bir kırmızılık gelmişti. Avuçları kenetlendi.

«Pekâlâ, öyle hissediyorsan ben gideyim bari,» dedi sonunda.

«İyi!» derken Michelle gözlerinin dolmakta olduğunu hissetti. Bir ara hıçkırığa hıçkırığa ağlamaktan korktu. Jeff dönerek koşar adımlarla yokuşu inmeye başladı. Birkaç yüz metre gittikten sonra geriye baktı,

Michelle'e el salladı ve uzaklaştı. Bu hareket Michelle'in üzerinde suratına indirilmiş bir şamar etkisi yaptı.

Jeff eve girdi, annesine döndüğünü haber vermek için seslendi. Kitaplarını masanın üzerine atıp oturma odasına geçti ve kendini divana bırakıverdi. Ayaklarını da sehpanın üzerine koydu, derin bir nefes aldı. Kızlar!... Ne çekilmez şeylerdi.

Önce Susan Peterson, bundan böyle Michelle'le konuşmaması gerektiğini söylemişti ona. Ardından da Michelle onunla yürümek istemediğini söylemişti. Delilikti bu. Delilikten başka bir şey değildi. Pencereden dışarı şöyle bir göz attı.

İşte oradaydı, tek başına. Jeff, Michelle'in evlerinin önünden geçişini, mezarlığa yaklaşımını seyretti. Kız birden durdu ve mezarlığa baktı. Görülecek bir şey varmış gibi bakıyordu. Aslında bakılacak hiçbir şey yoktu. Jeff'e göre mezarlık öteden beri görüldüğü gibiydi. Dört bir yanı yabani otlarla sarılmıştı. Çökmüştü mezarlar, sahipsizdi. Öyleyken Michelle neye bakıyordu orada?

Michelle mezarlığa paralel olarak yürüdüğü sırada parlak öğleden sonrası güneşi soluklaştı.

Etrafında sis oluşmaya başladı. Bu duruma alışmış olduğundan kendisini saran nemli serinliği yadırgamadı. Sis, dünyanın geri kalan kısmını silikleştirerek onu soyutlamasını da yine doğal karşıladı. Uzun süre yalnız kalmayacağını biliyordu. Sis bastırmaya başladığında Amanda da gelirdi. Michelle arkadaşını görmek için etrafını saran sise bakmaya başladı.

Evet, işte oradaydı ve mezarlıktan çıkmış kendisine doğru geliyordu. Yüzünde bir gülümseme vardı. El sallıyordu:

«Merhaba!» dedi Michelle.

«Seni bekliyordum,» dedi Amanda da, yıkılmış çiti aşarken: «Olabileceğini düşündüğümüz kadar kötü müydü?»

«Evet, bana güldüler ve sürekli aralarında fısıldaştılar.»

«Pekâlâ, seninle yürüyeceğim. O arada sen bana bazı şeyleri gösterebilirsin.»

«Kendi kendine bir şeyleri görebilir misin?»

Amanda'nın süt beyazı gözleri Michelle'e saplanıp kaldı: «Hiçbir şeyi göremem.» dedi. «Seninle birlikte değilsem, hiçbir şeyi göremem.» Michelle, Amanda'nın elinden tuttu, yaya yolunda birlikte yürümeye başladılar. Michelle, Amanda ile birlikte yürümenin daha kolay olduğuna dikkat etti. Kalçası önceden olduğu kadar acımadı. Topallaması da çok azalmıştı.

Amanda onu mezarlığın içinden yara doğru ve yarın üst kenarından giden patikaya götürdü. Çok geçmeden de Pendleton'ların evine vardılar. Michelle kendiliğinden eve yöneldi.

«Hayır!» dedi Amanda. Aynı anda Michelle, Amanda'nın elini sımsıkı tuttuğunu farketti: «Kulübeye! Benim görmek istediğim şey orada, kulübede.» Michelle önce durakladı, sonra biraz da merak duygusuyla kendini Amanda'nın kılavuzluğuna bıraktı, annesinin atölyesine doğru ilerlediler.

Amanda, Michelle'i küçük binanın etrafında dolaştırdıktan sonra pencerenin önünde durdu:

«İçeri bak!» diye fısıldadı.

Michelle uysalca pencereye doğru eğildi. Etrafı saran yoğun sis atölyeyi de aynı biçimde sararak içerisini görünmez hale getirmişti. Dumanlı bir ortamda her şey belirsizdi.

Ve her şeyde bir tuhaflık vardı.

Annesinin resim sehpası oradaydı. Ama onun üzerindeki resim annesinin değildi.

Michelle birkaç saniye resme baktı. Sonra birden bakışları değişti. Atölyede insanlar vardı ama açık seçik göremiyordu onları. Sis çevrelerinde burulup dönüyor gibiydi. Yüzlerini hiç göremiyordu.

Ardından birtakım sesler işitmeye başladı.

Amanda hemen yanındaydı.

«Doğru,» diye fısıldadı Amanda. Kısılan sesi ıslığa dönüşmüştü: «O bir orospu... *bir oruspul*»

Michelle'in gözleri büyümüşü. Arkadaşının sesindeki öfke korkutmuştu onu. Amanda'nın elinden kurtulmak için elini hızla çekti ama sonuç alamadı.

«Yapma!» diye yalvardı Amanda: «Kaçma. Bırak göreyim. Görmem lazım.»

Yüzü öfkeden kasılmıştı. Avucunda sıkığı eli acıtmaya başlamıştı.

Michelle birden onun elinden kurtuldu. Geriye çekildi. Elleri birbirinden ayrılınca Amanda'nın görmeyen bakışları Michelle'in üzerinde öylece kaldı:

«Yapma!» dedi yeniden. «Lütfen yapma, uzaklaşma! Bırak göreyim. Ben senin arkadaşınım. Sana yardım etmek istiyorum. Sen de bana yardım etmek istemez misin!»

Ama Michelle çoktan dönmüşü. Eve doğru yürüyordu. Sis biraz hafifler gibi olmuştu.

Eve vardığında sis tümüyle ortadan kalktı.

Ama aksayan bacağının artık yürüyecek hali kalmamıştı, zonkluyor-du yine.

XIV. Bölüm

Michelle mutfak kapısının ardından gürültüyle kapanmasına aldırmadan eve daldı, kitaplarını masanın üzerine attı, doğruca buzdolabına koştu. Annesinin kendisini izlediğinin bilincindeydi. Elinin titreyişini ondan gizleyebilmek için çaba harcıyordu. June konuşmak için bardağına süt koymasını bekledi:

«İyi misin?»

«iyiyim,» dedi süt şişesini yerine koyarken Michelle ve gülümsedi.

June kızına dikkatle baktı. Bir şeyler olduğunun farkındaydı. Ama onu neyin böylesine korkutmuş olabileceğini kestiremiyordu. Gelişini uzaktan izlemiş, eve yaklaşınca bir duraksama geçirdiğini, sonra atölyeye yöneldiğini, orada birkaç saniye pencereye eğildiğini görmüştü. Pencereden ayrılıp eve yöneldiğinde ona bir şeyler olmuş gibiydi.

«Neye bakıyordun orada?»

«Şeye bakıyordum...» June onun zaman kazanma çabası içinde olduğunun farkındaydı.

«Atölyede demek istiyorum. Senin pencereden baktığını gördüm de.»

«Hayır, göremezsin...» diye başladı Michelle, sonra toparlanarak pencereye döndü, gülümsedi.

Dışarıda güneş pırıl pırıldı.

Sis çoktan gitmişti.

«Hiç, hiçbir şey!» dedi Michelle. «Sadece orada mısın, çalışıyor musun diye bakmıştım.»

«Hımmm!» diye mırıldandı June, söylenene pek inanmadan. Ama üstelemeden de sordu: «Okulda her şey nasıl gitti?»

«iyiydi.» Michelle bardağındaki sütü bitirdi, ayağa kalkmak için bir hamle yaptı. Kalçası iyice acıyordu. Masanın üzerine atıverdiği kitaplarını aldı ve mutfağın yanındaki bölme doğru yürüdü. June ardından seslendi: •

«Bugün okul dönüşü Sally'yi beraberinde getirirsin diye düşünmüştüm.»

«Yapması gereken birtakım işleri vardı,» diye yalan söyledi Michelle: «Ayrıca kendi başıma yürümek istedim.»

«Yani, Jeff de mi seninle yürümedi demek istiyorsun?»

«Bir süre yürüdü. Önce Susan Peterson'la onun evine kadar gitmiş, sonra gelip beni yolda buldu.»

June kızına yeniden dikkatle baktı. Söylemediği bir şey vardı. Michelle'in yüzünde bir kurnazlık okunuyordu. June hâlâ onun söylemediği, sakladığı bir şeyler olduğuna inanarak: «Kötü bir şey olmadığından eminsin değil mi?» diye sordu.

«Her şey iyiydi, anne!» Michelle'in sesinde bir rahatsızlık belirtisi vardı. Bu yüzden June konunun üzerine gitmekten vazgeçti.

«Ekmek yapmak için bana yardım etmek ister misin?»

Michelle birkaç saniye düşündü. «Yetiştirmem gereken pek çok şey var. Sanırım, ben yukarıya odama çıksam daha iyi olacak.»

June onu kendi haline bıraktı, kendi de ekmek işine döndü. Çalışırken bir ara gözleri atölyeye kaydı.

Neydi o? Michelle oraya bakıp ne görmüştü. Onu korku,an bir şeyler. Öyle olduğundan hiç kuşku yok. Ellerini hamurdan çıkardı. Önlüğüne iyice sildi. Sonra hızla evden çıktı. Michelle her ne görmüşse onun hâlâ orada olması gerekirdi...

Michelle yatak odasının kapısını kapadı, yatağına gömüldü. Atölyede gördüğü insanlardan annesine söz etmesi gerekip gerekmediğine karar veremiyordu. Ama birileri ya da bir şey ona bu konuda konuşmamasını söylüyordu. Gördüğü bir gizdi. Kendisiyle Amanda arasında bir giz. Ama korkutucu olmuştu. Hatta şu anda onu anımsadığında bile tüm vücudundan bir ürperme geçiyordu.

Yataktan kalktı, pencerenin yanındaki koltuğa gitti, kenarına dayanmış duran bebeği aldı. Çinlileri anımsatan yüzüne baktı.

«Ne istersin, Amanda?» diye sordu yumuşak bir sesle: «Senin için ne yapmamı istersin?»

«Senin bana bir şeyleri göstermeni isterim!» diye birileri kulağına fısıldadı: «Bana bir şeyleri göstermeni ve benim arkadaşım olmanı.»

«Ama görmek istediğin ne? Neyi görmek istediğini bilmezsem sana ne gösterebilirim?»

«Ben uzun bir zaman önce olup bitenleri görmek istiyorum. O zaman göremediğim şeyleri... Seni bunca zamandan beri bekliyordum. Bir süre seni görebileceğimi hiç düşünmedim. Çok çalıştım. Başka insanların, görmek istediklerimi bana göstermeleri için çok uğraştım. Hiçbir zaman bunu yapamadılar. Sonra, günün birinde sen çıkıp geldin...»

Fısıltı birden bir gürültüyle kesildi. Ses de yine alçak tonda: «Bu nedir?» diye sordu.

«Sadece Jenny. Ağlıyor.» Jennifer'in aşağıdaki bebek odasından gelen yaygaraları arttı. Michelle bir süre bekledi. Annesinin merdivenleri tırmanışını işiteceğinden emindi. Beklerken fısıltı yeniden konuştu:

«Onu göster bana!»

«Bebeği mi?»

«Onu görmek istiyorum.»

Jennifer'in bağırtıları dahc. da arttı. Michelle kapıya gitti.

«Anne!» Hiçbir karşılık gelmedi.

«Anne, Jenny ağlıyor!» Yine ses gelmeyince aşağıya, çocuk odasına yöneldi, Amanda'nın beraberinde, yanında olduğundan emin yürüdü. Görünürde hiçbir şey yoktu, ama onun varlığını hissediyordu. Bu duygudan çok hoşlandığına da kendini inandırmıştı

Bebek odasının kapısını açtı. Kapı açılır açılmaz Jennifer'in sesi daha da yükseldi. Michelle ağlayan bebeği yerinden aldı ve annesinin öğrettiği biçimde onu kucaklayıp göğsüne bastırdı.

«Çok güzel değil mi?» diye fısıldadı Amanda'ya. Amanda da fısıltıyla karşılık verdi.

«Ona bir şey yap!»

«Bir şey yap mı? Ne yapayım? Niçin yapayım?»

«O da öbürleri gibi... O senin arkadaşın değil...»

«O benim kardeşim,» diyerek sertçe, ama kendinden çok emin olmadan karşılık verdi Michelle.

«Hayır,» dedi Amanda. «Kardeşin değil o senin. O *onların* kızı, senin kardeşin değil. Onlar onu seviyorlar, seni değil.»

«Doğru olamaz bu!»

«Doğru! Bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun. O nedenle bir şey yapman lazım.» Fısıltı şiddetlenmiş, Michele'i sıkıştıran, ona buyruk veren bir tona yükselmişti.

Michelle başını eğerek kucağındaki Jenny'ye, onun incecik çizgilerine baktı. Mutsuz bir biçimde yüzünü buruşturarak birden içinde doğan, mantıkla açıklanamaz birtakım duygularla onu kucağında sıkamak, ağlamasını durdurmak, onu cezalandırmak istedi.

Kollarını sıktı, bebeği göğsüne sımsıkı bastırdı.

Jennifer'in bağırtıları can acısı çığlıklarına dönüştü.

Michelle kollarını biraz daha sıktı. Bu kez Jenny'nin sesi zayıflar gibi oldu. Buna karşılık Amanda'nın sesi daha da yükseldi:

«Tamam, işte öyle!...» Fısıltı böğürtü halini aldı: «Sık, daha sık onu!»

Jenny'nin gözleri yuvalarından fırladı. Minicik elleri biraz nefes alabilmek için çırpınmaya başladı. Çocuğun ağlaması artık çırpınma halini almıştı. Ses cılızlaşmış, kesilmeye doğru gidiyordu.

«Biraz daha, biraz daha...»

Tam o sırada June çocuk odasının kapısında belirdi: «Michelle! Michelle, ne oluyor?»

Bir düğmeye basılmış gibi bir şey oldu. Michelle'e buyruklar veren ses kayboluverdi. Michelle önce annesine, sonra kucağındaki Jennifer'in yüzüne baktı. Birden bebeği sıkıştırmakta olduğunu anladı. Canını yakacak kadar sıkıştırmıştı. Kollarını gevşetti. Jennifer de birden ağlamayı bırakıp derin bir nefes aldı. Morarmaya başlamış yüzü yeniden eski rengine döndü. Yerlerinden fırlayan gözleri normalleşti.

«Ağladığımı... onun ağladığını işittim,» dedi Michelle. «Sen yukarı çıkmayınca aşağı indim.. Ne olduğuna bakmak istedim. Sadece kucağıma almıştım onu...»

June çocuğu onun elinden aldı. Bebek yeniden hıçkırmaya başlamıştı. Göğsüne bastırdı.

«Atölyeye gittiğim için sesini işitemezdim. Neyse, her şey geçti şimdi.» Jennifer'i biraz pırpıpladı. Böylelikle sesin yumuşamasını sağladı. «Ben ona bakarım,» dedi Michelle'e. «Sen odana dönebilirsin. Tamam mı?»

Michelle kısa bir duraklama geçirdi. Odasına gitmek istemedi. Annesi ve kardeşiyle kalmak istiyordu.

Amanda'nın sesi yeniden ona fısıldadı. Jennifer'in kız kardeşi olmadığını anımsatıyordu yine. Ayrıca o kadının annesi olmadığını da. *Gerçekten* olmadığını. Michelle'in aklı karışık düşüncelerle doldu. O karışıklık içinde kapıya, oradan hole doğru topallamaya başladı. Odasına gidiyordu.

Yatağın üzerine uzandı. Bebeği kucağında, tavanı seyrediyordu. Olup bitenler şimdi şimdi ona bir şeyler ifade etmeye başlıyordu... Amanda haklıydı.

O yalnızdı.

Amanda dışında tabii.

Amanda onun arkadaşıydı.

«Seni seviyorum,» diye fısıldadı bebeğe: «Seni dünyada her şeyden çok seviyorum!»

O gün öğleden sonra Cal eve geldiğinde June mutfakta oturmuş, Jennifer kucağında, pencereden denizi seyrediyordu. Cal mutfağın kapısında biraz durdu, onlara baktı. Öğleden sonrasının eğik ışığı üzerlerine sıcak bir aydınlık hali'.de düşüyordu. Cal'a bir an manzaranın güzelliği, anneyle çocuk, *kendi* karısı ve çocuğu, körfeze bakan pencerenin çerçevelediği koy olağanüstü bir tablo gibi göründü. Ama June yüzünü döndüğünde bu güzel, sıcak izlenim paramparça oldu.

«Otur, Cal,» dedi. «Seninle konuşmak istiyorum.» Onunla Michelle hakkında konuşmak istiyordu. Bu besbelliydi.

«Yanlış bir şey var,» diye başladı June söze: «Sanırım, bu onun topallamasından çok daha kötü. Tanrı bilir ya, bugün okulda bir şeyler olduğu anlaşılıyor. Belki de okuldan sonra. Ne olduğunu bana söylemiyor. Ama onu korkutan bir şey var.»

«Eee! Bu onun ilk günüydü okulda...» diye söze girdi Cal, ama June ona sözünü tamamlama fırsatı vermedi:

«Dahası var. Bugün öğleden sonra atölyedeydim, çalışıyordum. Jenny'nin ağladığını işittim. Ona bakmak üzere yukarı çıktığımda Michelle oradaydı. Jenny yi kucığında tutuyordu ve yüzünde son derece sert ve garip bir ifade vardı. Sanki ne olduğunun farkında değil gibiydi. Jenny'yi alabildiğine sıkıştırıyordu...» June'un sesi hafifledi. Öğleden sonrasının o anıyla ilgili her şey olanca canlılığıyla gözlerinin önündeydi.

Cal bir süre sessiz kaldı. Sonunda konuşmaya karar verdiğiinde sesi gergindi:

«Ne demeye çalışıyorsun? Michelle'le ilgili bir sorun mu var demek istiyorsun?»

«Bunu ikimiz de biliyoruz.» June söze böyle başladı ama bu kez de Cal onun sözünü bitirmesine izin vermedi:

«Düştü. Vücudunda birtakım berelenmeler oldu. Okuldan da geri kaldı biraz. Ama şimdi her gün biraz daha iyileşiyor.»

«iyileşmiyor. O senin düşüncen. Vaktinin birazının onunla geçirecek olursan onun eski Michelle olmadığını, görmeye alıştığımız ve bildiğimiz Michelle olmadığını anlayacaksın.» istemediği halde sesi yükseliyordu: «Ona bir şeyler oluyor, Cal. Giderek kendi içine kapanıyor. Tüm zamanını kendi başına, şu Allahın cezası bebekle geçiriyor. Bunun neden böyle olduğunu bilmek istiyorum. Seninle ilgili olarak diyeceğim şu, vaktinin birazını ona ayırman gerekir. Yarın onu okula götüreceğim zaman sen de birlikte olacaksın. Onu okuldan almak için gittiğimde de. Akşam üzerleri de gazetelere gömülmekten ve Jenny'yle ilgilenmekten biraz vakit ayır da Michelle'le meşgul ol. Bu dediklerim yeterince açık mı?»

Cal ayağa kalktı. Yüzü biraz karanlık, gözleri dalgındı: «Bırak da hayatımı kendime göre kendim düzene koyayım. Tamam mı?»

June sertçe karşılık verdi:

«Hayatın yalnız senin değil. O aynı zamanda benim hayatım, Michelle'in hayatı ve Jenny'nin de hayatı. Olup bitenlerden ötürü çok üzgünüm. Sana yardım edebilmek isterdim. Ama Michelle'e bir şeyler oluyor. Küçük bir kız o ve bize ihtiyacı var. Bizi aradığında onunla olmamız gerekir. İkimiz de.»

Cal onun son sözlerini duymadı bile. Mutfaktan çoktan ayrılmıştı. Koşarak aşağıya, oturma odasına inmiş ve içeri girdikten sonra da kapıyı kapamıştı. Bir kadeh içki koydu. Karısının söylediklerini

unutmaya çalışıyordu. Onu suçlayan sözlerini. Hep suçlardı zaten.

Ama June'un dedikleri kulaklarından gitmiyordu bir türlü.

Ona yanlışı göstermeli, kanıtlamalıydı.

Ona ve kendine her şeyin yolunda olduğunu, Michelle'in iyi olduğunu, kendisinin de iyi olduğunu anlatmalıydı.

O akşam, yemekten sonra Michelle oturma odasının kapısında görüldü. Satranç takımı koltuğunun altındaydı.

«Baba!»

Cal koltuğuna gömülmüş gazete okuyordu. June karşısındaki koltuğa yerleşmişti, örgüsüyle meşguldü. Cal kızına gülümsedi: «Hımmmm?»

«Satranç oynamak ister misin?» Michelle piyonların bulunduğu kutuyu salladı.

Cal özür dileyerek oynayamayacağını söyleyecekti ki, June'un sert bakışıyla bundan vazgeçti. «Pekâlâ,» dedi hiçbir heyecan belirtisi göstermeden: «Sen piyonları yerleştir. Ben de o arada kendime bir içki alayım.»

Michelle yere eğilip oturdu. Sol bacağını acayip bir biçimde yana kaskatı uzattı ve satranç tahtasını hazırlamaya koyuldu. O işini bitirene kadar babası da dönmüştü. Michelle ilk çıkışı yaptı. Cal da yere yerleşti.

Michelle bekliyordu.

Cal'ın durumu incelediği anlaşılıyordu. Ama Michelle öyle olduğundan emin değildi. Nitekim babasını uyardı:

«Sıra sende, baba!»

«Ah, affedersin!» dedi Cal, gelişigüzel ve Michelle'in ilk çıkışına karşılık o da piyonlardan birini ileri sürdü. Michelle hafifçe kaşlarını çattı. Babasının oyunundaki yanlıştın ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sonra yanlışt çıkışını düzeltti.

Cal hiç oralı olmaksızın, gözleri önündeki satranç tahtasında kadehinden içkisini yudumlayarak öylece durdu. Bu durum Michelle onu yeniden uyarıncaya kadar sürdü. Sırasını kullanıp hamlesini yapan Mic-helle şaşkınlık içinde bakıyordu Cal'a. Acaba babası kendisinin neye hazırlandığını görmüyor muydu? O güne kadar onun böyle bir hamlesinin sonuçlanmasına asla izin vermemişti. Vezirini sürdü.

June elindeki örgüyü bir yana koyarak onların oyununu seyre geldi. Michelle'in stratejisini anlayarak ona göz kırptı ve Cal'ın içine düştüğü tuzaktan kurtulmak için birkaç piyonunu feda etmesini bekledi.

Ancak Cal durumun hiç de farkında görünmüyordu.

«Cal, senin sıran!»

Cal'dan hiç ses çıkmadı. Michelle yavaş bir sesle:

«Aldırış ettiği yok galiba,» dedi. Cal onu da ışıtmışe benzemiyordu. Michelle dayanamadı: «Baba, eğer oynamak istemiyorsan... Gerçekten oynamak zorunda değilsin.»

«Ne dedin?» dedi dalgınlığından silkinen Cal, uzanıp piyonlardan birini oynadı. Michelle babasının kendini oyuna ne kadar verdiği anlamak istedi, tuzağını hazırlayarak bundan sıyrılmasını beklemeye koyuldu. Aslında onun da kendisine yem uzattığını düşünüyordu. Hatta öyle olduğundan emindi. Şimdi akıllıca bir çıkış yapması beklenirdi. Asıl mücadele sonra başlayacaktı. Oyunun devamının nasıl gelişeceğini dikkatle izlemeye başladı.

Cal kadehini başına dikti, dikkatsiz bir Çıkış daha yaptı. Anlamsız bir hamleydi bu. Michelle vezirinin önünü açarak, «Mat!» deyince omuz silkmekle yetindi ve: «Yeniden diz bakalım taşları,» dedi. «Bir daha oynayacağız.»

«Neden?» diye sordu Michelle. Gözlerinde şimşekler çakıyordu: «Doğru dürüst oynamadıkça hiçbir anlamı yok ki...» Acele piyonları toplayıp, kutusuna koydu. Biraz zorlanarak ayağa kalkıp üst kata yöneldi.

Michelle gider gitmez June konuştu hemen: «Bir deneme yaptığın için sanırım sana teşekkür etmem gerekir... Ona doğru dürüst bakmamış olsan da, konuşmasan da, hatta herhangi bir tepki göstermesen de, en azından onunla karşı karşıya oturdun. Ne hissediyorsun?»

Cal bu soruya karşılık vermedi.

XV. Bölüm

Michelle okul binasına girerek gözden kaybolduktan sonra Cal uzun süre arabasını çalıştırmadı. Oturduğu yerden öbür çocukların, sağlıklı, neşeli çocukların, bu sonbahar sabahında gülüşerek gelişlerini seyretti.

Yoksa kendisine mi gülüyorlardı?

Hep ona baktıklarını görüyordu. Hatta Sally Carstairs bir ara el bile sallamıştı. Ama ardından başka yana dönüyor, kıkırdıyor, aralarında fisıl-daşıyor, sanki onun çocuklardan nasıl korktuğunu biliyormuşcasına davrandıklarını görüyordu. Ama çocuklardan korktuğunu bilemezlerdi. Eninde sonunda çocuktular. O, bir doktordu. Güvenilen ve övülen bir doktor.

Ancak, hepsi yalandı. Ne kendine fazla güveni vardı, ne de kendiyle övünüyordu. Bunun böyle olduğunu çocukların da bildiğinden emindi. Onların içgüdülerini çok iyi bilirdi. Etrafındaki titreşimleri çok kolaylıkla alırlardı. Hatta mini mini bebekler bile, gerçeklerden tümüyle soyutlanmış oldukları halde anne baba arasındaki gerginliği hissederlerdi. Sağlıklarından sorumlu olduğu bu çocuklar onun hakkında ne düşünüyorlardı acaba? Onun gerçekte ne olduğunu, neye benzediğini biliyorlar mıydı?

Ayrıca onlardan korktuğunu biliyorlar mıydı?

Korkunun giderek nefrete dönüştüğünü biliyorlar mıydı acaba?

Okulun yan tarafındaki park yerine bir otomobil girdi ve Cal, Lisa Hartwick'i otomobilden çıkarken gördü. Lisa gülümseyerek el salladı ve kestirmeden merdivenlere yöneldi. Cal kontağı çevirdi, vitese taktı ve tam hareket etmek üzereyken birinin yine el salladığını farketti. Lisa'nın babası olmalıydı. Cal vitesi boşalıtı ve beklemeye başladı.

«Doktor Pendleton!» diyerek otomobilin sağ tarafına yaklaşan ve eğilip yarı açık pencereden Cal'ın omzuna vuran Tim Hartwick kendini tanıttı: «Ben Tim Hartwick!»

Cal güler yüzlü görünmeye çalışarak uzanan eli tuttu: «Tanıyorum,» l dedi. «Lisa'nın babası. Harika bir kızınız var.»

«Evet, hatta hastayım diye yalan söylediği zaman bile.»

«Hepsi yapar bunu. Hatta bizim Michelle bile birkaç gün daha yatakta kalabilmek için elinden geleni yaptı.»

«Ama onda bir rahatsızlık var anlaşılın,» dedi Tim. «Lisa ise açıkça yalan söylüyordu. Allahtan bunu çok sürdürmedi.»

Cal omuz silkti: «Gerçekte bunları kendi kendilerine huy ediniyorlar. Bu yüzden ben bir ara Michelle'i bu huyundan vazgeçirecek bir şeyler yapmayı düşünmüştüm. Sonradan doğruları yeğlemeyi uygun buldu.»

«Michelle'in durumu nasıl gidiyor şimdi?» Cal soruya hazırlıksız yakalanmıştı. Önce kısa bir duraksama geçirdi. Sonra aceleyle:

«iyi, iyi gidiyor,» dedi.

Tim Hartwick kaşlarını kaldırdı: «Buna sevindim. Corinne, Bayan Hatcher yani, Michelle'in öğretmeni, bu konuda biraz kaygılıydı. Dün sabah Michelle'le ilgili bazı şeyler söyledi. Bu yüzden ben de onunla görüşmeyi düşünmüştüm.»

«Michelle'le mi? Niçin?»

«Efendim, ben okulun psikoloğuyum. Çocuklardan herhangi birinin bir sorunu olursa...»

«Sorunu olan sizin çocuğunuz, Bay Hartwick. Unutmayın, habire yalan söylüyor. Michelle'e gelince, o çok iyi. Evet! Şimdi, izin verirseniz, bir randevum var, hemen gitmem gerekir.» Karşı tarafın bir şey demesini beklemeden vitesi taktı ve hemen hareket etti.

Tim Hartwick yaya kaldırımında düşünceli bir halde kalakalmıştı. Cal'ın otomobili anacaddede gözden kayboluncaya kadar da öyle durdu. Adamın gerginlik içinde olduğu açıkça ortadaydı. Eğer Michelle'in gerçekten bir sorunu varsa Tim bunun nereden kaynaklandığını biliyordu. Bu konuyu Corinne'le konuşmayı aklına koydu, hatta gerekirse Michelle'in annesiyle de konuşacaktı.

Bugün daha da kötüydü. Michelle kendini dışlanmış, hatta çok garip bir durumda hissediyordu. Allahtan annesiyle babası onu almaya geleceklerdi.

Yavaş yavaş yürüyerek hole ulaştı. Ders sonu zili çalmıştı. Okulun ön merdivenlerine geldiğinde tüm sınıf arkadaşları birden dağılıverdiler. Merdivenlerin başında durdu, etrafa bakındı.

Hâlâ üçüncü sınıf öğrencilerinden oluşan bir topluluk vardı, ip atlıyorlardı. Annesiyle babası görünürlerde yoktu. Onları beklemek üzere üst basamağa oturdu. Birden ip atlayan küçük kızlardan biri gruptan ayrılıp alt basamağın önüne geldi. Başını kaldırarak Michelle'e baktı:

«Bizimle sen de oynamak ister misin?»

Michelle kaşlarını çattı: «Oynayamam.»

«Niçin?»

«Atlayamam da ondan.»

Küçük kız bir an düşündü. Sonra:

«Ama ipi çevirebilirsin. Çeviremez misin? İşte şöyle,» deyip gösterdi.

Michelle şöyle bir düşündü. Küçük kız hiç de dalga geçer görünmüyordu. Sonunda ayağa kalktı: «Pekâlâ,» dedi. «Ama bana söz ver, atlamamı istemeyeceksin!»

«Hayır, istemeyeceğim. Benim adım Annie Whitmore. Senin adın ne?»

«Michelle!»

Michelle merdivenleri yavaş yavaş ininceye kadar Annie orada bekledi.

«Yaralandın mı?»

«Yardan düştüm.» dedi Michelle. Bunu söylerken de küçük kız dikkatle inceliyordu. Çocuğun gözlerinde meraktan başka bir şey yoktu.

«Çok canın yandı mı?»

«Evet, yandı. Hatta bayılmışım.» dedi Michelle.

Bunun üzerine Annie'nin gözleri heyecandan adeta büyüdü. «Gerçekten mi?» diyerek nefes nefese sordu: «Nasıl bir şeydi bu?»

Michelle gözlerini kocaman kocaman açmış küçük kıza gülümsedi: «Bilmiyorum. Yalnızdım.»

Annie, Michelle'in önünde seke seke koştu, arkadaşlarının yanına gitti. Michelle küçük kızlar topluluğuna yaklaştığında Annie'nin onlara heyecanla bir şeyler anlatmakta olduğunu gördü.

«Adı Michelle. Yardan düşmüş ve bayılmış. Atlayamazmış. Ama bizim için ip çevirecek. Hoş değil mi?»

Küçük kızların hepsi birden Michelle'e döndüler. Michelle bir an için ürktü. Ona gülmelerinden korkuyordu.

Ama gülmediler.

Aksine böylesine heyecan verici bir şeyi yaşamış olduğu için ona şanslı biri gözüyle bakıyorlardı. Birkaç dakika sonra Michelle sırtını ağaca dayamış, ayakta duruyor, ip çeviriyordu. Aynı zamanda öbür çocuklarla birlikte bir oyun şarkısı mırıldanmaya başlamıştı bile.

Paradise Point'e girerken June kocasıyla aralarındaki sessizliğin sürmesini yeğledi. Cal'ın düşmanca duygularını anlıyordu. Kendini aptal gibi gördüğünü söylemesine hiç tahammülü yoktu doğrusu. Okulun önüne gelinceye kadar da bu böyle sürdü.

«Şuraya bir bak! Bakar ve söyler misin bana, bu içine kapanıklık mı?» Bu sözler Cal'ın ağzından tıslayarak çıkmıştı. Sesinde bir zafer havası vardı.

June kocasının bakışlarını izleyerek Michele'yi gördü. Ağaca iyice yaslanmış, küçük kızlara mutluluk içinde ip çevirmekteydi. İpten atlarken söylenen şarkıyı öbürlerinden daha tiz söylüyor, sesi okul bahçesinin bir yanından öbürüne yayılıyordu:

Çağırır doktoru, gelsin,

Çağırın hemşireyi, gelsin,

Çağırın hanımefendiyi, gelsin,

Açsın timsah derisi cüzdanını!

June gördüğüne inanamayarak olanı biteni seyretti. *Yanılmışım*, dedi kendi kendine. *Her şey daha iyiye doğru gidiyor. Aşırı tepki göstermişim.* Bugün, şu sonbaharın pırıl pırıl aydınlığında her şey son derece normaldi.

Michele de gördü onları, el salladı, elindeki ipin ucunu Annie Whit-more'a devrederek onlara doğru yürümeye başladı. Arabaya yaklaştığında duraladı. Yüzünde aydınlık bir gülümseme vardı.

«Merhaba! Nerde kaldınız bu kadar zaman? Merak etmeye başlamıştım artık. Ama *çok da* merak etmedim doğrusu.» Otomobilin arka koltuğuna geçip oturdu.

«Her şey yolunda, güzelim. Senin için merak edecek bir şey yok,» dedi Cal.

Ama o konuşurken June'un içinde bir kuşku uyanmıştı. Sesini kontrol etmeye çalıştığının farkındaydı, ama yine de bir titreklik vardı. Pek fazla değilse de, yalan söylediğinin anlaşılmasına yetiyordu, içini yine bir kaygı kapladı. Belki Michelle daha iyiye gidiyordu. Ama kocası iyiye gidiyor muydu acaba?

Michelle uykusunda tedirginlikle kıpırdandı, hafifçe inledi ve uyandı. *

Yavaş bir uyanış değildi bu. Hani şu, uyandıktan sonra bile uykuda mı yoksa uyanık mı olduğunuzu düşünme gereğini duyduğunuz türden. Hızlıca bir uyanıştı. Böylesi çoğu kez uykuda bir rahatsızlık, gecenin karanlığında duyulan bir sesle gelir.

Ama henüz ortalıkta ses falan yoktu.

Hiç hareket etmeden karanlığı dinleyerek yatıyordu.

Yalnız körfezde dalgaların yara çarpışını ve sonbahar rüzgârının kıpırdattığı dalların evin duvarından doğru gelen hışırtısını işitebiliyordu.

Ve Amanda'nın sesi.

Ses Michelle'i rahatlatıyordu. Yatağına biraz daha gömülerek dinlemeyi sürdürdü.

«Benimle gel,» diye fısıldadı Amanda. Sonra daha aceleci yineledi: «Gel, dışarıya gel benimle!»

Michelle üzerindeki örtüleri bir yana fırlatıp kalktı. Pencereye gidip dışarıya baktı.

Ay hemen hemen dolunaydı. Denizin üzerine olanca parlaklığıyla vuruyordu. Michelle manzarayı doya doya seyretmek üzere kendini bıraktı. Sonra bakışları oradan atölyeye kaydı. Bu küçük yapı, yarın beri yanında, dalına tünemiş bir kuş gibi yalnızdı. O sırada ayın önünden bir bulut geçti, görüşü biraz buğulandırdı.

«Gel!» dedi Amanda yine: «Gel, dışarı çıkmamız gerek!»

Michelle onun kendisini elinden tutmuş sürüklediğini hissediyordu. Entarisini üzerine geçirdi. Çekiştirerek göğüs kısmını rahatlattı. Terliklerini giydi, odadan çıktı. Yavaş ve dikkatli yürüyor, sürekli olarak Aman-da'nın sesine kulak veriyordu.

Bastonu odasında, yatağının hemen yanında kalmıştı.

Karanlık evin içinde çok yavaş hareket ederek arka kapıdan dışarı çıktı. Mandy'nin sesi aralıksız ve düzenli bir biçimde ona kılavuzluk ediyordu. Çimlerin üzerinden geçti, annesinin atölyesine vardı. İçeri girdi.

Resim sehpası, annesinin uzun zamandır üzerinde çalıştığı deniz resmi orada duruyordu. Michelle baktı. Resmin renkleri yetersiz ışıktaki gri gibi görünüyordu. Dalgaların üzerindeki beyaz şapkacıkların o ışıktaki görünüşü ürkütücüydü.

Bir şeyler kendisini sehpadan başka tarafa çeker gibi oldu. Dolaba doğru yürüdü. «Nedir o?» diye sordu kendi kendine. Sesi açık seçik işitilebilir düzeydeydi.

Dolabın kapısını açıp içine girdi.

«Bana bir resim yap,» dedi Amanda yine fısıltılı sesiyle.

Michelle resim kâğıtlarına uzandı, birini alıp sehpanın yanına gitti. Annesinin sehpadaki resmini indirip yere koydu, yerine getirdiği resim kâğıdını yerleştirdi.

«Bir resim, ama neyin resmi?» diye sordu.

Karanlıkta bir sessizlik oldu. Sonra Amanda'nın birden netleşen sesi bir kez daha ona seslendi:

«Bana gösterdiğini yap! Bana, gösterdiğin şeyin resmini yap!»

Michelle bir karakelem alarak çizmeye başladı.

Amanda'nın arkasında durduğunu, omzunun üzerinde yaptıklarını dikkatle izlediğini hissediyordu.

Çok hızlı çiziyordu. Sanki gizli bir el onu böyle çalışmaya zorluyor, ona yol gösteriyordu.

Şekil kâğıdın üzerinde açık seçik belirdi.

Önce bir kadın çıktı ortaya. Sadece anahatlarıyla. Atölyede divanın üzerine sırtüstü yatmış ve bacakları gevşek bir halde yanlara açılmıştı.

Sonra bir adam belirdi kadının üzerinde. Onu okşuyordu.

Michelle çizerken belli bir heyecanla dolmaya başladığını hissetti. Omzunun üzerinden içine başka bir güç doluyormuş gibi geldi ona.

«Evet,» dedi Amanda: «İşte böyleydi o... Şimdi onu görebiliyorum. İlk kez onu iyice görebiliyorum. Gerçekten görüyorum onu...»

Bir saat sonra Michelle yaptığı resmi sehpadan aldı, dolaba yerleştirdi. Annesinin çalışmasını da sehpaye, daha önce durduğu gibi koydu. * *

Atölyeden ayrıldığında onun daha önce orada bulunduğunu gösterecek hiçbir işaret yoktu ortalıkta. Hiç, ama hiçbir şey. Yalnız, dolabın arka taraflarına gizlediği karakalem çalışma dışında tabii.

Ertesi sabah uyandığında Michelle neden yorgun olduğunu anlayamadı. Şaşkınlık içindeydi.

Oysa gece çok iyi uyumuştı.

Bu konuda herhangi bir kuşkusu da yoktu. Öyle olduğu halde çok yorgundu, kalçası zonklayarak ağrıyordu.

XVI. Bölüm

Michelle mutfağa geldiğinde June'un bakışları kaygıyla doluydu. Kızının topallamasının arttığını farkettili. Çocuğun bakışlarındaki yorgunluk onu daha da kaygılandırdı.

«İyi misin sen bu sabah?»

«İyiyim,» dedi önce Michelle, sonra ekledi: «Kalçam ağrıyor. Hepsi o kadar.»

«Belki de okula gitmesen daha doğru olur,» diye öneride bulundu June.

«Gidebilirim. Babamla giderim. Bugün öğleden sonra ağrım geçmezse size telefon ederim. Olur mu?»

«Olur tabii. Ama çok yorgunsan?..»

Michelle direndi: «Ben iyiyim.»

Cal okuduğu gazeteden başını kaldırarak June'a baktı. Bu bir uyarı bakışıydı. *Eğer iyiyim diyorsa, iyidir. Üsteleme! İyi demektir.* June, Cal'ın demek istediğini gözlerinde okudu, sonra dikkatini haşlamakta olduğu yumurtalara çevirdi. O arada Michelle de babasının karşısındaki bir koltuğa yerleşmişti.

«Resmi ne zaman bitireceksin?»

«O işe döndüğümde bitiririm. Pek acelem yok şimdilik.»

«Sana yardım edebilirim,» dedi Michelle.

«Göreceğiz.» Bunu söyleyen Cal'dı. Sesi tarafsızdı. Ama Michelle onun, önerisine karşı olduğunu sezinledi. İtiraz etmek üzere ağzını açmışken toparlandı ve hemen konuyu değiştirdi.

Üst kattan Jenny'nin sesi geliyordu. Ocağın yanında duran June önce başını kaldırarak yukarı baktı. Sonra kocasıyla kızına döndü: «Mic-helle, sen acaba...»

Ama o sözünü bitirmeden Cal ayağa kalkmış ve merdivenlere yönelmişti bile.

«Ben bakarım. Bir dakikaya kalmaz dönerim.»

June gözlerini Michelle'in, babasının mutfaktan çıkışını izleyen bakışlarından ayıramadı. Ama Michelle dönüp konuşmaya istekli bir biçimde ona bakınca hemen kaynayan yumurtalarla meşgul görünerek konuşmaktan kaçındı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kendini çaresiz ve yetersiz hissediyordu. Hem kendine, hem de Cal'a kızılıyordu.

«İşte kızım!» dedi Cal mutfağa döndüğünde. Jenny babasının kollarında yatılıyordu. Cal masanın çevresindeki iskemlelerden birine yerleşip bebeği kucağında hoplatmaya başladı. Her hoplatılıştaki

bebeğin gülmesi, kahkahalar atması hoşuna gidiyordu.

Michelle: «Ben de biraz tutabilir miyim onu?» diye sordu babasına.

Cal kızına bakıp başını salladı:

«Babasının kucağından pek memnun. Ne güzel değil mi?»

Michelle hiç karşılık vermedi. Birden iskemlesinde doğruldu.

«Yukarıda bir şeyler unuttum. Gideceğimiz zaman bana sesleniver, olur mu?» Cal dikkatini kucağındaki bebekten ayırmadan başını salladı.

Michelle mutfaktan ayrılınca June:

«İnsafsızlıktı bu yaptığın,» dedi. Cal gözlerini bebekten ayırdı:

«Neymiş o insafsızlık olan?» dedi June'un yüzündeki ifadeye şaşkınca bakarak. Yaptığı neydi ki onun?

«Jenny'yi kucağına almasına izin veremez miydin sanki?»

«Affedersin, anlayamadım?» Cal'ın bakışları June'un ne demek istediğini anlamadığını açıkça gösteriyordu.

«Neyse, boşver,» dedi June, yumurtaları tabaklara koymaya başladı. * *

O sabah Paradise Point'e varıncaya kadar ne Cal, ne de Michelle ağzını açtı. Tek sözcük bile konuşmadılar. Olağan bir suskunluk değildi bu. Boston'da zaman zaman olduğu gibi arkadaşça bir suskunluk da değildi. Aksine aralarında bir boşluk meydana gelmişti sanki; boşluk, bir körfezmişcesine giderek genişliyor ve ikisi de bunun iki yakasının nasıl biraraya getirilebileceğini bilemiyordu.

Sally Carstairs, Susan Peterson'un tekdüze vızıltısını dinlememeye çalışıyordu.

Bahçedeki akçaağacın altında oturmuş, yemeklerini yiyorlardı. Susan'ın susmaya hiç niyeti yok gibiydi. Sally'ye en azından bir çeyrek saatten beri mızıldanıp duruyordu:

«Onun başka bir okula gitmesi gerekirdi,» diye lafa başladı Susan. Gözleri, biraz ötede, merdivenlerin en üst basamağında oturan Michel-le'e dikilmiş olduğundan onun kimden söz ettiğini anlamıştı Sally. «Onun etrafımızda, oltaya takılı garip bir yaratık gibi dolaşıp durmasını seyretmek zorunda mıyız biz? Neden onu başka bir okula, özel çocukların gittiği okullardan birine göndermiyorlar sanki? Eğer geri zekâlılara özel denebilirse tabii...»

«O geri zekâlı değil, sadece topallıyor,» diye karşı çıktı Sally. Susan çalımli bir tavırla:

«Ne farkeder?» dedi. «Hilkat garibesi, hilkat garibesidir.»

Sonra yine ara vermeden konuşmasını sürdürdü. Sesi öfkeden titriyordu. Michelle'in varlığına karşı oluş nedenlerinin ardı arkası gelmiyordu. Öbür çocuklarla birlikte aynı okulda olmasını kabul edemiyordu. Onu sınıfta yalnız bırakmak gerekirdi mutlaka.

Sally dinlemek için gerçekten çaba harcıyorsa da Susan'ın sesi bir arı vızıldamasıydı sanki ve beyinde titreşimler yaratıyordu. Birkaç dakikada bir Michelle'den yana bakıyor, Susan'ın söylediklerini işitip işitmediğini anlamak istiyordu. Ama Michelle onlarla ilgilenmiyordu. Tam Sally, Susan'i yeterince dinlediği kanısına vararak ayağa kalktığı ve Michelle'in yanına gitmeye hazırlandığı sırada Annie Whitmore koşa koşa Michelle'in yanına geldi. Sally onların karşı karşıya konuştuklarını gördü. Sonra Annie ayağa kalktı, Michelle'in ellerinden tutarak onu kaldırmak için çekiştirmeye başladı. Akçaağacın altında oturan öbür çocuklar olup bitenlerin farkına vardıklarında Susan'ın sesi hafifledi, sonra sustu. Herkes Annie ile Michelle'in merdivenlerden inişini izlemeye başladı. Merdivenlerin sonunda, üçüncü sınıfların toplandığı bir yere doğru yürüdüler birlikte. Bir dakika sonra da Michelle atlama ipinin bir ucunu eline almış, Annie de öbür ucundan tutmuştu. Küçük kızlar atlama sırasına girmeye hazırlanıyorlardı.

«Bana onun geri kalmış olmadığını söyleme!» dedi Susan Peter-son. Bunu söylerken de etrafını saran arkadaşları kıkırdamaya başlamışlardı.

Michelle gülüşmeleri duyduysa da aldırmadı, kendince başka bir şeye güldüklerini düşündü. Ama düşündüğünün doğru olmadığını da biliyordu. Onların orada oluşlarını somut olarak hissediyordu. Ona bakıyor, aralarında fısıldaşıyor, gülüşüyorlardı. İlk öfke sancısı karın adalelerini burktuğunda elindeki ipi biraz daha sıkı tuttu, dikkatini Annie üzerinde yoğunlaştırarak onun, ipin her dönüşüyle birlikte topuğunu kaldırarak tempo tutuşuna dikkat etti.

Fakat Susan Peterson grubunun kahkahaları giderek artmaya başlayınca Michelle için onları yok saymak biraz daha zorlaştı. Öfkesi gitgide artıyordu. Yüzünü ateş bastı. Gözlerini kapadı. Öyle durur, arkadaşlarını görüş alanının dışına iterse, onları aklından da çıkarmış olacağını düşündü.

Gözlerini yeniden açtığında bir şeyler olmuş gibi geldi ona. Bir dakika öncesine kadar pırıl pırıl olan güneş sisli bir grilik saçmaya başlamıştı. Üstelik, sis basması için henüz çok erkendi. Sis hep öğleden sonra, akşama doğru gelirdi. Öğle yemeği saatlerinde bastırması beklenmeyen bir şeydi.

Kulaklarında Susan Peterson'un iğnelemeleri giderek yükselen bir ses olup çınılıyor ve çekilmez bir baskı halini alıyordu.

Kendi kendine, ipi çevir, ipi çevir, diye yineledi, ve ardından ekledi. Hiçbir şey olmadığını farzet.

Gözleri kararmaya başladı. Etrafını görmez oldu. Çok geçmeden de elindeki ip dışında dünyadan koptu sanki. Atlama şarkısını daha hızlı söylemeye, ipi de aynı biçimde daha hızlı çevirmeye başladı.

Michelle'in ipi çevirişindeki öfkeli tempo değişimi Annie'yi de etkiledi, yüzündeki mutlu gülümseme

kayboluverdi. Önce sıçrayışını sıklaştırdı. İki dönüş arasındaki boşluğu değerlendirmekten vazgeçti. Michel-le'e baktı; atlamaya devam mı etmeliydi yoksa durmalı mıydı? Ama ip öylesine hızlı dönüyordu ki, ne sıçramaktan vazgeçebilir, ne de o tempoya uyabilirdi.

Sonunda ip dizlerine kadar yükseldi ve Annie acıyla bağırarak ipe dolanıp yere düştü.

Michelle'i uyandıran da Annie'nin o bağırması oldu.

Susan Peterson'dan boşalan kahkahalar sisin içinde bir şimşek gibi loşluğu aydınlatarak ona kadar ulaştı.

Elinden kayan ip, yerde yatan Annie'ye çarparak ayaklarının ucuna düştü. Michelle onu nasıl düşürdüğünü, tam olarak neler olduğunu anımsayamıyordu. Fakat Annie dirseğini ovuşturarak korkudan çok, şaşkınlıkla bakıyordu ona.

«Niye yaptın bunu?» diye sordu. «Bu hıza yetişemezdim ki...»

«Özür dilerim,» dedi Michelle. İleri doğru bir adım attı. Ama Annie ondan uzaklaşmak için geri çekildi hemen. «O kadar hızlı çevirmek istememiştim. Gerçekten istemedim. Sen iyi misin?»

Michelle bunları söylerken bir kez daha Annie'ye yaklaşmak istedi. Küçük kız, Michelle'in yüzünde yardım etme isteğinin dışında hiçbir şey olmadığını farkederek kendisini yerden kaldırmasına izin verdi.

«Acıyor,» diye ağlamaya başladı sonra. Bacağında bir şeyin çarpmasından ileri gelen bir iz vardı. Ayağa kalkmadan önce orasını bir daha ovuşturdu. Hemen etrafında küçük bir grup oluşmuştu. Gelenler önce Annie'ye, sonra da Michelle'e bakıyorlardı. Yaklaşanlar arasında Susan Peterson'un da bulunduğunu görünce Michelle hızla uzaklaşmaya çalıştı. Sally Carstairs'in sesini işittiğinde merdivenlere kadar varmıştı. Sally' nin sesi arkadan geliyordu.

«Ne oldu, Michelle?»

Michelle döndüğünde Sally ile yüz yüze geldi. Sally'nin bakışlarında meraktan başka bir şey yoktu, ama Michelle bir güvensizlik duygusu içindeydi. Her şeyden önce Sally birkaç dakika önce akçaağacın altındaydı ve öbürleriyle beraberdi.

«Hiçbir şey!» dedi. «Sadece ipi biraz hızlı çevirmişim, ayağına takıldı.»

O bunları söylerken Sally dikkatle yüzüne bakıyordu. Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak istediği çok açıktı. Tam o sırada zil çalıp da yemek paydosunun bittiğini haber verince Michelle'in üzerine daha fazla gitmemeye karar verdi. Sadece, «Seninle yürümemi ister misin?» diye sordu.

«Hayır!» dedi Michelle. Sesi oldukça sertti: «Beni yalnız bırakmanı istiyorum, o kadar.» Sally biraz incinmiş bir tavırla geri dönerek hızla merdivenleri çıkmaya koyuldu. Michelle verdiği karşılıktan

pişmanlık ve üzüntü duymuştu ama çok geçti artık. Sally içeri girmişti bile. Yavaş yavaş merdivenleri tırmandı. Öbür çocukların yanından koşa koşa geçişleri onu rahatlatıyordu. Aralarında gevezelik ediyorlardı aynı zamanda. Annie olayı unutulmuştu bile.

«Ne yaptığımı gördüm!» dedi Susan Peterson kulağına eğilerek. Sesi yılan ısılığı gibiydi.

Michelle çok şaşırıldı. Sendeledi, düşmemek için tırabzana tutundu.

«Ne dedin?»

«Gördüm!» dedi Susan. Gözlerinde kötülük ışıltıları vardı: «Senin Annie'yi bile bile nasıl düşürdüğünü gördüm. Gidip bunu Bayan Hatc-her'e söyleyeceğim. Belki okuldan atılırsın!» Herhangi bir karşılık beklemeden koştu. Michelle birden okulun bahçesinde yapayalnız kalıvermiş-ti. Geriye, oyun oynadıkları yere baktı. Orada neler olup bittiğini gerçekten görebilecekmiş gibi gözlerini iri iri açtı. Kasıtlı olarak hiçbir şey yapmamıştı. Öyle bir şey yapmadığından emindi. Ama ne olduğunu da gerçekten bilmiyordu. Annie Whitmore'un çığlığını işittiği o ana kadar olup bitenleri anımsayamıyordu. Derin bir göğüs geçirerek yeniden merdivenlere yöneldi. *Keşke ölse*, diye düşünüyordu. *Susan Peterson'un ölmesini isterdim*. Merdivenlerin üst basamağına varınca yine durdu. Kafasının içinde Amanda'nın sesini işitiyordu. Çok yumuşak bir sesle ona seslenmekteydi:

«Onu öldüreceğim,» diyordu Amanda fısıldayarak: «Eğer Bayan Hatcher'e söyleyecek olursa onu öldüreceğim...»

June küçük Jennifer'i sepetine yerleştirdikten sonra battaniyesini yanlardan sıkıştırdı. Sonra tuvaline dönüp yaptığı deniz resmine baktı. Hemen hemen sonuna yaklaşmıştı resmin. Başka bir şeye başlamasının tam zamanıydı. Kalkıp dolabın kapağını açtı. Çıplak ampulden sarkan kordondaki düğmeye bastı. İçerisi aydınlanınca en yakın resim kâğıtlarına uzandı. Aldığı, istediği boyutlardan değildi. Dolabın daha derinliklerine uzandı. Eline dokunan şeyleri karıştırarak, dolabın kenarlarına dokuna dokuna dibe kadar uzandı. Sonunda aradığı kâğıtlardan birini görerek içinde bulunduğu desteden çekti.

Orada eline geçinceye kadar atölyede öyle bir parçanın bulunduğundan haberi yoktu, bakınca da kâğıdın temiz olmadığını farketti.

Kaşlarını çatarak kâğıdın üzerindeki karakalem resmi incelemeye koyuldu. Böyle bir eskiz çizdiğini anımsamıyordu. Ama çizmiş olabilirdi. Kâğıdı sehpaye yerleştirdi, geri çekilerek çizilen şeye bir daha baktı.

Çok garipti bu.

İki çıplak figür görünüyordu. Sevişiyorlardı ve resim hiç de fena değildi.

Ama bu onun değildi, ona ait olamazdı.

Çizim çok farklıydı. Doğal olarak konu da.

Yıllar boyunca düzinelerle eskiz çizmişti. Bunlardan beğenmedikleri olmuş, bir kenara koyuvermişti. Zamanla üzerinde çalışmaya karar verdikleri de olmamış değildi. Kimini de silip yok etmişti. Ama bunlarla karşılaştığında çizgilerini her zaman tanıdı. En azından gördüğü şeyin kendisine ait olduğunu hemen bilmişti. Tekniğinden ya da konuya duyduğu ilgiden tanırdı resmini.

Fakat bu çok başkaydı. Kalem darbeleri sertti. Hiç değilse kendi-ninkilerden daha sertti. Ayrıca ilkeldi. Her ne kadar çizimler iyi, orantılar doğru ve resim de kâğıdın üzerinde kayıyor gibi duruyorsa da bunlardan hareketle çizeni bulmak imkânsızdı. Kim çizmiş olabilirdi bunu?

Çalışmanın ona ait olması gerekirdi. Olmak zorundaydı! Ama hiç, hiç anımsayamıyordu. Tam kâğıdı silip temizlemeye hazırlandığı sırada fikrini değiştirdi. Bir rahatsızlık duygusu içinde resmi tuvalden alıp dolaba, eski yerine koydu.

Michelle kitaplarını toplamaya başladı. Bir yandan da hazırlanıp koridora koşan sınıf arkadaşlarından gözlerini ayırmıyordu. O öğleden sonrası onun için felaket olmuştu. Günün geri kalan kısmı acılı bir bekleyiş içinde geçmişti. Bayan Hatcher'in onunla konuşmak isteyeceğinden emindi. Hep çağırılmayı beklemişti. Teneffüsler gelmiş geçmiş, ama Bayan Hatcher hiçbir şey dememişti. Şimdi günün sonuydu. Ayağa kalktı. Bastonunu aldı, kapıya yöneldi.

«Michelle, bir dakika bekler misin lütfen?»

Yavaşça öğretmenine döndü. Bayan Hatcher ona bakıyordu. Ama hiç de öfkeli görünmüyordu. Aksine, biraz kaygılı gibiydi.

«Michelle, bugün öğleyin, yemek saatinde ne oldu?»

«Şey... yani... Annie'yle ilgili bir şey mi demek istiyorsunuz?»

Corinne Hatcher başını salladı: «Anladığıma göre kaza gibi bir şey olmuş.» Sesi konuyla yakından ilgilendiğini gösteriyordu, ama kızgın değildi. Michelle biraz rahatladığını hissetti.

«Ben ipi biraz hızlı çevirdim galiba. Annie'nin ayağına dolaştı ip, bacağına da çarptı. Ama sonra Annie iyi olduğunu söyledi.»

«İyi ama, nasıl oldu bu?» Bayan Hatcher üsteliyordu. Michelle, Susan Peterson'un ona ne söylemiş olabileceğini bilmeyi o kadar isterdi ki...

«Oldu işte. Durup dururken oldu,» dedi Michelle biraz çaresizlikle. «Sanıyorum bir an dikkat etmemişim.» Sustu. Sonra birden bir soru yöneltti öğretmene: «Susan size ne dedi?»

«Fazla bir şey demedi. Sadece Annie'ye ip çarptığımı söyledi.»

«Bunu, benim kasıtlı olarak yaptığımı söyledi, değil mi? Öyle demedi mi?»

«Neden öyle desin ki?» Corinne itiraz ettiyse de aslında Susan'ın söylediği tam da buydu.

«Okuldan atılacağımı söyledi bana. Bu yüzden atılacakmışım.» Michelle'in sesi titriyor, gözyaşlarını zorlukla durdurabiliyordu.

«Hayır kasıtlı olarak yapmış olsan bile seni bundan dolayı okuldan atacağımızı hiç sanmıyorum. Belki karatahtaya yüz kez 'Annie Whitmore'un ayağına ipi bir daha dolaştırmayacağım' diye yazma cezası verirdik. Ancak bu bir kaza olduğuna göre, bence bir ceza vermek de gerekmez.»

«Bana inanıyor musunuz yani?» diye soran Michelle, derin bir nefes aldı.

«Elbette inanıyorum.»

Michelle üzerindeki son baskıdan da silkinip kurtuldu. Her şeye rağmen işler iyiye gitmeye başlamıştı. Bayan Hatcher'e yalvarırcasına baktı:

«Bayan Hatcher, Susan neden bunu benim kasıtlı olarak yaptığımı söylüyor?»

Corinne kendi kendine, çünkü kötü niyetli küçük bir yalancı, diye düşündü.

«Bazen bazı insanlar olayları başkalarından farklı görürler,» dedi, üstünde pek durmadan. «Aynı olay hakkında başkalarının ne dediğini bulup çıkarmak bu bakımdan önemlidir. Örneğin Sally Carstairs de senin isteyerek yapmadığını belirtti. O olayın bir kaza olduğunu söyledi.»

Michelle başını salladı: «Evet, olay bir kazaydı. Ben Annie'yi incitmem. Onu seviyorum. O da beni çok seviyor.»

«Seni herkes seviyor, Michelle!» Corinne eliyle Michelle'in omzunu tuttu, sevgiyle okşadı. «Sen de herkese seni sevdiğini belirtme şansını tanı, göreceksin.»

Michelle gözlerini öğretmeninden kaçırdı:

«Artık gidebilir miyim?»

«Elbette! Annen seni almaya gelecek miydi?»

«Kendim yürüeyebilirim.»

Michelle'in bunu söyleyişinden Corinne onun meydan okuduğu anlamını çıkardı: «Yürüebileceğinden hiç kuşum yok,» dedi. Sesi nazikti. Michelle kapıya doğru yürüdü. Ama Corinne onu bir kez daha durdurdu:

«Michelle!»

Çocuk durdu, ama geriye dönmedi. Corinne'nin söyleyeceklerini öylece, arkasından söylemesini bekledi. O da öyle yaptı: «Michelle, senin başına gelen de bir kazaydı. Bu yüzden kimseye kızmamalısın. Kimseyi kınamamalısın da. Bir kaza işte. Tıpkı, bugün Annie'nin başına geldiği gibi.»

«Biliyorum,» dedi Michelle. Sesi duygusuzdu, iradesi dışında konuşuyordu sanki.

«Çocuklar sana alışacaklar. Bazıları için bu biraz vakit alacak, hepsi o kadar. Seninle eğlenmekten vazgeçeceklerdir.»

«Vazgeçecekler mi?» diye sordu Michelle, ama karşılık da beklemedi. * *

Okuldan çıktı. Etraf boşalmıştı. Michelle yol boyunca topallayarak yürümeye başladı. Kendisini göreceği biri olmadığına memnun, ama konuşacak kimse bulunmadığı için de yalnızlık içindeydi. Sally'nin bekleyeceğini ummuştu. Neden beklememişti acaba? Kendi kendine sorduğu soruyu yine kendi cevapladı. Sally bir topalla vaktini neden harcasın-dı?

Bayan Hatcher'in söylediklerinin doğru olduğuna inandırmaya çalıştı kendini. Çok geçmeden sınıf arkadaşları topallamasına alışacaklar, hakkında konuşacakları başka birini bulacaklardı. Yürüdükçe kalçası her adımda biraz daha ağrıyordu. Düşündüklerinin doğru olmadığını aklından geçirdi. Ayrıca zamanla daha iyiye gitmiyordu. Gidişi daha kötüyeydi.

Yar boyuna sapan noktaya vardığında durdu. Bastonuna yaslanarak bir süre denizi, martıların kendilerini rüzgâra bırakarak uçuşlarını seyretti.

İçinden kuş olmak geçti. O zaman uçabilirdi de. Denizin üstünde, yükseklerde uçar, uzak, çok uzaklara hiç kimseyi bir daha görmeyeceği yerlere giderdi. Ama uçamazdı. Hatta uçmak şöyle dursun bir daha hiç koşamayacaktı bile.

Yeniden yola koyuldu. Topallaması şimdi daha da belirginleşmişti. Mezarlığın önünden geçerken bir ses geldi kulağına:

«Topal!... Topal!... Topal!...»

Bakmadan da onun kim olduğunu anladı. Önce hareketsiz, öylece durdu. Sonra Susan'la yüz yüze gelmek üzere döndü.

«Sus artık.»

Susan alaycı bir sesle sordu: «Niçin? Topallamaktan başka ne yapabilirsin? Topal!»

«Senin mezarlıkta olmaman gerekirdi,» dedi Michelle, içinde kabarmaya başlayan öfkeyi yenmeye çalışarak. Susan Peterson hakaret dolu alaycı bir sesle karşılık verdi:

«İstediğim yere giderim. İstediğim şeyi de yaparım. Bazıları gibi cinli değilim ben.»

Bu sözler Michelle'in kulaklarında çınlamaya başladı. Her sözcük iğne gibi batıyor, yüreğine işliyordu. Öfkesi daha da kabardı. Bir kez daha etrafını sis sarmaya başladı.

Ama şimdi sisle birlikte Amanda da gelmişti.

Amanda'nın sesini işitmeden önce orada olduğunu hissetti, hemen yanibaşındaydı. Kendisini desteklemek için oradaydı. Ardından fısıldamaya başladı:

«Onun böyle şeyler söylemesine izin verme! Sustur onu. Çenesini kapatmayı öğret ona!»

Michelle mezarlığın içine yürümeye başladı. Ayakları dikenlere dolaşıyordu. Bastonu da yardımcı olmak yerine bir ayakbağı olmuştu şimdi. Ama Amanda yanındaydı ve yardımcı oluyor, dürtüklüyordu.

Sisin içinden Susan Peterson'u seçebildi. Yüzündeki sırıtma kaybolmuş, dudaklarındaki alaycı çizgi silinmişti.

«Ne yapıyorsun?» diye sordu fısıltıyla. «Yaklaşma bana,»

Michelle ilerlemeye devam etti. Topal ayağını sürüklüyor, ağrısını unutmuş görünüyor, bastonuyla yolu üzerindeki çalı çırpıyı, taşlara dokunarak, Susan'ın dediklerine hiç kulak asmadan sadece Amanda' nin yüreklendirici sözlerini işiterek ilerliyordu.

Michelle yaklaştıkça Susan geri çekilmeye başladı.

«Bana yaklaşma!» diye bağırdı. «Sokulma, rahat bırak beni!» Yüzü korkudan değişmiş bir halde mezarlığın içinde koşarak kaçmaya başladı. Dalgalanan sisin içinde kaybolmak üzereydi. Michelle de peşine düştü.

«Sen burada dur!» diye fısıldadı Amanda: «Sen burada dur, bırak gerekeni ben yapayım. Yapmak istiyorum da zaten.»

Bunları söyledikten sonra o da kayboldu. Michelle birden sisin içinde kendini yapayalnız buldu. Mezarlığın üzerinde biten yabani bitkilerin arasında, bastonuna dayanmış duruyordu. Sisin nemli griliği onu sarmıştı.

Çılgılık ona ulaştığında boğuk ve dalgalanıyor gibiydi. Sis içinde dağılıp yumuşamış bir sesteki bu. Arkasından sessizlik yeniden her yanı sardı.

Michelle hareketsiz durdu. Etrafı dinliyor, bekliyordu. Amanda'nın sesini yeniden işittiğinde bu garip çocuğun yine kendisine yaklaştığını, hatta içinde olduğunu hissetti.

«Oldu,» dedi Mandy, her zamanki gibi fısıldayarak: «Söyledim sana, yapacağım dedim, yaptım işte!»

Ses beyninde yankılar yaratıyordu. Michelle yavaşça eve yöneldi. Açık sonbahar göğünde güneş pırıl pırıldı. Kulağına gelen tek ses de martıların çığrışmalarıydı.

XVII. Bölüm

Muayenehanede epeyce hareketli bir gündü o gün. Son hasta biraz önce gitmişti, şimdi ikisi yalnızdılar. Josiah masasının gözünden bir şişe viski çıkardı, iki bardağa koydu. Bu onun çok sevdiği alışkanlıklarından biriydi. Fazla hareketli geçen günlerin sonunda bir akşamüstü içkisi.

«Evde yeni bir şey var mı?» diye sordu, biraz da laf olsun diye.

«Nasıl yani?» dedi Cal. ,

Carson sözünü açıklamak yerine, *çok soğukkanlısın*, diye düşündü kendi kendine. *Ama ne de olsa konu seni bırakmıyor. Öyle olduğunu gözlerinden okuyorum.* Yüksek sesle konuşmaya başlayınca da sesinin dostça olmasına özen gösterdi: «MicheHe'i düşünüyorum açıkçası. Onun niye topalladığı konusunda hiç fikrin var mı?»

Cal karşılık vermeden girişteki telefon çalmaya başladı. Carson, «Hay Allahın cezası,» diyerek yerinden kalktı: «Böyle olmaz bu iş. Hemşire çekip gidiyor, telefon da zır zır çalıyor.» dediyse de telefonu açmak için tek bir hareket yapmadı. Onun yerine Cal telefona uzanmak zorunda kaldı:

Heyecanlı bir ses: «Doktor Carson orada mı?» diye sordu. Arayan kendini tanıtmamıştı ama Cal onun kim olduğunu anlamıştı.

«Ben Doktor Pendleton, Bayan Benson,» dedi. «Size nasıl yardımcı olabilirim?»

«Ben Doktor Carson'u aramıştım,» diye sertçe kesti Bayan Benson, tedirginliği sesine artarak yansıtıyordu: «Kendisi orada mı?»

Cal telefonu Josiah'a uzatırken ahizeyi eliyle kapamıştı. Yavaşça: «Constance Benson,» dedi. «Biraz heyecanlı mutlaka seninle konuşmak istiyor.»

«Constance? Sorun nedir?»

Cal, Benson'u dinlerken Josiah'ın yüzünde meydana gelen değişiklikleri dikkatle izlemeye koyuldu. Carson'un rengi sararmaya başlayınca Cal da kaygı duymaya başladı. Canson'un, «Şimdi, hemen geliyoruz,» dediğini işitti. Carson: «Hiçbir şey yapma,» dedi. «Yapmaya kalkışacağın her şey işleri daha da kötüye götürecektir.» Telefonu kapattı, ayağa kalktı.

«Jeff'e bir şey mi olmuş?»

Carson, Cal'ın sorusunu alnını ovuşturarak karşıladı. Sonra: «Susan Peterson,» dedi. «Çabuk bir cankurtaran çağır! Hemen çıkalım. Ne olduğunu yolda anlatırım.»

Cal derinden gelen bir sesle: «Umarım cankurtaran vaktinde yetişir,» diye mırıldandı.

Şehrin dışına doğru hızlarını gitgide artırarak yol alıyorlardı. Yerleşim dışına çıkıp sola, körfeze doğru hızla dönerken arabanın lastiklerinden homurtulu sesler yükseliyordu. Carson, Cal'ın cankurtaranla ilgili kaygısını yanıtlarken yüzünde derin bir hüznün vardı: «Ona ihtiyacımız olacağından kuşkuluyum,» dedi. «Constance'ın söyledikleri doğruysa yapabileceğimiz fazla bir şey yok galiba.»

«Ama ne oldu, onu söylemedin,» dedi Cal.

«Susan yardan yuvarlanmış. Ancak, Constance'ın dediğine göre olay tam bir yuvarlanma değil. Düşmemiş yani. Constance, kenardan aşağıya yürüdüğünü söylüyor.»

«Yürümek mi? Yarın kenarından yürümek mi demek istiyorsun yani? Ne yapmak istemiş olabilir?»

«Hepsi bu kadar. Hikâyeyi yanlış anlamadıysam olay öyle. Yanılmadığını sanıyorum. Çok sarsılmış galiba.»

Carson, Constance'tan dinlediklerinin tümünü Cal'a anlatmadan Benson'lara vardılar. Constance dış kapıda onları bekliyordu. Yüzü soluktu ve elleriyle sinirli sinirli önlüğüyle oynuyordu.

Cal'la Josiah otomobilden çıkmaya çalışırken: «Kıyıda,» diye seslendi. «Ne olur, acele edin. Eğer, eğer., bilmiyorum.» Sözü tamamlanmadan çaresizlik içinde dönüp kayboldu. Josiah otomobilden çıkıp

Contance'a doğru yürürken Cal'a kıyıya gitmesini ve kız için ne yapılabileceğine bakmasını söyledi.

«Evin arkasından kıyıya giden bir patika var. Aşağıya inmek için en kısa yol odur. Susan'ın yüz metre kadar güneyde olması gerekir.»

Cal'ın bakışları otomatik olarak körfezi güneye doğru taradı. Sonra da sordu: «Mezarlıktan yüz metre güneyde mi demek istiyorsun?»

Josiah başını sallayarak onayladı: «Karşılaşacağın durum seni şaşırtmasın. Yar orada birden dikleşir ve dimdik aşağı iner.»

Cal çantasını kaptığı gibi evin arkasına yöneldi. Daha şimdiden içinde bir panik duygusu kabarmaya başlamıştı. Bu duyguyu bastırmaya çalışıyor, kendi kendine hep aynı şeyi yineliyordu: *Zaten ölmüş bile. Öyle olunca onu incitmem söz konusu olmaz. Ona hiçbir şey yapamam ki. Zaten ölmüş.* Sözcükleri bilincini etkileyecek biçimde yineledikçe içindeki ürkekliğin azalmakta olduğunu hissetti.

Yürümekte olduğu patika kendi evine giden yola çok benziyordu. Dik ve bozuktu. Aşağıya inerken sert dönemeçler yapıyordu. Cal kâh koşarak, kâh kayarak aşağıdaki yola indi. Beş hafta kadar önceki bir başka akşamüstü aklına geldi birden. O gün de böyle koşu koşu kıyıya ulaşması gerekmişti.

Bugün, o beş hafta önceki hatayı yapmayacaktı.

Bugün yapması gerekeni hatasız yapacaktı. Doğru olanı yapacaktı.

Ancak, daha öncekinden farklı olarak bugün yapabileceği bir şey yoktu.

Sonunda kıyıya vardı. Yürüyüşün sonunda adeta koşmaya başlamıştı. Yüz metrelik mesafenin yarısını geride bırakırken Susan'ı gördü. Tam ilerisinde, yerde yatıyordu.

Koşmanın hiçbir yararı olmayacağını düşünerek yavaşça ilerlemeye devam etti. Birkaç adım daha yürüdü.

Susan Peterson boynu kırılarak başı tuhaf bir biçimde dönmüş, görmeyen bakışları göğe çevrili, yüzünde derin bir acının izleriyle donmuş gibi orada öylece yatıyordu. Kollarıyla bacakları iki yanına dağılmış gibiydi ve bu görünüm insanda tuhaf bir izlenim uyandırmaktaydı.

Sular kabardığı için deniz vücudunu yalamaya başlamıştı. Daha demin canlı olan on iki yaşında bir çocuğun enkazını yalayıp yutmak, alıp götürmek için iştahla saldıran açgözlü deniz ne varsa toparlamaya hazırlanıyordu sanki.

Cal çocuğun yanına çömeldi. Nabzını eline aldı ve steteskopunu göğsüne bastırdı. Gereksiz bir denemeydi bu. Sadece önceden bildiğini bir kez daha doğrulamış oluyordu.

Tam çocuğu kucaklayıp kaldırmaya hazırlandığı sırada bir şey onu durdurdu. Kasları birdenbire donmuştu adeta, beyninin buyruklarını dinlemiyorlardı. Yavaşça ayağa kalktı. Gözleri Susan'ın yüzündeydi. Gözleri onun yüzünde sabitleşmişti, ama gördüğü Michelle'di.

Onu hareket ettiremem, diye düşündü. Hareket ettirecek olursam incitirim onu.

Düşündüğü mantıklı değildi. Mantıklı olmadığını Cal da biliyordu. Orada, kıyıda, Susan Peterson'un cesedinin yanında ayakta duruyor fakat kısa bir süre önce kızına yaptığı gibi Susan'ı alarak biraz öteye, yola taşımak için kendine söz geçiremiyordu. Beyni utançla uyuşmuş gibiydi. Susan'ı kabaran ve ilerleyen denizle baş başa bırakarak ileriye, yola doğru yürüdü.

«Ölmüş!»

Cal bunu bir oldu bitti gibi söylemişti. Sanki biri ölü kedisini otopsi için ona getirmişti ve o da hayvanın ölü olduğunu sahibine bildiriyordu.

«Tanrım!» diye mırıldandı Constance Benson, evinin oturma odasındaki koltuğa kendini atarken: «Kim söyleyecek bunu Estelle'e?»

«Ben,» dedi Josiah Carson hemen hemen hiç düşünmeden ve Cal'a dikili gözlerini ondan ayırmadan: «Onu getirmedi değil mi?» Cal yalan söyledi:

«Cankurtaranı beklememiz daha iyi olacak diye düşünmüştüm.» Yalan söylerken yaşlı doktoru kandıramayacağını da biliyordu: «Boynu kırılmış. Daha başka bir şeyler olduğu da anlaşılıyor.» Cal

bunları söylerken farkında olmadan bakışları Constance Benson'a kaydı: «Ne olmuş?» diye sordu. «Josiah yardan uçtuğunu söylemişti.» Yardan uçmanın pek mümkün olamayacağını düşündüğü için soruyu biraz vurgulayarak sormuştu.

Constance karşılık vermedi. Aksine Josiah Carson'a baktı. O da doğrulamak için başını salladı: «Cal'a söyleyen iyi olur,» dedi. Cal içinden güçlü bir korku dalgasının geçtiğini hissediyordu. Bayan Benson söze başlamadan önce hikâyenin başka yanlarının da bulunduğunu anladı. Yine de onları dinlemeye hazır değildi.

«Mutfakta, lavabonun önünde elma soyuyordum,» diye söze başladı Constance Benson. Gözlerini yerde bir noktaya dikmişti ve doktorlardan birine bakacak olsa hikâyenin gerisini getirmekten korktuğu sanıla-bilirdi: «Şöyle pencereden dışarı baktığım sırada Susan Peterson'u mezarlıkta gördüm. Orada ne yapıyordu, bilmiyorum. Estelle'e Susan'ı oradan uzak tutmasını daha önce söylemişim. Tıpkı sizin eşinize Mic-helle'i oradan uzak tutmasını söylediğim gibi. Ama sanıyorum hiç kimse beni dinlemiyor. Belki bundan sonra dinlerler.

«Her neyse, biraz işimle, biraz Susan'la ilgileniyordum. Gerçekte ikisine de pek dikkat ettiğim yoktu. Sonra birdenbire Michelle ortaya çıktı. Susan'ın ona bir şeyler söylediğini sanıyorum. Çünkü Michelle durdu ve şöyle bir baktı ona.»

«Ne dedi?» diye sordu Cal. Constance ilk kez bakışlarını yerden ayırarak konuştu:

«Duyamadım. Pencere kapalıydı, ayrıca mezarlık oldukça uzakta sayılır. Ama konuşuyorlardı. Evet! Sonra sanırım Susan, Michelle'e bir şey göstermek istedi. Çünkü Michelle mezarlığın içine doğru yürümeye başlamıştı. Parmaklığın üzerine tırmandı. Topal ayağıyla o işi nasıl başardığını bana sormayın, bilemem. Ama becerdi. Susan onu bekliyordu. Hiç değilse görünüşte öyleydi. Ama ondan sonrası hiç de öyle gelmedi. Konunun benim anlayamadığım tarafı da o zaten.»

Sustu. Başını iki yana salladı. Sanki birtakım parçaları yan yana koyarak bir-bulmaca çözmeye çalışıp da çözemiymiş gibi bir hali vardı.

«Peki, sonra ne oldu?»

«Korkunçtu, korkunç.» diye mırıldandı Constance. Sonra soğuk bakışlarla Cal'a bakarak devam etti: «Michelle, Susan'a bir şeyler söylemiş olmalı. Doğal olarak ne diyeceğini işitemezdim. Ama söylediği her neydiyse çok sarsıcı bir şey olmalıydı. Çünkü Susan birdenbire Michelle'in yüzüne öyle bir baktı ki, bir daha öyle bir bakış görmem umarım, korkuydu bildiğimiz korku.»

Cal'ın zihninde Susan'ın fotoğrafı bir şimşek ışığıyla aydınlanıp söndü. Constance Benson'un bakışı, Cal'ın ölü çocuğun yüzünde gördüğü ifadeyi aynen anlatır gibiydi.

«Sonra birden Susan koşmaya başladı. Ansızın yok oldu. Sanki şeytan peşindeymiş gibi ortadan kalboluverdi. Yarın kenarından adeta uçuverdi.»

Constance son sözcükleri bir fısıltı halinde söylemişti. Ortalağı yatıştırıcı bir etkisi de vardı.

«Yarın kenarından adeta uçuverdi...» Cal bu sözcükleri, duyduklarına inanamıyormuşçasına boğuk bir sesle yineledi: «Peki, nereye gittiğinin farkında mıydı? Bakmıyordu herhalde.»

«Hayır, bakıyordu. Doğru ileri bakıyordu. Ama duramadı bile.»

«Tanrım!» dedi Cal. Gözlerinin önünde canlananları görmemek için boşuna bir çabayla gözlerini kapamaya çalıştı. Sonra kendi kızının da olup bitenleri görmüş olduğunu anımsadı. Yeniden gözlerini açtı. Anlayışla Constance Benson'un yüzüne baktı:

«Sonra Michelle ne yaptı?»

Constance Benson'un yüzü sertleşti ve soğuk soğuk Cal'a baktı:

«Niçin?» dedi.

Cal onun ses tonunu farketmezden gelerek: «Ne demek?» dedi: «Herhalde bir şeyler yapmış olmalı?»

«Olduğu yerde durdu. Olduğu yerde öylece durdu, sanki ne olup bittiğini hiç farketmemiş gibi. Ardından, Susan'ın çığlığını duyduktan sonra yine bir dakika kadar duraladı ve eve yollandı.»

Cal öylece kalakalmıştı. Ne yerinden kıpırdayabiliyor, ne de kadının söylediklerini tam anlamıyla algılayabiliyordu. Bir süre sonra: «İnanmıyorum,» diyebildi.

«İnanıp inanmamak size kalmış,» dedi Constance. «Ama olay aynen böyle oldu. Michelle hiçbir şey olmamış gibi davrandı.»

Cal, Josiah'a döndü. Konuşulanları açıklamasını ister gibiydi.

Ancak Josiah düşüncelere dalmış gitmişti. Ancak ona seslendiğinde gerçekler dünyasına dönebildi. Uzanıp Cal'ın kolunu tuttu ve hafifçe sıktı. Sesinde bir tuhafılık vardı. Bambaşka şeyler düşünüyor gibiydi: «Belki en iyisi, senin doğru eve gitmen,» dedi. «Ben buradaki işlerle ilgilenirim. Evet, sen en iyisi git ve Michelle'le ilgilen. O da şokun etkisinde olabilir, değil mi?»

Cal başını sallayarak söyleneni onayladı ve odadan çıkmak için ayağa kalktı. Tam çıkmışken bir an duralayıp söyleyecek bir şeyi varmış gibi geri döndü. Constance Benson'un yüzündeki ifadeyi gördükten sonra, fikrini değiştirerek oradan uzaklaştı.

Josiah Carson'la Constance Benson cankurtaran gelinceye kadar sessizlik içinde kaldılar. Cankurtaran evin önünde durup da Carson ayrılmaya hazırlanırken Constance birden konuştu:

«Bu adamı sevmiyorum!»

«Bak Constance, sen onu tanıyorsun bile.»

«Tanımak da istemiyorum. Bence ailesini buraya getirmekle bir hata yaptı.» Bunu söyledikten sonra

Carson'a öyle sert bir bakışla baktı ki, Carson olduğu yerde durmak zorunda kaldı: «Ayrıca senin ona bu evi satmakla iyilik yaptığını hiç sanmıyorum. O yeri yıllar önce yıktırma-lıydın.»

Bu sözler üzerine Carson'un yüzü gerginleşti: «Saçmalıyorsun, Constance. Bunu sen de biliyorsun. Benim burada olup bitenlerle hiçbir ilgim yok.»

«Yok mu?» Constance böyle deyip Josiah'-a arkasını döndü ve daha önce durup mezarlığı seyrettiği pencereye gitti. Uzakta, eski zaman çizgileriyle bakır bir levha üzerine işlenmiş bir resim gibi görünüyordu Pendleton'ların evi.

«Orada nasıl yaşayabildiklerini anlayamıyorum.» diye mırıldandı Constance: «Sen bile Alan Hanley'den sonra orada yaşayamadın. Hiçbir anlamı yok bunun. Ben June Pendleton'un yerinde olsam, elimi çabuk tutar, bir an önce eşyayı toplayıp çeker giderim buradan.»

«Böyle düşünmene üzüldüm. Yanlış düşündüğünü sanıyorum. Pendleton'ların burada olmalarından memnunum. Dilerim, bütün olup bitenlere karşın burada kalırlar. Şimdi en iyisi gidip Estelle ve Henry Peterson'u göreyim.» Josiah, hoşçakal bile demeden ayrıldığında Constance hâlâ aynı yerde, pencerenin önünde duruyor, uzaklara bakarak kendi düşüncelerini ölçüp biçmeye devam ediyordu.

Cal evin giriş kapısına çıkan merdivenleri hızla aşıp kapıyı açtı ve ardından da gürültüyle kapadı.

«Cal, sen misin?» June'un oturma odasından gelen sesinden biraz ürktüğü anlaşılıyordu. Ama, içeriye girip onun rahat bir koltuğa yerleşmiş, oya benzeri bir şeyle meşgul olduğunu görünce Cal, June'un fazla ürkmüş olmadığını anladı.

«Tanrım!» dedi Cal. «Ne yapıyorsun sen! Orada nasıl öylece oturabilirsin? Michelle nerede?»

June, Cal'ın arka arkaya sorular sıralamasından şaşkın ve ağzı bir karış açık:

«Oya işliyorum,» dedi, ne dediğinin pek farkında olmadan: «Hem burada neden oturmayacak mışım? Michelle yukarıda, odasında.»

«İnanmıyorum,» dedi Cal.

«Neye inanmıyorsun? Cal, neler oluyor?»

Cal kendini bir koltuğa attı ve karmakarışık düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Birden her şey anlamını yitirir gibi oldu.

«Michelle ne zaman geldi eve?»

«Aşağı yukarı kırk beş dakika önce. Belki bir saat.» June elindeki işi bir kenara koydu: «Cal, bir şey mi oldu?»

«İnanamıyorum bir türlü,» diye mırıldandı Cal. «İnanmam mümkün değil. İnanamam.»

«İnanamadığın şey ne?» diye sordu June. «Neye inanamadığını bana da anlatır mısın lütfen?»

«Michelle sana bugün neler olduğunu söylemedi mi?»

«Herhangi bir konuda pek bir şey söylemedi. Eve geldiğinde bir bardak süt içti. Okulda her şeyin yolunda gittiğini söyledi. Ama ben bundan pek emin değilim. Daha sonra da yukarı çıktı.»

«Tanrım!» Delilikti bu. Karabasan gibiydi. Michelle'in kesinlikle bir şeyler söylemiş olması gerekirdi. Söylemeliydi!

«Cal, neler olup bittiğini bana hâlâ söylemezsen şimdi bağırmaya başlayacağım, bilesin!»

«Susan Peterson öldü.» '

Bir an için June ona bakakaldı. Söylediği sözcükler hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi anlamsızca bakmaktaydı. Toparlanıp konuştuğunda sesi ancak çıkabildi:

«Ne demek istiyorsun?»

«Söylediğim açık değil mi? Susan Peterson öldü ve Michelle onun ölümünü gördü. Sana bunu *gerçekten* söylemedi mi?» Cal ondan sonra yapabileceğinin en doğrusunu yaparak Benson'larda olup bitenleri ve orada konuşulanları tekrarladı. Constance Benson'un dediklerini de aktardı ayrıca.

June kocasının anlattıklarını dinlerken içinde bir korkunun yavaş yavaş kıpırdamaya başladığını hissediyordu. Cal sözünü bitirdiğinde June donup kalmış gibi durdu. Susan Peterson ölmüş olamazdı. Michelle hiçbir şey görmüş olamazdı. Eğer görmüşse kesinlikle bir şeyler söylemeliydi. Elbette söylemeliydi.

«Michelle bugün öğleden sonra okul dönüşü gerçekten bir şeyler söylemeliydi, söylemedi değil mi?» diye bitirdi sözlerini Cal.

«Hiçbir şey,» dedi June. «Tek bir sözcük bile söylemedi. İnanılır gibi değil.»

«Ben de kendi kendime hep bunu söyleyip duruyorum. En iyisi ben yukarı çıkıp onu bir göreyim bakalım. Herhalde hiçbir şey olmamış gibi hareket edemez.»

Cal kapıya yöneldi. June da kalkmış onu izliyordu.

«Ben de seninle gelsem iyi olur herhalde. Çok perişandır sanırım.»

Michelle'i odasında yatağının üzerine uzanmış buldular. Göğsünün üzerinde bir kitap vardı. Bebeği de sol kolunda yatıyordu. Annesiyle babasını kapıda görünce hayretle baktı.

Cal lafi dolaştırmadan konuya girdi: «Michelle, bugün öğleden sonra neler olduğunu bize anlatır mısın?»

Michelle önce hafifçe kaşlarını çattı. Sonra omuz silkerek konuştu: «Bugün öğleden sonra mı? Hiçbir

şey olmadı. Eve geldim işte.»

«Mezarlıkta durmadın mı? Orada Susan Peterson'la konuşmadın mı?»

«Sadece bir dakika,» dedi Michelle. June'a göre, Michelle bunu anlatmaya değer bulmamıştı. Bu apaçık belliydi. Cal konuşmanın ayrıntılarını öğrenmek isteyince June araya girdi ve kocasının sözünü kesti:

«Sen bana Susan'ı gördüğünü söylemedin?» dedi June, hiçbir şey sezdirmemeye çalışarak. Olayı Michelle'in kendi açısından anlatması, kızın Cal'ın sabırsız sorularını yanıtlamasından daha önemli görünüyordu June'a.

«Ben onu sadece bir ya da iki dakika gördüm.» dedi Michelle. «Mezarlığın içinde dolanıp duruyordu. Kendisine orada ne yaptığını sorduğumda benimle alay etmeye, takılmaya başladı. Bana, topal dedi. Ben de buna aldırmadığımı söyledim.»

«Sonra ne yaptın?» June yatağın kenarına ilişti ve Michelle'in elini avuçlarına alarak ona güven verecek biçimde okşayıp sıkmaya başladı.

«Hiçbir şey yapmadım. Mezarlığın içine doğru yürümeye başladım. Ama o sırada Susan kaçtı.»

«Kaçtı mı? Nereye kaçtı?»

«Bilmiyorum. Sisine dalıp gitti.» June'un gözleri birden pencereye kayd. Güneş her gün olduğu gibi, denizin yüzünde ışıldayıp duruyordu: «Sis mi? Ama bugün hiç sis olmamıştı ki...»

Michelle şaşkınlıkla anneline baktı, sonra bakışlarını babasına çevirdi. Annesine kızmış görünüyordu. Ne yapmıştı ki? Annesiyle babasının ondan ne istediklerini anlayamıyordu bir türlü. Çaresizlik içinde omuz silkti: «Bildiğim tek şey, ben mezarlıktayken sisin birden bastırıldı- j ğı. Gerçekten çok yoğun da. O yüzden hiçbir şeyi pek iyi göremiyor- j dum. Susan kaçtığında sisin içinde kayboldu, görünmez oldu.»

«Herhangi bir ses falan, bir şey işittin mi?» diye sordu June.

Michelle kısa bir süre düşündü. Sonra başını sallayarak: «Evet, bir şey vardı. Bir tür çılgılık! Susan'ın ayağı kaymış falandı herhalde.»

Tanrım, diye düşündü June. Bilmiyor. Ne olduğunu bilmiyor bile.

«Anladım,» dedi yavaş bir sesle. «Peki, sis o kadar yoğunduysa evin yolunu nasıl buldun?»

«Nasıl mı buldum? Eve geldim işte.»

«Ama güzel kızım,» dedi June. «Eğer sis öylesine yoğunduysa evin yolunu nasıl bulabildin?»

Michelle annesine gülümsedi: «Çok kolay,» dedi. «Amanda bana kılavuzluk etti. Sis Amanda'yı hiç

rahatsız etmiyor. Etkilenmiyor bile.»

June'un bu sözler karşısında bir çığlık atmasını önleyen tek şey, çok güçlü iradesiydi.

XVIII. Bölüm

O akşam, yemek June için bir işkence oldu. Michelle öğleden sonra olanlardan hiç rahatsızlık duymaksızın yerinde sessiz, sakin oturuyordu. Cal'ın suskunluğu da ayrı bir konuydu. Bu hali Michelle'in o gün öğleden sonra olanlar hakkında verdiği bilgilerden sonra başlamıştı ve yemek odasına ölü toprağı serpilmiş gibiydi. Yemek boyunca June'un gözleri kızından kocasına, kocasından kızına kaydı durdu. Sürekli kaygılı, sürekli tetikteydi. Ortadaki normal görüntüyü değiştirebilecek bir şey, herhangi bir şey olmasını bekler gibiydi.

Sonunda, yemek bitip masayı toplarken bu beklentisinin, durumun çok normal görünmesinden ve bu normalliğin gerçekte anormal olduğunun da yalnız kendisince farkedilmesinden ileri geldiğini anladı. Tabakları lavabonun içine yığıldıktan sonra mantık bakımından kendi kendini sorgulamakta olduğunu hissetti. İki kez mutfaktan çıkmaya karar verdi, ama sonra vazgeçti. Sonunda içinde bulunduğu gerginliğin katlanamayacağı kadar ağır olduğunu anladı. Yemek odasına giderek Cal'a:

«Kuşmamız gerek,» dedi. Michelle ortalıklarda görünmüyordu. June onun odasında olabileceğini düşündü. Cal, Jennifer'i kucağında tutuyor, arada bir hoplatarak onunla konuşuyordu. June konuşmaya başlayınca bakışlarını çocuğundan eşine çevirdi, onu dikkatle süzdü.

«Kuşalım, neyi konuşalım?» Gözlerini eşinden ayırmadan sormuştu bunu. June da gözlerinin önünde bir duvarın yükselmekte olduğunu görür gibi oluyordu. Öyle bir duvar ki, onu dış dünyadan soyutlayacaktı. Hafifçe kaşlarını çatınca Cal'ın gözlerinin çevresinde derin çizgiler oluştu. Kuşunca da sesinde aşırı bir duyarlılık farkediliyordu:

«Üzerinde konuşulacak bir şey olduğunu pek sanmıyorum. Var mı sence?» dedi.

June'un dudakları titriyordu. Sonunda: «Bilmiyorum!» diye bağırdı. Ardından aynı şeyi daha yüksek sesle yineledi: «Bilmiyorum? Tanrım! Cal, çocuğa yardım etmemiz lazım.» *Ne yapıyordu bu Cal? Olup bitenleri yok mu sayıyordu? Dışarıya karşı bir duvar mı örüyordu? Elbette öyle yapıyordu. Öyle yaptığını onun gözlerinde okuyabiliyordu.*

«Öyle korkunç bir şey olduğunu sanmıyorum.» *Her şey anlaşılıyor,* diye düşündü June. *Michelle'in o gün öğleden sonra olanlar hakkında-ki düşüncelerini aktarmasından sonra Cal'ın böyle sessizliğe çekilmesinin nedeni bu. Konuyu olduğu gibi kafasından kovmak istiyor. Ama, bu konuda onu deşmeye çalışacağım.* «Bunu nasıl söyleyebilirsin?» dedi June. Kuşurken de sesini olabildiğince yumuşak tutmaya çabalıyordu: «Bugün Susan Peterson öldü ve Michelle de oradaydı. Onun ölümünü gördü. Hiç değilse görmüş olması gerekir. Eğer görmemişse bizim, sandığımdan ve düşündüğümünden çok daha büyük bir sorunla karşı karşıya olmamız gerekir. Bu çocuğun Amanda dışında hemen hiçbir arkadaşı yok. O da bir oyu.ıcak bebek. Tanrı aşkına!.. Şimdi bir de bu sis konusu çıktı ortaya. Cal, bugün sis diye bir şey yoktu. Biliyorum bunu. Gün boyu buradaydım. Güneş hep ışıltı ışıltıydı. Cpl, bu

çocuk görme yeteneğini yitiriyor olabilir. Ve sen kalkıp, çok önemli bir şey olmadığını düşündüğünü söyleyebiliyorsun. Görmüyor musun, kör müsün?» June sesinin fazla yükseldiğini ve tizleştiğini düşünerek birden durdu. Ama hiçbir şey değişmedi. Cal'ın gözleri daha bir soğuk bakıyordu. O konuşmaya başlamadan da June onun neler söylemeye hazırlandığını biliyordu.

«Bunu bana söyleyemezsin! Sen beni, Michelle'i delirttiğime inandırmak istiyorsun. Ben öyle bir şey yapmadım! Çocuğun keyfi yerinde. Bugün öğleden sonra bir şok geçirmiş ve yaşadıklarını zihninden kovmuş. Bu normal bir tepkidir. Anlıyor musun dediğimi? Bu, normaldir!»

June sersemlemişti adeta. Bir koltuğa çökuverdi. Düşüncelerini tutarlı biçimde toparlamaya çalıştı. Cal haklıydı. Üzerinde konuşulacak bir şey yoktu. Yapılacak bir şey olmadığı gibi.

«Şimdi dinle beni,» dediğini işitti Cal'ın. Sesi yumuşak ve seçtiği sözcükler de aşırı derecede özenliydi: «Bugün öğleden sonra sen orada değildin. Ben de orada değildim. Constance Benson'un ne dediğini dinledim, biliyorum. Michelle'in söylediklerini de biliyorum. Kime, hangisine inanırsan inan, fazla farketmez. Susan'ın başına gelen olay konusunda Michelle'in herhangi bir şey yaptığından söz etmedi. Michelle'in olaya tepki göstermediğini söyledi. Nasıl tepki gösterebilirdi ki? Çocuk şokun etkisindeydi. Ne gibi bir tepki verebilirdi ki?»

June'un beyninin yarısı Cal'ın dediklerine kulak veriyor, öbür yarısıysa protesto çığlıkları atıyordu. Olayları saptırıyordu Cal. Olanların kendi düşündüğü gibi algılanması için elinden geleni yapıyordu.

«İyi, ama sis konusuna ne diyorsun? Michelle diyor ki, sis vardı. Ama yoktu. Allah kahretsin, yoktu işte?»

«Ben vardı demedim ki,» dedi Cal. Sakindi: «Belki Michelle, Susan'a ne olduğunu gördü. Gördü ve tepkisi de böyle oldu. Bayan Benson'un orada olmadığı halde sözünü ettiği tepki. O tepki olayı bilincinden kovmak, ona kendini kapamaktı. Belki de, bilinci gördüğü ama görmek istemediği şeyi dışlamak için sisi uydurdu.»

«Tıpkı seninki gibi, görmek istemediğini perdenin öbür yanında bıraktığın gibi yani.» June böyle dedi, ama der demez de söylediğine pişman oldu. Ne var ki, geri dönüş yoktu. Söylediklerinin Cal'ı gerçekten etkilediğini gördü. Cal olduğu yerde adeta büzülmişti. Kendine siper yapmak ister gibi Jennifer'i biraz yukarıya kaldırdı.

«Affedersin,» dedi June. «Bunu söylememeliydim.»

«Eğer böyle düşünüyorsan, neden söylemeyeceksin ki? Ben yatmaya gidiyorum. Bu konuda üzerinde durulmaya değer başka bir nokta görmüyorum.»

June sessizce onun odadan çıkmasını bekledi. Gitmesini önlemek için herhangi bir hareket yapmadığı gibi konuşmayı sürdürme konusunda da bir çabası olmadı. Koltuğa yapışmış gibiydi. Kalkabilmek için gücünü toparlayamadı. Cal'ın merdivenlerdeki ayak seslerine kulak verdi. Sonra o seslerin yatak

odaları yönünde hafifleyip kaybolmasına kulak kabarttı. Ev iyice sakinleştikten sonra düşünmeye çalıştı, Michelle konusu üzerinde yoğunlaşmak için çaba harcadı, onun için ne yapılabilir- i leceğini araştırmaya koyuldu. Ama karar vermişti, olabilecek her şeyi göze alacaktı. Kandırılmaya razı değildi.

Estelle'le Henry Peterson için zaman durmuş gibiydi. O saatte, vaktin gece yarısına yaklaştığı sırada Estelle elleri kucağında hiçbir şey söylemeden oturuyordu. O sırada kızının nerede olduğunu merak ediyormuş gibi şaşkın bir ifade vardı yüzünde. Henry odada bir aşağı, bir yukarı dolaşıyordu. Yüzünün sağlıklı rengi tam bir kırmızıya dönüşmüştü. İçindeki öfke giderek artıyordu. Susan gerçekten ölmüşse bundan birinin ya da birilerinin suçlanması gerekir, diye düşünüyordu.

«Bana bir daha anlat, Constance,» dedi. «Bir kez daha anlat bana, ne oldu? Anlatırken bir şeyi atlayıp atlamadığından emin değilim.»

Constance Benson, Estelle'in rahat koltuklarından birine yerleşti. Ama halinde bir tedirginlik vardı. Yorgun yorgun alnını ovuşturdu.

«Sana her şeyi anlattım, Henry. Anlatacak başka hiçbir şey kalmadı.»

«Benim kızım yarın kenarından uçmaz, uçamaz.» derken böyle bir şeyin olamayacağını kanıtlamaya çalışır gibiydi: «Bu kızın onu itmiş olması gerekir. Mutlaka itmiştir.»

Constance sinirden kucağında kıvrılıp burkulan ellerinden gözlerini ayırmadan, Henry Peterson'a işitmek istediği şeyi söyleyebilme isteği içinde kıvranıyordu.

«Yapmadı, itmedi, Henry. Bir şeyler söylemiştir. Ama söyleneni benim mutfağımdan işitebilme imkânım yoktu. Ayrıca, Michelle, Susan'a pek yakın da değildi. Çok, çok garipti, ama hepsi bundan ibaret.»

«Çok, ama çok garip, bana sorarsan da,» diye mırıldandı Henry. Bardağa bir yudum viski koydu ve bir dikişte boşalttı. Şapkasını alıp sımsıkı başına geçirdi: «Ben Doktor Carson'la konuşmaya gidiyorum,» dedi. «O bir doktordur. Ne olduğunu bilir.» Kararlı bir yürüyüşle odadan çıktı. Bir dakika kadar sonra evin giriş kapısı gürültüyle kapandı ve bir motor sesi geldi ardından.

«Ah! Tanrım,» diyerek göğüs geçirdi Estelle: «Umarım düşüncesiz bir şeyler yapmaz. Kızdı mı ne hale geldiğini bilirsin. Susan onun davranışları karşısında ne yapacağını şaşırırdı...» Sesi zayıflayıp söndü. Bir anda Susan'ın artık babasının öfkesi karşısında şaşkınlığa düşmeyeceği aklına gelmişti. Yalvarır gibi Constance Benson'a baktı: «Ah, Con-stance, söylesene ne yapacağız? Olanlara inanmıyorum. Susan'ın her an şu kapıdan içeri gireceğini ve şimdiye dek olan her şeyin bir rüya olduğu düşüncesini kafamdan atamıyorum.»

Constance uzanarak Estelle'i kendine doğru çekti. Onun kocaman, dinlendirici ellerinde rahatlayan Estelle de kendini bırakıverdi, gözyaşları birden boşandı. Vücudu titriyordu. Buruşuk bir mendille

gözlerini sildi.

«Bırak kendini, ağla biraz,» dedi Constance. «Gözyaşlarını tutmaya çalışma. Susan burada olsaydı, o da buna izin vermezdi. Henry için de fazla kaygılanma. Yumuşayacaktır. Onun da boşalması lazım, hepsi o kadar.»

Estelle burnunu çekip yerinde doğruldu. Constance gülümsemek istedi, ama bu çaba onun için biraz fazlaydı. «Constance, bize her şeyi söylediğinden emin misin? Henry'nin önünde söylemek istemediğin bir şey daha yok muydu?»

Constance derin bir soluk aldı: «Çok isterdim. Olup bitenler konusunda aydınlatıcı bir şeyler daha olmasını isterdim. Ama hiçbir şey yok. Bildiğim tek şey, insanlara tekrar tekrar söylediğimden ibaret; çocukları bu mezarlığın çevresinde oynamaya bırakmayın, demiştim. Tehlikeli demiştim. Ama kimse bana inanmadı. Bak işte, şimdi ne oldu?»

Estelle'in bakışlarıyla karşılaştı. İki kadın bir süre birbirlerine öylece bakakaldılar. Sanki aralarında sözsüz bir konuşma sürüp gidiyormuş gibiydi. Sonunda konuşan Estelle oldu. Sesi yavaş ve temkinliydi:

«O kızdı değil mi? Şu, Michelle Pendleton? Susan bana aralarında ters bir şeylerin olduğunu söylemişti.»

«İyi de, bu olayın onunla pek ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bana öyle geliyor ki, yapılması gerekenler konusunda herkes uyarılmıştı. Artık herkesi, çocuklarını o mezarlıktan da Michelle Pendleton'dan da uzak durmaları için uyarmalıyız. Kızın ne yaptığını bilmiyorum, ama bir şey yaptığı kesin bence.»

Estelle söylenenleri başıyla onaylamakla yetindi.

Haberin Paradise Point'e yayılması fazla sürmedi. Constance Benson arkadaşlarına haber verdi. Arkadaşları da arkadaşlarına tabii... Akşam karanlığı basarken tüm çevrede küçük aile grupları mutfaklarda, oturma odalarında biraraya gelmişler, uyuklayan çocuklarıyla konuşuyor, onları Michelle'e karşı uyarıyorlardı. Büyük çocuklar onaylar gibi başlarını sallıyorlardı. Ama küçükler için bu sözlerin hiçbir anlamı yoktu...

Carstairs'lerde Bertha telefonda Constance Benson'la kısaca konuştuktan sonra Estelle Peterson için birkaç sevgi sözcüğü mırıldandı ve ahizeyi yerine koyup kocasına döndü. Fred onu seyrediyordu:

«Telefon konuşmaları için biraz geç değil mi?» Gecenin yarısında böyle rahatsız edilmeye öteden beri kızardı. Bertha bu oldu bittiği için: «Constance Benson'du,» dedi. «Anlaşıldığına göre, bugünkü olayda Michelle Pendleton'un parmağı olduğunu söylüyor.»

«O tarafını Constance'a bırak.» diye söylendi uykulu bir halde kocası. Ama merak etmekten de kendini alamamıştı: «Constance, Michelle'in ne yaptığını sanıyordu ki?»

«Bir şey demedi. Doğru dürüst bildiğini de sanmıyorum. Sadece Sally ile konuşmamız gerektiğini söyledi. Konuşup, Michelle'den uzak durması için onu uyarmalıymışız. Constance Benson öyle diyor diye kimseyi uyaramam. Mezarlıktan başka konuştuğu konu da yok zaten. Evden bile zorlukla dışarı çıkıyor.»

«Pekâlâ, ama bu onun sorunu, bizimle bir ilgisi yok.»

Bertha ışığı söndürmek üzereyken yatak odasının kapısını hafifçe tıkladı, Sally içeriye girip yatağın kenarına ilişti. Tam anlamıyla uyanık olduğu belliydi:

«Kimdi o?» diye sordu. «Yani şu telefondaki?»

«Sadece Bayan Benson'du. Susan'la Michelle hakkında konuşmak istemiş.»

«Michelle mi? Ne olmuş Michelle'e?»

«Michelle, bugün Susan'la beraberdi, biliyorsun.»

Sally başını salladı, aynı zamanda bir bulmacanın ortasında buldu kendini:

«Biliyorum, ama tuhaf bir şey bu. Susan, Michelle'den nefret eder. Nefret ettiği biriyle neden beraber olsun ki?»

Bertha soruyu duymazlıktan geldi. «Susan, Michelle'e neden kızılıyordu?»

Sally önce omuz silkti. Sonra bu konuda neler hissettiğini birine söylemenin zamanı olduğunu düşündü:

«Topal olduğu için. Susan, hep Michelle'e hilkat garibesiymiş gibi davranırdı. Ona gerzek filan derdi hep.»

«Hayır, olamaz!.. Onun için ne korkunç bir şey bu »

«Hepimiz de biraz onun peşinden gitmiş olduk,» dedi Sally. Üzüntülüydü.

«Onun peşinden mi gittiniz? Yani, Susan'la aynı fikirde miydiniz?»

Sally gözleri dolarak başını salladı: «Ben istemedim, gerçekten istemedim. Ama sonradan anladım ki, Michelle kimseyle arkadaşlık etmek istemiyor... Sonra... sonra Susan da, Michelle'in arkadaşı olanın kendisiyle arkadaşlık edemeyeceği kararına vardı. Ben... bense Susan': eskiden beri tanıyordum.» Sally birden ağlamaya başladı. Bertha onu kollarıyla sarıp kendine doğru çekti:

«Güzel kızım, ağlama şimdi. Her şey yoluna girer »

«Ama Susan öldü!» Sally yüksek sesle ağlamasını sürdürürken birden kafasında bir soru şimşek gibi çaktı. Annesinin kollarından çekerek sordu: «Onu Michelle öldürmedi değil mi? Öldürdü mü yoksa?»

«Elbette hayır,» dedi Bertha sertçe: «Bunun bir kaza olduğundan hiç kuşku yok.»

«Jeff'in annesi ne diyor?»

«Dedi ki... şey dedi...» Bertha biraz bocaladıktan sonra kocasına baktı. Yardım beklediği besbelliydi. Sonra da kestirip attı:

«Hiçbir şey demedi. Susan'ın ayağı kaymış ve düşüp yuvarlanmış. Tıpkı bir süre önce Michelle'in başına geldiği gibi. Sadece Michelle, Susan'dan daha talihliymiş. Hepsi bundan ibaret. Bana soracak olursan, Susan'ın da, siz öbür çocukların da Michelle'e yaptığınız çok kötü bir şey. Bence gidip kendisinden özür dilemeli, onunla arkadaş olmak istediğinizi söylemelisiniz.»

«Ama, ben bunu ona söyledim.» dedi Sally.

Fred Carstairs söze karıştı:

«Öyleyse bir daha söyle! Bu çocuk çok kötü günler geçirdi. Constance Benson aklına geleni yapıyorsa, ileride onu daha kötü günler bekliyor demektir. Kimsenin benim kızımın bu olayın içinde olduğunu söylemesini istemem. İyice anlaşıldı mı?»

Sally sessizce başını sallayarak anladığını belirtti. Bir bakıma babasının söyledikleri onun beklediği şeylerdi. Ama, Michelle onunla daha fazla arkadaşlık etmek istemezse, ne olacaktı. Ne yapmalıydı?

Sally kendini çözülmemiş bir bilmeceyle karşı karşıya hissediyordu. Uyumak üzere odasına çıktığında hâlâ uykusu gelmemişti.

Yanlış bir şey vardı ortada.

Çok yanlış bir şey!

Ama o yanlışın ne olduğunu bulup bir türlü çıkaramıyordu ortaya.

O akşam hiç kimse Pendleton'ları aramadıysa da Cal havada bir gerginlik hissediyordu. Paradise Point'e gelmekle hata ettiğini düşünüyordu bazen. Bu geliş ona ne kazandırmıştı ki. Gırtlığına kadar borç, tamamlanmaya muhtaç bir meslek pratiği, yeni bir bebek ve hayatının sonuna kadar topal kalacak bir kız çocuğu.

Ama sorunlar çözülecekti. Hem de hepsi. Aradan haftalar geçtikçe Cal'ın kafasında bazı gerçekler belirmeye başlamıştı. Bazı nedenlerle -o nedenleri kendisi zor anımsıyordu- kendini Paradise Point'e ait sayıyordu. Aynı zamanda bu evin de bir parçasıydı ve onu bırakması mümkün değildi. Hiçbir nedenle bırakamazdı. Hatta kızı için bile.

Ama o öz kızı değildi ki. Gerçekten değildi. Onu evlat edinmişlerdi, gerçek bir Pendleton değildi o.

Bu düşünce aklında şekillenmeye başlayınca yatağında döndü. Bu düşünceyi aklından geçirmiş olmak

bile ona suçluluk veriyor, huzursuzluğunu artırıyor. Ama bu gerçektir de. Değil miydi?

Bütün sorunlar ortadayken bir de kendi kızı bile olmayan biri yüzünden yeni bir sorun doğmuştu!

Yatağında yeniden döndü, başka şeyler düşünmeye çalıştı.

Başka bir şey!

Hayaller akmaya başladı. Çocuklarla ilgili hayaller. Alan Hanley... Michelle... Şimdi de Susan Peterson bunlar arasındaydı. Yüzler... Yüzler, korku ve acıyla burulmuş yüzler... Biri öbürüne karışarak, hepsi de ona bakarak, hep birden ona suçlayarak bakıyorlardı.

Başkaları da vardı ayrıca. Sally Carstairs, Jeff Benson, küçükler, şu Michelle'in oynadıkları, yani dün birlikte oynadığı küçükler... Gerçekten o dün müydü? Farketmez. Gerçekten etmez. Hepsi de oradaydı, ona bakıyor, soruyorlardı:

Bizim de canımızı yakacak mısın?

Uyku Cal'ı girdabına almıştı. Adeta uykunun içinde yuvarlanır gibiydi, tedirgindi de... Onlar; çocuklar hep oradaydılar, çaresiz ve yalvararak!

Ve suçlayarak!

Gece boyunca Cal'ın kafasındaki karışıklık büyüdükçe büyüdü, öfkesi de arttı. Bunların hiçbirinin onun hatası değildi. Bir teki bile! Öyleyse niçin onu suçluyorlardı?

Cal tükendiğini hissetti.

Ay batmaya yaklaşırken aydınlığı Michelle'in odasına vuruyordu. Oda sanki sihirli ışıklarla dolmuştu. Michelle uyanıktı. Yatağında doğruldu. Amanda'nın yakınlarda olduğundan emipdi.

«Amanda,» diyerek arkadaşının adını fısıldadı. Sonra ay ışığının aydınlattığı odanın sessizliğinde karşılık beklemeye başladı. Sonunda Amanda'nın sesi zayıf ve uzaktan geldi; ama söyledikleri çok netti: «Dışarı! Dışarı gel Michelle!..»

Michelle yatağından kalktı, pencereye yürüdü. Deniz ay ışığında pırıldıyordu. Michelle o pırıltıya şöyle bir bakıp geçti, gözlerini aşağıdaki çimlere çevirdi. Gölge köşeleri dikkatle gözleyerek Amanda'nın nerede olduğunu ona bildirecek bir kırıltı seçmeye çalıştı.

Sonunda o da oldu. Çevresinden daha koyu renkte bir gölge birden çim alanına doğru hareket etti.

Amanda'nın yüzü şimdi ay ışığı altındaydı, gelmesi için ona işaret ediyordu.

Michelle sabahlığını giydi, dikkatli adımlarla odadan çıktı. Holde durarak etrafı dinledi. Annesiyle babasının odalarından ses soluk gelmeyince merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Dışarıda Amanda onu bekliyordu. Michelle yaklaşırken arkadaşının varlığını hissediyordu. Amanda

onu çekiyor, bir yere yöneltiyordu.

Evin önündeki yola çıktı, atölyeye yöneldi. Kendini içeri atması zor olmadı, ışığı açmak için de herhangi bir harekette bulunmadı. Doğruca dolaba giderek, Amanda'nın ne istediğini bilmenin rahatlığıyla bir resim kâğıdı aldı. Tuvale yerleştirdi, annesinin karakalemlerinden birini buldu, - bekleme koyuldu.

Amanda ne isterse istesin Michelle onu kolaylıkla çizebileceğini biliyordu.

Bir dakika sonra da başladı.

Daha önce olduğu gibi cesur kalem darbeleriyle hızla çiziyordu, güvenliydi. Sanki görünmeyen bir el ona kılavuzluk ediyormuşçasına rahat hareket ediyordu. Çalıştıkça yüzüne bir değişiklik geldi. Ela gözleri buğulanır gibi oldu, sonra adeta camlaştı. Onun tersine Amanda'nın süt beyazı, görmeyen gözlerine bir canlılık geldi. Resim kâğıdına bakar- * ken sık sık kırpılıyor, atölyenin her köşesini fıldır fıldır tarıyor, ışığı adeta emiyordu.

Resim bir akşam önceki gibi hızlı çizimlerle kısa sürede ortaya çık- i tı.

Yalnız, bu kez Susan Peterson'u çizmişti. Susan'ın resimdeki yüzü yarın kenarındaki korkulu yüzdü. Vücudu havada asılı kalmıştı. Kolları ileri uzanmıştı.

Yarın kenarında ağzı donuk bir gülümsemeye gerilmiş bir başka kız görünüyordu. Siyahlar içindeydi ve bonesi yüzünü örtmüştü. Aman-da'ydı bu. Onun da vücudu havada asılı gibiydi, kolları ileri uzanmıştı, korkmuyordu, sanki bir şeyi itiyormuş gibiydi.

Gülüğü neşesiz ama bir zafer duygusu taşır gibiydi.

Michelle resmi tamamladı ve geri çekildi.

Arkasında Amanda'nın varlığını hissediyordu. Omzu üzerinde tuvale doğru uzanmış, hafif hafif soluyordu. Amanda:

«Evet!» dedi fısıltıyla, «işte, tam öyleydi!»

Gönülsüz bir halde resmi tuvalden alıp dolaba koydu. Amanda'nın fısıltılı buyruklarına uyararak dibe, bulunamayacak, erişilemeyecek bir köşeye yerleştirdi dikkatle.

İşi bittikten sonra atölyeyi bulduğu gibi bırakarak eve yöneldi.

Çim alanı geçtikten sonra Amanda kulağına eğildi:

«Şimdi sana kızacaklar. Hepsi de kızacak. Ama sen hiç aldırma. Bana da kızmışlar, bana da gülmüşlerdi. Sen hiç oralı olma, Michelle. Ben seni kollayacağım. Sana gülmeyecekler. Sana asla gülmeyecekler. Gülmelerine izin vermeyeceğim.»

Bunları söyledikten sonra gecenin karanlığında kayboldu.

XIX. Bölüm

O gün herkes için bunaltıcı bir gün oldu. Corinne Hatcher en azından altmışıncı kez saate bakarak ne olabileceğini düşündü. Gün boyunca çocuklar aralarında fısıldaştılar. Gözleri, kısaca da olsa hep aynı noktaya, Michelle Pendleton'a takılıyordu hepsinin. Bayan Hatcher'in kendilerine baktığını farkederek bakışlarını başka tarafa çevirdiler.

Corinne herkesin bildiğinden fazlasını bilmiyordu. Tüm söylentiler kulağına gelmişti. Bir gece önce pek çok kadın tarafından aranmış, hepsi de çocuklarının öğretmeninin «*gerçek*»i bilmesi gerektiğini öne sürüyor ve Michelle Pendleton'un sınıftan «uzaklaştırılması» için «kendine düşeni yapacağından» emin olduklarını söylüyorlardı. Sonunda, umutsuzlukla ne olup bittiğini öğrenmek için Josiah Carson'u aramak zorunda kalmış, konuşmanın bitiminde de telefonunu fişten çekmişti.

Şimdi, saat üçe yaklaşırken hâlâ Susan Peterson'dan söz açmanın gerekli olup olmadığına karar veremiyordu. Ama, sonunda ders günü bitmeye yaklaşırken bir şey konuşmamayı uygun buldu. Onlara söyleyecek bir şey yoktu. Ayrıca Michelle Pendleton'un önünde kimseye herhangi bir şey söylemek istemiyordu.

Michelle!

Michelle o gün, her gün olduğu gibi, tam vaktinde okula geldi ve kimseye belli etmeden, sınıfın en arkasındaki yerini aldı. Tüm öbür çocuklar arasında kendini dersine tam olarak verebilen tek kişiydi. Öbürleri aralarında gülüşüp fısıldaşırken, Michelle sınıfın en arkadaki yerinde sakince ya da tevekkülle oturuyor, etrafında olup bitenlerden habersiz, dersiyle uğraşıyordu. Herhangi bir durum karşısında nasıl dav-ranılacağına örneğini o kendine özgü biçiminde ortaya koymuştu. Eğer Michelle hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsa, hiçbir şey olmamış demektir.

Son ders zili çaldığında Corinne derin bir nefes aldı. Kendini koltuğuna bırakıp çocukların dışarıya koşuşturmalarını seyre koyuldu. Hiçbiri Michelle'le konuşmadı. Gerçi Sally Carstairs'in bir ara durduğunu, gidip ona bir şeyler söyleme konusunda durakladığını görmüş, konuşacağını sanmıştı ama, Sally sonradan fikrini değiştirmiş, Jeff Benson'la birlikte çıkıp gitmişti.

Sınıfta ikisinden başka kimse kalmayınca Corinne, Michelle'e gülümsedi. Becerebildiğince dostça bir sesle sordu:

«Günün nasıl geçti?»

Michelle konuşmak istiyorsa, bu ona verilmiş bir fırsattı. Ama kız konuşmak istemedi.

«İyiydi,» dedi isteksiz isteksiz. Ayağa kalkmış, kitaplarını toplamaya başlamıştı. Sınıftan çıkacağı sırada geriye dönüp Corinne'e hafifçe gülümsedi: «Yarın görüşürüz,» deyip yürüdü sonra.

Michelle koridorda Sally Carstairs'le Jeff Benson'un çıkış kapısı yakınında konuştuklarını görünce, başını çevirdi.

Arka taraftaki kapıdan çıktı, o gün ilk kez biraz dinlenmek için durdu. Sınıf arkadaşlarından hiçbiri bahçede yoktu. Annie Whitmore az ötede arkadaşlarıyla oynuyordu. Yalnız bugün başka bir oyunu yeğleyerek ip atlamaktan vazgeçmişlerdi. Michelle onları bir süre seyrettikten sonra sağlam ayağının üzerinde sekerek aynı oyunu oynayıp oynayamayacağını düşündü. Belki, ama ancak çocuklar oradan uzaklaştıktan sonra bunu deneyebilirdi.

Merdivenlerden inmeye başladı. Niyeti okul bahçesini arka kapıdan terketmekti. Tam kapıdan geçerken ikinci sınıf öğrencilerinden biri seslendi:

«Beni iter misin?»

Michelle durdu, seslenen küçük oğlana baktı.

Yedi yaşlarında bir çocuktı bu ve yaşına göre de ufak tefekti. Salıncakta oturmuş, sallanan arkadaşlarını özenerek seyrediyordu. Ufaklığın sorunu açık seçik ortadaydı. Sallanmak için ayaklarını yere vurmaya boyu yetmiyordu. İri, ela gözleri güvenle dolu olarak Michelle'e bakıyordu. Gözlerini açışı sevimli bir köpek yavrusunu anımsatıyordu.

«Ne olursun!» diye yalvardı.

Michelle çantasını bir yana koydu, çocuğun arkasına geçti. O arada sordu:

«Senin adın ne?» Sorarken de onu itti.

«Billy Evans,» dedi küçük. «Ben senin kim olduğunu biliyorum. Sen yardan yuvarlanan kızsın. Çok canın yanmış mıydı?»

«Fazla değil. Bayılmıştım.»

Billy verilen bilgiyi olağan karşıladı:

«Oh! Beni biraz daha hızlı itsene!»

Michelle çocuğu biraz daha hızlı itti. Çok geçmeden Billy mutlu bir biçimde uçmaya başladı. Sevinç çığlıkları okulun bahçesinde yankılanıyordu.

Sally Carstairs'le Jeff ön basamaklardan yavaş yavaş aşağı indiler.

Hoşlarına giden beraberliklerini uzatmaya çalışıyor, eve hemen dönme konusunda pek istekli görünmüyorlardı. Aralarında tatlı bir bağ oluşmuştu. Hiç konuşmasalar da birlikte olmak hoşlarına gidiyordu. Bunun nasıl olduğu sorulsa ikisi de pek açıklayamazdı. Ön bahçenin sonuna geldiklerinde ayrılamadılar.

Orada durdukları sırada bir otomobil yaklaştı. İki çocuk içinden June Pendleton'un çıktığını gördüler. Yanlarından geçerken ikisi birden, pek de farkında olmaksızın hafif bir «merhaba» dediler. Ama June bunu işitmemiş görünüyordu. Çocuklar June'un okulun bahçesinde gözden kayboluşunu izlediler.

«Michelle'in bir ilgisi olduğunu sanmıyorum,» dedi Sally birden. Gerçekte o sırada Michelle ya da Susan hakkında konuşmuyorlardı. Ama Jeff, Sally'nin ne demek istediğini hemen anladı. Ona göre de karşılık verdi:

«Annem onun orada olduğunu söyledi.»

«Ama bu onun bir şey yaptığı anlamına gelmez ki,» diye karşılık verdi Sally de.

«Tamam da, Susan'ı hiç sevmezdi, bu kesin.»

«Neden sevsindi ki? Susan ona kötü davranıyordu. Hem de okulun ilk gününden beri.»

Jeff tedirginlikle konuyu değiştirmek istedi. Sally'nin dediklerinin doğru olduğunu biliyordu ama onunla bu konuda görüş birliği halinde olmak da istemiyordu:

«Evet, ama hepimiz de biraz ona uyduk.»

«Biliyorum... Belki de öyle yapmamalıydık.»

Jeff, Sally'ye sert sert baktı: «Biz öyle davranmasaydık, Susan, şimdi ölmemiş mi olacaktı demek istiyorsun?»

«Ben böyle bir şey demedim. Seninle eve kadar yürüyelim mi?» Ama Sally bir yandan da aslında bunu demek isteyip istemediğini soruyordu kendine.

Jeff omuz silkti: «Eğer istiyorsan, tabii. Ama unutma, sonra geriye yürüyeceksin.»

«Önemli değil!» İkisi yan yana yaya kaldırımında yürümeye başladılar. Daha sonra köşeyi dönüp oyun alanına uzanan caddeye çıktılar. Sally yol arkadaşını denemek istermişçesine: «Belki Michelle'i görmeye giderim,» dedi.

Jeff durdu, Sally'ye baktı.

«Annem onunla hiçbir ilişkimiz olmaması gerektiğini söyledi. Tehlikeliymiş.»

«Aptalca bu,» dedi Sally. «Benim annemle babam da onunla yeniden arkadaş olmamı söyledi.»

«Bana sorarsan düştüğünde sakatlanan yeri sadece bacağı değildi. Galiba başının üzerine düşmüştü.»

Sally kendini tutamayıp bağırdı:

«Jeff Benson, yeter artık, kes şunu! Bu tıpkı Susan'ın söyleyip durduğu sözler. Bak, sonra ona ne oldu!»

Bu kez Jeff durdu. Gözlerini Sally'ye dikti: «Sen Michelle'in bir şey yaptığına aslında inanıyorsun değil mi?» Sally dudaklarını ısırarak önüne baktı.

«İnanman doğal,» dedi Jeff. «Kasabada herkes onun bir şey yaptığını düşünüyor. Ancak kimse de ne yaptığını bilmiyor.»

Oyun alanı yakınına gelmişlerdi. Sally birden biri kendisini gözetli-yormuşçasına ürpertici bir heyecana kapıldı. Dönüp etrafa baktığında derin bir nefes aldı: Sadece birkaç metre ötede, avlunun iç tarafında Michelle durmuş ona bakıyor, bir yandan da salıncağı özenle sallıyordu. Billy Evans mutlu bir biçimde sallanıp gülüyor ve daha hızlı itmesi için yalvarıyordu.

Çok kısa bir an Michelle'le göz göze geldiler. O anda Michelle'in, Jeff'in söylediklerini işittiğinden emindi. Biraz garip bakıyor gibiydi. Sally ürktü. Uzanıp Jeff'in elini tuttu:

«Gel!» dedi. Sesi fısıltı gibiydi: «Seni işitti.»

Jeff önce kaşlarını çattı, sonra Sally'nin niçin fısıltı halinde konuştuğunu anlamak üzere etrafa bir göz attı.

Michelle'in kendisine baktığını gördü.

İlk tepkisi onu yukarıdan aşağı süzmek oldu. Gözlerini kıstı. Ama Michelle gözlerini kırpmadı bile. Yüzü ifadesizdi. Jeff kendini kontrol edememe noktasına vardığını hissediyordu. Sonunda boşverdi ve rahatladı. Başka taraflara baktı. Belirli bir amaçla öyle yapıyormuş gibi davranmaya çalıştı.

«Gidelim Sally,» dedi. Sesi oldukça yüksekti, bunu Michelle'in duymasını istiyordu: «Eğer Michelle, o çocukla oynamak istiyorsa, bundan bize ne?» Sally'yi oracıkta bırakarak tek başına aşağıya, yola doğru yürüdü. Sally birkaç saniye durdu. Karışık duygular içindeydi. Jeff'e de yetişmek istiyordu. Ancak, biraz gecikmeli de olsa Michelle'den özür dilemeyi aklından geçiriyordu. Bir çıkış yolu bulamadan Jeff'in gittiği yana koştu.

Corinne Hatcher okuduğu sınav kâğıtlarından başını kaldırdı. June Pendleton'u dersliğin eşiğinde görünce yüzündeki gülümseme otomatik olarak kaygılı bir ifadeye dönüştü. Kapıda kararsız bir halde duran June'un sıkıntılı bir hali vardı. Tedirginliği görünüşünden, rüzgârda karışmış saçlarından, nasıl olmuşsa, buruşmuş gömleğinden'bile anlaşılıyordu. Corinne iskemlesinden kalkarken June'a içeri girmesi için işaret etti:

«iyi misiniz?» Böyle dedi, ama dediğinin June'un besbelli olan tedirginliğini daha da arttırmaktan başka bir işe yaramayacağını çok geç anladı. Bununla birlikte June aykırı bir tavır takınmadı.

«Hissettiğim gibi görünüyorsun galiba,» dedi. Gülümsemeye çalıştı, başaramadı: «Bir... biriyle konuşmam gerek, ama konuşabileceğim başka kimse de yok.»

«Susan Peterson'un başına geleni biliyorum,» derken Corinne konuşma konusunu önermiş oluyordu

bir yerde: «Olay, Michelle bakımından da kaygı verici olmalı.»

June öğretmenin anlayış göstermesinden son derece memnun, birden masanın önündeki iskemleye çöktü. Bu küçük bir iskemleydi, o nedenle de hemen ayağa kalktı:

«Biraz da bunun için geldim,» dedi. «Bugün Michelle'de herhangi bir şey dikkatinizi çekti mi? Normal olmayan herhangi bir şey demek istiyorum.»

«Korkarım, bugün hiçbirimiz için iyi bir gün değildi,» karşılığını verdi Corinne: «Bütün çocuklar, biraz... nasıl söyleyeyim bilmem... zihinleri meşguldü. Galiba, en doğrusu böyleydiler yani...»

«Herhangi bir şey dediler mi? Yani, Michelle'e...»

Corinne bir duraksama geçirdi. Sonra gerçekleri June'dan gizlemek için bir neden bulunmadığına karar verdi: «Bayan Pendleton, ona hiçbir şey demediler. Hiçbir şey...»

June onun demek istediğini hemen anladı:

«Bunun böyle olacağından korkmuştum,» dedi. «Ben... ne yapmak gerektiğini bilemiyorum.»

June bir kez daha oturmak için eğildi. Birden ağır bir yorgunluk çökmüştü üstüne, bütünüyle kendini yenilmiş hissediyordu. Konuya nasıl gireceğini kestiremiyordu. Bu kez Corinne onu kolundan tutup ayağa kaldırdı:

«Gelin,» dedi. «Öğretmenler odasına gidelim, birer kahve içelim. Sizin biraz daha kuvvetlice bir şeye gereksiniminiz var gibi, ama ne yapayım kurallar her yerde geçerli. Ayrıca, birbirimize June ve Corinne diye hitap etmenin de zamanı geldi. Sizce de öyle değil mi?»

June keyifsizce Corinne'in dediklerini onaylarken öğretmenler odasına gitmek için kendini tümüyle Corinne'e bıraktı.

«Psikolog arkadaşınız yardım edebilir mi acaba?» diye sordu June. Bir gün önce neler olduğunu Corinne'e anlattı, her şeyin ne kadar saçma olduğunu da ekledi. Önce Michelle eve geliyor. Sakin ve belli ki yanlış hiçbir şey yok. Sonra Cal'ın dönüşü ve karabasanın başlaması...

June her şeyi olduğu gibi, bir bir anlattı. Öğretmenin anlatılan olaylardaki gerçek dışılık duygusunu sezebilmesini istiyordu. Sonunda da her şeyin *Alice Harikalar Diyarında* kitabından bir sahneye benzediğini söyledi. Korkunç şeyler oluyor ama çevresindeki herkes sanki hiçbir şey olmamış gibi duruyordu. Kendisi de kocası ya da kızı hakkında çok fazla kaygılanıp kaygılanmadığından emin değildi. Ama dün gece geç vakit düşünürken kızına öncelik tanınması gerektiğine karar vermişti.

Corinne tüm hikâyeyi, onun sözünü kesmeden, soru sormadan, June'un bunu sadece anlatma ve zihnini kemiren şeyi dışarı atma ihtiyacında olduğunu anlayarak dinledi. Sonunda, June sözünü bitirince de düşünceli bir halde başını salladı:

«Tim'in yardım edememesi için bir neden göremiyorum,» dedi. Yerinden kalkıp kahve makinesine gitti. Bir yandan düşünürken bir yandan da June'la kendisinin kahvelerini tazeledi. Yanına döndüğünde sesiyle onu cesaretlendirmeye çalışarak konuştu:

«Belki de her şey görüldüğü kadar kötü değil.» Yine durakladı. Sözü nasıl sürdüreceğini bilemiyordu: «Biliyorum, tümüyle çok korkunç,» dedi yumuşak bir sesle: «Ama, sanırım, siz çok fazla üzülüyorsunuz.»

«Hayır!» diye bağırdı June. Bu, gerçek bir çılgıktı. Birden gözleri yaşlarla doldu: «Tanrım, onun bebeği hakkında nasıl konuştuğunu bir duysanız. Yemin ederim o Amanda'nın -şimdi ona, benim Amanda'm diyor- varolduğuna gerçekten inanıyor,» Sesinde Corinne'i ürküten bir umutsuzluk belirmişti.

June'un elini avuçlarına aldı, sesine güven verici bir ton vermeye çalışarak konuştu: «Evet, korkunç! Ama her şey düzelecek inanın, düzelecek.» Ama görünmeye çalıştığı kadar güvenli değildi. Corinne, Michel-le'e olanların kendi kavrayışlarını aştığı duygusuna kapılıyor, bu da ona dehşet veriyordu.

Michelle, Sally'nin yolun köşesinde gözden kayboluşunu izlerken Jeff'in dediklerini kafasından atmaya çalıştı. Ama beceremiyordu. Sözcükler kafasının içinde yankılanıyor, onunla alay ediyor, acı veriyordu. Arada bir daha hızlı itmesini isteyen Billy Evans'in neredeyse farkında bile değildi. Sesi uzaklardan geliyordu. Sanki yoğun bir sis tabakası içinden geçiyormuş gibiydi.

Sallanmanın kendi kendine durmasını bekledi. Billy buna karşı çıkınca yorulduğunu, başka bir zaman onu yine sallayacağını söyledi. Sonra acı içinde akça ağaca doğru ilerledi. Çimin üzerine oturdu. Eve gitmek üzere başlayacağı uzun yürüyüşe çıkmadan önce Sally'yle Jeff'in iyice uzaklaşmalarını bekleyecekti.

Çimlere iyice yayılmış, yukarıda ağacın yapraklarını seyre dalmıştı. Yaklaşan sonbahar nedeniyle renkler değişmeye başlıyordu. Böyle tek başına olduğu, etrafta hiç kimsenin bulunmadığı zamanlarda yalnızlık o kadar kötü değildi. Sadece onların seslerini duyduğu, kendilerini gördüğü, sesleri ve bakışları onunla alay ediyormuş gibi geldiği zamanlarda nefret ediyordu arkadaşlarından.

Ama Sally kızdıklarından biri değildi. Onun hakkında kesin bir fikri yoktu. O, öbürlerinden daha iyi, daha sevecen görünüyordu. Michelle onu Amanda ile konuşmaya karar verdi. Eğer Amanda uygun bulursa belki yeniden arkadaş olurlardı. Michelle içinden bunun gerçekleşmesini diledi. Sally'yi gerçekten seviyordu, hem de yürekten. Ama yine de her şey, Amanda'nın bu konuda ne diyeceğine bağlıydı.

Corinne sınıfın penceresinden June'un oyun alanını geçişini izledi. Gönülsüz bir havası vardı. Michelle'i rahatsız etmek istemez gibiydi; sanki ağacın altında uyukladığı sürece Michelle kafasının içindeki ne idüğü belirsiz karmaşadan uzakta, daha güvenli bir yerde olacaktı. Corinne bulunduğu

yerden dışarıyı seyrettiği sırada June kızın yanına yaklaştı. Çömeldi ve yumuşak bir hareketle onu uyandırdı.

Michelle zorlanarak ayağa kalktı. Kalçasındaki ağrı yüz çizgilerinden açıkça okunabiliyordu, hatta uzaktan bile farkedilebiliyordu. Annesini karşısında bulmak onu şaşırtmış gibi görünüyordu, ama memnundu da. Michelle annesinin elinden tutarak peşine takıldı; birlikte köşeyi döndüler, Corinne'in görüş alanı dışına çıktılar.

Onlar gözden kaybolduktan sonra da Corinne bir süre daha pencerenin önünde kaldı. Çökmüş omuzları, dağınık saçları ve onu topal bırakan kazaya yenilmiş olmanın belirtileriyle Michelle zihninde bir fotoğraf gibi yer etmişti.

Gözlerinin önünde okulun açıldığı gün canlandı. Michelle canlı, hopluya sıçraya sınıfa gelmişti. Hep gülüyor gibiydi. Paradise Point'teki yeni yaşamına başlamanın heyecanı içindeydi.

Şimdiyse, aradan sadece birkaç hafta geçmişken her şey temelden değişmişti. Ya Paradise Point? Bazıları için o olanca değişmezliğiyle ayakta duruyordu. Ama Michelle Pendleton için hiç de öyle değildi.

Corinne bu durumun geçici olmadığını düşündü birden, belki hep böyle kalacaktı.

XX. Bölüm

Hareketli bir öğleden sonrasıydı. Corinne hızlı hızlı yürüyordu. Zihni, gittiği yerden çok, June Pendleton'un ziyaretiyle meşguldü. Karşıda beliren binayı görünceye kadar da kliniğe gitmekte olduğunun pek farkında değil gibiydi. Bina küçük bir ormancık sayılabilecek bir koruluğun içindeydi ve sarmaşık gülleri her yanını sarmıştı. Bir an durdu, güzel bir yazıyla yazılmış levhaya baktı; Josiah Carson'un silikleşmiş adıyla Calvin Pendleton'un yeni eklenmiş adını okudu. Levhanın yazılışı Corinne'e biraz hüzün verdi. Bunun neden ileri geldiğini algılayabilmesi için biraz düşünmesi gerekti. Bu, eskinin yeniye yer veriş gibi bir şeydi. Josiah Carson, Corinne'in ilk anımsayabildiği zamanlardan beri oradaydı. O klinik onsuz düşünülemezdi.

Bekleme odasına girip Marion Perkins'i masasının başında, defterlerini karıştırmakla meşgul görmek gerginliğini biraz hafifletti. Marion Carson hâlâ oradaydı ve orada olmakla Josiah Carson ile Calvin Pendleton arasındaki geçiş dönemini bir ölçüde yumuşatmış oluyordu. Kapıya asılı küçük zil çingirdayınca Marion başını kaldırıp baktı.

«Corinne!» diye yüksek sesle karşıladı geleni. Sesinde Corinne'i görmenin şaşkınlığıyla merak ve «hoşgeldin» birbirine karışmıştı: «Biliyor musun,» dedi. «Bugün buraya geleceğin konusunda bir his vardı içimde. Tuhaf değil mi? Belki de değil. Gerçekte her şey düşünüldüğü gibi oldu. Hemen herkes bugün buraya uğrayıp Susan Peterson hakkında görüşmek istedi.» Üzüntüyle iç çekti ve: «Korkunç bir şey değil mi?» diye ekledi. «Henry ve Estelle için ne acı bir kayıp! Herkes de küçük Michelle Pendleton'un bunda bir rolü olduğunu düşünüyor.» Öne doğru eğildi, sesini sır veriyormuşçasına alçaltarak konuştu: «İnan bana bazıları öyle şeyler söylüyor ki, ben tekrarlamak bile istemem.»

«Öyleyse tekrarlama!» Corinne sözü böylece kısa kesişimini dostça bir gülümsemeyle tatlılaştırarak sordu: «Joe Amca burada mı?»

Marion saygısızlığa varan karşısındakini utandırma çabasıyla telefona uzandı: «Telefonunu bir çınlatayım, bakalım meşgul mü?» İç bağlantı düğmesine bastı: «Doktor Joe, size bir sürpriz! Corinne Hatcher burada.»

Bir dakika geçmeden ara kapı açıldı, Josiah Carson görüldü. Kollarını iki yana açmış, yüzünde dostça bir gülümseme vardı. Ama Corinne bir an için onun gözlerinde başka bir belirti görür gibi oldu. Bir hüzün ifadesi mi? Ne zaman hastalarından birini yitirse, özellikle ölen bir çocuksa Josiah Carson bunun acısını yüreğinde duyardı. Kendi kızı öldüğünden beri, (o tarihlerde Corinne henüz doğmamıştı bile) Carson babalık şefkatini tüm Paradise Point çocuklarına yöneltmişti. Ama bugün gözlerinde okunan, hüznün de ötesinde bir şeydi. Corinne'in kolay kolay niteleyemeyeceği bir şeydi bu.

Corinne'i ayaklarını yerden kesercesine kucakladı.

«Bu tatlı sürprizi neye borçluyuz? Nasılsın, iyisin ya?»

Corinne onun kollarından kurtulmaya çalışarak: «İyiyim, iyiyim sanıyorum,» dedi. «Galiba daha çok sizi merak ettim. Çocuklarınızdan birinin başına bir şey geldiğinde bunun sizi nasıl etkilediğini bilirim de...»

Carson başını sallayarak bunu doğrularken: «Hiç kolay bir şey değil,» dedi. «Gel, içeri gir. Sana bir içki vereyim.»

Corinne'a bir iskemle uzattıktan sonra kapıyı kapadı. Masasının alt gözünden bir şişe viski çıkardı. Bakışlarını Corinne'den ayırmadan iki bardağı da cömertçe doldurdu. İçkisini yudumlarırken de:

«Eee, ne haber bakalım?» diye sordu.

Corinne, Bourbon'un tadına şöyle bir baktı. Yüzünü buruşturarak bardağı bıraktı elinden. Carson'la göz göze geldiğinde:

«Michelle Pendleton,» dedi.

Carson başını salladı: «Benim için sürpriz olmadı. Gerçekte ben senin daha önce gelmeni bekliyordum. İşler daha da kötüye gidiyor, değil mi?»

«Pek bilemiyorum,» dedi Corinne. «Bugün onun için korkunç günlerden biri olmalıydı. Çocuklardan hiçbiri onunla ilgilenmedi. Düne kadar bu ilgisizliği ben onun topallığına yoruyordum. Ama şimdi? Burada her şeyin nasıl geliştiğini biliyorsunuz. İnsanlar bir şeylerden ötürü kınanıyor. Hatta kınanmalarını gerektirecek bir şey yokken bile. Üstelik hiçbir şeyi de unutmuyorlar.» içkisini yudumladı, sonra bardağı yine eski yerine koydu. Sonra birden: «Joe Amca, Michelle normal mi?» diye sordu.

«Bunu hangi anlamda sorduğuna bağlı. Herhalde zihinsel yönden soruyorsun, değil mi?»

Corinne iskemlesinde, yeniden yerleşir gibi kıpırdadı: «Bilemiyorum,» dedi. «Aslında buraya gelmekte olduğumun bile farkında değildim. Kendimi kapının önünde bulduğum zaman nerede olduğumu anladım. Ama galiba bilinçaltından bana birtakım mesajlar geliyordu.» Corinne kısa bir süre sustu. Ardından kararlı bir biçimde içkisinin yarısını bir dikişte içti: «Michelle'in hayali arkadaşı hakkında bilginiz var mı?» Bunu sorarken olabildiğince sıradan, bilinen bir şeyi öğrenmek istiyofmuş gibi davranmaya özen göstermişti.

Carson kaşlarını çatarak: «Hayali bir arkadaş mı?» dedi. Sözcükler onu etkilememiş görünüyordu: «Çok küçük çocukların oynadıkları türden bir oyundan mı söz ediyorsun?»

«Tam öyle! Anlaşılan bir bebekle başlamış bu oyun. Nasıl bir bebek olduğunu bilmiyorum. Ama Bayan Pendleton bana bebeğin eski, çok eski bir şey olduğunu söyledi. Michelle onu yatak odasındaki dolabın bir köşesinde bulmuş o eve taşındıklarında.»

Carson şaşırması gibi başını kaşdı. Sonra bir şeyleri anımsayarak «evet» anlamına başını salladı: «Nasıl bir şey olduğunu biliyorum,» dedi yumuşak bir sesle: «Çok eski. Porselen bir bebek. Eski tip giysileri var. Başında da küçük bir bone. Kazadan sonra onu ilk gördüğümde bebek yatağın üstünde, hemen yanındaydı. Sen şimdi Michelle'in onun canlı olduğunu sanmaya başladığını mı söylemek istiyorsun?»

Corinne de onayladı: «Öyle olduğu anlaşılıyor. Ona ne ad verdiğini biliyor musun uz?»

«Bana Amanda adını verdiğini söylemişti.»

«Amanda,» diye yineledi Corinne de: «Bu size hiçbir şey ifade etmiyor mu?» Kadehini bitirip biraz uzağa koydu: «İkinci bir kadeh bana fazla mı gelir dersiniz?»

Carson hiçbir şey demeden içkileri tazeledi: «Anlaşılan Point hakkında birtakım hikâyeler dinlemiş!»

Corinne elini alnında gezdirdi: «Ben de öyle düşündüm. Ama June bana bebeğe bu adı onu bulduğu anda verdiğini söyledi. Yani, buraya geldikleri ve eve girdikleri gün.»

«Demek sadece bir rastlantı.»

«Öyle mi dersiniz? Joe Amca, Amanda kimdi? Yani, gerçek biri miydi? Yoksa bu ve benzerleri sadece eski hikâyeler miydi?»

Carson iskemlesinde biraz geriye doğru kaykıldı. Amanda hakkında asla konuşmazdı. Şimdi de bu konuyu açmak istemiyordu. Ama konu kendiliğinden açılmıştı ve açılmalıydı da. Önemli olan konunun bundan sonrasının nasıl yönlendirileceğiydi.

«O, benim büyük halamdı,» dedi sözcükleri dikkatle seçerek: «Daha doğrusu, yaşasaydı öyle olacaktı.»

«Ne oldu ona?»

«Bilmiyorum. Gözleri görmüyordu. Bir gün yardan aşağıya yuvarlandı. Bütün bildiğim bundan ibaret.»

Carson konuşmasını böyle bağladı ama sesinde konunun kapanmadığını belirten bir şey var gibiydi. Corinne işin biraz daha ötesi olup olmadığını öğrenmek istedi:

«Siz bu konuda biraz daha fazla biliyor gibisiniz?» Karşılık alamayınca Corinne bir adım daha attı: «Biliyor musunuz?»

«Yani hayalet hikâyelerine inanıp inanmadığımı mı soruyorsun?»

«Hayır, onu demek istemiyorum. Demek istediğim onun hakkında bilinenlerin bundan ibaret olup olmadığı.»

«Bildiğim kadarıyla dedem, Amanda'nın kardeşıydı.»

Corinne hiçbir şey demedi. Carson koltuğunda biraz öne doğru eğilerek pencereden dışarıya baktı. Sonra ağır ağır devam etti:

«Biliyorsun, Carson'lar buraya Paradise Point (Cennet Burnu) adını verdiklerinde, aslında buranın çok güzel bir yer olduğunu falan kastetmemişlerdi. Daha dinsel bir fikir vardı kafalarında. Bir cennet, yani yeryüzünde bir cennet.»

Carson'un sesinde belli belirsiz bir alay olması Corinne'in dikkatinden kaçmamıştı.

«Carson'ların papaz olduklarını biliyorum.»

Josiah başını sallayarak söyleneni onayladı: «Köktendinci» dedi. «Gerçek mümin ve kavgacı. Dedemin babası Lemuel Carson da onların sonuncusuydu.»

«Ona ne olmuş?»

«Dedemin söylediğine göre pek çok şey. Olaylar Amanda' nin gözlerini yitirmesiyle başlamış. İhtiyar Lemuel bunu bir Tanrı takdiri saymış ve Amanda'yı şehitler mertebesine geçti kabul etmiş. Onu hep siyah giysiler içinde düşünmüş. Zavallı küçük kız... Onun için körlük kimbilir ne kadar zor olmuştur. Her zaman her konuda yapayalnız bir küçük varlık.»

«Yardan yuvarlandığında da yalnız başınaydı değil mi?»

«Öyle olduğu anlaşılıyor. Zaten dedem o konuda hiçbir şey konuşmazdı. Ben de bu konunun tuhaf bir yanı var diye düşünürdüm. Aile hakkında pek konuşmazdı dedem. Lemuel'lerin cennetinde birçok da yılan vardı diyelim.»

«Her zaman, her yerde, öyle değil midir?»

«Lemuel'in karısı,» diye devam etti Josiah. «Öyle görünüyor ki gözü dışarda biriymiş. Dedem bunu hep Lemuel'lerin sürekli günah ve cehennem vaazları vermelerine bir tepki olarak görürdü.»

«Dedenizin annesinin başka bir ilişkisi olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?»

Carson gülümsedi: «Müthiş bir kadın olmalı. Dedem onun çok güzel olduğunu söylerdi. Ama babasıyla asla evlenmemesi gerektiğini de belirtirdi.»

«Louis Carson mu?» diye fısıldadı Corinne. «Günahkâr olarak öldü.» Josiah aynı yumuşak tonda onun sözünü tamamladı:

«Öldürüldü!» Corinne'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı: «Bu olay şimdi June Pendleton'un atölye olarak kullandığı binada olmuş. Lemuel onu orada sevgilisiyle birlikte yakalamış. İki de bıçaklanarak öldürülmüş.»

Corinne karın adalelerinin kasıldığını hissediyordu.

«Galiba herkes bu işi Lemuel'in yaptığını düşünmüş,» diye ekledi Josiah. «Ama o günlerde şehir tam anlamıyla onun egemenliği altındaydı, ayrıca o zamanlar sadakatsiz bir kadın toplumunda pek öyle saygın değildi. Belki de insanlar onun sonunda hak ettiğini bulduğunu düşündüler. Lemuel onun için bir cenaze töreni bile yaptırmış.»

«Ben mezar taşındaki yazının hep böyle bir anlamı olacağını düşünmüştüm,» dedi Corinne. «Çocukluğumda mezarlığa gitmeyi ve orada mezar taşlarını okumayı alışkanlık haline getirmiştik.»

«Ve hayaletin oralarda olup olmadığını görmek için etrafa bakmıyordunuz, öyle mi?»

Corinne yine «evet» anlamına başını salladı.

«Peki, onu hiç gördünüz mü?»

Corinne bu soruya ne karşılık vereceğini uzunca bir süre düşündü. Sonunda gönülsüzce başını iki yana salladı.

Carson onun duraksamasını gözden kaçırmamıştı: «Emin misin, Corinne?»

«Bilmiyorum,» dedi Corinne, kendini biraz budala gibi hissederek. Aslında zihninde bir anı öylece duruyordu, ne var ki, onu bir türlü seçemiyor, yakalayamıyordu: «Bir şey vardı,» dedi. «Bir kez oldu bu. Bir arkadaşımın birlikte orada, mezarlıktaydım. Arkadaşımın kim olduğunu şimdi anımsamıyorum. Birden sis bastırdı. Bilirsiniz, siste mezarlıklar daha ürkütücü olur. Nasıl oldu bilmiyorum. Belki de hepsi hayaldi. Birden bir şeyler hissetmeye başladım. Ortada parmakla gösterebileceğim hiçbir şey yoktu. Yani gerçek hiçbir şey yoktu. Sadece oracıkta bir şeyin var olduğunu hissediyordum. Bana çok yakındı. Sessiz ve sakin, olduğum yerde kaldım. Ben orada durdukça da o bana adım adım yaklaştı... her neydiyse...» Sesi giderek zayıfladı. O öğleden sonrasının kendisini saran sisini anımsayarak hafifçe ürperdi.

«O Amanda'ydı diye düşündün değil mi?»

«Bilmiyorum, ama bir şey vardı.»

«Haklısın! Evet, bir şey vardı. Ama senin hayal gücünün ürünüydü.

Küçük bir kız hep bu türden hayalet hikâyeleri dinleyerek o yaşa gelmiş ve sisli bir gün mezarlıkta... Normaldir bu. Amanda ile uzun bir konuşma yapmamış olmana şaşarım! Yoksa yaptın mı?»

«Elbette hayır,» dedi Corinne. Şimdi durumu daha da aptalca buluyordu: «Hatta onu görmedim bile,» diye ekledi.

Carson onu dikkatle izliyor ve gözlerini ondan ayırmıyordu:

«Peki, arkadaşın ne yaptı? Senin hissettiklerini o da hissetti mi acaba?»

«Gerçekte evet, o da aynı şeyleri hissetti.» Corinne kızmaya başlamıştı. Söylediklerine inanılmaması o kadar önemli değildi belki, ama alay edilmek istemiyordu: «Eğer bilmek istiyorsanız ikimiz yalnız da değildik. Bu olay birçoğumuzun başına gelmişti. Hepimiz küçük kızlardık. On iki yaşındaydık. Tıpkı Amanda gibi. Ve tıpkı Michelle Pendleton gibi.»

Carson'un bakışları sertleşmeye başlamıştı: «Corinne,» dedi yavaşça. «Sen ne söylediğini biliyor musun?»

«Evet, biliyorum. Diyorum ki, ruh ya da hayalet hikâyeleri belki de doğrudur. Bazı kimseler bunların doğru olmadığını söylüyorsa, nedeni, Amanda'yı hiçbir zaman görmemiş olmalarıdır. Onu gerçekten hissetmiş olanlar on iki yaşındaki çocuklardı. Ama onların dediklerine kim inanır? Herkes bilir ki, genç kızların tuhaf hayalleri vardır! Joe Amca, ya benim hayalimin eseri değilse, ya içimizden bazıları gerçekten varlığını hissetmişse onun? Ya Michelle onun varlığını sadece hissetmekle kalmayıp bir de gerçekten konuşmuşsa?»

Bunları dinlerken Josiah Carson'un değişen bakışları konuşmadan etkilendiğini belli ediyordu.

«Sen bu hayaletlere inanıyorsun, değil mi?» diye sordu Corinne.

«Ya sen?» diye karşılık verdi Carson. Corinne onun tedirgin olmaya başladığını anlamıştı.

«Bilmiyorum,» diye bir yalan kıvırdı Corinne. Aslında biliyordu. «Bilmiyorum, ama bir anlamı var değil mi? Değişik bir anlamı var demek istiyorum. Ama eğer gerçekten bir hayaletin olduğuna ve bunun da Amanda olduğuna inanırsak, onu en kolay on iki yaşında bir kızın görebileceğine de inanmamız gerekir. Tıpkı ona benzeyen bir çocuk yani.»

«Kendine benzeyen birini bulmak için yüz yıl beklemiş demek...» dedi Carson. «Neden şimdi? Neden Michelle Pendleton?» Öne eğilerek dirseklerini çalışma masasına dayadı. Sakin bir sesle: «Corinne,» dedi. «Senin Michelle hakkında kaygılandığını biliyorum. Onun hayali bir arkadaş edinip Amanda adını vermesini garip buluyorsun. Burada tümüyle bir rastlantı sözkonusu. Allah kahretsin, tam bir rastlantı. Ama hepsi o kadar!»

Corinne ayağa kalktı. Bu kez gerçekten kızgındı: «Joe Amca, Michelle benim öğrencilerimden biri. Onun hakkında elbette kaygılıyım. Ben sınıftaki her çocuk için kaygılanırım. Susan Peterson öldü. Michelle topallıyor ve bazı garip davranışları var. Sınıfta başka şeyler de olmasını istemiyorum.»

Carson, Corinne'i baştan aşağı süzdü. Masasının önünde dimdik ve kaskatı bir halde, son derece sert bakışlarla duruyordu.

Onu rahatlatmak için yerinden doğruldu, ama Corinne ona hiç bakmadan odadan çıktı.

Josiah yavaşça oturdu koltuğuna. Uzun süre de öyle kaldı. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Susan

Peterson'un ölümünü kendisi istememişti. ölmesi gereken Michelle'di. Cal Pendleton'un kızı. Bir hayata karşı bir hayat. Bir çocuğa karşı bir çocuk. Ama kendi çocuklarından biri değil, Josiah'ın çocuklarından biri değil!

Şimdi yapabileceği tek şey beklemektir. Er ya da geç, her zaman olduğu gibi, trajedi eve geri gelecek ve orada kim yaşıyorsa onu bulacaktı. Bu olduğunda da ev Alan Hanley'in öcünü almış olacak, konu kapanacaktı. O zaman kendisi oradan uzaklaşacak, Paradise Point'i de tümüyle unutacaktı. Bir kadeh viski daha koydu ve pencereden dışarısını seyretmeye koyuldu. Uzaktan uzağa Devil's Passage'da suların kıyıya çarpışını duyuyordu. Şeytan Geçidi isminin çok yerinde bir adlandırma olduğunu düşündü. Şeytanın ne zamandan beri Carson'larla yaşamaya başladığını sordu kendi kendine. Şimdi, aradan geçen bunca yıldan sonra Carson'ların sonuncusu şeytanı kullanmaya kalkıştı. Josiah Carson bunun şiirsel bir şey olduğunu düşündü.

O günün akşamı, geç saatlerde Michelle mezarlığa uğradı. Amanda'nın garip mezar taşının yanına gelişigüzel çömeldi ve beklemeye başladı. Arkadaşının yanına geleceğinden kuşkusu yoktu. Fakat, bu kez bildiği grilik etrafını sarmaya başlamadan önce birinin kendisini seyretmekte olduğunu hissetti. Geriye dönüp baktı ve birkaç metre ötede durmuş, kendisini seyreden Lisa Hartwick'i gördü.

«İyi misin?» dedi Lisa.

Michelle başını sallamakla yetindi. Lisa da çekine çekine ileriye doğru bir adım attı:

«Sana,» dedi. «Sana bakıyordum.» Bunu söylerken ürkmüş gibiydi; Michelle de neden öyle çekingen davrandığına şaşırmişti. Yerinden doğrulmaya çalışırken:

«Bana mı bakıyordun? Neden?» diye sordu.

«Seninle konuşmak istiyordum da...»

Lisa'yı kuşkuyla süzdü. Pek kimse sevmezdi onu. Herkes ona haşarı bir yumurcak olarak bakardı. Kendisinden ne istiyordu acaba? Alay mı edecekti yoksa? Lisa hiçbir şey yapmadan yakına geldi durdu. O arada Michelle de yeniden yere çömelmişti.

«Senin bir evlatlık olduğun doğru mu?» dedi Lisa.

«Öyle bile olsa ne olmuş yani?»

«Ben... bilmiyorum!» dedi Lisa. «Benim annem beş yıl önce öldü.»

Şaşırma sırası şimdi Michelle'deydi. Lisa bunu niçin söylüyordu? Ne yapmak istiyordu, niyeti arkadaşlık kurmak mıydı? Niçin?

«Annemle babama ne olduğunu bilmiyorum,» diye umursamazlıkla karşılık verdi: «Belki öldüler, belki de beni istemiyorlardı.»

«Babam beni istemiyor,» dedi Lisa.

«Nerden biliyorsun?» Lisa'nın kendisiyle alay etmeyeceğini anlamıştı. Konuştukça böyle olmadığı ortaya çıkıyordu.

«Babam senin öğretmenine âşık. Hep onunla buluşuyor. Onu benden çok seviyor.»

Michelle söylenenleri başından sonuna bir daha aklından geçirdi. Belki de Lisa haklı, diye düşündü. Belki de Jenny doğduğunda onun karşılaştığı durumla bu kız da karşılaşmıştı. Sonunda, «Bazen,» dedi. «Kimsenin beni sevmediğini düşünürüm.»

«Anlıyorum, beni de kimse sevmiyor.»

«Belki de arkadaş olabiliriz!» dedi Michelle. Lisa'nın gözleri birden bulutlandı.

«Bilmiyorum. Ben... ben senin hakkında söylenenleri duydum.»

Michelle birden gerginleşti: «Ne tür şeyler bunlar?»

«Yani, yardan düştüğünden beri sana bir şeyler olduğu falan...»

«Ben topalım,» dedi Michelle. «Bunu da herkes biliyor.»

«Benim demek istediğim bu değil. Duyduğuma göre... yani diyorlar ki, sen ruhu ya da hayaleti bildiğini, tanıdığını düşünüyor musun.»

Michelle'in gerginliği geçer gibi oldu: «Anladım, sen Amanda'yı kastediyorsun? O bir hayalet değil, benim arkadaşım.»

«Ne dediğini anlamadım. Buralarda Amanda diye kimse yok ki.»

«Var ve benim arkadaşım.»

Lisa birden ayağa kalktı, geri geri Michelle'den uzaklaşmaya başladı. * *

«Nereye gidiyorsun?»

«Ben... ben şimdi eve gitmek zorundayım,» dedi Lisa. Tedirgindi.

Michelle ayağa kalkmak için çabaladı. Gözlerini Lisa'ya dikmiş, öfkeli öfkeli bakıyordu: «Benim deli olduğumu düşünüyorsun değil mi?»

Lisa tam emin otamadan «hayır» anlamına başını salladı.

Birden sis yaklaşmaya ve Michelle'i sarmaya başladı. Uzaktan uzağa Amanda'nın kendisini çağıran sesi geliyordu.

«Ben deli değilim,» dedi Lisa'ya. Umutsuz bir sesle söylemişti bunu: «Amanda gerçek. Şimdi geliyor.»

Onunla sen de karşılaşabilirsin.»

Fakat Lisa hâlâ ondan uzak duruyordu. Tam gri sis onu iyice saracağı sırada Lisa'nin arkasını dönüp koşmaya başladığını gördü.

Tıpkı Susan Peterson'un koşa koşa kaçtığı gibi.

XXI. Bölüm

Susan Peterson'un cenazesi cumartesi günü kaldırıldı.

Estelle Peterson, Metodist Kilisesinde ön sırada oturmuş, başı önünde, buruşuk bir mendili parmaklarının arasında çevirip duruyordu. Susan'ın tabutu biraz ötedeydi. Üzeri çiçeklerle donatılmıştı. Üst kapağı aralıktı. Estelle'in yanında Henry oturuyor ve donmuş bir halde ileri bakıyordu. Dikkati tabutun üstünde, yukarıda bir noktaya mihlanmış gibiydi. Yüzünde duygusuz bir ifade vardı.

Cemaat arasında hafif bir mırıltı dolaşmaya başladı. Estelle önce bunu duymazlıktan gelmek istedi. Ama Contance Benson'un sesi kolaylıkla farkedilebilir biçimde yükselince dayanamayıp etrafa baktı.

Michelle Pendleton siyahlar giymiş, bastonuna olanca ağırlığıyla dayanarak sıralar arasında yürümeye çalışıyordu. Arkasından annesiyle babası geliyorlardı. June'un kucığında bebek vardı. Bir an Estelle ile June göz göze geldiler. Estelle hemen başka tarafa baktı. O arada Constance Benson'un sesini yeniden işitti:

«Ne yüzle geliyorlar...» diye başlamıştı. Ama yanında oturan Bertha Carstairs dirseğiyle dürterek kendisini uyardı. Constance da sustu. Pendleton'lar orta sıralarda bir yere yerleştikten sonra Susan Peterson, için dinsel tören başladı.

Michelle kendisini kuşatan düşmanlık duygularını hissediyordu.

Kilisedekilerin hepsinin gözleri üstüne çevrilmiş gibiydi. Sanki onu suçluyorlardı. Kalkıp gitmek istedi. Ama bunu yapamayacağını biliyordu. Eğer topallamasaydı, eğer kolaylıkla ayağa kalkabilseydi, hemen aradan sıyrılır, kendini dışarı atabilirdi. Ama böyle bir şeyi deneyecek olursa durum daha da kötüleşecekti. Ayak sesi kilisede yankılanmaya başlayınca papaz duasını kesecek ve herkes ona bakmaya başlayacaktı. Oysa, olduğu yerde oturduğu sürece ona bakmamaya çalışacaklardı.

June da sakin görünmek için kendini zorlamakta, ifadesiz bir yüz duanın bitmesini beklemekteydi. Törene gelmeleri bir hataydı aslında. Cal ısrar etmemiş olsaydı hiç öyle bir niyeti yoktu. Kocasıyla bunu tartışmış ama sonucu değiştirememişti. Sarsılmaz bir inatla Michelle'in Susan'ın ölümüyle hiçbir ilgisi olamayacağına diretmişti Cal. Aslında bu törene gitmemeleri için herhangi bir neden yoktu. June, kocasını doğru düşünme çizgisine getirebilmek için çok çaba harcamıştı. Törene gitmenin Michelle için çok zor olacağını, orada arkadaşlarının oluşturduğu bir çemberin ortasında oturup töreni izlemenin daha da zor olacağını anlatmaya çalışmıştı. Cal bu kadarını göremiyor muydu? Onun, Susan'a hiçbir şey yapmamış olması değildi burada önemli olan. Halkın ne düşündüğüne bakmak gerekirdi.

Ancak Cal tüm bu söylenenleri, sayılanları dikkate almamış, sonuçta törene gelmek zorunda kalmışlardı. June, Constance Benson'un dediğini duymuştu ve Michelle'in de duyduğundan emindi. Estelle Peterson'un bakışlarını da görmüştü. Yaralı, şaşkın ve suçlayıcı bakışlardı bunlar.

Tören sona erdi. Oturanlar topluca ayaklandı ve tabut sıralar arasında kapıya doğru taşınmaya başlandı. Estelle ve Henry tabutun hemen arkasındaydı. Pendleton'ların yanından geçerlerken Henry sert ve meydan okuyan bakışlarla Cal'a baktı. Cal karın kaslarının gerildiğini hissetti. İçinden, *galiba June haklıymış, belki de gelmememiz daha iyi olurdu*, diye geçirdi. Yerlerinden kalkan insanların sıraların arasındaki geçiti doldurduğu anda Bertha Carstairs durdu ve onun elini tuttu:

«Şey... ben, bilmenizi isterim ki...» diye kekeledi. «Ben ve ailem olup bitenlere öylesine üzüldük ki. Öyle görünüyor ki, siz buraya geldiğinizden beri her şey öyle...» Lafı tamamlayamadan sesi zayıflayıp söndü. Ama söyleyeceğini söylemiş gibi zarif bir biçimde ellerini iki yana açtı.

«Teşekkür ederiz » dedi Cal da yumuşak bir sesle: «Her şey bundan böyle daha iyiye gidecektir. Kazalar olur...»

«Kazalar mı?»

Bunu söyleyen Constance Benson'du. Jeff'in elini avuçlarının içinde sımsıkı tutarak konuşmuştu: «Susan'ın başına gelen bir kaza değildi.» Cal'ın benzi solarken o da hemen kapıdan çıkıp gitti.

Birden Pendleton'lar yalnız kaldılar. June dost bir yüz görebilmek için umutsuzca etrafına bakındı, ama kimse yoktu. Carstairs'ler bile ortadan kaybolmuşlardı.

«Gidelim artık,» dedi June. «Hadi! Geldik, törene katıldık... Şimdi artık eve gidebiliriz değil mi?»

Bunu söylerken Michelle yanbaşımda sessizce duruyor, gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

Corinne Hatcher yanında Tim ve Lisa Hartwick olduğu halde tören bitmeden önce kiliseden çıktı. Corinne Hatcher cenazeye katılmış ama törenin sonuna kadar beklemesi halinde güç bir durumda kalabileceğini düşünmüştü. Paradise Point'te yaşayan insanların pek çoğu Michelle'in Susan'a bir şey yaptığına inanıyordu; bunlar, kendisinden de bunu kabul etmesini bekleyebilir, hatta onu buna zorlayabilirlerdi. Dahası ya Peterson'larla ya da Pendleton'larla birlikte görünmek zorunda kalabilirdi. Kiliseden ayrılmakla bunların hepsi atlatılmış oluyordu.

«Michelle'in Susan'ı öldürüp öldürmediğini merak ediyorum.» Bunu söyleyen Tim'in otomobilinde, arka koltukta oturan Lisa'ydı.

«Aptallık etme,» diye söze başladı Corinne, ama Lisa hemen onun sözünü kesiverdi:

«Bana öyle geliyor ki, o yaptı. Çocuklar haklı. O biraz kaçık.»

Tim söze karıştı: «Sana d aha önce söylemiştim, Lisa. Hakkında hiçbir şey bilmediğin konularda

konuşma.»

«Ama ben onun hakkında bir şeyler biliyorum.» Corinne dönüp Lisa'ya baktı:

«Sen onu doğru dürüst tanımıyorsun bile.»

«Gayet iyi biliyorum. Onunla önceki gün konuştum. Evlerinin yakınındaki eski mezarlıkta görüştüm.»

«Sana oraya gitmemeni söylemişim.» Tim'in sesi yumuşaktı ama Lisa yumuşak sesteki kınamayı farketti:

«Onun evine gitmiyordum.» dedi. «Sadece mezarlığa gittim. Onun orada olması benim suçum mu?»

«Niye onun deli olduğunu düşünüyorsun?» diye sordu Tim.

«Ne olacak, konuşmasından! Orada, mezarlıkta olduğu sanılan hayaletin kendi arkadaşı olduğunu düşünüyor. Hatta bana bekleyecek olursam onunla karşılaşabileceğimi bile söyledi.»

Corinne kaşlarını çattı: «Onunla karşılaşmak mı? Yani sen, Michelle'in hayaletin orada olduğunu düşündüğünü mü söylemek istiyorsun?» Lisa omuz silkti:

«Bilmiyorum. Ben bir şey görmedim. Ama Michelle'e Amanda'nın bir ruh, bir hayalet olduğunu söylediğimde gerçekten çılgına döndü.» Lisa kıkırdarak ekledi: «O deli.» Ardından da garip tempolu bir şarkının ana sözcüğünü yinelemeye başladı: «Deeli... Deeli... Deeli...»

Corinne: «Yeter artık Lisa,» diye azarladı onu. Lisa sustu. Tim, Corinne'e serzenişle baktıysa da bir şey söyleyemedi. Sessizlik eve varıncaya kadar sürdü. Eve girince de Lisa odasına çıktı. Yalnız kaldıklarında:

«Corinne,» dedi Tim. «Disiplin işini bana bırakmanı istiyorum.» Corinne sertçe karşılık verdi:

«Çok şımardı. Sen de farkındasın bunun. Eğer bu konuda hemen bir şey yapılmazsa sorun haline gelecektir.» Tim'in bakışlarında bir hüznün belirmişti. Bu da Corinne'i geri çekilmek zorunda bıraktı. Lisa konusu Tim'in yarasıydı. Ama şu anda Corinne'i daha çok ilgilendiren bir konu vardı: «Michelle'nin bu hayali arkadaşı konusunda onunla konuşmanı istiyorum,» dedi.

Tim düşünceli, bir süre sustu. Sonra söyleneni onaylayarak başını salladı: «Onun yaşında, hayali bir arkadaş yaratmak anormal sayılır. Lisa gibi konuşmak istemiyorum ama Michelle'in akıl sağlığı bozulmuş olmalı.»

«Tim,» dedi Corinne, kendinden emin: «Michelle hayali bir arkadaş yaratmış değil. Bence Amanda gerçek bir hayalet.»

«Ama bu imkânsız. Öyle değil mi?» Tim bunu öyle bir ses tonunda söylemişti ki, konuyu tartışılacak yanı kalmıyordu.

Michelle kitabını kapadı ve bir kenara koydu. Elinden geldiğince çabalamasına karşın kilisedeki cenaze törenini zihninden silip atamıyor, insanların kendisine bakışlarını unutamıyordu. Kendini acayip bir yaratık gibi hissetmeye başlamıştı.

Oturmakta olduğu koltuktan beceriksizce doğruldu, gerindi ve topallayarak pencereye yaklaştı. Sonbahar akşamının alacakaranlığı hızla koyulaşırken denizi griye boyuyor, gökyüzünün kırmızımsı rengi akşam karanlığının koyu maviliğine dönüşüyor, gece hızla yaklaşıyordu. Aşağıda, bastıran karanlık içinde çizgileri giderek bulanıklaşan görüntü annesinin atölyesiydi. Michelle dikkatle baktı. Sanki bir şeylerin olmasını bekliyor gibiydi. Ama ne olabilirdi? Atölye boştu. Annesiyle babasının alt kattan sesleri geliyordu. Aralarında konuşuyorlardı. Araya Jennifer'in küçük kahkahaları karışıyordu.

Jennifer!

Michelle bu adı içinden geçirdi. Bunun güzel bir ad olduğunu nasıl düşündüğüne şaşıtı. Sonra hecelere kulak kabartarak bunu bir kez de yüksek sesle tekrarladı. Kızdığına karar verdi. Birdenbire sanki öfkesi doğrudan doğruya bebeğe yönelmişçesine Jenny bağırmaya başladı.

Michelle aşağıdan gelen seslere bir süre kulak verdi. Ortalık yeniden sakinleşince kitabını alıp yatağın üzerine oturdu ve birkaç dakika önce bıraktığı yerden okumaya başladı.

Jennifer yine kahkahalar atıyordu.

Michelle kitabı elinden bıraktıktan sonra dikkatli hareketlerle yataktan indi, bastonunu aldı, odadan çıkarak merdivenlere doğru yürümeye koyuldu.

June elindeki örgüden bir şımını kaldırmadan Michelle'in bastonunun sesine kulak kabarttı, Cal'a döndü:

«Aşağıya geliyor,» dedi. Cal kucağındaki Jennifer'le meşguldü ve ayaklarını gıdıklayarak oynuyordu. Karısına karşılık vermedi.

Michelle'in bastonunun sesi daha da yaklaştığında June yeniden elindeki örgüye döndü. Michelle oturma odasıyla holü birbirinden ayıran eşikte belirince de yapmacık bir şaşkınlık göstererek:

«Ev ödevini bitirdin bile öyle mi?» diye sordu.

Michelle başını salladı: «Okumaya çalışıyordum. Ama kendimi veremedim. Düşündüm ki... babamla oyun filan oynayabiliriz.»

Cal'ın yüzünde belli belirsiz bir gerginlik oluştu. Daha önce bu konudaki denemelerini anımsadı ve: «Şimdi değil,» dedi. «Kardeşine ayak parmaklarını öğretiyorum.» Michelle'in gözlerindeki kırgınlığı görmedi bile. Ama June bunun farkına varmıştı.

«Jenny'nin yatma zamanı gelmedi mi sence?» diye Cal'a sordu. Cal şöminenin kenarındaki saate baktı:

«Saat yedi buçukta mı? Sonra da bütün gece uyumayacak.»

June konunun arkasını bırakmadı:

«Zaten bütün gece uyanık oluyor. Cal, gerçekten onu yukarıya yatağına götürsen diye düşünüyorum.»

Dediğini yaptırmaya kararlı görünüyordu. Cal ayağa kalktı, bebeği başının üzerine kaldırarak küçüğün gülümseyen yüzüne bakıp, göz kırptı: «Gel prenses, annemiz yatma zamanının geldiğini söylüyor.» Odadan çıkmaya hazırlanırken Michelle yolunu kesti:

«Aşağıya indiğinde benimle bir el oyun oynar mısın?»

Cal dönüp ona bakmadan merdivenlere doğru yürüdü, o arada dönmeden: «Bilmiyorum,» dedi. «Bu gece gerçekten yorgunum. Belki başka bir gece olabilir.» Arkası ona dönük olduğundan Michelle'in gözlerinden boşanan yaşları görmedi.

Ama Cal'ın görmediğini June gördü ve elindeki işi hemen bir yana bırakarak Michelle'e: «Gel,» dedi. «Neden seninle birlikte güzel bir pasta yapmıyoruz?» Oysa, bunun için vakit çok geçti. Michelle odasına çıkmak üzere salondan ayrılıyordu. Neşesiz bir sesle. «Aç değilim,» dedi. «Odama çıkıp biraz daha okuyacağım, iyi geceler!»

«Bana bir öpücük yok mu?»

Michelle isteksiz isteksiz geri geldi, annesini yanaklarından öptü. June da kollarıyla onu sararak sevgiyle kendine çekti, ama Michelle kas kesilmişti sanki.

«Kusura bakma! Ama baban gerçekten çok yorgun bu akşam.»

Michelle annesinin kollarından kurtulmaya çalışırken: «Biliyorum,» dedi. June çaresiz, onu bıraktı. Ne dese Michelle'i rahatlatamayacağını anlamıştı. Yalnızca Cal ona istediği güvenceyi verebilirdi, ama June onu zorlamadıkça bunu yapmayacağı da ortadaydı.

Aradan yarım saat geçtiği halde Cal'ın aşağı inmemesi üzerine June pencereleri kapatıp, ışıkları söndürerek yukarı çıkmak için hazırlanmaya başladı. İşlerini bitirince merdivenleri çıkarak Michelle'e bir kez daha iyi geceler diledi, sonra kendi yatak odalarına indi. Odaya girdiğinde Cal'ın yatakta olduğunu gördü. Yastıklara gömülmüş kitap okuyordu. Jennifer de yan taraftaki beşiğinde rahat rahat uyumaktaydı. June: «O kadar yorgun olmadığın belli,» dedi. Cal boş gözlerle ona baktı:

«Ne dedin?»

«O kadar yorgun olamazsın, dedim. Beni işitmediğini söylemeye kalkışma. İşittin ve pekâlâ anladın!» Sesinde öfkeli bir titreşim vardı. Ama Cal bunu anlamamış gibi şaşkınlık içinde bakıyordu:

«Duydum. Sadece ne demek istediğini anlayamadım.»

«Çok basit,» dedi. June soğuk bir sesle: «Yarım saat önce Jenni-fers yukarı götürüp yatırdıktan sonra Michelle'le bir el oyun oynayabilirdin. Üstelik vaktin çok erken olduğunu kendin söylemiştin. Ama şimdi de kendini yatağa atmışsın.»

«June,» diye söze başlayacak oldu Cal, ama June sözünü kesti onun:

«Bırak şimdi! Ben neler olup bittiğinin farkında değil miyim sanıyorsun? Buraya saklanmak için geldin. Kendi kızından kaçmak ve saklanmak için. Cal, ona ne yaptığının farkında değil misin?»

«Hiçbir şey yapmıyorum!» dedi Cal. Sesinde çaresizlik seziliyordu: «Ben sadece...»

«Sadece, onunla yüz yüze gelmek istemiyorsun. Pekâlâ, ama bunu yapmak zorundasın, Cal. Aşağıda yaptığın çok büyük bir kabalıktı. Onun tüm istediği seninle bir el oyun oynamaktı. Sadece bir oyun, basit bir şey... Tanrım, suçluluğun seni böylesine eziyorsa, onunla oynayarak seni yenmesine izin verebilirdin. Sonra Jenny'ye '*presses*' diyorsun! Peki, bunun MicheHe'i nasıl üzeceğini hiç düşünmedin mi? Öteden beri ona taktığın addı bu.»

«O buna dikkat bile etmedi,» dedi Cal kırılgan bir sesle:

«Nereden biliyorsun dikkat etmediğini? Dönüp çocuğun yüzüne bile bakmadın. Peki, ben sana söyleyeyim, dikkat etti. Neredeyse ağlayacaktı. Ağlamamış olmasının nedeni ağlamasına da kimsenin ilgi göstermeyeceği korkusuydu. Kahretsin, ona ne yaptığını hâlâ anlamıyor musun?»

June'un öfkesi birden umutsuzluğa dönüştü ve gözlerinden yaşlar boşandı, kendini yatağın üzerine attı. Cal karısını kollarının arasına alıp okşamaya başladı. Bir yandan da June'un suçlamaları kafasının içinde girdaplar yaratarak dönüyordu.

«Yapma, sevgilim!» dedi. «Lütfen yapma!»

June kocasının kollarında gerginliğinden sıyrılmaya çalıştı. Bu, kocasıydı onun ve onu seviyordu. Olanlar Michelle'in hatası olmadığı gibi Cal'ın da değildi. Bir şeyler olmuştu işte. Hepsi bundan ibaretti. Olanlar da üstesinden gelinemeyecek şeyler değildi.

Birlikte!

Yatakta doğruldu. Yandaki sehpanın üzerinden bir kâğıt mendil alarak gözlerini kuruladı.

«Ben bir şey yaptım,» dedi. «Beğenmeyeceksin ama yapmak zorundaydık işte.»

«Bir şey mi yaptın? Ne yaptın ki?»

«Corinne Hatcher'in arkadaşı, okulun psikoloğu, Corinne'den onunla görüşmemiz için bir randevu almasını rica ettim.»

«Biz? Biz hepimiz mi yani?»

June «evet» anlamına başını salladı.

«Anlıyorum.»

June, Cal'ın gözlerinde çok kısa süren bir ilginin belirdiğini, sonra bir perdenin inişi gibi sönüp kaybolduğunu gördü. Yeniden konuşmaya başladığında sesi hayli donuktu:

«Hepimizin gitmesi gerektiğinden emin misin?» diye sordu yatak örtüsünü üzerine çekerken.

«Ne demek istiyorsun?» dedi June. Sesi sakindi. Sözün gerisinin geleceğini hissediyor, ama kestiremiyordu.

«Birkaç dakika önce söylediklerini kulakların işitti mi acaba?» dedi Cal. Sesi yumuşaktı: «Pek... nasıl söylemeli, pek mantıklı değildin...»

June'un şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Bir süre yapabildiği tek şey durup kocasına bakmak oldu. Gerçekten bu insan, şu anda işittiği şeyleri mi söylüyordu? Olamazdı.

«Cal, bunu yapamazsın!» Kendini tutamayacağını anladı. Yeniden gözlerinden yaşlar boşandı. Dağılıp gittiğini düşündüğü öfkesi içini yeniden doldurdu. Cal mantıklı olma çabası içinde:

«Ben bir şey yapmadım, June,» dedi. «Yaptığım, Jenny'yi yukarı getirip yatağına yatırmak, ondan sonra da kendi yatağıma uzanmaktı, o kadar. Ondan öte anımsamadığım tek şey senin yukarıya gelip bir manyak gibi bağırdığın. Benim bir canavar olduğumu söylüyordun. Tedaviye ihtiyacım olduğunu yineleyip duruyordun. Sence bunlar mantıklı şeyler mi?»

June yatakta doğruldu. Gözleri çakmak çakmaktı: «Bunu ne hakla söylüyorsun!» diye bağırdı. «Sen aklını tümüyle mi yitirdin? Buna devam edecek misin? Böylece kendini savunmak mı istiyorsun? Hiçbir şey olmadığını kanıtlamaya mı çalışıyorsun? Öyleyse beni iyi dinle, Cal-vin Pendleton! Buna tahammül edemem. Ya benimle birlikte Tim Hart-wick'e gitmeyi şimdi kabul edersin ya da yemin ediyorum, Michelle'le Jennifer'i alır, seni bırakıp ben giderim. Hemen şimdi. Bu gece!»

Odanın ortasında, Cal'ın konuşmasını bekleyerek ayakta durmuştu. Uzunca bir süre birbirlerine meydan okurcasına bakıp durdular. Sonunda beklenen an geldi. Taraflardan birinin teslim olma anıydı ve . bu da Cal'a düştü.

Cal'ın gözlerinden sanki titrek bir şimşek geçti. Sonra bakışlarını başka tarafa kaydırды. Yatağın derinliklerine gömülmek ister gibi bir hali vardı. Vücudunu saran gerginlik birden gevşeyivermişti.

«Peki,» dedi yumuşakça. «Seni yitirmeyi göze alamam. Jennifer'i de yitiremem kabul ediyorum.»

I

Michelle odasına çıkmıştı. Kalçası zonkluyor, topal bacağını zorlukla kullanabiliyordu.

Çerideki kavgayı tümüyle işitmiş, annesinin babasına bağırmaclarını dinlemişti. Önce seslere kulak vermek istememişti. Ama annesinin bağırmaclarının birden durması üzerine yatağından kalkmış ve hole çıkmıştı. Pek bir şey işitmeyince aşağıya inmiş, annesiyle babasının oda kapısı önünde durmuştu. Ve dinlemişti.

Önce mırıltı halinde birtakım sesler gelmişti. Bunları sözcükler halinde algılamak imkânsızdı.

Daha sonra annesi bağırmaclarına başladı. Ayrılma tehdidinde bulunuyordu. Babasına onları alıp, çekip gideceğini söylüyordu.

Michelle o anda ne kalp atışlarını duyuyor, ne de bacağındaki ağrıyı hissediyordu.

Sonunda babasının sesi geldi kulağına. Söyledikleri kulaklarında yankılanıyordu: « *Seni yitirmeyi göze alamam. Jennifer'i de yitiremem.* »

Kendisi hakkında hiçbir şey yoktu.

Topallayarak odasına döndü, yatağına girdi. Battaniyeyi başına kadar çekti ve öylece yattı. Küçük bedeni titriyor, beyni zonkluyordu.

Aklından geçen doğrudu. Babası artık onu hiç sevmiyordu.

Yardan aşağıya yuvarlandığından beri bu böyleydi.

O gün, iyi şeylerin sona erdiği ve kötü şeylerin başladığı gündü.

Ona kalan tek şey de Amanda'ydı.

Tüm dünyada yalnız ve yalnız Amanda vardı onun için.

Amanda'nın gelmesini ve kendisiyle konuşmasını istedi. Ona her şeyin iyiye gittiğini söylemeliydi.

Ve Amanda geldi.

Gece bir gölge gibi görünen koyu görüntüsü odanın bir köşesinden çıkıp belirdi, Michelle'e sokuldu. Yanına gelip uzanarak elini tuttu.

Bu dokunuş onu rahatlatmıştı. Michelle arkadaşının iyice yaklaştığını hissediyordu.

«Kavga ediyorlardı, Amanda,» diye fısıldadı Michelle. «Benim için kavga ediyorlardı.»

«Hayır, senin için kavga etmiyorlardı. Sana hiç aldırış ettikleri yok. Onlar şimdi sadece Jennifer'i seviyorlar.»

«Hayır!» diye karşı çıktı Michelle.

«Doğru,» dedi Amanda fısıltı halinde. Sesi yumuşak ama kararlıydı: «Olup bitenlerin hepsi de

Jennifer yüzünden. Jennifer olmasaydı, seni seveceklerdi. Jennifer olmasaydı, sen yardan da düşmeyecektin. Sana nasıl takıldıklarını unutma. Bunların hepsi Jennifer'in yüzündendi. Jenni-fer'in suçu hepsi.»

«Jennifer'in suçu mu? Ama, ama o kadar küçük ki...»

«Farketmez,» diye mırıldandı Amanda. «Michelle, onun gitmesi her şeyi çok kolaylaştıracak... Jennifer gidince, her şey eskisi gibi olacak. Anlamıyor musun?»

Michelle söylenenleri zihninde evirip çevirdi. Amanda'nın tüm söylediklerini, fısıltılarını güven verici sözlerini, hepsini bir daha değerlendirdi. Bunlar yavaş yavaş anlam kazanmaya başladı.

Jennifer'in suçuydu.

Jennifer olmasaydı eğer...

Michelle yatağında döndü. Amanda yakınında ve kendisine bir şey mırıldanırken, uyumak istiyordu.

Uykuya dalarken de Amanda ne yapması gerektiğini söyledi.

Söylenenler şimdi Michelle'e daha anlamlı geliyordu.

Hepsi de...

XXII. Bölüm

Hafta uzayıp giderken June da her gün huzursuzlaşıyordu. Tim Hartwick'e programını değiştirmesi ve kendileriyle yapacağı görüşmeyi öne alması için ricada bulunmayı aklından geçirmiş, ama her seferinde de vazgeçmişti. Kendi kendine keçileri kaçırmaya başladığını söylüyordu.

Cuma günü geldiğinde, artık çok geç olup olmadığını düşündü.

Pendleton'lara artık bir aile gözüyle bakmak biraz zordu. Michelle biraz daha kendi içine çekilmişti. Her gün sessiz sedasız okula gidiyor, sonra da eve dönünce odasına kapanıp ortadan kayboluyordu. June kapısında durup, kendi kendine konuşmasını dinliyordu onun. Sanki başka birinin sözlerini dinler gibi ara sıra susuyordu Michelle. Ama başka biri yoktu odada. Michelle tek başınaydı.

Tabii, bir de Amanda...

O günlerde June kocasıyla arasında açılan uçurumu kapatmaya çalıştı birkaç kere. Cal bu girişimleri soğuk karşıladı. Her gün kliniğe gitmek üzere erkenden çıkıyor ve geç saatlere kadar da orada kalıyordu. Eve, sadece Jennifer'le birkaç dakika oynayıp yatağına çekileceği saatte geliyordu.

Ve Jennifer!

Evdeki gerginliği sanki Jennifer de çok iyi anlamış gibiydi. June'un o kadar alıştığı gülüşleri, kahkahaları... hepsi gitmişti adeta. Ağlaması bile azalmıştı. Evde bir karışıklık yaratmaktan korkuyormuş sanılabilirdi.

June vaktinin çoğunu atölyede geçiriyor, resim yapmaya çalışıyordu. Ama çoğu zaman boş resim kâğıdına bakarak oturuyordu. Hatta onu görmüyordu bile. Birkaç kez dolabı karıştırıp kendinin yapmadığı o eskizi bulmayı düşündü. Bir şey onu bundan da alıkoyuyordu; korkuydu bu.

Ona uzunca bir süre bakacak ve üzerinde derinlemesine düşünecek olursa nereden geldiği anlayacaktı sanki. Bundan korkuyordu. Bilmek istemiyordu.

Beklenen cuma gelince June biraz rahatladı. Sonunda Tim Hartwick'i göreceklerdi. Belki artık işler yoluna girmeye başlayacaktı. O hafta ilk kez June nice zamandır arada sürdürülen sessizliği bozdu:

«Seni bugün okuldan alacağım,» dedi Michelle'e.

Michelle soran gözlerle baktı annesine. June da açıklamaya çalıştı:

«Okuldan sonra babanla buluşacağız. Hep birlikte Bay Hartwick'le görüşmeye gideceğiz.»

«Bay Hartwick'e mi? Psikolog mu yani? Neden?»

«Onunla görüşmemizin iyi bir fikir olacağını düşündüm. Hepsi bu,» diye kestirip attı June.

Tim Hartwick içeri giren Michelle'e gülümsedi. Hemen bir iskemle uzattı. Michelle yerine yerleştikten sonra etrafı incelemeye koyuldu. Tim onun çevreyi süzüp sonunda bakışlarını çevirmesini bekledi.

«Annemle babamın da burada olacaklarını düşünmüştüm.»

«Onlarla biraz sonra konuşacağım. Önce biz ikimiz tanışalım dedim.»

«Ben deli değilim,» dedi Michelle. «Başkalarının size ne dedikleri de umurumda değil.» Tim güvence vermeye çalıştı:

«Kimse bana bir şey söylemedi. Ancak benim burada ne yaptığımı bildiğini sanırım.»

Michelle başını sallayarak sordu:

«Benim Susan Peterson'a bir şey yapmış olabileceğimi düşünüyor musunuz?»

Tim şaşırmişti: «Yaptın mı yoksa?»

«Hayır!»

«Öyleyse ben neden bir şey yapmış olacağımı düşünüyüm?»

«Herkes öyle düşünüyor da.» Kısa bir sessizlik oldu o arada.

«Amanda hariç tabii,» dedi Michelle.

«Amanda mı? Kim Amanda?» diye sordu Tim.

«Benim arkadaşım.»

«Burada herkesi tanıdığımı sanıyordum,» dedi Tim dikkatli olmaya çalışarak: «Ama Amanda adında birini hiç tanımıyorum.»

«O okula gitmiyor,» diye açıkladı Michelle. Tim küçük kızı dikkatle incelemeye koyuldu. Yüz ifadesini okumaya çalışıyordu. Tek bir çizgi bulamadı. O anda söyleyebileceği Michelle'in oldukça rahatlamış görüldüğüydü.

«Neden okula gitmiyor?»

«Gitmiyor, çünkü kör.»

«Kör mü?»

Michelle başını onaylarcasına salladı: «Hiç görmüyor, benimle beraber olduğu zamanlar dışında. Gözlerinin tuhaf bir görünüşü var. Süt beyaz.»

«Nerede karşılaştınız onunla?»

Michelle uzunca sayılabilecek bir süre düşündü. Sonunda da omuz silkip: «Pek bilmiyorum,» dedi. «Galiba bizim evin dışında karşılaşmış olmalıyım. Oralarda yaşıyor çünkü.»

Tim konuyu burada kapatmaya karar verdi:

«Bacağın nasıl? Çok ağrıyor mu?»

«iyi, fena değil şimdi,» deyip sustu, sonra fikrini değiştirdi:

«Bazen çok kötü ağrıyor. Bazen o kadar kötü değil, hatta çok az.»

«Ne zamanlar oluyor bu?»

«Amanda'yla beraber olduğum zamanlar. Ben... ben, sanıyorum ki, o bu konuyu aklımdan çıkarmamı sağlıyor. Çok iyi arkadaş olmamızın nedeni bu galiba. O kör, ben de topalım.»

«Düşmeden önce arkadaş değil miydiniz?» Tim sorarken önemli bir beklenti içindeydi.

«Hayır! Onu birkaç kez görmüştüm, ama kaza oluncaya kadar tam olarak tanımadım. Kazadan sonra o beni ziyaret etmeye başladı.»

«Amanda adında bir bebeğin var mı?» Michelle başını sallamakla yetindi:

«Hâlâ da var. Ama, gerçekte o benim oyuncağım değil. Daha doğrusu, o Amanda'nın bebeğiymiş. Ama şimdi aramızda paylaşıyoruz; hem benim, hem onun.»

«Anlıyorum.»

«Birilerinin bunu anlamasına memnun oldum,» dedi Michelle.

«Bazıları anlamıyor mu demek istiyorsun?»

«Annem anlamaz. O Amanda'yı benim uydurduğumu düşünüyor. Sanırım, onun böyle düşünmesinin nedeni de, ikisinin aynı adı paylaşmaları. Amanda ile oyuncak bebek yani.»

«Bu, karışıklık yaratabilir ama.»

«Galiba öyle...» diye onayladı bu görüşü Michelle de. «Ben de başlangıçta ikisinin de aynı şey olduğunu düşünmüştüm. Ama değiller. Amanda gerçek, oyuncak ise gerçek olmayan bir şey.»

«Amanda ile birlikte olduğunuzda ne yaparsınız?»

«Çoklukla konuşuruz. Bazen de birlikte yürüyüşe çıkarız.»

«Ne konuşursunuz?»

«Hemen her şey.»

Tim beklenmedik bir şey yapmaya karar vererek sordu:

«Susan Peterson'un yardan yuvarlandığı gün Amanda seninle beraber miydi?»

Michelle başını salladı.

«Mezarlıkta mıydınız?»

«Evet! Susan benimle alay ediyordu. Ama Amanda onu susturdu.» «Nasıl yaptı bunu?»

«Onu kovaladı.»

«Onu yardan aşağıya kadar kovaladı mı demek istiyorsun?» «Bilmiyorum.» Michelle bunu alçak sesle söylemişti. Daha önce bu fikir hiç aklına gelmemişti. «Belki öyle,» dedi. «Göremezdim. O gün ortalık sisliydi... Annem değildi diyor, ama sis vardı.»

Tim iskemlesinden öne doğru eğildi. Yüzü ciddileşmişti:

«Michelle, Amanda seninle olduğunda hava hep sisli midir?» Michelle biraz düşündü. Sonra elini alnında dolaştırdı:

«Hayır! Her zaman değil. Bazen sisli, ama hep değil.»

Tim başını salladı:

«Öbür arkadaşlarından ne haber? Amanda'yı onlar da biliyorlar mı?»

«Başka hiçbir arkadaşım yok ki.»

«Hiç mi?»

Michelle'in sesi adeta kayboldu. Gözleri buğulandı: «Yardan düştüğümden beri kimse benimle arkadaş olmak istemiyor.»

«Peki, ya kız kardeşin?» dedi Tim. «Kız kardeşin, arkadaşın değil mi?»

«O bir bebek!» Uzunca bir sessizlik oldu aralarında. Tim sessizliği bozmaya niyetli görünmüyordu pek. Michelle'in bir şeyler söyleyeceğinden emindi. Tim yanılmıyordu.

«Ayrıca,» dedi Michelle. Sesi fısıltıya dönüşmüştü: «O benim gerçek kardeşim değil.»

«Değil mi?»

«Ben evlatlığım. Ama Jenny değil.»

«Bu seni rahatsız ediyor mu?»

«Bilmiyorum,» dedi Michelle. Kaçamak konuştuğu besbelliydi. «Amanda da diyor ki...»

«Ne diyor Amanda?»

«Amanda diyor ki, Jenny doğduğundan beri annem de, babam da beni artık sevmiyorlar.» Y

«Ona inanıyor musun?»

Michelle'in yüzü birden değişip kavgacı bir hal aldı: «Neden inanmayacak mışım? Babam benimle adeta zorla konuşuyor. Annem de zamanının hemen tümünü Jenny'le geçiriyor. Ve... Ve...» Sesi hafifleyip sustu. Yanaklarından iki damla yaş süzüldü çenesine doğru.

«Michelle,» diye söze başlarken Tim son derece sevecendi: «Jenny'nin hiç doğmamış olmasını ister miydin?»

«Ben... bilmiyorum.»

«Bilmiyorsan, sorun yok. Öyle olsun. Ben de küçük kardeşim doğduğunda nasıl çılgına döndüğümü anımsıyorum. Bana hiç hoş gelmemişti. Onca zamandan beri annemle babama tek başıma sahiptim. Derken, birdenbire başka biri daha çıkıyordu ortaya. Ama çok geçmeden anladım ki, annem de, babam da beni yine eskiden olduğu kadar seviyorlar.»

«Ama siz evlatlık değildiniz,» diye karşı çıktı Michelle. «Aynı şey değil bu.» Ayağa kalkmıştı. «Artık gidebilir miyim?»

«Benimle daha fazla konuşmak istemiyor musun?»

«Hayır! Hiç değilse şimdilik... Ayrıca Jenny hakkında da değil. Jenny'ye kızıyorum.» Tim yatıştırıcı bir sesle:

«Pekâlâ,» dedi. «Jenny hakkında daha fazla konuşmayacağız.»

«Ben herhangi bir konuda da daha fazla konuşmak istemiyorum.»

Michelle, Tim'e dik dik baktı. Yüzü adeta katılaşmıştı.

«Ne yapmak istiyorsun peki?»

«Eve gitmek istiyorum,» dedi Michelle. «Eve gitmek ve Amanda'yı bulmak istiyorum.»

«Tamam,» dedi Tim. «Ne yapacağımı söyleyeyim sana. Birkaç dakika sonra annen babanla konuşacağım. Önce sana bir kola alalım. Sen onu bitirinceye kadar ben de onlarla konuşmuş olacağım. Sence nasıl bir fikir?»

Michelle, Tim'le tartışacakmış gibiydi, ama birden fikrini değiştirdi, öfkesi geçti ve omuz silkerek: «Tamam,» dedi. «Öyle olsun.»

Tim odanın kapısını açarak Michelle'e yol gösterdi. Dışarıda beklemekte olan June'la Cal'a gülümseyerek onları yatıştırmak istedi: «Biz Michelle'le bir kola almaya gidiyoruz. Siz içeri girebilirsiniz. Ben hemen döneceğim.»

«Teşekkür ederim.» diye mırıldandı June. Cal'dansa hiç ses çıkmadı.

Tim döndüğünde Pendleton'lar bekliyorlardı. June iskemlesinde huzursuz bir halde oturmaktaydı. Cal pencerenin önünde, kaskatı duruyordu. Kendisine arkası dönük de olsa Tim onun dik dik baktığını görmüştü sanki. Yerine oturdu ve Michelle'le ilgili dosyayı işaret etti.

June hemen:

«Ne oldu?» diye sordu.

«Oldukça ilginç bir konuşma yaptık.»

«Peki şimdi karımla aynı fikirde misiniz? Michelle deli mi?»

«Cal, ben hiç böyle bir şey söylemedim,» diyerek karşı çıktı June.

«Ama düşündüğün buydu.» Cal, Tim'e baktı: «Karım ikimizin de, yani Michelle'in de, benim de deli olduğumuz kanısında.»

June'un çileden çıkmışlıkla acıma karışımı bakışları Tim'e bilmek isteyebileceği her şeyi anlatıyordu.

«Bay Hartwick,» diye başladı June ama arkasını getiremedi. Tim yardımına yetişti: «Neden bana Tim, diye hitap etmiyorsunuz? Bu işleri kolaylaştırır da. Doktor Pendleton, size de bir iskemle verebilir miyim?»

«Ben ayakta duracağım,» diyen Cal, pencerenin önündeki duruşunu da hiç değiştirmede. June omuz silkti, başını kaldırıp Cal'a baktı. Tim nasıl hareket etmek gerektiğini hemen anlamıştı. Cal'ın üzerine gitmemesi gerekiyordu.

«Onunla, şu arkadaşı Amanda hakkında konuştuk,» dedi Tim, June'a.

«Ve?»

«Benim söyleyebileceğim, o Amanda'yı gerçek sayıyor. Fiziksel olarak gerçek bir kişilik değil. Ama kesinlikle kendisinin dışında, bağımsız biri olarak görüyor onu.»

«Peki bu... Bu normal mi yani?»

«Küçük bir çocuk sözkonusu olduğunda, örneğin üç yaşında bir çocuk, pek anormal sayılmaz.»

«Anlıyorum...» dedi June. «Ama Michelle için pek öyle değil, öyle mi? Haklı mıyım?»

Cal pencereden dönüp, lafa karıştı:

«Çocuğun yaptığı, onu içinde bulunduğu zor koşullardan çekip çıkaracak bir arkadaş edinmesinden ibaret. Açık söyleyeyim, bunca yaygaranın neden koparıldığını anlayamıyorum.»

«Sizinle aynı fikirde olabilmek isterdim, Doktor Pendleton, ama değilim. Kızınız çok ciddi birtakım

sorunların ortasında. Eğer siz bu sorunlarla yüz yüze gelmeyi kabul etmezseniz, size nasıl yardım edebilirim bilemiyorum. Ona yardımcı olma konusunda da öyle.»

«Sorunlar,» diye yineledi June. «Sorunlardan söz ettiniz. Uyum sağlamasını engelleyecek kadar ciddi mi? Koşullarına uyum sağlayamayacak mı?»

Tim başını salladı: «Ben topallama konusunun bile ana sorun olduğundan kuşkuluyum. Gerçekte, asıl sorun o değil. Sorun kız kardeşi.»

«Jenny mi?» diye sordu Cal.

«Oh, Tanrım! Korktuğum buydu zaten,» diye inledi June. Cal'a dönerek:

«Sana söyledim,» dedi. «Sana haftalardır söylüyordum. Ama sen bana inanmıyordun ki.»

«Doktor Pendleton, Michelle artık onu sevmediğinizi düşünüyor. Kendisinin evlatlık olduğunu, sizin de kendi çocuğunuz olunca artık onu sevmediğinizi düşünüyor.»

«Gülünç bu,» dedi Cal.

«Öyle mi?» dedi June. «Gerçekten öyle mi?»

«Anlaşılan, bunu ona arkadaşı Amanda söylemiş,» dedi Tim.

June boş gözlerle ona baktı: «Anladığımdan emin değilim,» dedi.

Tim koltuğunda geriye yaslanırken:- «Evet,» dedi. «Her şeyi yerli yerine oturtmak o kadar zor değil. Michelle şu anda birtakım düşüncelere ve duygulara sahip ve bunlar ona tümüyle yabancı. Gerçekte de onu yaşamdan koparıyor. Bu yüzden o Amanda'yı icat etmiş. Amanda gerçekte Michelle'in kişiliğinin karanlık yanı. Ve Michelle de... nasıl söylesem, bilemiyorum, kişiliğinin çirkin yanını... galiba en doğru sözcük bu çirkin! Evet, kişiliğinin çirkin yanlarını, çirkin düşünce ve dürtülerini olduğu gibi Amanda'ya aktarıyor. Kendi üstlenemediği, sorumluluğunu alamadığı şeyleri...»

«Dışa yansıtma dedikleri şey değil mi bu?» diye sordu Cal. Sesi düşmanca duygularla yüklüydü, ama Tim bunu farketmemeyi yeğledi.

«Bir bakıma, evet. Yalnız bu kuraldışı ve aşırı bir örnek. Dışa yansıtma terimiyle, genelde birinin kendisine ait sorunlarını başka birine aitmiş gibi göstermesi kastedilir. O bir başkası da genellikle gerçek bir kişidir. Bunun iyi bir örneği sadakatsiz bir koca olabilir. Öyle bir erkek eşinin sürekli olarak kendisini aldattığını düşünür.»

«Tamam ben de biliyorum,» dedi Cal.

Tim'in tahammülü kalmamıştı: «Doktor Pendleton, bana öyle geliyor ki, bunları işitmemeyi tercih edersiniz. Haklı mıyım?»

«Ben, karım istediği için buradayım. Ama hepimiz boşa vakit harcıyoruz sanırım.»

«Belki öyle,» dedi Tim. Kollarını kavuşturarak sakince beklemeye başladı. Pek fazla sürmedi bekleyişi.

«Görüyorsun,» dedi Cal, June'a. «O bile vaktimizi boşa harcadığımızı söylüyor. Sen bunu böyle sürdürmek istiyorsan işi kendi başına yürütmek zorundasın. Ben yeterince dinledim.» Sözü bitirir bitirmez de kapıya yöneldi. Sonra dönüp sordu: «Geliyor musun?»

June onun dik dik bakan bakışıyla karşı karşıya geldi. Bununla birlikte konuşmaya başladığında sesi yumuşaktı: «Hayır Cal, gelmiyorum. Seni dinlemeye zorlayamam. Ama ben dinleyeceğim, istersen beni bekleyebilirsin. Beklemek istemiyorsan MicheHe'i alır gidersin. Ben eve yürüyerek dönerim.»

Cal'ın hareketlerini dikkatle izleyen Tim, Michelle'in adının geçmesinin onda bir çekingenlik yarattığını farketmekle birlikte hiçbir şey demedi ve Cal'ın ne yapacağını merakla beklemeye başladı.

«Bekleyeceğim,» dedi Cal. Çıkarken kapıyı da çaktı. June, Tim'e döndü:

«Kusura bakmayın. Onun böyle şeylerle yüz yüze gelebilmesi zor. Korkunç şeyler yaşadı.»

Tim bir süre sessiz kalarak June'un üzüntüsünü biraz üzerinden atmasını bekledi. Daha sonra: «Sanırım, Michelle'e yardımcı olabilirim. Çocuk çok ağır baskılar altında. Fiziksel durumu da ayrı bir sorun. Bir çocuk için birden topallamaya başlamak kolay değildir. Üstüne üstlük Jennifer'le ilgili pek çok şey yüklenmiş. Tabii babasının tavrı da ayrı... Bütün bunlar Michelle'i çok ağır bir yükün altına itmiş. O da bu yükün altında dağılıyor şimdi,» dedi.

«Öyleyse ben haklıyım,» diyen June derin bir nefes aldı. Omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibiydi. «Bu beni neden böylesine rahatlattı acaba?»

«Sorunu anlamak her zaman iyidir. Ne olup bittiğini anlamazsanız karmaşanın içinde biter gidersiniz. Şimdi, en azından Michelle'le ilgili sorunun ne olduğunu biliyoruz.»

Michelle öğretmenler odasında birkaç dakika oturup kolasını içti. Hartwick'i çok sevmişti. Kendini dinlediği, özellikle de Amanda hakkında söylediklerine inandığı için. Amanda'nın bir hayalet olduğunu söylememişti ona. Gerçek olmadığından ya da başka bir şeylerden de söz etmemişti. Tim'in annesiyle babasına neler söylediğini merak etti. Söyleyeceklerinden ya da sonuçtan fazla bir şey beklemiyordu. Doktor onlara ne derse desin, kendisini daha fazla sevecek değillerdi.

Öğretmenler odasından çıkıp okulun arka merdivenlerine doğru yürüdü. Billy Evans orada salıncaklardan birinde oturuyor ve ayaklarının ucuyla toprağı iterek sallanmaya çalışıyordu. Yapayalnızdı. Michelle'i görünce el salladı ve yanına gelmesi için işaret etti. Michelle boşalan kola kutusunu fırlatıp attı, bastonuna olanca ağırlığıyla yaslanarak o tarafa doğru yürümeye başladı.

Bill: «Merhaba!» dedikten sonra hemen sordu: «Beni sallayacak mısınız?»

«Tamam!»

İtmeye başladı. Bili keyifli keyifli gülüyordu. Daha hızlı itmesi için yalvarmaya başladı.

«Bu salıncak çok yüksek,» dedi Michelle. «Bunlara senin binmemen lazım. Daha küçüklerine gitmelisin.»

«Ben yeterince büyüğüm,» diye karşılık verdi Bili: «Hatta top alanını çeviren tel örgü üzerinde bile yürüyebilirim.»

Michelle beyzbol alanının çevresindeki tel örgüye şöyle bir baktı. Yüksekliği iki buçuk metreye yaklaşıyor, uzunluğu boyu on metreyi geçiyordu. Michelle daha ileri yaşta, aşağı yukarı kendi yaşında çocukların orada oynamakta olduklarını gördü. Bill'in yaşındakiler onların oyunlarına katılamıyordu.

«Ben senin orada dolaştığını hiç görmedim,» dedi Michelle.

«Hiç bakmadın ki! Şimdi salıncak dırsun sana gösteririm.»

Michelle salıncağı itmeyi durdurdu. Salıncak aldığı hızla bir tur daha yaptı. Hareketin ileri doğru en yüksek noktasına vardığında Bili aşağı atladı, ayaklarının üzerine düştükten sonra doğrularak beyzbol alanına doğru koştu. Omzu üzerinden geri seslenerek:

«Gel,» dedi. Michelle de peşinden gitti. Becerebildiğince hızlı gidiyordu. Ona yetiştiğinde Bill tel örgüye tırmanmaya başlamıştı.

«Dikkatli ol!» diyerek onu uyardı.

«Çok kolay,» diyerek dalga geçti Bili. Duvarın tepesine ulaşmıştı. Orada bacaklarını açarak durdu, Michelle'e sırtıttı:

«Yukarıya gel,» diye seslendi.

«Gelemem!» dedi Michelle. «Gelemeyeceğimi biliyorsun.»

Billy Evans duvarın üzerinde birtakım cambazlıklar denemeye girişti. Tehlikeli olabilecek hareketler yapıyor, ama hepsini de başarabiliyordu. Bunları yaparken Michelle'in her hareketini görmesini istiyor, sık sık, «Bak,» diye ona sesleniyordu.

Michelle onun sallanma hareketlerine bakarken eninde sonunda düşeceğinden emin gibiydi.

«Billy, oradan in, aşağıya gel! Düşüp canını yakacaksın. O zaman ben de sana yardım edemem.»

«Düşmem ben. Sen bana bak!»

İleriye doğru bir deneme adımı attı. Ayağı boşluğa gelmek üzereydi. Yeniden dengesini buldu, ikinci bir adım attı. Michelle yalvarmaya başladı:

«Ne olursun, Billy!»

Billy dikkatli ve dengeli bir şekilde ilerliyordu. Adımları ölçülüydü. Her adımda da dengesi biraz daha sağlamlaşıyordu.

«Düşmem ben,» dedi yeniden. Michelle'in kendisini aşağıya çağırıp duracağını bildiği için ona takılmaya karar verdi: «Sen bunları yapamayacağın için deli oluyorsun. Tabii, topal olmasaydın yapabilirdin. Ama topalsın, yapamazsın.»

Bunları söyledikten sonra gülmeye başladı.

Michelle bir süre onu yukarıdan aşağıya süzdü. Kahkahaları kulaklarında yankılar yapıyordu.

Bütünüyle Susan Peterson'u anımsatıyordu ve ona benzeyen bir yanı vardı.

Sis yine etrafını sarmaya başladı. Amanda'yı beraberinde getirecek olan soğuk rutubeti hissetti. Billy Evans'ın kendisine sırttan yüzü sisin içinde silikleşip, görüş alanından çıktı. Gülmesi hâlâ sürüyor, kahkahası sisi bıçak gibi yararak kendine ulaşıyordu.

Ve o sırada Amanda belirdi. Orada, hemen arkasındaydı. Bir şey fısıldıyordu:

«Michelle, onun böyle yapmasına izin verme!» Sesi yumuşaktı. «Sana gülüyor. Gülmesine izin verme. Onlardan hiçbirinin sana gülmesine izin verme!»

Michelle duraksadı. Bir kez daha Billy'nin alaycı gülüşüyle hakaret edişini duydu.

«Topal olmasaydın yapabilirdin,» diyordu. Amanda kulağına eğilerek fısıldadı, tiz bir fısıltıydı bu:

«Durdur onu!» diyordu.

«Nasıl yapacağımı bilmiyorum,» diye bir çığlık attı Michelle. Amanda'yı arayarak etrafına umutsuzca baktı.

«Sana göstereyim,» dedi Amanda fısıltı halinde: «Bak göstereyim.»

Gülüş, o alaycı gülüş birden durdu, onun yerini dehşet verici bir çığlık aldı.

Billy atlamaya çalıştı, ama çok geçti. Ayağının altındaki zemin hareket halindeydi.

Dengesini yitirdi, yeniden doğrulmaya çabaladı, ama sonuç alamadı. Sonra kolları havada çırpınmaya başladı. Düşüyordu.

Bir saniye sonra okul bahçesinde derin bir sessizlik vardı. Michelle için sessizliği Amanda bozdu:

«Gördün mü? Ne kadar kolaymış. Şimdi onların hepsini susturabilirsin...»

Ses hızla hafifleyip yok oldu, gitmişti. Sis de dağılmaya başladı. Michelle kısa bir süre bekledi. Bekleyişi sisin dağılması içindi. Ortalık aydınlanınca etrafa baktı.

Billy Evans'ın başı bükülmüş, boş gözleri kendisine bakıyor gibiydi ve yerde, ayaklarının ucunda yatıyordu.

Michelle artık onun hiçbir zaman kendisine gülemeyeceğini biliyordu. *

XXIII. Bölüm

Michelle, Billy Evans'ın yerde yatan, küçücük gövdesine baktı, çocuğun yüzü soluk ve cansızdı. Ürkekçe, gönülsüzce bir adım attı ona doğru.

«Billy!» dedi. Sesi tedirgindi: «Billy, iyi misin?»

Soruyu sorarken de onun ölmüş olduğunu biliyordu. Bir adım daha yaklaştı. O arada fikrini değiştirdi.

Yardım! Yardım bulmalıydı.

Toparlanıp geriye çekildi, duvarın kenarında duran bastonunu eğilip aldı. Bir kez daha Billy Evans'a göz attıktan sonra okula doğru yürümeye başladı. Bahçede kimseler kalmamıştı. Ortalıkta yardıma koşabilecek kimse yoktu.

Ona ne olduğunu söyleyecek kimse de yoktu.

Michelle ise hiçbir şey hatırlayamıyordu.

Billy'nin tel örgülere tırmanışını, tepede denge sağlayarak yürümesini anımsayabiliyordu.

Ayrıca onun ağların tepesinde yürümeye başlayışını, kendisinin de ona dikkatli olmasını söylediğini de anımsayabiliyordu.

Ve o, bu uyarıya gülmüştü.

Ardından sis etrafını sarmış ve Amanda görünmüştü.

Ama ondan sonra ne olmuştu?

Belleği bulanıktı sonrası için.

Okulun arka merdivenlerini tırmanmaya başladı.

«imdat!» diye seslendi. «Lütfen, yardım edecek kimse yok mu?»

Üst basamaklara çok yaklaştığı sırada bir kapının açık olduğunu gördü, kapıda babası belirdi.

«Michelle? Ne oluyor? İyi misin?»

Michelle: «Billy!» diyerek ağlamaya başladı. «Billy Evans düştü, baba! Tel örgülerin tepesinde yürümeye çalışıyordu ve düştü.»

«Oh Tanrım!..» Cal'ın sesi boğazında düğümlenip kalmıştı. Birtakım yüzler canlanmaya başladı gözlerinin önünde. Çocuk yüzleri belirip kayboluyordu belleğinde. Kendisine tuhaf tuhaf bakıyor ve suçluyorlardı. Başını dönmeye başladı. Yine de kendini zorlayıp oyun alanına baktı. Bulunduğu yerden de çocuğun cesedini görebiliyordu. Küçük çocuk tortop bir yığın halinde tel örgülerin dibinde

yatıyordu.

Michelle merdivenlerin üst basamağına vardı. Babasına tutunarak ayakta durabiliyordu. Ona sımsıkı sarılmıştı. Gözleri dolu doluydu.

«Düştü baba,» dedi. «Galiba... Galiba öldü.»

Cal düşünmek, hareket etmek, bir şey yapmak istedi. Ama olanaksızdı. Anlaşılmaz bir sesle:

«İçeri gel,» dedi. «İçeri gel! Annen seninle ilgilenir.» Michelle'in elinden tutup içeriye aldı. June'la Hartwick hâlâ konuşuyorlardı. İkisi birden şaşkın şaşkın baktılar. Henüz Michelle'i görmemişlerdi. Cal'ın yüz ifadesini farkedince de bir şeyler olduğunu anladılar.

«Bir cankurtaran çağırın,» dedi. «Bir kaza var. Küçük bir çocuk tırmandığı tel örgülerden düşmüş. Ben onunla gidiyorum...» Dönüp kapıdan çıktı. Ayaklarını sürüyerek yürüyordu.

Tim telefonu alıp cankurtaran çağırmak için numaraları çevirmeye başlayınca Michelle birden konuştu:

«Anne!» Sesinde hâlâ korku seçiliyordu. June onu kollarına aldı. Göğsüne bastırırken de kulağına fısıldadı:

«Merak etme, tatlım! Baban onunla ilgileniyor. Cankurtaran da biraz sonra burada olacak. Ne oldu ki?»

Michelle yüzünü annesinin göğsüne iyice gömdü ve hıçkırmaya başladı, kendini tutamıyordu. Tim'in cankurtaran için telefonda konuşmasını dinlerken bir yandan da kızını teselliye çalışıyordu June. Michel-le yavaş yavaş kendine geldi.

Michelle hikâyeyi anlatmaya başladığında, Tim Hartwick de telefonu yerine koydu. Büyük bir dikkatle Michelle'in anlattıklarını dinliyor, söylediklerinin asıl anlamını yüzünden okumaya çalışıyordu. Bitirince June onu yeniden kucakladı.

«Ne korkunç! Ama kaygılanma, iyileşecektir.»

«Hayır, iyileşmeyecek. O öldü! Öldüğünü biliyorum onun.»

Bir karabasanın yeniden yaşanması gibi bir şeydi.

Cal okul bahçesini adeta dehşet içinde geçti. İçinden koşmak geliyor, ama ayakları sanki onu geri çekiyordu. Billy Evans'ın bulunduğu yere varması için aradan geçen saniyeler ona saatler gibi geldi. Bilinci oraya vardığında karşılaşacağı şeyin ne olacağına ilişkin ön bilgilerle dolup taşıyordu.

Sonunda BHİy'nin yanına vardı. Çocuğun örselenmiş vücudunun yanına çömeldi. Billy'nin yüzüne baktığında kırık boynunu farkettiler. Sonra bileğini bir içgüdüyle aldı, nabzım yokladı.

Hafif bir çarpıntı vardı.

Cal önce parmaklarında hissettiği nabız darbesini hayal ettiğini sandı. Ama sonra bunun gerçek olduğunu anladı: Billy Evans hâlâ yaşıyordu.

Cal kendi kendine ve sessizce sordu. *Neden ölü değil? Yaşaması ne diye bana bağlı?*

Gönülsüz bir şekilde Billy'nin üzerine eğildi. Muayene etmek için kendini zorladı.

Çocuğu bulunduğu yerden kaldırmaya hazırlanıyordu.

Birden duraksadı. Sadece birkaç hafta önce kendi çocuğunu aynı biçimde yerden kaldırmıştı. Şimdi o topladı, içinde bir panik belirdi. Felç olmuş gibi hareketsiz kaldı. Sonra beyni yavaş yavaş da olsa çalışmaya başladı.

Cankurtaranla gelenler Billy'yi kaldıracaklardı. Onlar bu işi yaparken herhalde bir kenarda beklemesi gerekecekti.

Ama o bir doktordu. Bir şeyler yapması gerekirdi.

Hiçbir şey yapmayacak olursa cankurtaran geldiğinde Billy herhalde ölmüş olacaktı. Çocuğun boğazındaki burkulmayı görüyordu. Bu yüzden çocuğun boğulmakta olduğunu anladı. Billy'nin yaşaması için Cal'ın çocuğun boynunu düzeltmesi gerekiyordu.

Billy'nin başını hareket ettirmeye çalıştı.

Boynun düzelmesi üzerine solunum borusundan serbestçe geçen hava ciğerlerine dolunca çocuğun yüzünün rengi değişmeye başladı. Morluk kayboluyordu. Cal durumu dikkatle izlerken çocuk da oldukça rahat biçimde soluk almaya başladı.

Cal biraz rahatlayıp kendini bıraktı.

Billy Evans yavaş yavaş yaşama dönüyordu.

Uzaktan uzağa cankurtaranın sesi geldi. Cal için bir umut senfonisi gibiydi.

Cankurtaranın sesi daha da yaklaşıncaya June ayağa kalkarak pencereye gitti. Durduğu yerden hemen hiçbir şey göremiyordu. Yalnız uğursuz tel örgülerin bir köşesi görüş alanı içinde kalıyor, ondan ötesini bina kaplıyordu.

«Ben dayanamam,» dedi June. «Tim, en iyisi sen git bak, ne oluyor! »

Tim başını sallayıp ayağa kalkarak kapıya yöneldi. Dışarı çıkacağı sırada durdu:

«Ben Bayan Evans'a gelmesini söyledim. Sen kalmamı istemediğinden emin misin?»

Dikkatle Michelle'e baktı. Michelle dik arkalıklı bir iskemlede oturmuş, gözleri boşlukta, yüzü şok

etkisiyle adeta donmuşçasına duruyordu.

«Siz dönmeden o buraya gelecek olursa ben idare ederim.» dedi June. «Bir bakın siz. Bakın bakalım, yaşıyor mu?»

Yarım saat sonra okulda yalnız Michelle, June ve Tim kalmıştı. Cankurtaran, Billy ve Cal'ı alarak kliniğe doğru yola çıkmıştı. Billy'nin annesi de kendi otomobiliyle onları izliyordu. Çocuğunun yaşadığı kendisine söylendikten sonra otomobili kullanabileceğinde direnmiş ve peşlerine düşmüştü. Okulun bahçesine toplanan kalabalık hızla dağılıyordu. Küçük gruplar halinde uzaklaşanlar, Michelle Pendleton'un bulunduğu Tim Hartwick'in bürosundan yana bakarak kendi aralarında fısıldaşmaktaydılar.

Tim, June'a işaret ederek, yanına gelmesini istedi. Biraraya geldiklerinde de Michelle'le konuşmak istediğini söyledi.

«Hemen mi?» diye sordu June ve ekledi: «Ama hâlâ pek kendinde değil bence.»

«Ne olup bittiğini öğrenmemiz gerek. Sanıyorum şimdi, hemen onunla konuşursam, yani kendini toparlamaya ve konu üzerinde düşünmeye vakit bulamadan bunu yaparsam, doğruya en yakın durumu öğrenebileceğim.»

June'un annelik içgüdüğü hemen kızını savunmaya yöneldi: «Yani bir hikâyeye uydurmasına vaki bırakmadan mı demek istiyorsunuz?»

«Benim söylemek istediğim bu değil. Onunla, beyninin olayı kendince mantıklı bir zemine oturtmasına vakit bırakmadan konuşmak istiyorum. Ayrıca Billy'nin öldüğünden neden öylesine emin olduğunu anlamak istiyorum.»

June sonunda gönülsüz de olsa, razı oldu: «Pekâlâ,» dedi. «Ama fazla baskı yapma, lütfen!»

«Asla yapmam,» dedi Tim nazikçe. Sonra June'u holde yalnız bırakarak Michelle'in yanına gitti.

«Billy'nin ölmüş olduğunu nereden çıkardın? Neden öyle düşündün?» diye sordu Tim. Michelle'i arkadaşının ölmediğine inandırmak yaklaşık on dakika sürmüştü. Hatta bu süre sonunda onun buna inandığından hâlâ pek emin değildi: «Çok yüksekte düşmemiş. Sadece birkaç metre. Gerçekten öyle.»

«Siz öyle deseniz bile ben gayet iyi biliyorum,» diye karşılık verdi Michelle.

«Öyleyse sen söyle, nasıl?»

«Tam.. Tam da şey. Biliyorsunuz...»

Tim biraz bekledi. Michelle sözünü sürdürmeyince de ona soru sormayı, her şeyin nasıl olup bittiğini kendisine anlatmasını istemeye karar verdi. Çocuk hikâyeyi anlatmaya koyulunca hiç araya girmeden

dinledi.

«Hepsi bu kadar mı?»

Michelle başını salladı.

«Bak şimdi, söyleyeceğimi çok dikkatli düşünmeni istiyorum.» dedi Tim. «Hikâyeyi bir kez daha tekrarla, herhangi bir noktayı atlayıp atlamadığını da anımsamaya çalış.»

Michelle her şeyi yeni baştan anlatmaya koyuldu. Bu kez Tim arada bir onu durduruyor ve belleğini uyarıyordu. Aradığı, ayrıntılardı.

«Şimdi, Billy tel örgülerin tepesinde yürümeye başladığında sen aşağıda nerede duruyordun?»

«Tam sonunda, yani Billy'nin tırmanmaya başladığı noktada.»

«Tel örgülere dokunuyor muydun? Ya da yaslanmış mıydın?»

Michelle kaşlarını çatarak biraz durdu, anımsamaya çalıştı:

«Hayır! Bastonuma yaslanıyordun. Bastonu kullanıyordum.»

«Şimdi, söyle bana, Billy orada yürürken ne oldu?»

Michelle bu konuda daha önce söylediklerini aynen tekrarladı.

«Onu izliyordum. Dikkatli olmasını söylemişim. Çünkü düşmesinden korkuyordum. Sonra ayağı kaydı. Hemen kaydı ve düştü. Onu tutmaya çalıştım, ama yapamadım. Olmadı. Çok uzaktaydı. Ve ben... ben de çok hızlı hareket edemezdim.»

«Neyin üzerinden kaydı?» diye sordu Tim.

«Bilmiyorum. Göremezdim.»

«Göremezdin, öyle mi? Neden göremezdin?» Soruyu sorarken Tim'in zihninde yeni bir konu belirmişti: «Sis mi vardı? Ortalığı sis mi basmıştı?»

Çok kısa bir an Michelle'in gözlerinde bir ışıltı belirip kayboldu. Fakat ardından «hayır» anlamına başını iki yana salladı.

«Hayır, öyle değil. Onu göremezdim, çünkü boyum yetmiyordu... Belki, belki de pabucunun altında bir çivi, ona benzer bir şey takılmıştı tele.»

«Belki de öyledir,» dedi Tim ve ardından başka bir soru yöneltti: «Amanda'dan bir haber var mı? Orada mıydı?»

Yine saniyenin kesirleri kadar kısa bir süre sessizlik oldu ve Michelle'in gözlerinde aynı parıltı belirip kayboldu. Yine başını salladı:

«Hayır!» dedi.

«Emin misin? Bu, çok önemli olabilir.»

Michelle durdu ve birden:

«Hayır!» diye bağırdı. «Sis yoktu, Amanda da benimle değildi. Billy'nin ayağı kaydı. Hepsi bu kadar. Sadece ayağı kaydı. Bana inanmıyor musunuz?»

Tim, Michelle'in gözlerinden yaşların boşanmak üzere olduğunu gördü. Gülümseyerek:

«Elbette inanıyorum,» dedi. «Sen Billy Evans'ı seversin. Öyle değil mi?»

«Evet.»

«Sana hiç takıldı mı?»

«Bana takılmak mı?»

«Biliyorsun, Susan Peterson'un yaptıklarını anımsarsın. Hatta öbür çocukların da.»

«Hayır!» Tim bir kez daha onun çok kısa bir duraksama geçirdiğini düşündü. Hikâyenin, Michelle'in anlattıklarının dışında başka ayrıntıları vardı. Ancak, onları Michelle'in ağzından alıp alamayacağından emin değildi. Bir şey onu geri çekiyordu. Sanki birini kolluyormuş gibiydi. Onun kollamaya çalıştığı şeyin ne olduğunu bildiğini düşündü.

Amanda!

Amanda, Michelle'in karanlık yanı, bir şeyler yapmıştı. Michelle de onu koruyor, kolluyordu. Tim, Michelle'i arkadaşına arka çıkmaktan vazgeçirmenin uzunca bir zaman alacağını biliyordu. Bunu anlamıştı.

Tam daha sonra ne sorulabileceğini düşünürken Michelle'le birden göz göze geldi.

«O ölüyor,» dedi Michelle. Tim onu süzdü. Söyleneni doğru anlayıp anlamadığından emin değildi. O düşünürken Michelle de sesi yine yumuşak, ama kararlılıkla aynı şeyi tekrarladı:

«Billy'nin öleceğini biliyorum!»

June otomobili oldukça yavaş sürüyordu. Cala önde, yanındaki koltukta, Michelle de arkada oturuyordu. Her biri kendi dünyasındaydı. Her ne kadar June ve Cal, klinikte koma halinde yoğun bakımda yatan Billy Evans'ı düşünüyorlarsa da düşüncelerinin ortak bir yanı yoktu. Josiah Carson çocuk için yapılabilecek her şeyi yapmış, o arada Cal'a bir sakinleştirici vermişti. Ertesi gün Boston'dan bir nörolog gelecekti. Ama Cal da, Josiah da, uzmanın bulgularının şu anda kendilerinin bildiklerinden farklı olmayacağını biliyorlardı. Billy'nin boğulma hali çok uzun sürmüştü, beyinde tahribat meydana gelmişti. Boğulma halinin sonucu olan bu beyin tahribatının boyutları, Billy

komadan çıkmadan anlaşılamazdı.

Eğer komadan çıkabilirse...

Otomobildeki sessizlik June'u bunaltıyordu. Bunu bozmak için bir bahane bulunca rahatladı:

«Jenny'yi almak için Benson'ların orda durmak zorundayım.»

Cal başını sallayarak söyleneni onayladı ama sesli olarak herhangi bir karşılık vermedi. Sadece June, Benson'ların yoluna döndüğünde konuştu:

«Jenny'yi böyle bırakmamalıydın bence.»

«Onu beraberimde getiremezdim herhalde. Getirebilir miydim?»

«Bana haber verebilirdin. Otomobille gelir, ikinizi de alırdım. Doğrusu senin okulda olacağından bile emin değildim.» dedi June sonunda. Bunun söylerken de Michelle'in arkada sessizce oturmakta olduğunu anımsadı. «Aldırma,» dedi. «Gelecek sefer ya seni arar ya da Jenny'yi yanımda getiririm.» June kapıyı açıp dışarı çıktı ve arka kapıyı da Michelle'e açtı. Cal, Benson'ların kapısına varmıştı bile. June'la Michelle merdivenleri çıkarken Cal zili çalıyordu.

Constance Benson'un da onları bekliyordu. Çünkü Cal daha zile dokunuyorken kapı açılıverdi. June, Michelle'i görünce Constance Benson'un somurttuğuna dikkat etti. Bayan Benson hiçbir şey demeyince June da olup bitenler hakkında bilgi vermek için içeri girmeyi bekledi. Ancak çok geçmeden Bayan Benson'un her şeyi bildiği anlaşıldı. «Estelle Peterson'la konuştum,» dedi. «Korkunç bir şey. Korkunç!» Böyle derken Michelle'e baktı. June bu kez onun gözlerindeki düşmanlığı açıkça gördü.

«Bir kazaydı,» dedi acele acele. «Billy tel örgünün tepesinde yürü-yormuş, düşmüş. Michelle onu tutmaya çalıştı ama...»

«Çalıştı mı?» Constance Benson'un sesi belli etmiyordu ama June derinliklerindeki alayı anlamakta gecikmedi. Bayan Benson, «Bebeği getireyim,» dedi. «Yukarıda, uyuyor.»

«Baktığınız için size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.» dedi June içtenlikle. Kadın merdivenleri çıkmaya başlamıştı bile. June'un teşekkürüne karşılık dönüp baktı:

«Bebeklerin hiçbir sorunu yok,» dedi. «Sorunlar büyümeye başladıklarında ortaya çıkıyor asıl.»

Michelle kapının hemen iç tarafında duruyordu. Babasına doğru bir adım attı:

«O, benim bir şey yaptığımı sanıyor galiba? Öyle değil mi? » Constance Benson merdivenleri tırmanırken Michelle bekliyordu. Cal başını salladı, sustu. Michelle bu kez annesine döndü:

«Öyle değil mi?» diye sordu.

June da: «Elbette hayır,» karşılığını verdi. Michelle'in yanına gitti ve koluyla omuzlarından sararak kendine çekti. Constance kucağında kundaklı Jenny'yle merdivenleri indiğinde Michelle'e sarılmış duran June'a çocuğu vermek istemiyormuş gibi bir duraksama geçirdi. Bir sessizlik oldu. Sonunda sessizliği Michelle bozdu:

«Ben Billy'ye bir şey yapmadım,» dedi. «Olay bir kazaydı.»

«Susan Peterson'a ne oldu? O da mı kazaydı?» diye sordu Constance. «Öyle bile olsa, ben onun annesini bu konuda ikna etmeye çalışmam.»

İyice kızmaya başlayan June savunmaya geçti:

«Bunlar çok zalimce sözler, Bayan Benson. Susan Peterson'a ne olduğunu gördünüz. Siz de çok iyi biliyorsunuz, Michelle'in bu olayla hiçbir ilgisi yoktu. Bugün de Billy Evans'a yardım etmek istedi. Daha hızlı hareket edebilseydi, onu kurtarmış olacaktı.»

«Güzel! Bildiğim bir şey varsa, o da kazaların durup dururken olmadığı... Hepsinin bir nedeni var. Öyle olmayanını gösteremezsiniz bana.» Jennifer'i June'a verdi. O arada gözleri Michelle'e takıldı:

«Ben sizin yerinizde olsaydım, bebek için daha dikkatli olurdu,» dedi. Bir yandan da sürekli Michelle'e bakıyordu: «Bu yaşta bir bebeği düşürüp öldürmek işten bile değildir.»

Constance Benson'un söyledikleriyle neyi kastettiğini, ne demek istediğini anlayınca, June'un şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Buna verilecek uygun bir söz aradı. Aklına bir teki bile gelmeyince kucağındaki bebeği Michelle'e uzattı.

«Sen onu otomobile götürüver, olur mu?»

Michele bebeği dikkatle bir koluna yerleştirip tutmaya çalışırken öbür eline bastonunu alarak dengesini bulmaya çalıştı. June gözlerini Constance Benson'dan ayırmıyor, ona bir şey daha söylemesi için meydan okuyordu. Michelle bebek sol kolunda olduğu halde topallaya topallaya otomobilin yolunu tuttu. June da Cal'a dönerek:

«Sen de onunla gider misin?» diye sordu. «Çünkü otomobilin kapısını açamayabilir. Ama yapması gerekirse onu da becereceğini biliyorum.»

Cal iki kadın arasındaki gerginliğin farkında, hızla Michelle'in ardından sokak kapısına yöneldi. Constance Benson'la June'u baş başa bıraktı.

June bir süre sonra konuşmaya başladı:

«Jennifer e baktığımız için teşekkür ederim,» dedi. «Şimdi bunu söyledikten sonra şunu da belirtmek istiyorum. Siz rastlamak talihsizliğine uğradığım en zalim ve en cahil insanlardan birisiniz. Gelecekte ne ben, ne de ailemden herhangi bir kimse sizi rahatsız etmeyecek. Jenny ile ilgilenecek başka birini

bulacak ya da o işi kendim yapacağım. Hoşça-kalın!»

Kapıya yaklaşırken Constance Benson'un seslenişiyle durdu:

«Seni bağışlıyorum Bayan Pendleton,» dedi Constance. «Sen olanları bilmiyorsun. Olup bitenlerden hiç haberin yok!»

Michelle kucağındaki Jenny'yi sımsıkı tutup göğsüne bastırırken öbür elindeki bastonla da basacağı yeri bulmaya çalışarak merdivenleri inmeye başladı. Tırabzana yakın olmaya özen gösterdiği de gözden kaçmıyordu. Ayağı kayacak olursa tutunacaktı. En alt basamaktan da inince, Benson'ların sokak kapısından beri tutmakta olduğu soluğunu bıraktı. «Oldu işte!» diye fısıldadı kendi kendine. Bebeğe de hafifçe gülümsedi. Jenny de anlamış gibi onun yüzüne bakıp keyifli keyifli geçirdi. Minicik bir tükürük taşıtı ağzından. Michelle kundağın kenarıyla çocuğun ağzını sildi.

Hemen sonrada etrafı sis sarmaya başladı. Michelle acele etrafına bakındı. Duman hızla yaklaşıyordu. O arada Amanda'nın uzaktan gelen ilk zayıf fısıltısını duydu. Babasının, otomobilin yanında durduğunu gördü. Kendisini bekliyordu.

«Baba!»

Cal ona doğru bir adım attı. Ancak sis her tarafı sarıverdi ve Michelle babasını görmez oldu.

«Baba! Çabuk!» diye bağırdı Michelle.

Jennifer'i kucağından düşürmek üzereydi.

Amanda'nın varlığını hissediyordu, hemen yanibaşındaydı. Onu kışkırtıyor, fısıldayıp duruyor, düşmesi için bebeği bırakmasını söylüyor, yaşamaması gerektiğini anımsatıyor, onun annesiyle babasını elinden aldığı ve onu bırakıvermesini tekrarlıyordu durmadan.

Amanda'nın sesi yükseldi. Michelle kendini bırakmayı düşündü. Arkadaşının sesiyle gelen buyruğa' uyması gerektiği geçiyordu içinden. Jenny'nin canı yansın düşüncesi geçti aklından. Onun kucağından yere düştüğünü hayal etti.

Yavaş yavaş kolunu gevşetirken birden babasının:

«Tamam,» diyen sesini işitti. «Aldım onu şimdi. Artık bırakabilirsin.»

Jennifer'in kucağından alınıp götürüldüğünü hissetti. Sis geldiği gibi aynı hızla dağılmaya başladı. Ortalık aydınlanınca babasını hemen yanında, bebekte kucağında olduğu halde bakarken gördü.

«Ne oldu?» Soran babasıydı.

«Şey... Yorulmuştum...» diye kekeleydi. «Onu kucağımda daha fazla tutamayacak haldeydim. Düşüreceğimi sandım, baba!»

«Ama düşürmedim. Düşürdün mü?» dedi ve devam etti Cal: «Tam da annene söylediğim gibi. Sen iyisin. Sen Jenny'nin canının yanmasını istemedin. İstedin mi? Onu yere düşürmeyi hiç istedin mi?» Cal'ın sesinde biraz umutsuzluk ve üzüntü vardı. Bu, söylediği sözlerin doğruluğuna kendini inandırmaya çalışan bir insanın umutsuzluğuuydu. Michelle de içine düştüğü karışıklıkta daha bir kaybolmuştu sanki. Babasının yalvaran sesi onu daha da içinden çıkılmaz bir karmaşaya sürüklemişti. Ona karşılık verirken sesinde bir belirsizlik vardı:

«Yo, hayır,» dedi. «Ben, yani ben sadece biraz yorulmuştum. Hepsi bu kadar.»

Bunları söyleyip otomobilin arka koltuğuna yerleştiğinde Amanda'nın uzaktan gelen ve kendisine bağırıp çağıran sesini işitir gibi oldu yeniden.

Derken annesi de otomobile geldi, eve doğru yol almaya başladılar. Michelle yol boyunca hep Amanda'nın sesini duydu.

Amanda ilk kez fena halde kızmıştı ona.

Amanda'nın kendisine bağırmasından anlayabiliyordu bunu.

Amanda'nın kendisine kızmasını istemiyordu, istememişti.

Amanda onun tek arkadaşıydı.

Ne olmuşsa olmuştu, ama Amanda'yı öfkeli bir halde bırakamazdı.

XXIV. Bölüm

Tim, Michelle'in sadece gözlem için de olsa, bir kurumda bir süre kalmasını önerdiğinde Corinne durumu önce anlamadı, anladığında da çileden çıktı hemen.

«Bunu nasıl söyleyebilirsin?» diye öfkeyle sordu. Bilinçdışı bir savunma refleksiyle bir ayağını altına çekerken kahve fincanını iki eliyle birden sımsıkı kavradı. Tim de aynı derecede şaşırılmış görünüyordu, gelişigüzel omuz silkti.

«Gözlerinde bir şeyler vardı,» dedi. Aynı şeyi bu kaçınıcı açıklama çabasıydı. Devam etti: «Ne olduğunu pek anlayamadım. Ama bana her şeyi söylemediği belliydi. O bakımdan üzgünüm Corinne, ama Billy Evans'ın bulunduğu yerden kaza sonucu düştüğüne inanmıyorum.»

«Michelle Pendleton onu öldürmeye mi çalıştı demek istiyorsun?» Corinne'in sesi belirgin bir soğukluk taşıyordu. «Ne demek istediğini açıkça söyleyebilirsin bana.»

«Demek istediğimi söyledim. Anladığım kadarıyla sen, Michelle Pendleton'un katil olduğunu r-öylememi bekliyorsun, ama öyle bir şey demeyeceğim. Öyle olduğundan hiç emin değilim. Anca, Billy'nin düşüşüyle ilgili olarak bir şeyler yaptığından da eminim. Ve Susan Peterson'la ilgili olarak da aynı şeyi söylüyorum.»

«Sen onun bir katil olmadığını, ama Susan'ı öldürdüğünü düşünüyorsun. Söylemek istediğin bu mu acaba?» Tim'in karşılık vermesini beklemeden sözünü sürdürdü: «Tanrım! Tim, birkaç hafta önce onunla konuşmuş olsaydın bunun doğru olamayacağını anlardın. O dünyanın en güzel, en tatlı kızıydı. Gerçekler bu kadar hızla değişmez.»

«Değişmez mi? Ona bir bakman yeter.» Tim bir elini saçlarının arasından dolaştırdı. Alnının üstündeki kıvrırcık buklenin düşmesini önlemek istedi, ama olmadı: «Bak Corinne, gerçeklerle yüzleşmeyi kabul etmelisin. Michele artık ağustosta Paradise Point'e gelen Michelle değil. Çok değişti.»

«O nedenle sen onu kilit altına almak istiyorsun? Böylelikle de onu kimsenin göremeyeceği bir yere kapatmayı planlıyorsun. Tam da sırî-fimdaki çocuklar gibi düşünüyorsun onun hakkında!»

«Benim demek istediğim bu değil, Corinne. Bunu sen de biliyorsun. Olanları görmek zorundasın. Nedeni ne olursa olsun, Susan öldü, Billy de ölmek üzere. Her iki olayda da Michelle oradaydı. Ve ona bir şeyler olduğunu da biliyoruz.» Tim bunları söylerken yorulmuş görünüyordu. Saatler ve saatlerdir, hatta akşam yemeğinden beri bu konunun etrafında dolaşüyor, her şeyi bir daha ve bir daha anlatıyor, ama bir yere yaramıyorlardı. Tim, *eğer*, diye düşündü. *Michele şu Tanrı'nın cezası bebeğe Amanda adını vermiş olmasaydı... Neden Amanda?* Corinne onun aklından geçenleri okumuş gibi sordu:

«Sen hâlâ şu Amanda sorununu açıklamış değilsin.»

«Bunu en azından beş yüz kez söyledim.»

«Haaa! Elbette. Sen bu adın sadece Michelle'in hayalinde yaşadığını söylüyorsun. Ama bir şeyi henüz açıklayabilmiş değilsin. Nasıl oluyor da bu çevrede yaşayanların hepsi de şunca yıldan beri Amanda'dan söz ediyor, onun hakkında konuşuyorlar? Eğer o Michelle'in hayal ettiği bir arkadaşıyla, neden Michelle' den şunca yıl öncesinden beri buralarda onun adı geçiyor?»

«Herkes Amanda'dan söz etmiyor. Sadece hayaL gücü fazla çalışan birkaç kız öğrenci onun adını anıyor.»

Corinne öfkeyle gözlerini kıstı. Ancak, karşı kozunu ortaya koymasına vakit kalmadan Tim onun elini eline alarak düşündüklerini unutturmak istercesine tuttu:

«Bu konuyu daha fazla konuşmayalım artık. Bunu bu akşam için unutabilir miyiz?»

«Nasıl unutabiliriz bilmem,» dedi Corinne. «Aklımız takılıp duruyor.»

Telefonun çalması konuşmayı kesti. Corinne arananın kendisi olmadığını düşünmeksizin cevap vermek için yerinde doğruldu. Tim konuyu saptırmak için bir bahane gibi değerlendirmeye çalışarak Corinne'e gülümsedi: «Benimle evlenecek olursan, buradaki telefona istediğin zaman cevap verebilirsin.»

Tim ahizeye, zil sesinin kesildiği anda erişebildi. İkisi de Lisa'nın onlara seslenmesini umarak beklediler. Bir sessizlik oldu. Sonra Lisa merdivenlerden aşağı indi.

«Arayan Alison'du,» dedi Lisa. «Yarın ona gideceğim ve birlikte hayaleti görmeye gideceğiz.»

«Ohhh! Tanrım,» dedi Tim. «Sen de mi?»

Lisa biraz da nefretle gözlerini açtı: «Peki, neden olmasın? Alison diyorki; Sally Carstairs, hayaleti bir kez görmüş zaten. Herhalde eğlenceli olacak. Ben bir şey yapacak değilim!»

Tim çaresizlik içinde Corinne'e baktı. Hayalet ziyareti için onayını bildirmek üzereydi, Corinne durdurdu:

«Hayır Tim!»

«Neden hayır?»

«Tim, beni hoş gör. Ben hatalı sen haklı olsan bile, hayalet için nereye bakacaklarını biliyor musun? Pendleton'ların evinin oraya. Yani Carson'ların eski mezarlığı. Amanda'nın mezarı da orada.»

Lisa bu açıklamaya dudak büktü: «Mezar falan yok orada.»

«Bir mezar taşı var,» diye devam etti Corinne, hiç beklemeden. Ama Lisa'nın onu dinlemeye niyeti

yoktu, yalvaran bakışlarla babasından izin koparmaya çalışıyordu:

«Gidebilir miyim, baba? Ne olursun!»

Tim, Corinne'in karşı çıkmasında haklı olduğuna karar vermişti. Ne olursa olsun, kızın Pendleton'ların yakınında, çevresinde olmasını istemiyordu.

«Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, yavrum,» dedi. «En iyisi sen Alison'a başka bir gün gitmek istediğini söyle, olur mu?»

«Ama, baba! Sen de benim hiçbir şey yapmama izin vermezsin. Yaptığın tek şey, ona kulak vermek. O da zaten Michelle Pendleton gibi delinin biri. Onun kadar deli.» Lisa konuşmasıyla babasına hitap ediyordu, ama gözlerini Corinne'den ayırmamıştı. Yüzü öfkeden gerilmiş, dudaklarını şişirerek somurtuyordu. Corinne başını başka yana çevirerek görmezlikten geldi. Bu seferlik, kabalığını unutacaktı.

«Gidemezsin,» dedi Tim. «Hepsi bu kadar. Şimdi yukarı çık, Alison'a telefon et, dediğimi söyle. Daha sonra ev ödevini bitir ve yatağına git!»

Lisa kendi yapmak istediklerini yapmaya karar verdi sessizce ve küskün bir halde, Corinne'e surat asarak odadan ayrıldı. Odaya tedirgin edici bir sessizlik çökmüştü. Ama akşamın umutsuzca yıkıma uğramadığını birbirlerine kanıtlamaya çalıştıkları sırada Corinne ayağa kalktı:

«Eh, vakit geç oldu artık!»

«Eve mi gitmek istiyorsun? Gitme...» dedi Tim.

«Sabahleyin seni ararım.» Gitmeye kararlıydı. Çantasını ararken Tim yolunu keserek durdurdu:

«Bana güzel bir gece öpücüğü vermeden mi?»

Corinne baştan savma bir öpücük için yanağını uzatıp Tim'in kendini kucaklamasını engellerken:

«Şimdi değil, Tim,» dedi. «Lütfen, bu akşam değil.»

Tim yenilgiyi kabullenmek zorunda kaldı. Corinne mantosunu giyerken oturma odasının ortasında öylece kalakalmıştı. Daha sonra Tim'in yanına dönüp gülümseyerek:

«Şimdi,» dedi. «Lisa'nin kime somurtacağını biliyorum. Babasına somurtacak. Surat asma, Tim. Dünyanın sonu değil bu. Yarın seni arayacağım. İstersen, sen beni ara. Tamam mı?»

Tim başını salladı.

«Erkekler!»

Corinne eve girerken bu sözcüğü yüksek sesle yineliyordu kendi kendine. Bazen ne kadar da inatçı olabildiklerini aklından geçirdi. Öyle olan yalnız Tim değildi. Cal Pendleton da pek makul biri

değildi. O ve Tim ne kadar iyi arkadaş olurlardı! Biri, her şeyin yolunda olduğu fikrini kendine ilke edinmiş, öbürü de ne olmuşsa ve oluyorsa hepsi de Mic-helle'in hayalinde olup bittiği inancıyla sorunu çözüme bağlamıştı.

Ama gerçek hiç de öyle değildi. Corinne'in bu konuda kuşkusu yoktu. Ancak bundan sonra ne yapılabileceğini bilemiyordu. Acaba June Pendleton'la mı konuşmalıydı bunu? Evet, en doğrusu bu olmalıydı, onunla konuşmalıydı. Hem de hemen! Birden keskin bir U dönüşü yaparak geriye döndü, Pendleton'lara yöneldi. Vardığında evi karanlıklar içinde buldu. Birkaç dakika otomobilde kalarak durum değerlendirmesi yaptı. Onları uyandırsa mıydı? Ama niçin? Kendilerine bir hayalet hikâyesi anlatmak için mi?

Sonunda eve dönmekten başka yapacak bir şey bulamadı.

Ama o gece uyumaya hazırlanırken, yaklaşmakta olan olayların fazla beklemeyeceği konusunda bir duygu vardı içinde.

Olacak olan her neydiyse, o gerçekleştiğinde herkes tüm gerçekleri öğrenecekti.

Corinne'in tek istediği, o arada başka hiç kimseye herhangi bir şey olmamasıydı.

Kalçası kopacakmışçasına ağrıyordu. Durmak ve dinlenmek istedi, ama bunu yapamayacağını biliyordu.

Hemen arkasında ve giderek yaklaşan insanların öfkelerini kendisine bağırdıklarını, onu üzme, hırpalamak istediklerini işitebiliyordu.

Ama onların kötülük etmelerine fırsat vermeyecekti. Onun için oradan uzaklaşması, uzaklara gitmesi, kendisini bulamayacakları yerlere gitmesi gerekiyordu.

Amanda ona yardım ederdi.

Ama neredeydi Amanda?

Ona seslendi. Arkadaşının gelip kendine yardım etmesi için yalvardı. Hiçbir yanıt gelmedi. Sadece ona bağırp çağırın, onu korkutan sesleri işitiyordu.

Daha hızlı hareket etmek, sol bacağını istediği hızla hareket ettirebilmek istedi; olmuyordu.

Arkadan gelenler ona yetişmek, yakalamak üzereydiler.

Durdu, etrafına bakındı.

Evet, işte oradaydılar, ona doğru geliyorlardı.

Yüzlerini göremiyordu; görebildiği kadarı da pek net değildi, ama sesleri tanıyordu.

Bayan Benson!

Bu onu hiç şaşırtmamıştı. Çünkü Bayan Benson ona her zaman kızanlardan biriydi.

Yalnız, Bayan Benson tek başına değildi, başkaları da vardı.

Annesiyle babası! İyi ama onlar onun annesiyle babası değilerdi ki. İşte o iki yabancı; yani annesiyle babası olarak görünen iki yabancı...

Biri daha vardı. Evet, biri daha ve onu sevdiğini sanıyordu. Bir erkekti bu, ama kimdi? Önemli değildi. Gerçekten değildi. Her kimdiyse o, o da kendisini incitmek isteyenlerden biriydi. Sesleri giderek daha yüksek çıkıyor ve giderek yaklaşıyorlardı. Eğer onlardan kaçmak, kurtulmak istiyorsa koşması gerekirdi.

Deliler gibi bakındı. Amanda'nın oralarda olduğundan ve gelip kendisine yardım edeceğinden emindi. Evet ama, Amanda yoktu işte. Kaçmak, kurtulmak ancak kendi çabasıyla olabilirdi.

Yar!

Yar geldi aklına. Körfeze inen dik yar!

Eğer yara ulaşabilirse kurtulabilirdi. Güvenli bir noktaya varmış olurdu.

O tarafa yöneldi. Kalçası iyice zonklamaya başlamıştı Soluğu iyice daralmış, solumakta güçlük çeker hale gelmişti.

Sol bacağı onu adeta geri çekiyordu. Koşamıyordu, ama koşmalıydı.

Sonunda işte oradaydı. Yarın tam tepesinde durmuştu. Aşağıda deniz görünüyordu. Hemen arkada da yine sesler vardı. Israr eden, bir şeyler isteyen, onu yaralamaya çalışan sesler. Omzunun üzerinden geriye, onlara bir daha baktı. Çok daha yakındaydılar. Dokunacak gibiydiler. Ama ona dokunamayacaklar, onu yakalayamayacaklardı.

Son kez gücünü toplayarak kendini yardan aşağıya attı.

Düşmek çok kolaydı.

Zaman durmuş gibiydi. Kayarak aşağıya iniyordu. Rahatlamıştı. Havanın vücudu üzerinde akışını hissediyordu. Gökyüzüne bakıyordu.

Bir ara aşağıya baktı ve kayaları gördü.

Kayaların sivri sivri uçlarını farkettiler. Sivri taşın parmakları kendisine yaklaşıyor ve onu parçalamaya hazırlanıyordu.

Sonunda dehşet onu yuttu ve bağırarak üzere ağzını açtı... Ancak çok geçti. Ölmek üzereydi.

Michelle titreyerek uyandı. Boğazı sessiz bir haykırıyla dolmuş, sıkışmış gibiydi.

«Baba?» dedi. Gecenin o saatinde sesi yumuşak ve inceydi. Babasına seslendi, ama kimsenin işitmeyeceğini biliyordu. Evet, hiç kimse, yalnız...

«Kurtardım seni,» diye fısıldadı Amanda. «Ölüme bırakmadım seni!»

«Amanda!» Gelmişti sonunda. Michelle yatağında doğrulup oturdu. Amanda'nın orada olduğuna inanmasıyla birlikte içinden korku akıp gitmeye başlamıştı. Amanda oradaydı, ona yardım ediyor, onu kolluyor-du. «Nerelerdeydin?»

«Buradayım,» dedi Amanda. Sesi sakindi. Odanın gölgeli yanından aydınlık tarafına çıkmış, pencerenin önünde durmuştu. Siyah elbisesi ay ışığında uğursuz bir etkiyle pırıldıyordu. Elini uzattı. Michelle de yatağından çıktı.

Amanda, Michelle'in elinden tutarak onu merdivenlere doğru götürdü, sonra da evden çıktılar. Michelle atölyeye varıncaya kadar bastonunu almadığının farkına bile varmadı. Ama önemli değildi. Amanda oradaydı, bastonu yerine ona dayanabilirdi.

Üstelik kalçasında hiçbir ağrı yoktu şimdi. Hiç ağrıyıyordu.

Atölyeye girdiler. Michelle ne yapması gerektiğini hemen anımsadı. Bunu öylesine iyi biliyordu ki, Amanda kulağına sürekli olarak fısıldıyor-muşçasına ya da Amanda doğrudan doğruya içindeymişçesine hareket ediyordu.

Bir resim kâğıdı bularak annesinin resim sehпасına yerleştirdi. Hızlı çalışıyordu. Kalem darbeleri belirgin ve güvenliydi. Çizmek istediği resim kısa sürede ortaya çıktı.

Billy Evans, küçük gövdesiyle tel örgünün tepesinde kendini dengelemeye çalışıyordu. Görünüşü biraz tuhaftı. Çok yüksekte duruyordu. Resimde Michelle de vardı ve çocuk onun çok uzağındaydı. Michelle yerde oturmaktaydı. Çaresiz bir halde yukarıya bakarken bastonunu unutmuştu.

Michelle'in hemen yanında Amanda durmuştu. Billy'nin düşüşünü seyrederken boş gözlerine bir canlılık gelmiş gibiydi ve yüzüne hafif bir gülümseme yayılmıştı.

Michelle yaptığı resme baktı. O arada atölyenin karanlığında Amanda'nın elini kendi avucunda hissetti. Bir süre sessizce ve o yakınlıkta öylece kaldılar. Daha sonra Michelle ne yapması gerektiğinin bilinci içinde Amanda'nın elini çekmesini bekledi. Ardından resmi yerinden aldı ve dolabın derinliklerine dikkatle yerleştirdi. Işıkları yakmadığı halde her aradığını kolaylıkla bulabiliyordu. Nitekim eski, ilk yaptığı resmi bulup çıkardı. Amanda için yaptığı resimdi bu. Onun yerine Billy Evans'ın resmini, Susan Peterson'un resminin yanına koydu.

Dolaptan çıkardığı ilk resmi sehpaaya yerleştirdi. June'un tuvalini aldı.

Her ne kadar atölyenin karanlığında renkler griye kaçıyorduysa da Michelle fırçasını nereye dokunduracağını çok iyi biliyor, aradığı rengi bulmakta sıkıntı çekmiyordu.

Bu resim üzerinde de çok hızlı çalıştı. Yüzünün ifadesi anlamsızdı. Arkasında, omzu üzerinden onun yaptıklarını seyreden, eli hafifçe dirseğine dokunmakta olan Amanda'nın resme büyülenmişçesine baktığını, süt beyazı gözlerini resimden hiç ayırmadığını, iştahlı bir bakışı olduğunu hissediyordu. Resim ona olayı anlatıyordu. Michelle de ona çok geçmeden her şeyi anlatacaktı.

Çalıştığı sürece Michelle'in zaman bilinci yoktu. Paleti bir yana bırakıp yaptığına bakmak için birkaç adım geri çekildiğinde birden aklına gelmiş gibi niçin yorgunluk duymadığını düşündü. Ama, bunun nedenini biliyordu, gerçek neden Amanda'ydı, ona yardım ediyordu.

«Tamam mı?» diye biraz utangaç, sordu.

Amanda «evet» anlamına başını salladı. Görmeyen gözleri hâlâ resimdeydi.

«Onu bugün akşamüstü öldürebilirdin,» dedi.

Jennifer! Jennifer'den söz ediyordu. Mandy'nin Michelle'e kızdığı da besbelliydi. Michelle de yavaşça:

«Biliyorum,» dedi.

«Öyleyse niçin?» Mandy'nin sesi nazik, ama sertti. Yine de Michelle'les kırmadan sormuştu.

«Şey... Bilmem ki!» diye mırıldandı Michelle.

«Aynı şeyi şimdi yapabilirsin,» dedi Amanda.

«Şimdi mi?»

«Evet! Uyuyorlar. Hepsi uykuda. Bebeğin yatak odasına gidebiliriz...» Amanda bunu söyledikten sonra Michelle'in elinden tuttu ve onu atölyeden çıkardı.

Çim alanı geçip eve yaklaştıkları sırada ayın önünden bir bulut aktı. Bulutun geçişi sırasında da ayın gümüş ışığı da karanlığa dönüştü. Michelle için karanlığın bir önemi yoktu.

Amanda ona kılavuzluk ediyordu.

Ve sis de çökmeye başlamıştı.

Sis Michelle'i bir anda kucaklar gibi sardı, onu tüm çevresinden soyutladı ve Amanda'yla baş başa bıraktı. Şimdi Amanda ne isterse istesin, Michelle onu yapmaya hazır olduğunu biliyordu.

June gecenin karanlığında uyanıverdi. Annelik duygusu ona kötü bir şeyler olduğunu iletmişti. Kısa bir süre etrafi dinledi.

Bir bağırma sesi!

Boğuk bir haykırma!

Ses, bebek odasından geliyordu. June yataktan fırlayıp çıktı, sabahlığını kaptığı gibi kapıya koştu.

Bebek odasının kapısı kapalıydı.

Her zaman açık bırakılırdı, biliyordu. Hiç kapamazdı o kapıyı.

Cal'a bir göz attı. Derin uykundaydı. Yatışında hiçbir değişiklik olmamıştı.

Ancak ondan sonra kapıyı kimin kapamış olabileceğini düşünmeye başladı.

Kapıyı hızla çekip açtı, içeriye girdi. Eşiği aşar aşmaz elektriği açtığında Michelle'in beşiğin yanbaşıında durduğunu gördü. Dönüp annesine baktı. Yüzü karmakarışık olmuştu. Aydınlanan odada garip bir şaşkınlık içindeydi.

«Michelle! Michelle, burada ne yapıyorsun!»

«Şey... Ben Jenny'nin ağladığını işittim. Bekledim, senden ses çıkmayınca ne olduğunu anlamak için buraya geldim.»

Michelle elinde tuttuğu küçük yastığı Jennifer'in başının altına yerleştirdi.

Jenny'nin ağlama sesi boğuktu!

Bir düşünce June'un beyninden şimşek gibi geçti. Ama hemen bastırdı.

Kapı kapalıydı, diye geçirdi aklından. Ben çocuğun sesini onun için işitmedim. Kapı kapalıydı!

«Michelle!» dedi June, sesinin tonuna dikkat ederek: «Kapıyı sen mi kapadın?»

«Hayır!» Sesinde kesinlik yoktu. «Ben içeri girince kapanmış olabilir. Belki o nedenle sen Jenny'nin sesini duymadın.»

«Neyse, önemli değil.» Böyle söylediye de aslında önemliydi ve June neden önemli olduğunu biliyordu. Bir şeyler oluyordu. Üzerinde düşünmek bile istemediği şeyler. Beşiğin yanına gitti, Jenny'yi kucağına aldı. Bebek yeniden uyumuştur bile. Hafif hırıltılar çıkarıyordu. Çocuğu kucağına aldığı sırada Jenny hafifçe öksürdü, sonra rahatladı. June, Michelle'e gülümsedi: «Görüyorsun, aranan tek şey annenin sevgi dolu kucağı.» Michelle'in yüzüne daha yakından ve daha dikkatli baktı. Gözleri pırıl pırıldı, birkaç dakika öncesine kadar uyumakta olduğunu belirten en küçük bir iz yoktu.

«Sen uyuyamadın mı?»

«Hayır! Amanda'yla konuşuyordum, derken Jenny ağlamaya başladı. Onun üzerine ben de buraya geldim.»

«Pekâlâ, önce şunu yerine güzelce yatıralım, sonra seninle küçük bir konuşma yaparız, olur mu?»

Michelle'in gözleri hafifçe bulutlandı. June onun konuşma önerisini reddetmesinden korktu. Ama öyle

olmadı, Michelle omuz silkerek: «Peki!» dedi.

Jennifer'i beşiğine yerleştirdikten sonra tutunabilmesi için elini Mic-helle'e uzattı: «Bastonun nerede senin?»

«Odamda bıraktım.»

«Güzel! Çok iyi bir şey bu,» dedi June umut dolu bir sesle. Fakat, aşağıya, salona yürürlerken kızın güçlkle yürüdüğüünün farkına vardı. Bir şey söylemedi. Ancak, daha sonra Michelle yatağına girip yastığına gömüldükten sonra: «Çok mu acıyor?» diyerek Michelle'in kalçasına dokundu.

«Bazen. Şimdi... Ama bazen acımıyor. Amanda etraftaysa daha iyi...»

«Amanda!» dedi June hafif bir sesle: «Amanda'nın kim olduğunu biliyor musun?»

«Tam olarak hayır. Ama galiba buralarda yaşamış biri.»

«Ne zaman?»

«Uzun zaman önce.»

«Şimdi nerede yaşıyor?»

«Pek iyi bilmiyorum. Sanırım hâlâ buralarda yaşıyor.»

«Michelle, Amanda'nın istediğı bir şey var mı?»

Michelle başıyla «evet» dedi. «Bir şeyler görmek istiyor. Görmek istediğinin ne olduğunu pek bilmiyorum. Ama, anladığım kadarıyla görmek zorunda olduğu bir şey. Ben de, istediğı her neyse ona gösterebilirim.»

«Sen mi? Nasıl?»

«Bilmiyorum. Bilmiyorum, ama ona yardımcı olabileceğimi biliyorum. Hem o benim arkadaşım. Bu yüzden ona yardım etmem gerek. Öyle değil mi?»

June, Michelle'in onaylanmak istediğini anladı: «Elbette yardım edersin,» dedi. «Eğer gerçekten arkadaşınsa, tabii. Ama eğer arkadaşın değilse? Eğer amacı senin canını yakmaksa ne olacak?»

«Ama canımı yakmıyor ki...» dedi Michelle. «Öyle bir niyeti olmadığını biliyorum. Amanda hiçbir zaman benim canımı yakmaz. Asla!» June kızının konuşmasını izlerken gözlerinin kapandığını ve uykuya daldığını farketti.

Uzunca bir süre yanında kaldı. Elini avucundan bırakmadan uyuyuşunu seyretti. Daha sonra, günün ilk ışıkları karanlığın içinde bir alev ışıltısı halinde belirmeye başladığında MicheHe'i yanağından hafifçe öpüp, kendi yatağına döndü.

Uyumaya çalıştı. Ancak dikkatle geriye itmesine karşın birtakım düşünceler öylesine ısrarla geri dönüyordu ki...

Jenny'nin ağlayışını işitmemişti, çünkü kapı kapalıydı.

Ama onlar kapıyı hiç kapamıyorlardı ki...

Ve Michelle'in elinde bir yastık vardı.

June bir kez daha yatağından çıktı, bebek odasına gitti.

Hole açılan kapıyı dikkatle kilitledi, anahtarını da geceliğinin cebine koydu.

Ancak ondan sonra uyuyabildi ve böyle hareket ettiği için de kendine kızdı.

XXV. Bölüm

Cumartesi sabahıydı...

Sıradan bir cumartesi olsaydı June yavaş yavaş uyanır, uzun uzun ve keyifli bir biçimde gerinip esner, yatakta yuvarlanırcasına iki yanına döner ve kollarını kocasının üzerinde dolaştırırdı.

Ama uzun süredir cumartesi sabahları ya da öbür günlerin sabahlarında böyle yapmıyordu.

O sabah uyanma saatinde gerçekten uyanık ve çok yorgundu.

Saate baktı: Dokuz buçuktu.

Öbür yanına dönüp Cal'a baktı. Hâlâ uykuda olup olmadığını bilmek istiyordu.

Çoktan gitmişti.

June doğrularak yatağın içinde oturdu. Kalkmaya hazırlanıyordu. Sonra vazgeçip geriye doğru, yastığı üzerine yaslandı. Bakışlarını pencerede dolaştırdı.

Dışarıda gökyüzü kurşuni renkteydi. Ağaçlar, ışıltısını yitirmiş son yapraklarıyla gri aydınlıkta incelmış görünüyordular. Son yapraklar da yakında düşüp yok olacaktı. Yaklaşan kış aklına gelince hafifçe ürperdi.

Sabahın alışılmış seslerini dinlemeye koyuldu. Jennifer'in bağırma başlaması gerekirdi. Bunu Cal'ın mutfakta yarattığı patırtılar izleyecekti. Cal kahvaltısını hazırlıyor görünüp, gerçekte kendisini uyandırmaya çalışarak o gürültüleri çıkaracaktı.

Ama o sabah bunların hiçbiri işitilmiyordu. Evi derin bir sessizlik sarmıştı.

«Heyyy!» diye seslendi June, bir karşılık alabilmek umuduyla.

Hiçbir ses gelmedi. Bunun üzerine yataktan çıktı, sabahlığını giydi ve bebek odasına yollandı.

Jennifer'in beşiği boştu, odanın hole açılan kapısı da açıktı. June kaşlarını çatarak bebek odasından hole geçti. Merdivenlerin üst basamağına gelince de yüksek sesle bir daha bağırdı:

«Heyyy! Nerede herkes?»

«Burada, aşağıdayız!»

Karşılık veren Michelle'di. June sesi alınca, biraz rahatlardı. Kendi kendine, tamam, dedi. Demek bir şey olmamış, her şey yolunda. Ne kadar kaygılandığını, evdeki sabah sessizliğinin kendisini nasıl korkuttuğunu ancak merdivenlerin ortasına vardığında algılayabildi. Şimdi, mutfağa girerken aptallık ettiğini düşünüyordu. Gece yaşadığı şeyler zihninden uzaklaşıp gitti.

«Merhaba! Herkes bu kadar erken mi kalktı.»

Cal ona gülümsedi ve yerinden kalkarak omlet yapmak üzere hazırladığı yumurtalara bakmaya gitti: «Sen bu sabah üzerine ölü toprağı serpilmiş gibiydin. O nedenle kahvaltayı birinin hazırlaması gerekiyordu. Michelle bana yardım etti. Böylelikle de senin kalkmaman büyük bir kayıp yaratmadı.»

Michelle masada oturuyordu. Biraz yorgun görünse de June yanına gelince gülümsedi. Babasıyla birlikte bir şeyler yapmış olmaktan mutluydu. Bu birlikte bir şeyler yapmış olmak, masada oturmaktan başka bir şey olmasa bile...

«İyice uyudun mu, tatlım?» dedi June.

«Kalçam oldukça ağrıyordu, ama şimdi fena değil.»

Evde iyi bir hava esiyordu; June asıl nedeninin Billy Evans'ın ölmemiş olması olduğunu biliyordu. Cal onu kurtarmış, hiç canını yakmamış ve şimdi artık her şeyin yoluna girmemesi için herhangi bir neden de kalmamıştı. Bir şeyler söylemek, evdeki iyi havayı değerlendirmek istedi, ama bu konuda konuşursa o güzelliği bozmaktan korktu. Konuşmak yerine, Jennifer'in rahat rahat uyumakta olduğu arabasının yanına gitti.

«Güzel, ben şimdi aramızda uyuyakalan tek kişiyi görmek istiyorum,» diyerek bebeği kucağına aldı. Jenny gözlerini açtı, geçirdi ve yeniden uykuya daldı.

«Erken uyandı da ondan,» dedi Cal. «Bir saat kadar önce ona bir şişe süt verdim. Sen şu yumurtalı tosttan ister misin?»

«Olur,» dedi June gelişigüzel, Cal'ın kahvaltayı hazırladığı, Michelle'in masayı tamamladığı, Jennifer'in de uyumakta olduğu bu ortamda June birden kendini işe yaramaz biri gibi hissetti: «İşleri devralmamı ister misin?» diye sordu.

«Çok geç,» dedi Cal. Yumurta servisini yaptı. Tabaklara birkaç dilim de salam koydu. Sonra hepsini masaya taşıyıp yerlerine bıraktı. Otururken de saatine bir göz attı.

«Çok geç mi kaldın yoksa?»

«Nörolog saat onda orada olacak, ben de hemen gitmeliyim.» Michelle araya girdi.

«Ben de seninle gelebilir miyim?» Cal kaşlarını çattı. Bunu görünce June başını salladı:

«Bence sen bugün evde otur en iyisi,» derken Billy Evans' tan söz etmemeye özen gösterdi.

«Ama niye?» dedi Michelle. Yüzü birden kararmaya başlamıştı.

June bir tartışmanın başlamak üzere olduğunu farkındaydı. Sabahın görece sakin atmosferinin dağılıp gittiğini sezdi. Cal'a döndü:

«Cal! Sen ne düşünürsün bu konuda?»

«Bilmiyorum. Gerçekte beraber gelmemesi için bir neden olduğunu sanmıyorum. Ama orada ne kadar kalacağımı da bilmiyorum,» dedi ve Michelle'e dönerek ekledi: «Sıkılabilirsin de.»

«Ben sadece Billy'yi görmek istiyorum. Ondan sonra kütüphaneye gidebilirim ya da eve kadar yürürüm.»

«Pekâlâ,» diyerek konuyu kapattı Cal. «Ama tüm gününü klinikte dolanıp durarak geçirmezsün. Tamam mı?»

«Sen buna eskiden izin verirdin,» diye yakındı Michelle. Cal rahatsız olmuş gibi bakışlarını yana çevirdi: «O... önceydi,» dedi.

«Önce mi? Neden önce?»

Karşılık alamayınca Michelle babasına baktı. Sonra neyin kastedildiğini anladı ve:

«Ben Billy'ye hiçbir şey yapmadım ki,» dedi.

Cal: «Ben bir şey demedim,» dediyse de, sözünü tamamlamasına vakit kalmadan June araya girdi:

«O zaten böyle bir şey demek istemedi. Demek istediği...» diyerek açıklamaya hazırlanırken Michelle bağırdı:

«Ne demek istediğini biliyorum. Peki, ben de gitmek istemiyorum. Hiçbir yere, senin kliniğinin çevresinde hiçbir yere gitmek istemiyorum.» Sözünü bitirir bitirmez de masadan kalktı, bastonunu kaptığı gibi mutfaktan çıktı. Cal'la June, Michelle'in patlamasının etkisinden ancak arka kapının hızla çarpılmasından sonra sıyrıldılar. June hemen ayağa kalkarak Michelle'in peşine düşmek istedi, ama Cal onu durdurdu:

«Bırak gitsin! Olaylar karşısında nasıl davranacağını kendi kendine öğrenmesi gerek. Onu dünyadan soyutlayarak yetiştiremezsin.»

«İyi ama onu babasına karşı savunmam da gerekmez herhalde » June bunu acı bir biçimde söylemişti. «Cal, neden yapıyorsun bunları? Onu incittiğinin farkında değil misin?»

Cal karşılık vermedi. June sabahın bütün umutlarının artık tümüyle boşa çıkmış olduğunu görerek Jenny'yi kucağına aldı ve mutfaktan çıkıp gitti.

Michelle'in yoldan o tarafa gelmekte olduğunu gördüğünde Annie Whitmore okul bahçesindeki atlıkarıncada oturuyordu. Michelle çok yavaş yürüyordu. Annie onun kızgın olduğunu düşündü. Hızla etrafına bakındı. Çevrede başka birinin bulunup bulunmadığını anlamak istedi. Michelle'le oynamak istiyor ama oynamaması gerektiğini de biliyordu. Annesi geçen akşam uzun uzun Michelle'le konuşmaktan bile kaçınmasını, eğer o kendisine oyun oynamayı önerecek olursa hemen

oradan uzaklaşıp eve dönmesini tembihlemişti.

Ama Annie, MicheHe'i seviyordu. Annesi ondan uzak durmasını söylerken bunun nedenini açıklamadığına göre o da annesinin buyruğuna uymayabilirdi.

Üstelik bu itaatsizliğini annesine haber verecek kimse de yoktu etrafta.

«Michelle!»

Michelle çağrıya hiçbir karşılık vermeyince Annie bir kez daha yüksek sesle bağırdı. Bunun üzerine Michelle ona doğru bakınca Annie de el salladı.

«Merhaba! Ne yapıyorsun?»

«Yürüyorum.» Michelle bunu söyledikten sonra durdu, bastonuna dayandı: «Sen ne yapıyorsun?»

«Oynuyorum. Ama atlıkarıncayı daha hızlı hareket ettiremiyorum. Çok ağır bir şey!»

«İteyim mi? İster misin?»

Annie başını salladı, içinden de oldu, diye geçirdi. Michelle'e kendisiyle oynamak isteyip istemediğini de sormadı.

Michelle okul bahçesine girdi. Annie atlıkarıncanın harekete geçmesini sabırla bekliyordu. Michelle yakınına gelince gülümsedi:

«Nasıl oluyor da cumartesi günü buralardasın?»

«Yürüyüş yapıyordum,» dedi Michelle.

«Niçin birileriyle oynamıyorsun?»

«Ben? Ben seninle oynuyorum.»

«Oynamıyordun. Burada yapayalınızдын. Hiç arkadaşın yok mu senin?»

«Elbette var. Sen varsın. Amanda da var elbet.»

«Amanda mı? Kim bu Amanda?»

«Benim özel arkadaşım,» dedi Michelle. «Bana yardım ediyor.»

«Yardım mı ediyor? Nasıl yardım ediyor yani?» Annie bunu sorarken toprağı tepti ve atlıkarınca yavaşça hareket etti. Michelle uzanıp atlıkarıncayı itip hızını biraz artırdı. Annie ayağını yerden çekti, Michelle'le konuşmak için atlıkarıncanın turunu tamamlayıp kendisini onun önüne getirmesini bekledi.

«Amanda sana yardım etmek için ne yapıyor?»

«Birtakım şeyler işte,» dedi Michelle.

«Ne tür şeyler yani?»

«Boşver!» dedi Michelle. Aslında Amanda'yı anlatabilmek için ne demesi gerektiğini de tam olarak bilmiyordu: «Bir gün belki onunla karşılaşırın.»

Annie atlıkarıncanın birkaç tur daha yapmasını bekledi, sonra da sıçrayıp yere atladı. Ardından da sordu:

«Niçin kimse seni sevmiyor? Bence sen çok hoşsun.»

«Bence sen de çok hoşsun.» Michelle böyle derken Annie'nin hiç hiç hoşuna gitmeyen sorusunu işitmemiş gibi davrandı. «Şimdi ne yapmak niyetindesin bakalım?»

«Salıncaklar!» diye bağırdı Annie. «Salıncakta beni sallar mısınız?»

«Elbette, gel seninle yarış yapacağım.»

Annie salıncaklara doğru koşmaya başladı. Michelle de topallayarak ardına düştü. Elinden geldiğince hızlı hareket etmeye çalışıyordu, soluk soluğaydı. Annie'ye yetiştiğinde küçük kız kıkırdıyordu.

«Ben kazandım, yarışı ben kazandım!»

«Dur bakalım,» dedi Michelle. «Bir gün ben de yeniden koşmasını öğreneceğim. En iyisi, sen o günü bekle!»

Annie onun dediklerini işitmedi. Salıncağa binmişti bile ve itmesi için yalvarıyordu. Michelle bastonunu yere bırakıp, Annie'nin arkasına, biraz yan tarafa geçti. Yavaş yavaş küçük kızın salıncağını sallamaya başladı...

Corinne Hatcher masasına yerleşti ve ödev kâğıtları üzerinde yoğunlaşmaya çalışarak okumaya koyuldu. Gerçekte kâğıtları okumayı pazartesiye bırakabilir ve cumartesiye Tim'le birlikte geçirebilirdi. Ama o sabah kendisini aramamıştı Tim; aramış olsa da bir özür uydurup onu atlatmak zorunda kalacağını biliyordu. Büyük bir olasılıkla da bu kâğıtları özür diye kullanacaktı.

Gerçekte kâğıtlar bahaneden başka bir şey değildi. Bir yandan, toparlanıp Tim'e telefon etmeyi, ona dün akşamki sert tartışmayı unutmamasını, hatta bunu olmamış saymasını söylemeyi aklından geçiriyordu. Ancak araması için bunu iş gereği sayabilmesi gerekti. Bu durumda da hiç kimseyi değil, sadece kendini aldatmış olacağını biliyordu. Bu da sorun değildi elbet. Ona telefon edebilmek için bu bahaneyi hâlâ elinde bulundurması onsuz olmaktan iyiydi.

Kendi kendinden nefret ederek elindeki kırmızı kalemi bir kenara koydu, pencereden dışarı bakmaya başladı.

Ve MicheHe'i gördü.

Derin bir nefes aldı. Bir içgüdüyle masasından kalktı. Michelle okul bahçesine doğru geliyordu, Annie Whitmore da onu beklemekteydi.

Corinne, Annie'nin atlıkarıncaya tırmanışını, sonra da Michelle'in atlıkarıncayı itişini seyretti, iki çocuğun konuştuklarını görüyordu, ama dediklerini duyabilmesi olanaksızdı. İçinden, *önemli değil*, dedi. İki çocuk da gülüyor, birbirleriyle konuşuyorlardı.

Derken Annie atlıkarıncadan indi ve salıncaklara doğru gitmeye başladı. Önce yavaş ilerliyordu, sonra koşmaya kalktı. Corinne kaygılandı. Annie'nin Michelle'le alay ettiğini sanmıştı. Sonra bunun bir oyun olduğunun farkına vardı. Hatta oyunu Michelle'in başlattığı anlaşılıyordu. Çünkü o da koşmak için elinden geldiğince çaba harcıyordu. Elini kolunu sallıyor, göğsü hızla inip kalkıyor, Annie ona bakıp gülerken o da kendi çabalayışını neşeyle abartıyordu.

Corinne de elinde olmadan gülmeye başladı.

Gülerken de Tim'e telefon etmek için elindeki özür kozunu kullan-mıya karar verdi. Eğer Michelle'in tehlikeli olduğunu düşünüyorsa şu manzarayı kesinlikle bilmesi gerekirdi. Michelle kendi topallığının taklidini yapabilecek kadar rahatlamıştı!

Corinne odasından çıktı, holden geçerek büroya doğru yürümeye başladı. Tam telefonun tuşlarına basmaya başlayacağı sırada aklına daha iyi bir fikir geldi. Vakit henüz öğle bile değildi. Tim kendi bildiği Tim ise, hâlâ evde olmalıydı. Kahvesi elinde, tembel tembel vakit geçirmeye çalışıyordu herhalde.

Ona telefon etmemeliydi. En iyisi kalkıp gitmekti. Gidip ona Michelle'i anlatmalıydı. Günü de birlikte geçirebilirlerdi. Okuldan ayrılırken Corinne kendi kendine gülümsüyordu. Bugün Lisa Hartwick'i bile hoş görebilirdi.

Arabasına atladı ve yola koyuldu. Okulun bahçesi önünden geçerken iki kızı yine oynarken gördü. Annie salıncaktaydı ve Michelle dikkatle onu sallıyordu. Corinne, *her şeye karşılık güzel bir gün*, diye aklından geçirdi.

«Beni daha hızlı salla, Michelle!»

Annie salıncakta ileri eğiliyor, ayaklarını kaldırarak hareketi hızlandırmaya çalışıyor, hızlanmak için ne mümkünse yapıyordu. Ama hareketleri yanlış olduğu için salıncak hızlanacağına yavaşladı. Onun üzerine yine Michelle'e seslendi:

«Daha hızlı! Daha hızlı! Yavaşlıyorum.»

«Yeterince yüksektesin,» dedi Michelle. «Yanlış hareketler yapıyorsun. İleri giderken geri, geriye giderken de ileri kaykılman gerekir.»

«Yapmaya çalışıyorum,» diye kıkırdadı Annie. Michelle'in dediklerini yerine getirebilmek için de

daha dikkatli olmaya başladı.

«Yapamıyorum! Ne olur beni daha hızlı it, ne olur!»

«Hayır! Yanlış yapıyorsun. Hız almak için yaptığın hareket tehlikeli. Sen böyle yanlış yaparsan zincir işlemez. Bak! Her seferinde en yüksek noktaya çıktığında bir şeyler oluyor. Zincir gevşiyor, sen de biraz aşağıya kayıyorsun.»

«Daha hızlı itersen düşmem.»

Michelle onun dediğine aldırmadı. Salıncağı dengeli biçimde sallamayı sürdürdü. Sağ eliyle salıncağı yakalayıp iterek aynı zamanda Annie'ye küçük bir gösteri yapmış oluyordu.

Ama Annie'nin sabrı tükeniyordu. Tüm isteği, Michelle'in onu daha hızlı itmesiydi. Bunun bir yolu olmalıydı. Aklına geleni düşündüğü sırada bile bunun bir şeyler getireceği kanısına vardı. Ama, kuşkusuz bu Michelle'i, salıncağı daha hızlı itmeye zorlayacaksa anlamlıydı...

«Yok,» dedi. «Sen daha hızlı itemezsin. Asıl nedeni bu. Sen topalsın ve o yüzden de daha hızlı itemezsin.»

Toopaall!

Bu sözcük Michelle'in kafasına bir balyoz gibi indi. Tıpkı her söylenişinde olduğu gibi. Karnında kasılmalar oldu, başı döndü. Başdönme-siyle öfke de beraberdi. »

Sis bu kez üzerine baskın halinde, hatta çarparcasına geldi. Her taraftan birden geliyordu. Hiçbir şeyi göremez oldu. Sadece gri, her şeyi görünmez hale getiren sis etrafında toplanıyordu. Sis yoğunluğu arttıkça karanlık koyulaşıyor, görüş de yok oluyordu.

Ve Amanda!

Amanda gri karanlığın içinde gülümseyerek, onu kışkırtarak kendisine doğru yaklaşıyordu.

«Onu itebilirsin, Michelle,» diyordu. «Onu it ve ne kadar hızlı itebileceğini göster onu!»

Michelle'in kalçasındaki sürekli ve katlanılmaz zonklama birden geçiverdi. Çok rahatlıkla hareket edebileceği duygusu uyandı içinde. Üstelik bunu bastonuna dayanmadan yapabilecekti. Yardıma gereksinimi olsa bile Amanda oradaydı. Kendisine yardım ederdi nasıl olsa.

Salıncağın geleceği yönde durdu. Salınck sisin içinden çıkıp geldiğinde gerekeni yapmaya hazır bekledi. Annie salıncağın tepe noktasına varıp geriye geldiğinde Michelle ellerini onun sırtına dayadı.

Küçük kız zincirlere sımsıkı yapıştı. İleriye doğru hamleye hazırlanırken sevinçten kıkırdayıp duruyordu. Salınck bu kez daha yükseğe çıktı. Annie içinden, *bu daha iyiydi*, diye geçirdi. Gerçekten de hiç bu kadar yukarılara çıkmamıştı. Kahramanca bir hamle yapmak istedi, ama pek bir

şey değişmedi.

Yeniden geri geldi. Bir daha Michelle'in ellerini omuzlarında hissetti. «Daha hızlı!» diye bağırdı. «Daha hızlı it!»

Salıncak yine çok yükseklerle çıktı. Bir an Annie'nin gözleri büyüdü. Yer kendisine yaklaşıyor gibiydi. Sonra salıncak yere paralel hale geldi. Ardından yine yükselişe geçti. Yerini yerini gökyüzü aldı bu kez. Bu durumda ne yapması gerekirdi?

İleriye doğru eğil"

Geriye hamle yap.

Salıncak zirve noktasına vardığında geriye yaslandı ve birden dengesini yitirdi. Bir dakika önce avuçlarında gergin bir halde olan zincirler gevşeyiverdi ve Annie düşmeye başladığını hissetti.

Bir çığlık attı. Ancak korkulu an hemen geçmişti. Zincirler yeniden gerginleşti. Salıncak alçalırken sarkaç hareketi sürüyordu.

«Bu kez o kadar hızlı değil,» dedi Michelle kendisini itmeye üzere omuzlarına dokunduğunda.

Ama Michelle onu duyduysa bile belli etmedi. Annie tekrar ileri fırladı. Üstelik öncesinden de yükseğe çıktı. Bir kez daha tepeye çıktığında yine yanlış yöne yaslandı ve zincirler iyice gevşedi.

«Dur!» diye bağırdı. «Michelle, dur! Dur lütfen!»

Artık çok geçti.

Salıncak ileri ve geri hareketini sürdürdü. Her seferinde daha yükseğe çıktı. Zincirlerin gevşeme sonrası gerilmesi de daha uzadı.

Ve sonunda kaçınılmaz olan oldu.

Zincir birden boşandı. Annie salıncığın tahtasıyla birlikte yere doğru uçtu.

Zincir sanki yok olmuş gibiydi.

Salıncak tahtası hızla alçaldı, zincir birdenbire şiddetle gerildi, darbenin şiddetiyle Annie Whitmore'un belkemiği kırıldı.

Bıçak darbesine benzer bir ağrı duydu, ama hissetmesiyle yok olması bir oldu. Başı diklemesine zemine çarpmış, çarpmanın şiddetiyle kafatası parçalanmıştı. Küçük kızın vücudu birkaç titreme geçirdikten sonra bir yığın halinde Michelle'in ayaklarının önüne yığılıverdi.

«Bak!» diye fısıldadı Amanda. «İstediğin kadar hızlı itebilirdin! Bir süre sonra hepsi derslerini alacaklar. Sana da gülmekten vazgeçecekler.»

Amanda bunları söyledikten sonra Michelle'in elinden tuttu, onu oyun alanından uzaklaştırmak üzere çekti.

Caddeye ulaştıklarında etraflarını saran sis dağılmıştı.

Ama Michelle dönüp geriye bakmadı bile.

Corinne zili çalmadan Tim'in kapısını açtı ve içeri daldı:

«Tim! Tim!»

«Mutfaktayım,» diye karşılık verdi Tim.

Corinne deliler gibi koşturarak mutfığa gitti ve Tim'i, elleri dirseklerine kadar su içinde, lavabonun önünde buldu.

«Bil bakalım, ne oldu?»

Tim bir şey anlamaksızın onun yüzüne baktı. Sonra da: «Çok özel bir şey olmalı,» dedi. «Yoksa, sen burada olmazdın. Hem sanıyorum konu ne olursa olsun Michelle'le ilgili. Çünkü son kavgamız onun üzerineydi. Pek öyle şaşırmaşa benzemiyorsun. Demek, çok kötü bir şey değil. Yani, anlaşılan sen Michelle'i gördün ve iyiydi, öyle mi?»

Corinne'in havası değişiverdi. Kendine bir bardak kahve koyup bir iskemleye çöktü: «Ne olduğunu biliyorsun! Beni de çok iyi tanıyorsun.»

«Yani, haklı mıyım demek istiyorsun?»

«Hımm! Michelle'i bugün gördüm. Okulun bahçesindeydi. Annie Whitmore'la oynuyordu. Daha doğrusu kendi topallığını oyun haline getirmeye çalışıyordu. Onu gerçekten görmeliydin. Ayağını sürükleyerek yürüyor. Deliler gibi ellerini çırpıyor ve tüm bunları Annie Whitmore'u güldürebilmek için yapıyordu. Ne dersin bu dediklerime?»

«Çok güzel,» dedi Tim. «Yalnız bunun böylesine heyecan veren yanını pek anlayamadım. Er ya da geç bu sahnelerin başlaması lazımdı.»

«Ama sen dün akşam demiştin ki...»

Tim ellerini kurularayıp oturmak üzere Corinne'in yanına geldi:

«Dün akşam bazı garip tahminler yürütmüş olabilirim. O nedenle de demek istediğimden farklı bir şeyler söylemiş olabilirim. Galiba sen de biraz öyle yapmıştın. Bu durumda barış yapalım mı? Ne dersin?»

Corinne uzanıp kollarını Tim'in boynuna doladı: «Tim seni seviyorum.» Sözü bitirdikten sonra onu ateşli ateşli öptü ve gülümsedi:

«Ama bunlar heyecan verici değil mi? Michelle demek istiyorum. İlk kez onu böyle bir şey yaparken görüyorum. Genellikle topallığının öylesine bilincinde ki. Herhangi bir kimse bu konuda onunla konuşmaya kalkacak olsa hemen sessizliğe gömülüyor. Ama bu kez bunu kendine adeta eğlence yapmıştı.»

«Pekâlâ, ama yine de durumuyla mükemmel uyum sağlamış bir çocuk olduğunu ilan etmek için bence vakit biraz erken?» Tim bu uyarısını tamamlamak için: «Durum senin düşündüğün gibi olmayabilir ve gördüğün sadece geçici bir görünüşten ibaret de olabilir,» diye tamamladı. Gülümseyerek ekledi sonra: «Peki! Amanda'dan ne haber? Ünlü Amanda ile ilgili her şeyi unuttun galiba?»

«Hayır! Yani, tam unutmuş değilim. Ama, ne olur bırak konuşmayalım onu.» Corinne bu konuya girmek istemiyordu: «Ben yine her şeyi altüst edeceğim. Dün akşam da konuda fazla ileri gittim galiba. Belki de sen haklısın. Belki de o sadece benim hayalimde yarattığım bir varlık.»

«Güzel! Bu durumda Lisa'nın bir hayli şaşırması gerekecek anlaşılın.»

«Lisa mı?»

Tim «evet» anlamına başını salladı: «Korkarım ben fikrimi değiştirdim. Demek istediğim, biz bu konuda tartıştık zaten. Bu sabah Lisa üzerime geldi, ben de gerekeni söyledim. Sonra o da hayalet avına çıktı.»

Corinne şaşkınlıkla Tim'e baktı:

«Ah Tim! Bunu yapmadın değil mi?»

Tim'in gülümsemesi Corinne'in şaşkınlığı karşısında sönüverdi:

«İyi, ama niçin?» dedi rahatsızlığını gizleyemediği bir sesle: «O şimdi Alison ve Sally ile birlikte. Ne olabilir ki?»

Tam bu sırada Paradise Point Kliniğinde, Cal Pendleton, Josiah Carson ve Boston'dan çağırılan nöroloğun umutsuz bakışları karşısında Billy Evans can verdi.

Bu insanlardan herhangi biri o sırada pencereden dışarıya bakmış olsaydı Michelle'in orada durduğunu, gözlerini Billy Evans'ın yatmakta olduğu odanın penceresinden ayırmadığını ve gözlerinden boşanan yaşların çenesine doğru süzüldüğünü görecekti.

Amanda, Michelle'in kulağına, acayip bir sesle fısıldıyordu:

«Sonunda oldu işte!»

Michelle içeride ne olduğunu çok iyi biliyordu, arkasını döndü ve eve doğru uzun yolculuğuna başladı.

XXVI. Bölüm

«Ben yine de burada olmamız gerektiğini düşünüyorum,» dedi Jeff Benson. Bunu söylerken omzu üzerinden geriye, eve doğru bakıyor ve annesinin mutfak penceresinde görünerek kendisini çağırmasını bekliyordu. Eğer yolunu kendi seçmiş olsaydı, bu sabah ilk iş olarak mezarlığa gelmeyecekti. Fakat Sally Carstairs, Alison Adams ve Lisa Hartwick sabah kendisine uğradıklarında onlarla birlikte yola çıkmıştı, gitmek istedikleri yerin de koy olduğunu sanıyordu.

Ama sonuç öyle olmamıştı.

Koy yerine hayalete bakmak için buraya gelmeyi istemişlerdi. Anladığı kadarıyla, en çok Lisa ile Alison'du Amanda'yı bulmak isteyenler. Üstelik bunların ikisi de Amanda'nın gerçekte varolmadığını ileri sürmüşlerdi. Araştırmaya mezarlıktan başlanması Sally'nin fikriydi. Jeff buna karşı çıkınca da onu korkaklıkla suçlamıştı. Oysa Jeff ne mezarlıktan, ne -gerçekten varsa- hayaletten korkuyordu. Korkuyla ilgisi yoktu onun. Onu ürküten annesiydi ve annesiyle başını derde sokmak istemiyordu.

«Bana soracak olursan, burada hiçbir şey yok derim.»

Alison Adams başını sallayarak bu fikre katıldığını belirtti. Mezarlığın ortasında, elleri kalçalarında, öylece duruyordu:

«Eski bir mezar taşı kimin umurunda? Boşverin, gelin kıyıya gidelim. Orası hiç değilse eğlenceli.»

Dört çocuk Benson'lara doğru yola koyuldular. Bu yol onları ileride yarın karşısına getirecekti. Tam hareket ettikleri sırada Lisa birden durdu ve ileride kendilerine doğru gelmekte olan Michelle'i gösterdi. Ağır ağır ilerliyordu Michelle.

«İşte geliyor!» dedi Lisa. «Deli Michelle!» Sally buna karşı çıktı:

«O deli değil. Böyle konuşmanı istemiyorum, sussan iyi edersin.»

«Pekâlâ! Eğer deli değilse, nasıl olur da hiç kimsenin görmediği hayaleti yalnız o görür?»

Sally öfkelenmeye başlamıştı. Bunu gizlemeye de gerek görmüyordu: «Böyle konuşma. Çünkü hayaleti görmediğin için böyle diyorsun. Görmediğin için de onu yok sayıyorsun. Sen görmedin diye o yok demek değildir.»

«Ya! Demek öyle. Peki, eğer varsa neden gelip göstereceğini söylemezsin diye Michelle'i çağırıyor musun?» Lisa'nın sesi alaycı ve aşağılama doluydu. Bu kadarı Sally'yi çileden çıkarmaya yetti. Bağırды: «Lisa Hartwick! Sana tahammül edemiyorum. Sen Susan'dan daha betersin.» Bunları söyledikten sonra gruptan ayrıldı, Michelle'e doğru yürümeye başladı:

«Michelle! Michelle! Bekle beni,» diye bağırды.

Yolun ilerisinde, Michelle olduğu yerde durdu ve karşıdaki dört çocuğa kuşkulu kuşkulu baktı. Ne istiyor olabilirlerdi? Sally'nin kendisine yaklaştığı sırada Jeff Benson'un sesini işitti:

«Hey, Michelle! Kimi ldrdn bugün?»

Sally kaskatı kesildi. Dönüp Jeff'i şöyle bir süzdü.

Michelle de kısa bir süre sessiz kaldı. Jeff'in ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Sonunda anladı da.

Susan Peterson!

Billy Evans!

Jeff onları onun öldürdüğünü sanıyordu. Ama o ldrmemişti. Bunu çok iyi biliyordu.

Birden gözlerinin yaşlarla doluğunu hissetti. AĞlamamak için direndi. AĞladığını görmelerini istemiyordu. Hayır, bunu grmemeliydiler. Yeniden yola koyuldu. Elinden geldiğince hızlı hareket etmeye çalışıyordu. Kalçasında yine o zonklamalı ağrı başlamıştı. Ama ağrıyı hissetmemek için kendini zorladı.

Amanda neredeydi? Neden yardımına gelmiyordu?

Bunları aklından geçirdiğı sırada Sally kendisine yetişmişti:

«Michelle! Michelle! Çok zgnm. Jeff'in neden böyle konuştuğunu bilmiyorum. Kötü bir niyeti yoktu.»

«Kötü niyetliydi,» dedi Michelle. Sesi yumuşak ama titrekti ve saklamaya çalıştığı gözyaşları çenesine doğru süzülüyordu: «O, onları benim öldürdüğümü düşünüyor. Herkes de onları benim öldürdüğümü sanıyor. Ama ben öldürmedim onları!»

«Biliyorum,» dedi Sally. «Biliyorum ve sana inanıyorum.» Ne yapacağını bilmeksizin biraz duraladıktan sonra: «Neden bize geliniyorsun?» diye sordu. «Burada durup onu dinlemek zorunda değiliz.»

Michelle, «Ben eve gidiyorum,» dedi. «Beni yalnız bırak! Sadece eve gitmek istiyorum.»

Sally uzanıp ona dostça dokunmak istedi, ama Michelle geri çekildi: «Beni yalnız bırak, ne olur?» Sally bir adım uzaklaştı ondan. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Başını çevirip ötede duran ve kendisini bekledikleri anlaşılan  çocuğa baktı. Sonra yine Michelle'e döndü.

«Peki,» dedi. «Ama gidip Jeff Benson'a kendisi hakkında ne düşündüğümü söyleyeceğim.»

«Sorun değil,» dedi Michelle. «Bu hiçbir şeyi değiştirmez.» Sally'ye veda bile etmeden dönüp yürümeye başladı.

Sally bir süre ardından baktı. Sonra Jeff'le iki kıza doğru yürüdü. Arkadaşlarına birkaç metre kala durup, ellerini kalçasına koyarak:

«Bu alçakça ve vahşice bir şeydi, Jeff Benson,» dedi. Jeff hiç beklemeden karşılık verdi:

«Hiç de değildi. Annem onu neden kilit altına koymadıklarını anlamadığımı söylüyor. Deli o!»

«Seni daha fazla dinlemek zorunda değilim. Eve gidiyorum. Gel, Alison!»

Sally yüzü kaskatı bir halde etrafa bir göz attıktan sonra evin yolunu tuttu. Alison onunla beraber gidip gitmeme konusunda kısa bir duraklama geçirdi, sonra karar verip peşine takıldı.

«Sen de geliyor musun, Lisa?»

Lisa ağlamaklı bir sesle karşılık verdi:

«Ben aşağıya, koya inmek istiyorum.»

«Öyleyse sen koya git,» dedi Alison. «Ben Sally ile gidiyorum.»

«Kimin umurunda ki?» diye bağırdı Lisa ayrılan iki kızın ardından: «Sizin ne yaptığınızdan kime ne? Neden deli arkadaşınızı görmeye gitmiyorsunuz?»

Sally ve Alison onun dediklerini duymazlıktan gelerek yollarına devam ettiler. Lisa da onlardan herhangi bir tepki gelmediğini görünce omuz silkerek Jeff'e döndü:

«Gel, Jeff! Var mısın, aşağıya koya doğru benimle yarış etmeye?»

Michelle can acısı içinde topallaya topallaya evin giriş merdivenlerini tırmandı. Kapıyı açıp içeriye girdi. Kısa bir süre sessiz durup etrafı dinledi.

Hiç ses yoktu. Sadece duvardaki saatin tik-takları iştiliyordu.

«Anne!»

Karşılık alamayınca üst katın merdivenlerine yöneldi. Odasında kendini daha güvenlik içinde hissedecekti.

Jeff Benson'un o korkutucu sözlerinden uzakta olma güvenliği.

Onun suçlamalarını işitmeme güvenliği.

Tüm çevresindeki insanların kuşkulu bakışlarını görmemenin güvenliği.

Annesi bugün onun babasıyla birlikte gitmemesini bunun için istemişti.

Annesi de Jeff Benson gibi düşünüyordu çünkü.

Ama bunlar doğru değildi... Doğru olmadığını o biliyordu.

Odasına girdi. Kapıyı kapadı, pencerenin yanındaki koltuğa gitti. Pencerenin içinden oyuncağını aldı ve onu kollarına yatırdı:

«Amanda! Amanda, ne olur söyle bana ne oluyor? Neden herkes bana kızıyor?»

«Senin hakkında yalanlar söylüyorlar,» diyen fısıltısını işitti Amanda'nın: «Seni uzaklaştırmak istiyorlar. O nedenle de senin hakkında yalanlar söylüyorlar.»

«Beni uzaklaştırmak mı? Ama neden? Neden beni uzaklaştırmak istiyorlar?»

«Benim yüzümden.»

«Ne? Ne dedin, anlamadım?»

«Benim yüzümden,» diye yineledi Amanda. «Bana hep kızarlar. Herhangi bir arkadaşım olmasını istemezler. Ama sen benim arkadaşım-sın. O nedenle şimdi sana da kızıyorlar. Seni onun için uzaklaştıracaklar.»

«Umurumda değil! Zaten burayı sevmiyorum artık. Buradan gitmek istiyorum.»

Michelle şimdi Amanda'yı görebiliyordu. Birkaç adım ötedeydi. Soluk ve akşamın alacakaranlığında parlayan gözleri Michelle'in içine işliyor gibiydi.

«Ama seni buradan uzaklaştırmalarına izin verirsen arkadaşlığımız süremez,» dedi Amanda.

«Sen de gelebilirsin,» diye öneride bulundu Michelle de: «Beni uzaklaştıracak olurlarsa, sen de benimle gelebilirsin.»

«Hayır!» Amanda'nın sesi birden sertleşmişti. Michelle içgüdüyle bir adım geriledi. Kucağındaki bebeği de daha sıkıca göğsüne bastırdı. Amanda ona doğru ilerledi. Eli havadaydı.

«Seninle gidemem. Ben burada kalmak zorundayım.» Uzanıp Michelle'in elini tuttu: «Benimle kal, Michelle. Benimle kal burada! Onların bizden nefret etmelerine son vereceğiz.»

«Ben bunu istemiyorum,» diye karşı çıktı Michelle: «Senin ne istediğini bilmiyorum. Bana her zaman yardım vaat ediyorsun, ama her zaman da bir şeyler oluyor. Olanlar yüzünden herkes beni suçluyor. Aslında olanlar senin hatan. Ama onlar beni suçluyorlar. Ben artık olduğum gibi, yani sen gelmeden önce olduğum gibi olmak istiyorum.»

«Böyle deme!» Amanda'nın sesi yılan ışığını andırıyordu. Yüzü gazapla doluydu: «Bunu bir daha söylersen, seni öldüreceğim.» Durdu. Her zamanki gibi süt beyaz gözleri alev alevdi. «Bunu yapabilirim,» derken sesi yumuşadı birden. «Yapabileceğimi sen de biliyorsun.»

Michelle siyah gölgeden ürkererek dehşet içinde geri çekildi. Kaçmak istedi, ama kaçamayacağını biliyordu. Amanda'nın kendisine gerçekleri söylediğini de biliyordu.

Yapmasını söylediği şeyleri yapmayacak olursa, Amanda onu öldürecekti.

«Pekâlâ! Ne yapmamı istiyorsun?»

Bunları söyler söylemez Amanda'nın yüzündeki gazabın geçip gittiğini gördü, gülümsüyordu: «Beni yara götür,» dedi. «Koyun üst kısmındaki yara gitmek istiyorum. Mezarlığın oraya.» Michelle'in elini tuttu, bir kez daha birlikte hareket ettiler.

«Bu son olacak,» dedi, yumuşak bir sesle. «Bundan sonra her şey değişecek, olanların hepsi sona erecek. Bana daha fazla gülemeyecek-ler.»

Michelle, Amanda'nın neden söz ettiğini pek anlamıyordu, ama zaten önemi yoktu. Bilebildiği tek şey bunun bitiş noktası olduğuydu.

Bu son, demişti Amanda.

Belki bundan sonra her şey yoluna girmiş olacaktı. Ve belki Amanda'nın dediğini yaptıktan sonra her şey düzelecekti.

Evden çıktı, yavaş yavaş mezarlığa doğru yürümeye başladı.

June hiç kıpırdamadan oturmuş sehpadaki eskizi seyrediyordu.

Bu nasıl oluyorda orada bulunuyordu? Bunu bilemiyordu.

Üstelik bu çalışma onu dehşete düşürmüştü. Uzunca bir süreden beri ona bakmaktaydı. Resim onu adeta uyuşturmuş gibiydi.

Ayrıca bu, bir tarihte dolapta bulduğu resmin aynıydı.

Tek fark bitmiş olmasıydı.

Resme dehşetin doruğunda bir kez daha baktı. Tam olarak anlaya-mıyordu da.

Resim şimdi tamamlanmıştı.

Resimde iki insan vardı: Biri kadın, biri erkek.

Erkeğin resminde yüzü, çizim açısı bakımından görünmüyordu. Ama kadının yüzü meydandaydı.

Güzel, çok güzel bir yüzdü bu. Elmacık kemikleri çıkık, dolgun dudaklı ve alnında düzgün, güzel bir perçem vardı.

Işıltılı yeşil gözler gülüyormuş hissini veriyordu insana.

Aslında bu çok güzel bir resim olabilirdi. Ancak iki kusuru vardı.

Birincisi kadında kanama olmasıydı.

Kadının göğsünden ve boğazından kan fişkırıyor ve fişkırarak kan vücudunun çeşitli yerlerine sıçırıyor, daha sonra zemine sızıyordu. Resimde yüzde gözlenen ifadeyle bu kan tam bir çelişki oluşturuyordu. Sanki kadın ölmekte olduğunun farkında değildi.

Ve resimde bir yandan öbür yana, karalama gibi yazılmış, kan renginde mürekkeple bir sözcük dikkati çekiyordu: *Orospu!*

June için resimdeki kadının yüzü dışında herhangi bir şeye bakmak biraz güçtü. Çünkü dikkatini çeken resmin o yanıydı. Ama, tam kavrayabilmek için daha dikkatle baktığında resimdeki arka planların hiç de yabancı olmadığını farketti.

Görünen, atölyeden başka bir yer değildi.

Pencereler yerli yerindeydi ve okyanus da oradaydı. Resimdeki figürler bir kanepenin üzerindeydi. June atölyede karşı duvara doğru giderek pencereler ve okyanusla resimdeki görüntünün birbirine uyacağı bakış açısını bulmaya çalıştı. Sonunda o noktayı tam olarak buldu. Oradan her şey resimdeki gibi görünüyordu.

Biraz düşününce kanepenin daha önce nerede olabileceğini anladı. *

Yerdeki leke!

Çıkarmak, temizlemek için öylesine uğraştığı o leke.

Kendini zorlayarak o noktaya baktı.

«Hayır!» diye bağırdı farkında olmaksızın. Sonra yeniden bir çılgınlık attı: «Tanrım! Hayır! Bu olamaz!»

Zeminin karşı tarafından, bilinmeyen bir kaynaktan leke yayılıyordu. June çakılmış gibi olduğu yerde kaldı. Gözlerini yayılan lekeden bir türlü ayıramıyordu.

Kandı bu.

«Hayır!» diye bağırdı bir daha. Sonra tüm irade gücünü toplayarak kendini atölyeden dışarıya attı.

Arabada yatan, annesi tarafından unutulmuş Jennifer birden ağlamaya başladı. Ses önce yumuşaktı, sonra giderek tizleşti.

Klinikte Josiah Carson'la Cal Pendleton odalarında sessizce oturuyor ve nörologun otopsiyi bitirmesini bekliyorlardı.

Billy Evans öldüğünde Cal bu ölümün sorumluluğunu tümüyle üstlenmişti.

«Onu hareket ettirdim. Oysa beklemem gerekirdi,» demişti.

Josiah da: «Hareket ettirmek zorundaydın,» diyordu. «Sadece biraz geç kalmıştın. Hepsi bu. Eğer

biraz daha erken orada, yanında olabilseydin...» Carson sesinin giderek zayıfladığını farketmekle birlikte dediklerinin karşısında çılgına dönmüş Cal'ın yüreğine işlediğini de biliyordu. Onun dün olay karşısında nasıl paniğe kapıldığını anımsıyordu. Sözünü bitirirken Cal'ın kendisini çok iyi anladığını görerek daha yumuşak bir tonda ekledi: «Sen oraya vardığında zaten olan olmuştu. Gerçekten bunda senin bir hatan yok, Cal!»

Cal'ın karşılık vermesine vakit kalmadan telefon çaldı. Telefonu alan Josiah sesi hemen tanıdı. Arayan June'du ve anladığı kadarıyla ağlıyordu.

Bir şeyler olmuştu.

«June, sakinleş biraz,» dedi. «Cal burada, yanımda. Hemen geliyoruz.» Susup biraz bekledi. Sonra: «June! Birine bir şey mi oldu?» diye sordu. Karşıdan gelecek cevabı birkaç saniye bekledi. Ses çıkmayınca bulunduğu yerde kalmasını ve beklemesini söyledi. Josiah telefonu yerine koyarken Cal dikkatle onun hareketlerini izliyordu.

«Ne olmuş, Josiah? Ne olmuş, ne oluyor?»

«Pek bilemiyorum,» dedi Carson. «June bizi eve çağırıyor. Hem de hemen, şimdi. Kimseye bir şey olmamış. Ama bir şeyler olduğu da kesin. Haydi gidelim.» Carson son sözünü tamamlarken ayağa kalkmıştı. Cal bir duraksama içindeydi:

«Ya şey ne olacak?»

«Billy mi demek istiyorsun? O çoktan öldü, Cal. Onun için yapabileceğimiz bir şey kalmadı. Haydi gidelim.»

Cal pardösüsünü aldı.

«Ne olduğunu sana söylemedi, değil mi?»

Carson soruyu duymazlıktan geldi ve Cal'ın bürodan çıkmasını bekledi.

Klinikten ayrılmalarından sonra Josiah Carson neler olmuş olabileceğini kavramaya başladı. Zaten her şey birden ve üst üste gelirdi. Nasıl olduğunu bilemiyordu, ama bir şeyler olduğundan emindi. June Pendletor\ bir şeyler bulmuş olmalıydı.

Öyle şeyler ki, bilinmeyen pek çok şeyi açıklığa kavuşturacaktı.

Ya da tam tersi olabilirdi.

Konuşmanın sonunda June telefonu yerine yerleştirir, bundan sonra yapılması gerekenleri düşünürken telefon yeniden çaldı. Açmadan düşünmeye başladı: Gelmiyor. Gelmeyecek. Cal bu arayan, gelmeyeceğini bildirecek. Bana çok işi olduğunu söyleyecek. O nedenle gelemeyeceğim diyecek. Ben şimdi ne yapmalıyım ki?..

Düşüncesi tamamlanırken telefonu aldı:

«Cal!»

«June, ben Corinne Hatcher'im.»

«Ah!» diye kekeledi June. «Çok affedersin. Biraz önce Cal'la konuşuyordum da. Şey, yani yine o arıyor diye düşündüm.»

«Seni fazla meşgul etmeyeceğim. Bak, bu sana biraz aptalca bir soru gibi gelebilir, ama bugün Lisa Hartwick'i hiç gördün mü? Ben Tim'le beraberim ve onu bulmaya çalışıyoruz. Akılsızca bir şey, ama hayalet avına çıkmışlardı.»

June söylenenlerden Corinne'in Tim'le beraber olduğu dışında hiçbirini anlayamadı.

«Corinne, sen ve Tim buraya gelebilir misiniz?» Sesini sakın tutmaya ve mantıklı olmaya çalışıyordu: «Tuhaf bir şeyler oldu da...»

Corinne birkaç saniye sessizlik kaldı. Sonra sordu: «Tuhaf bir şeyler mi? Ne demek istiyorsun? Nasıl tuhaf bir şeyler?»

«Şimdi anlatamam. Lütfen gelin!»

June'un sesinden paniğin sınırında olduğu anlaşılıyordu. Bu da Corinne'i: «Hemen geliyoruz,» demek zorunda bıraktı.

Sally Carstairs'le Alison Adams yolun öbür tarafındaki Sally'nin evine varmak için kestirmeden gitmek üzere caddeyi geçip okul bahçesine doğru yürüdüler.

«Lisa'yı bırakmamalıydık,» diyordu Sally. «Annem bunu öğrenirse deliye döner.»

«Ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey yoktu ki.» dedi Alison da. «Lisa bu işte. Her zaman aklına eseni yapar. Ama seni hiç takmaz.»

«Onu sevdiğini sanıyordum.»

Alison omuz silkti: «İnsan olarak evet, ama şımartılmış.» Bir süre hiç konuşmadan yürüdüler. Sonra Alison'un aklına bir fikir geldi: «Sen de onun arkadaşydın.»

«Kimin?»

«Michelle'in. Sakatlanmadan önce demek istiyorum.»

«İdim,» dedi Sally gülümseyerek. Birkaç hafta önce Michelle'in ne kadar canayakın biri olduğu aklına geldi: «Çok hoş bir kızdı. Belki de benim en iyi arkadaşım sayılırdı. Ama düştüğünden beri çok içine kapandı, hep kendi başına oldu.»

«Onun kaçık olduğunu düşünüyor musun?»

«Elbette hayır,» dedi Sally. «Sadece... Yani, şimdi sadece biraz değişik.»

Alison birden durdu. Yüzü solmuştu: «Sally!» dedi. «Bak!»

Salıncakların yanındaydılar. Sally, Alison'un kendisine göstermek istediğini hemen farkettiler.

Annie Whitmore'un cesedi toz toprak içinde kıvrılıp kalmıştı. Bir bacağı hâlâ salıncağın oturm? yerine sıkışmış olarak duruyordu.

Sally'nin kulaklarında Jeff Benson'un sözleri gürültüyle çınlamaya başladı:

Kimi öldürdün bugün?

Geçen haftayı, Michelle'in Anne Whitmore'la oynayışını anımsadı.

Kimi öldürdün bugün?

Kasabadan yürüyerek dönen Michelle'i anımsadı.

Kimi öldürdün bugün?

Sally Carstairs, Alison'un elini tutarak oyun alanından hızla kaçmaya başladı. Eve koşuyordu. Olanları annesine anlatmak için koşuyordu.

XXVII. Bölüm

Michelle yarın üst kenarındaki patika boyunca yavaş yavaş yürüyordu. Hafiften bir yağmur çiselemeye başlamıştı. Çelik grisi gökyüzü ufku belirsizleştiriyordu. Gün solmaktaydı. Ama Amanda'nın mırıltılarına kulak veren Michelle günü çoktan unutmuştu.

«Daha ileri,» dedi Amanda. «Biraz daha ileri!»

Birkaç adım daha gittiler. Sonra Amanda durdu. Kaşlarını çattı. Yüzü ifadesizdi.

«Doğru değil. Tümünden değişmiş,» dedi, ardından da: «Şurada!» diye ekledi. Michelle'i birkaç metre daha kuzeye doğru çekti ve yarın kenarındaki boşlukta yerinden oynamış ve adeta asılı duran büyük bir kayanın önünde durdu.

«Burada,» derken derin bir nefes aldı: «işte tam buradaydı...»

Michelle aşağıdaki kıyıya baktı. Bir buçuk ay kadar önce arkadaşlarıyla, hiç değilse o tarihteki arkadaşlarıyla piknik yaptıkları yerin tam hizasındaydılar.

Kıyı şimdi bomboştu. Deniz çekilmişti. Dalgaların yıllardır sürüp giden geliş gidişleriyle aşınmış kaya parçaları akşamın alacakaranlığında ürkütücü bir etki yapıyordu.

«Bak!» diye fısıldadı Amanda. Kıyının uzak bir kesimini gösteriyordu. Orada çekilen deniz, kabarma sırasında dolan küçük havuzcuklar bırakmıştı. Michelle yağmurun yarattığı belirsizlikte iki görüntüyü seçebildi.

Bunlardan birini hemen tanıdı: Bu Jeff Benson'du. Ya öbürü... Kimdi öbürü?.. Ama birden bunun önemsiz olduğunu anladı.

Biri Jeff'ti bunların.

Amanda'nın istediği de Jeff'ti.

Kimi öldürdün bugün?

Jeff'in sözleri Michelle'in kulaklarında yeniden çınlamaya başladı. O sesleri Amanda'nın da dinlediğinden emindi.

«Bu tarafa gelecek,» diye mırıldandı Amanda. «Deniz kabarmaya başladığında o da bu tarafa gelecek. Ve sonra da...» Sesi hafifleyerek kayboldu. Yüzünde bir zafer gülümsemesi belirdi. Bir elini Michelle'in omzunda tutarken öbür elini uzatıp, yarın kenarında, kıyının üstünde adeta asılı duran kayaya dokundu.

Josiah Carson'la Cal geldiklerinde June hâlâ telefonun yanında oturuyordu.

Onların kapıdan girişlerini, daha sonra da Cal'ın kendisine seslenişini işitince:

«Burada... Buradayım!» dedi.

Sesi soğuk ve duygusuzdu, yüzü soluktu. Cal ona doğru yürüyüp iskemlesinin yanına çöktü.

«June, ne oluyor? Olay nedir?»

«Atölye... Atölyede...»

«Ne? Bir şey mi oldu? Çocuklar nerede?»

June söylenenlerden bir şey anlamayarak ona baktı: «Çocuklar mı?» Sonra ne demek istediğini anladı. «Jenny'yi demek istiyorsun? Tanrım, ben Jenny'yi atölyede bıraktım!»

June uyuşukluğundan silkinip ayağa kalktı. Fakat bir başdönmesi dalgası onu olduğu yere mıhladı, ardından da iskemleye çökuverdi. «Cal,» dedi. «Yapamayacağım... Oraya gidemeyeceğim. Lütfen sen git. Doktor Carson'la birlikte git ve Jenny'yi al getir bana.»

«Oraya gidemez misin?» Jal'ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. «Neden gidemiyorsun? Ne oldu ki!..»

«Göreceksin! Oraya git ve bak! Ne olduğunu göreceksin...» Cal'la, Carson kapıya yöneldiler. Ancak June onları birden durdurdu: «Cal! Resim! Resim! Sehpadaki resim demek istiyorum: Onu ben yapmadım.»

Cal'la Carson söylenenlerden pek bir şey anlamaksızın birbirlerine baktılar. June başka bir şey söylemeyince yine harekete geçtiler.

Yolun yarısına vardıklarında Jenny'nin ağlama sesi geldi kulaklarına. Cal koşmaya başladı. Deli gibi atölyeye daldı. Acele etrafa bir göz attı, ama çocuğu dışında da hiçbir şeyi göremedi. Jenny'yi kaptığı gibi koluna yatırdı ve göğsüne bastırdı.

«Tamam, prenses!» diye mırıldandı. «Baban burada ve her şey yolunda.»

Bir süre bebeği hafif hafif kucığında salladı. O arada Jenny'nin ağlamaları da kesildi. Ancak ondan sonra sehpadaki resme bakabildi. June'un, kendi yapmadığını özellikle belirtmek gereğini duyduğu resme.

Kaşlarını hafifçe çatarak bir süre baktı. Önce gördüğü ona hiçbir şey ifade etmedi. Bir süre sonra karşısındakinin ne olduğunu anladı... Bir kadın... Aşk hareketleri yaparken ölüyordu. Yüzünde hem bir kendinden geçme, hem de başka bir şey vardı. Ama neydi o başka şey?

«Anlamıyorum...» diye başladı. Sesinde belirsizlik ve şaşkınlık vardı. Sonra Josiah Carson'un bakışlarıyla karşılaşınca sesi boğazında düğümlendi.

Carson sehpadaki resme bakmaktaydı. Baktıkça da gördüğünden çıkardığı anlam yüzünde şekilleniyordu.

«Demek bu, o...» diye mırıldandı. «Olan buymuş yani!»

Cal yaşlı doktora dikkatle baktı: «Joe! Ne oluyor? İyi misin?» Ona doğru bir adım attı. Ancak Carson bir el hareketiyle onu bir yana itti.

«Bunu o yapmış,» dedi. «Amanda sonunda annesini gördü ve onu öldürdü. Yüz yıl sonra... Onu öldürdü. Şimdi artık tamamen özgür. Tam anlamıyla özgür olacak.» Cal'a döndü: «Buraya gelmen iyi oldu,» dedi sakın bir sesle. «Bunu bize borçluydun. Alan Hanley'i sen öldürdün ve bize bunu borçluydun.»

Cal bir Josiah'a, bir de sehpadaki resme baktı vahşice. Sonra Josiah'a döndü: «Neler saçmalıyorsun sen? Neler oluyor? Nedir o?» Bağırıyordu. Onun bağırmasına karşılık Carson sakın sakın karşılık verdi:

«Resim... Her şey bu resimde var. *Bu kadın, Louise Corson'dur.*»

«Ne?.. Ne dedin? Anlamıyorum!..»

«Sana anlatmaya çalışıyorum, Cal,» dedi Carson. «June bunu nereden bilebilir?..» Ama birden gözlerinde bir ışıltı belirdi: «Bu kadın!.. Louise Carson'du. Mezarlıkta gömülü. Tanrım!.. Cal, anımsıyor musun, June mezarlıkta bir çalışma yapmaya gitmişti?»

«Ama bu imkânsız,» dedi Cal. «June bunu nereden bilecek!..» Bunu dedikten sonra da June'un sözünü anımsadı: *Onu ben yapmadım...*

Cal resme biraz daha yaklaştı ve yakından incelemeye koyuldu. Boya tazeydi, ama kurumuştü. Yeniden geri çekildi. Ancak ondan sonra resmin atölyede yapıldığına kanaat getirdi. Bu da onda rahatsız edici duygular yarattı. Gözleri resimden başka taraflara kaydı ve stüdyoya baştan sona şöyle bir baktı. Josiah Carson'un arkasında belirli belirsiz mırıldanıp durduğunun farkında bile değildi.

«O burada,» dediğini işitti Carson'un. Konuşması fısıltı halinde sürüyordu: «Anlamıyor musun, Cal? Amanda bu. Michelle'i kullanıyor şimdi. Burada. Hissetmiyor musun? O burada diyorum sana!»

Carson sözünü bitirdikten sonra gülmeye başladı. Önce hafif gülüyordu. Sonra sesi giderek yükseldi, yükseldi ve bir noktadan sonra Cal isyan etti:

«Yeter artık!»

Birden bir büyü bozulmuş gibi oldu. Carson önce kendini kasti. Sonra bir daha resme baktı. Yüzünde tuhaf bir zafer ifadesi belirmişti. Kapıya doğru yürürken: «Gel,» dedi. «En iyisi, biz yine eve dönelim. Bazı şeylerin yeni başladığına ilişkin bir duygu var içimde.»

Cal çağrıya uyarak tam Carson'un peşine takılmak üzereyken yerdeki leke gözüne ilişti. «Tanrım!» diye derinden bir nefes aldı.

Leke buraya taşındıkları günkü görünüşteydi. Kırmızımsı kahverengi, kalın, tozla katılmış, adeta ne olduğu anlaşılabilir bir şeydi. Ama sonra tümüyle temizlemişlerdi onu. Temizlendiğini çok iyi anımsıyordu. June'un ellerinin o günkü hali, yere diz çöküp leke kazıyışı hâlâ gözlerinin önündeydi.

Ve şimdi leke yine oradaydı.

Bir kez daha dönüp resme baktı. Louise Carson'un yaralı göğsünden kan damlıyordu. Boğazından da kan gelmekteydi.

Sanki geçmiş geri gelmiş ve çok net bir biçimde sehpadaki kâğıda yansımıştı. O geçmiş şimdi atölyede canlanmış gibiydi.

Hartwick'le Corinne Hatcher, Pendleton'ların evine vardıklarında Cal ve Josiah Carson da yeni dönmüşlerdi. June hâlâ yüzü soluk bir halde oturma odasındaki koltuğundaydı. Gelenler onun çevresinde toplandılar.

«Gördün mü?» diye sordu June, Cal'a. Cal sadece başını salladı.

«Onu ben yapmadım,» diye ekledi June.

«Nereden geldi oraya?»

June yüzünde anlamsız bir ifadeyle karşılık verdi: «Dolap!..» Sözüünü daha sonra tamamladı: «Bir hafta ya da daha fazla önce onu dolapta bulmuştum. Sadece bir eskizden ibaretti. Ama bugün atölyeye gittiğimde sehpanın üzerinde tamamlanmış bir resim olarak duruyordu.»

«Ne olmuş?» diyerek Tim girdi araya: «Ne hakkında konuşuyorsunuz?»

«Bir resim!» dedi June sakın bir sesle: «Atölyede. Girip görebilirsiniz onu. Görmenizi istediğim şey o!»

Tim şaşırıp kaldı. Corinne'le birlikte odadan ayrılmak üzerelerken telefon çaldı. June telefonun çok yakınında olduğu halde uzanmak için hiçbir hareket yapmadı. Sonunda Cal yetişip telefonu açtı:

«Alo!»

«Ben Bertha Carstairs. Acaba Joe Carson orada, sizin yanınızda mı?»

Cal'ın kaşları hafifçe çatıldı: «Evet, burada,» dedi. Bunu derken de soran gözlerle Carson'a baktı. Telefona çıkmayı reddetmesini bekliyordu. Fakat Carson çoktan toparlanmıştı. Sanki atölye olayını hiç yaşamamış gibiydi. Telefonu Cal'ın elinden aldı:

«Ben Doktor Carson!»

«Ben Bertha Carstairs, Joe, korkunç bir şey oldu. Sally'le Alison şimdi geldiler ve Annie Whitmore'un oyun alanında olduğunu söylediler. Joe, ölmüş olabileceğini söylüyorlar! Salıncakların altındaymış. Sally öyle dedi. Düşmüş gibi görünüyormuş. Bir kaza ya da ona benzer bir şey...»

Sesi zayıflayıp uzaklaştı. Carson onun bir şeyleri gizlemekte olduğunu anladı:

«Başka ne var, Bertha? Bir şeyler daha var gibi, değil mi?»

Bertha Carstairs önce duraksadı. Konuştuğunda sesinde bir özür tonu hissediliyordu:

«Pek emin değilim,» diye başladı. Sesi derinden geliyordu. «Önemli olmayabilir. Hatta hiçbir anlamı da yoktur belki. Ama... Ne desem?..» Telefonda bir sessizlik oldu. Sonra daha net bir tonla konuşmaya başladı: «Joe, Sally bugün Michelle Pendleton'u görmüş. Yürüyerek kasabadan geliyormuş. Sally dedi ki, geçen hafta Annie'yle Michelle oynuyor-larmış ve Susan Peterson'la, Billy Evans'a olanları düşündüğümde... Şey... Daha doğrusu bilemiyorum. Söylemek istemiyorum...» Sözüünü tamamlamadı. Ses yeniden hafifledi ve uzaklaştı.

«Anlıyorum,» dedi Carson. «Tamam, Bertha.»

Telefonu yerine koydu ve kendisini dikkatle izlemekte olan dört kişiye döndü: «Annie Whitmore,» dedi. Yeniden durakladı: «Ona bir şeyler olmuş.» Bertha Carstairs'in söylediklerini aynen yineledi.

«Oh Tanrım!» diye inledi June. «Michelle'e yardım edin. Lütfen ona yardım edin!» Birden gözleri dehşetle büyüdü, yerinden fırlayıp ayağa kalktı:

«Ama nerede? Michelle nerede? Eğer Sally onu bu tarafa gelirken görmüşse, eve gelmiş olmalıydı.» Gözlerinde delilik belirtileri oluştu. Hole doğru koşarak bağırmağa başladı: «Michelle! Michelle!»

Odada bulunanlar June'un, kızının adını söyleyerek merdivenlere koştuğunu işittiler. Kısa bir sessizlik oldu. Birkaç saniye sonra da June aşağı indi.

«Evde değil, Cal! Burada değil!»

«Kaygılanma, onu buluruz.»

«Lisa!» diye boğuk bir ses geldi Tim'den. Ama ne demek istediğini yalnız Corinne arılayabildi:

«Sally ve Alison'la birlikteydi,» dedi ve Carson'a döndü: «Joe Amca! Bayan Carstairs, Lisa'yla ilgili bir şey dedi mi?»

Josiah Carson anımsamaya çalışırken Tim telefonu kaptı. «Telefonu kaçtı onun? Çabuk söyleyin, kaçtı telefon numarası?»

Corinne telefonu onun elinden alarak numaraları çevirmeye başladı. Telefon bir çaldı, iki çaldı, Bertha Carstairs'in telaşlı sesi gelinceye kadar bir daha çaldı.

«Bayan Carstairs mi? Ben Corinne Hatcher. Lisa Hartwick' ten bir haber var mı? O da Sally ve Alison'la birlikteydi. Onlarla beraber eve döndü mü?»

«Niye sordunuz? Hayır!» dedi Bertha ve: «Bir saniye,» diyerek telefonu bıraktı. Kısa bir sessizlikten sonra Bertha yeniden hattaydı:

«Benson'ların orada kalmış. O ve Jeff aşağıya, koya gideceklermiş. Umarım çocuklar orada oynamaya dalmamışlardır. Akıntılar şu sıra çok tehlikeli de...»

Corinne onun sözü daha fazla uzatmasını beklemedi: «Merak etmeyin,» dedi. «Ben Pendleton'lardayım. Onu herhalde bulacağız.» Telefonu kapayıp Tim'e döndü: «Buralarda bir yerde olması gerek. Jeff Ben-son'la birlikte kıyıya gidiyorlarmış.»

«Bu o bebek yine? O kahrolası bebek!» Herkes June'a şaşkın şaşkın baktı. Yalnız Josiah Carson ne demek istediğini anlamıştı June ağlayarak devam etti: «Görmüyor musunuz? Her şey o kahrolası oyuncak bebekle başladı!» June bir kez daha merdivenlere doğru koştu ve Michelle'in odasına deli gibi daldı. Çılgınlar gibi etrafı gözden geçirdi. Oyuncak bebeği arıyordu.

Amanda!

Hata tümüyle Amanda'nındı.

Eğer o oyuncaktan bir kurtulabilse!

Sonunda onu buldu. Pencerenin önündeki koltuğun bir kenarına sokuşturulmuştu. Görmeyen gözleri körfezdeki Devil's Passage'a boş boş bakıyordu. June hızla gitti ve bebeği aldı. Fakat tam pencerenin önünden geriye döneceği sırada bir kıpırtı dikkatini çekti.

Yağmur damlalarıyla netliği bozulmuş camdan dışarıya baktı. Bir şeyleri görmek istiyordu.

Yarın yanında, kuzey tarafında, mezarlık yakınında...

Evet, o Michélie'di.

Yarın yanında değil, üstündeydi ve bir kayaya abanmış, aşağıya, kıyıya doğru bakıyordu.

Ama kayaya doğru tam eğilmiş de değildi. Ne yapıyordu orada. Evet, kayayı itiyordu.

«Yo! Hayır!» Soluğunu tuttu June. Bebek elinde olduğu halde oradan dışarıya koştu.

«Dışarıda!» diye bağırdı: «Michelle dışarıda, Cal! Git al onu. Lütfen git, getir onu!»

Sis Michelle'in etrafını hızla sarmaya başlamış, kıyı görünmez olmuştu. Farkında olduğu tek şey Amanda'ydı. Amanda orada, çok yakınında duruyor, ona dokunuyor ve fısıldamaya devam ediyordu:

«Geliyorlar! Geliyorlar, Michelle. Onları görebiliyorum.. Gittikçe yaklaşıyorlar... Hemen hemen geldiler bile... Şimdi! Bana yardım et, Michelle. Yardım et bana!»

Michelle uzandı ve kayaya dokundu. Elinin altındaki şeyin canlıymışçasına titrediğini hissetti.

«Daha kuvvetli!» diye fısıldadı Amanda, yılan ıslığını anımsatan bir sesle. «Onu daha kuvvetli itmemiz lazım. Çok geç olmadan itmeliyiz.»

Michelle kayayı biraz daha itince taşın yerinden oynadığını anladı, sonra da ileri geri sallanır gibi olduğunu farketti. Elini çekip ondan kurtulmak, geri çekilmek istedi, ama yapamadı. Kayar gibi oldu, bir silkinme hareketi duydu. Sonra her şey tam bir boşlukta idi.

Kulağına ulaşan çok hafif bir sestti. Dalgaların kıyıya çarpma sesleri arasında işitilmeyecek kadar hafif bir ses. Ama Jeff yine de işitti onu ve yukarılara baktı.

Ses tepeden geliyordu.

Kıyıya durduğu yerin tam yukarılarından.

Sonra onun hızla yuvarlanışını gördü.

Kayanın gelmekte olduğunu ve kendisine çarpacağını görüyordu. Çok hızlı hareket etmesi, yana, geri, bir taraflara hemen sıçraması gerektiğini de biliyordu, ama hareket edemedi. Dudakları gerilip buruldu. Karnına ağrılar girdi. Ölmek üzereydi ve bunun da farkındaydı. Tam anlamıyla donmuş haldeydi. Son anda birden adaleleri iradesinin isteğine uymak için harekete geçti. Ne var ki çok geç kalmıştı.

İki metre çapındaki kocaman kaya gelip kendisine çarptı. Kayanın ağırlığını duyarak yere çakıldı. Çarpma sesini de duyar gibi oldu. Ağır kitlenin altında eziliyordu.

Tüm bunların ötesinde bir şey daha işitiyordu: Bir kahkaha!

Öldüğü sırada bile ses üzerinde dalgalanmasını sürdürüyordu. Bunun nereden geldiğini de bilmiyordu. Küçük bir kızdı gülen. Ama niçin gülüyordu ki? Ne yapmıştı da kendisine gülüyordu?

Sonra öldü.

Kahkahayı Michelle de duydu. Gülenin Amanda olduğunu anladı. Amanda onunla olmaktan mutluydu ve bu da kendisini mutlu ediyordu. Ama Amanda'nın neden mutlu olduğunu da pek bilmiyordu.

Sis açılmaya başladı. Michelle yardan aşağıya baktı, kıyıyı yeniden görebiliyordu.

Kıyıda küçük bir kız vardı. Sessiz sessiz oturuyor ve düşen kayaya bakıyordu. Michelle kayanın ona da çarpabileceğini farketti. Ama çarp-mamıştı.

Peki, kaya ona çarpmadıysa küçük kız niçin bağıırıyordu?

Kayadan geliyordu ses. Kayanın altında çırpınan, çıkmaya çalışan bir şey vardı. Ne olabilirdi bu?

Sisin son kalıntıları da eriyip gitti. Michelle şimdi her şeyi çok daha açık seçik görebiliyordu.

Bir bacaktı bu. Evet kayanın altından birinin bacağı dışarı taşmıştı.

Amanda gülüyor ve kendisine bir şeyler söylüyordu. Dikkatle dinledi. Amanda'nın sözcüklerini işitebilmek için kendini zorladı.

«Oldu işte!» diyordu Amanda. «Oldu işte. Hepsi öldü, ben gidebilirim artık. Hoşçakal, Michelle!» Amanda bir daha güldü. Mutluydu. Sonra ses zayıflayıp kayboldu.

şimdiyse başka sesler vardı. Michelle onları duyabiliyordu. Ona seslenen, bağıran seslerdi.

Geriye dönüp baktı. Birtakım insanlar ona doğru koşuyordu. Koşarken de adını yineliyorlardı.

Onların ne istediklerini biliyordu.

Kendisini yakalamak, itmek, uzaklaştırmak istiyorlardı.

Ama o bir şey yapmamıştı ki. Olanları yapan Amanda'ydı. Onun yaptıkları Amanda'nın buyruklarına uymaktan başka bir şey değıldi. Bunun için onu nasıl kınayabilirdiler?

Her şey tıpkı rüyasında olduğu gibiydi.

Onlardan uzaklaşmalıydı. Kendisini yakalamalarına izin vermemeliydi.

Koşmaya başladı. Topal ayağı onu adeta geri çekiyordu. Kalçasında yine zonklama belirmişti. Elinden geldiğince onu duymamaya çalıştı.

Sesler giderek yaklaşıyordu. Kendisini yakalamak üzereydiler. Yine tıpkı rüyada olduğu gibi durdu ve geriye baktı.

Babasını ve Doktor Carson'u tanıdı. Onlarla birlikte öğretmeni Bayan Hatcher de vardı. Bir de öbür adam? Kimdi o? Haa! Evet, Bay Hartwick. Onun burada ne işi vardı ki? Oysa, onu arkadaşı olarak düşünüyordu. Ama değılmiş demek. Öyle olmadığını şimdi anlıyordu. Kendisini aldatmaya, kandırmaya çalışmıştı. Ona da kızdı.

Amanda. Evet, yalnız Amanda'ydı onun arkadaşı.

Ama Amanda gitmişti.

Nereye gitmişti acaba?

Bilmiyordu.

Bildiğı tek şey oradan uzaklaşması gerektiğıydi ama kaçamıyordu.

Oysa rüyasında kaçabilmişti. Umutsuzluk içinde rüyasında ne yaptığını anımsamaya çalıştı.

Düşmüştü.

Evet, olan buydu.

Düşmüştü. Tıpkı Susan Peterson gibi, Billy Evans gibi ve Annie Whitmore gibi düşmüştü. Jeff Benson gibi kayalığın dibine düşmüştü.

Sorusuna aradığı yanıt buydu.

Düşecekti ve Amanda onunla ilgilenecekti.

Sesler iyice yaklaşıp ona bağırdıklarında Michelle Pendleton kendini uçurumdan aşağı attı.

Ancak Amanda gelmiyordu. Kayalara çarpmadan hemen önce anladı bunu.

Amanda artık asla gelmeyecekti. Yine rüyasında olduğu gibi kayalara çarptı, ama bu kez bağırmadı.

Bu kez Michelle kayaların kendisini kucaklamasına sevinmişti.

Pendleton'ların evinin, oturma odasında sessizlik vardı. Ama şöminenin etrafına sıralanmış dört insanı da tedirgin eden bir sessizlikti bu. June duyguları donmuş bir halde, gözleri ateşe dikili, öylece oturuyordu. Ateşi sabahın erken saatlerinde bebeği yakmak amacıyla hazırlamış ardından bebeği ateşe atmıştı. Her şey olup bittikten sonra da aralarında konuşulmamış bir anlaşma varmışçasına, ateşe odun atılmaya devam edilmişti.

Hâlâ ne olduğunu tam olarak bilmiyorlardı.

Josiah Carson çekip evine gitmişti. Atölyede dediklerinin ne olduğunu onlardan hiçbirine söylemeksizin aralarından ayrılmıştı. Cal, Josiah'ın karmakarışık sayıklamalarını tekrarlamaya çalışmış, ama anlamlı bir şey çıkaramamıştı ortaya. Sonunda akşama doğru Tim atölyeye gitmişti. Orada o acayip resme uzun uzun bakmış, sonra bir şeyler araştırmaya koyulmuştu. Ne aradığının kendi de farkında değildi. Ama bir yerlerde bir şeylerin olabileceğini düşünüyordu. Öyle şeyler ki, ona zihnindeki sorunun yanıtını verecekti.

Dolaptaki eskizleri buldu ve alıp eve götürdü. Hepsi birden incelediler. inceledince de Susan Peterson'la Billy Evans'ın nasıl öldüğünü gördüler.

Hepsi de bir ya da birkaç kez atölyeye uzanarak kırmızı boya lekesine bir daha bakma gereğini duydu. Bununla, bilmedikleri geçmiş arasında bir bağ kurmaya çalışıyorlardı.

Garip gölgeye ilk dikkat eden Corinne oldu.

Tablonun canlı renkleri arasında farkedilmez durumdaydı. Ama

Corinne bir kez gösterdikten sonra hepsi de kolaylıkla onu ayırt edebildiler.

Zeminin öbüc yanından yansıyan bir gölge resmin bir köşesinden ölmekte olan Louise Carson'a uzanıyordu.

Şekilli bir gölge, yani bir siluetti bu. Eski moda giysili, boneli bir genç kızın gölgesi idi. Kollarından biri kalkıktı ve elinde de bir nesne vardı.

Resme bakanların hepsi de açık seçik gördüler, çocuğun elindeki bir bıçaktı.

Hepsi de resimleri Michelle'in yaptığını anladılar. Tim bu resimle- ' rin, kızın kişiliğinin karanlık yanını yansıtan çizimler olduğunda diretti. Onun, bir yerlerde Louis Carson'un bir resmini görmüş olması gerekirdi. Bu imaj o gözlemin zihninde kalan iziydi. Ondan sonra Amanda'yı yaratmaya başladığında Paradise Point hikâyelerini, daha başka masalları, çok uzun zaman önce ölen Amanda'yı biraraya getirerek bir efsane oluşturmaya başlamıştı. Michelle için hayalet gerçek bir varlıktı. Sadece onun hayalinde yaşamış da olsa, gerçektir.

Lisa Hartwick'e bir sakinleştirici verildi ve yatağa yatırıldı. Uyandığında aklı karmakarışıktı, ama sonra nerede olduğunu anımsadı.

Michelle Pendleton'un yatağında ve Michelle Pendleton'ların evindeydi.

Yataktan çıkarak kapıya gitti. Dışarıya kulak verdi ve aşağı kattan gelen mırıltıları işitti. Kapıyı açarak babasına seslendi:

«Baba!»

Bir dakika sonra Tim merdiven başında belirdi.

«Uyuyamıyorum,» diye yakındı Lisa.

«Pekâlâ. Biraz sonra evimize gideceğiz nasıl olsa...»

«Şimdi gidebilir miyiz? Ben burayı hiç sevmiyorum.»

«Hemen, şimdi, tatlım,» dedi Tim. «Sen giyin, hemen gideriz.»

Lisa yatak odasına döndü ve giyinmeye başladı. Aşağıdakilerin neler konuştuklarını biliyordu.

Michelle Pendleton'u konuşuyorlardı.

Lisa da o konuda konuşmak ve kıyıda gördüklerinin hepsini onlara anlatmak irtiyordu.

Ama bunu yapmaktan da korkuyordu.

Gördüklerini onlara söyleyecek olsa kendisinin deli olduğuna hükmedeceklerinden hiç kuşkusu yoktu.

Merdivenlerden aşağıya inerken gördüklerini onlara kesinlikle söylememeye karar verdi. Ayrıca onları görmemiş de olabilirdi pekâlâ.

Belki de orada Michelle'le birlikte hiç kimse yoktu. Belki de gördüğü siyahlar giyinmiş, boneli küçük bir kız değildi.

Belki de bunların hepsi yanıltıcı bir gölgeden başka bir şey değildi.

Sonrası

Jennifer Pendleton'un on ikinci yaş günüydü.

Büyümüş ve çok güzel bir kız olmuştu Jenny. Uzun boylu, annesiyle babası gibi sarışın, mavi gözlüydü. İnce yüz hatlarıyla yaşından çok büyük gösteriyordu. Onunla ilk kez karşılaşanlar, yaşının aslında küçük olduğunu farkedemiyorlar, Jenny de daha olgun görünmekten memnun oluyordu. Ondan yedi, sekiz yaş büyük delikanlıların Jenny'yi partilere çağırmaları Cal'la June'u biraz tedirgin etse bile, bunu belli etmemeye çalışıyorlardı. Jenny yalnız güzel değil, zekiydi de. Annesiyle babasının kaygılarına fazla aldırılmıyor, ama kendisini merak etmelerinden de hoşlanıyordu.

June Pendleton ise Paradise Point'in garip kişisi haline gelmişti. Boston'dan daha iyi bir yaşam umuduyla gelip aklının hayalinin almayacağı bir karabasanla karşılaşmışlar, June da bundan sonra kendini resme vermişti. Paradise Point'te insanlarla dostluk da kuramadığını görüyordu. İlk, bunun nedeni yabancı olmasıydı. Sonra, yüzüne vurmasa-lar da, kızının yaptıklarından dolayı onu asla bağışlamamışlardı. Kızının çılgınlığının' anısı iyice eskiyip kasaba efsanelerine karıştıktan sonra bile, annesi onun anısıyla yaşamaya devam ediyordu, çünkü her gün kendisine yeniden anımsatılıyordu olaylar.

Önceleri buradan ayrılmak ve Boston'a dönmek istemişti. Ama Cal karşı çıkmıştı buna. Bütün bu yaşananlardan sonra bile Cal'ın eve duyduğu sevgide zerrece azalma yoktu. O konudan hiç kimseye, hatta karısına bile söz etmemiş olsa da, atölyede Josiah Carson'un o gün kendisine söylediği sözleri de hiç unutamamıştı. Carson'un söylediklerinin doğru olup olmaması Cal'ı pek ilgilendirmiyordu, o bunlara inanmayı yeğlemişti. Alan Hanley'in öldüğü günden beri benliğini saran suçluluk duygusundan sonunda kurtulmuştu ya! Alan'ı öldüren kendisi değildi, Amanda'ydı. Tıpkı ötekileri ve kendi kızını öldürdüğü gibi. Böylece Paradise Point'te kalmış, konuşulanlara kulaklarını tıkamış, bu arada işleri de yoluna girmişti.

Josiah Carson, Michelle'in ölümünden hemen sonra Point'ten ayrılmıştı. Point'te hemen herkes Carson'un aklını kaçırmaya başladığını duyuyordu, çünkü son birkaç gününü «geçmişin öcü» gibi laflar mırıldanarak geçirmiş, sözlerini de kimse ciddiye almamıştı. Öte yandan, Carson'un anlaşılmaz mırıldanmaları köyde Cal'a karşı bir sempatinin doğmasına yol açmış, başlangıçta biraz ağırından olsa da zamanla kasabanın vazgeçilmez doktoru haline gelmişti. Kasabanın başka doktoru da yoktu zaten.

Cal da, June da on iki yıl öncesinin konularından söz etmiyorlardı. Michelle hakkında konuştuklarında da, ki bu da pek enderdi, onun Paradise Point'e gelişlerinden önceki halinden söz açarlardı. Aileyi adeta bölmüş olan Paradise Point'teki ilk iki ayı tümüyle unutmayı yeğlemiştiler.

June'un buna itirazı yoktu; anılar fazla acıydı.

Pendleton'lar denize bakan eski evde böylece sakin bir yaşam sürdürdüler. Cal küçük muayenehanesindeki çalışmalarıyla meşgul olurken June da atölyesinde karanlık deniz tabloları yaptı.

Bütün bu süre içinde, Jennifer yaşamının ilk haftalarındaki trajedilerden dikkatle arındırılmış bir ortamda büyüdü. Elbette kulağına ulaşan birtakım dedikodular oluyordu. Olmaması da olanaksızdı zaten. Ne zaman söylentiler hakkında annesine ve babasına bir şey soracak olduysa hep aynı şeyi, okul arkadaşlarından duyduklarına inanmamasını söylediler ona. Kendisine anlatılacak hikâyelerin hep abartılmış şeyler olacağını anımsattılar.

Böylelikle, Jennifer'in arkadaşlarını evine gelmeye razı etmekte zorluk çekmesinin sıkıntıları ilk yıllarda onu fazla rahatsız etmedi. Arkadaşlarının bu konudaki nazlanmalarını evinin çok uzak olmasına yordu.

Fakat on iki yaşına geldiği gün annesiyle babasına bir yaş günü partisi verip veremeyeceğini sordu.

June öneriye karşı çıktı. Annelerin çocuklarını buraya göndermeyeceğini düşünüyordu. Ancak Jennifer her zaman olduğu gibi, babasına döndü. Cal, June'un itirazını yok sayarak, Jenny için sosyal hayata başlama vaktinin geldiğini söyledi.

Ve Jenny'nin partisi yapıldığı, tüm arkadaşlarının da boy gösterdikleri gün June yanılmış olabileceğini, Paradise Point'in bazı şeyleri gerçekten unutmaya başladığını düşündü.

Carrie Peterson eski evi merakla inceledi. Dördüncü kez annesiyle babasının buraya gelmesine neden karşı çıktıklarına şaşıtı kaldı. Burası ona son derece sıradan bir yer gibi görünmüştü. Onların kendisine anlattıkları hikâyelere kim inanabilirdi ki? Anlatılanlar çok eski şeylerdi zaten ve yaşlı insanların da birtakım acayip fikirleri olabilirdi. Sonunda Carrie evin bayağı güzel olduğu kanısına vardı.

«Jenny, yukarısını görebilir miyim?» diye sordu. Jenny de ona gülümsedi:

«Elbette, gel!» .

Partinin verildiği salondan ayrılan iki kız üst kata çıktılar. Jenny 'arkadaşını, bir yıl önceden beri kendi odası haline gelen köşe odaya götürdü:

«Burası benim odam.»

Carrie hemen odasının karşı tarafına geçerek pencerenin önüne geldi. Kendinden geçmiş bir halde pencereden dışarısını, denizi seyredip mutlulukla göğüs geçirdi: «Benim olsa, bu odada hiç çıkmadan yaşarım.»

«Biliyorum,» diye onayladı Jenny de. «Ama annemle, babam buraya yerleşmemi istemediler. Kaç kez aynı şeyi tartıştık durduk.»

«Neden?»

«Burası ablamın odasıymış,» karşılığını verdi Jenny.

«Haa, öyle mi?» Carrie bir anda Jenny'nin ablası hakkında dinlediklerini anımsadı. «Deliydi, değil mi?» diye sordu.

«Deli mi?» diye bir şaşkınlıkla baktı Jenny: «Ne demek istiyorsun?»

Carrie biraz merakla arkadaşına dönmüştü. «Jenny, pekâlâ biliyorsun, ablan dört kişiyi öldürdü. Öyle olduğuna göre de deli olması gerek. Değil mi? Demek istediğim ya bu doğrudur ya da birtakım hayalet hikâyelerine inanmak zorundasın. Ama bu tür masallara da inanmak çok zor!»

Birden Jenny'nin ayakları suya erdi ve annesinin parti verilmesine neden razı olmadığını anladı. Annesi olacakları biliyordu. Çocuklar gelecekler, etrafı meraklı gözlerle inceleyecekler, ondan sonra Michelle'le ilgili sorular sormaya başlayacaklardı. Ama Jenny, Michelle hakkında hiç konuşmak istemedi. Onun hakkında fazla bir şey bilmiyordu ve bildiği kadarı da ona fazla bir şey ifade etmiyordu.

«Başka şeyler konuşamaz mıyız?» diye sorduysa da Carrie'yi konudan uzaklaştıramadı.

«Biliyorsun, annem benim bugün buraya gelmemi istemedi. Bu evin insanlara bir şeyler yaptığını söylüyor. Başından beri kötü bir şöhreti varmış bu evin... ne demekse. Galiba bu ev insanları delirtiyormuş, yani annem böyle söylüyor. Böyle bir şey olabilir mi sence?» Jenny kestirmeden:

«Beni delirtmedi,» dedi. Carrie'nin saflığı canının sıkıya başlamıştı. Ama bunu belli etmemeye de dikkat ediyordu.

«Evet, ama sen farklısın,» dedi Carrie. «Sen bir mezarın üzerinde doğdun. Bak, ben buna ürperti verici derim.»

«Ben bir mezarın üzerinde doğmadım,» dedi Jenny öfkeyle. Hiç değilse bundan emindi. «Ben klinikte, babamın muayenehanesinde doğdum. Çünkü annem mezarlıktayken doğum sancılan başlamış. Bu da benim mezarlıkta doğduğum anlamına gelmez.»

«Peki! Aslında çok da önemli değil. Her ne kadar ihtiyar Bayan Benson bunun kötü bir alamet olduğunu söylüyorsa da. Sanırım haklı öyle değil mi? Michelle'in onun küçük çocuğunu da öldürmüş olduğunu düşünürsen.»

Jenny'nin öfkesi birden doruk noktasına ulaştı: «Carrie Peterson,» dedi. «Sözünü geri al! Bu bir yalan! Yalan olduğunu sen de biliyorsun. Sözünü geri al.»

Jenny'nin öfkeyle dolu yüzünü görünce Carrie de sertleşti: «Almayacağım,» dedi. «Almayacağım ve sen de bana sözümü geri aldırılmaz-sın.» iki kız birbirlerini yukarıdan aşağıya süzdüler. İlk konuşan

Jenny oldu: «Evine gitmeni istiyorum,» dedi. «Evine git, tüm arkadaşlarını da al ve evine git!»

«Peki,» dedi Carrie. «Burada bir dakika daha duracak değilim. Belki de annem haklı. Bu ev insanları delirtiyor!»

Carrie hızla odadan çıktı. Jenny ayak seslerinden onun aşağıya indiğini anladı. Tüm arkadaşlarına seslendiğini duyuyordu. Birkaç dakikalık bir yaygara oldu. Ardından evin giriş kapısının açılıp kapandığını duydu.

Sonunda sessizlik başladı.

Jennifer ancak ondan sonra aşağıya indi.

June şaşkın bir halde ayakta duruyordu.

«Ne oldu sevgilim? Neden öyle herkes birden gitti?»

«Gitmelerini istedim de ondan,» dedi Jenny. «Çok kötü bir partiydi bu. O yüzden hepsine evlerine dönmelerini söyledim.»

June'un Boston'luluğu, yol yordam düşkünlüğü, yıllar öncesinde kaldığını sandığı o görgü merakı birden geri geldi: «Bunu yapmamalıydın,» dedi sert bir sesle. «Sen ev sahibiydin. Eğer parti istediğin gibi git-mediyse, onu olması gerektiği hale getirecek olan yine sendin. Şimdi senden istediğim, odana gitmen ve bu konuyu etraflıca düşünmen. Ondan sonra da bu akşam tüm arkadaşlarına telefon ederek özür dilemelisin. Anlaşıldı mı?»

Jenny annesine dikkatle baktı. O güne kadar onunla hiç böyle konuşmamıştı, hiç. Ayrıca olayda onun herhangi bir kusuru da yoktu ki. Hatalı olan, Carrie Peterson'du. Jenny birden gözyaşlarına boğuldu ve merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Odasına gider gitmez de paketi gördü.

Koltuğunun üzerinde duruyordu. Alüminyum kâğıda sarılmıştı ve üzerinde masmavi bir kurdele vardı.

Neden onu daha önce görmemişti?

Sonra anladı. Annesi onunla konuşurken babası yavaşça odasına sızmış bunu yatağının üzerine bırakmıştı. Özel bir sürprizdi herhalde.

Jenny paketi açarken hafifçe gülümsüyordu, ama açıp da kutunun içinden armağanı çıkarınca bütün yüzü sevinçle doldu.

Güzel bir oyuncak bebektir bu. Eskiydi üstelik. Jenny bunun bir antika olabileceğini düşündü ve annesiyle babasının bunu nereden almış olabileceklerine şaştı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Üzerinde mavi bir giysi vardı ve kurdeleler, dantellerle baştan aşağı süslenmişti. Yüzü porselendi. Koyu renk, kıvrırcık kaküllerinin üzerine bir bone yerleştirilmişti.

Jenny bebeği kucaklayıp göğsüne bastırırken: «Çok güzelsin!» diye mırıldandı. «Öylesine güzelsin ki...» Üzüntüsüyle öfkesi tümenden kayboluvermişti. Koşarak aşağıya indi.

«Anne! Anne! Neredesin!»

«Mutfaktayım,» dedi June. «Ne oldu?»

Jenny mutfağa daldı. Kollarını alabildiğine açıp annesine sarıldı: «Ah, anneciğim, teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Çok, çok güzel bir şey bu. Teşekkür ederim. Mükemmel, harika...»

June şaşırmıştı. Kendini Jenny'nin kollarından kurtardı:

«Peki, beğendiğine memnun oldum.» Güldü ve: «Ama neden söz ettiğini söyler misin dersem, bana kızmazsın değil mi?»

«Bebeğim,» diye bağırdı Jenny. «Benim o çok güzel bebeğim!» Ardından June şaşkın bir halde kızının çırpınışını seyrederken Jenny'nin aklına bir fikir geldi. «O da çok güzeldi, değil mi? Koyu saçlı ve ela gözlü? İddiaya girerim bebek de tam ona benziyor. Böylece arkadaş olabiliriz demektir. Ah, anneciğim, bu gerçekten çok güzel. Babam nerede? Gidip babama da teşekkür etmeliyim.»

Jenny bunları söyledikten sonra sokağa çıktı, babasını arıyordu.

June olduğu yerde, hareketsiz kalakaldı. Söylenenleri birleştirmeye çalışıyordu. Bir bebek? Ne bebeği?..

Jenny neden söz ediyordu ki?..

Yavaş yavaş June'un kafasında bir düşünce belirmeye başladı, mutfaktan çıkıp merdivenlere doğruldu.

Doğru olamazdı bu.

Olamayacağını o da biliyordu.

Ama Jenny bebeğe Michelle adını vermeye niyetleniyordu.

June merdivenleri çıkmaya başladı.

Jenny'nin odasının kapısına gelince biraz durdu.

Bu oda Jenny'nin olmasını istemediği odaydı.

Fakat Jenny çok direnmiş, oda sonunda razı olmuştu.

Biraz duraksayarak odanın kapısını açtı ve içeri girdi.

Bebek yatağın üzerinde duruyordu. June ona bakar bakmaz içinde bir çığlığın hızla yükseldiğini hissetti.

Oyuncak bebeği yakmıştı. Onu on iki yıl önce yaktığını çok iyi anımsıyordu.

Ama şimdi oradaydı işte. Yanmamıştı. Görmeyen, camsı gözleriyle kör kör June'a bakıyordu.

Bir panik duygusu beynini sıkıştırmaya başladığı sırada içinde eski bir anı canlanmaya başladı. Eski ve gençliğinden kalma bir anı. Milton'un iki dizesiydi bu:

Kör Gazap gelir o lanetli makasıyla Ve ince dokunrhuş hayatın ipliğini kesiverir.

June Pendleton sessizce ağlamaya başladı

SON